

ΟΛΥΣ ΔΥΡΟΣ

ΑΡΙΘ. 774

Περίπτωσης χαρκτηριστική: 'Ο άνθρωπος που μαζί με τη λαλιά, χάνει και την κατακτητική δύναμή του. 'Ας τὰ πάρουμε όμως τὰ πράματα με τὴ σειρά τους. Ένας νέος. Δὲν ἀνήκει — γράφει ὁ ἴδιος — στὴν οἰκογένεια τῶν ὡραίων. Στὸν ἀσχημον τὸν κατέταξε ἡ φύσις. 'Ισως νὰ μὴν εἶναι ἀποκρουστικός, ὥστε νὰ τὸν βλέπουν καὶ ν' ἀποστρέφουν τὸ πρόσωπο. 'Αλλὰ οὐτε προκαλεῖ τὸ ἐνδιαφέρον. Δὲν υψώνουν σ' αὐτὸν βλέμμα ἐρωτικό οἱ κοπέλλες πού περνοῦν ἀπὸ μπροστά του· δὲν τὸν προσέχουν δὲν τοῦ δίνουν σημασία δὲν τοὺς μιλά στὰ αἰσθήματα καὶ στὶς αἰσθήσεις. Ένα ἐρωτικό τίποτα. 'Η ἀσήμαντη ποιότητα. 'Υπάρχουν ἄντρες-μαγνήτες, πομπὴ ἀκτινοβολίας καὶ δέκτες ἐρωτικῶν βλέμμάτων. Πού τέτοια τύχη αὐτός!... 'Απαράτη- ρτος, περνᾷ ἀπὸ τὴ ζωῇ.

Μὴ βιάζεστε όμως νὰ τὸν κλάψετε. 'Αφοῦ δὲν κλαίει ὁ ἴδιος τὸν εἰσάγει. 'Η φύσις πού τοῦ ἀρνήθηκε τὴν ὁμορφίαν, τὸν προί- κισε μὲ τὴ γοητεία τοῦ λόγου. Δὲν τὸν προσέχουν, δὲν τοὺς ρίχνουν ματιές. 'Όταν όμως μιὰ φορὰ γνωρισθῇ μὲ μιὰ γυναῖκα καὶ τὴν ἀρχίσῃ στὴν κουβέντα, ἔχει ἐξασφαλισμένη τὴν ἐπιτυχία. 'Αναρί- θμητες οἱ 'κατακτήσεις' του. Τὴ χαρτωσιά πιάνει ἡ ὁμορφιά ἐκεῖ ὅπου ἀρχίζει αὐτὸς νὰ μιλά; 'Εν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος. Πανωλεθρία στὸν ὡραῖο. 'Υπάρχουν ὡραῖοι πού μόλις ἀνοίξουν τὸ στόμα, γάνουν τὸ παιχνίδι. 'Ο τρόπος πού μιλοῦν εἶναι ἡ πανωλεθρία τους. Καμμιὰ ὁμορφιά δὲν ἀντέχει, ὅταν δὲν τὸνώνεται ἀπὸ ἕνα ἀνεκτό, τοῦλάχιστον, λόγο. Καὶ καμμιὰ ἀσχήμια δὲ μὲνει δὲν περιδῶριο, ὅταν καλύπτεται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ λόγου. 'Όταν δὲ ἀκούτε γιὰ λόγο, μὴ νομίζετε ὅτι χορεύεται ἡ ἀγόρευσις, ἡ φραστικὴ κορώναν, ἡ ἐρωτικὴ δημηγορία, ἡ ἀνθοδόστη πού σχηματίζεται μὲ διαλεγμέ- νες λέξεις γιὰ νὰ κατατεθῇ στὴν ποδιά τῆς κόρης πού πολιορκεῖτε. Μιὰ τέτοια λεκτικὴ ἐπιτήδευσις, ὅταν δὲν προκαλῇ τὴν ἀντιπάθεια, κατατάσσεται ἐκεῖνον πού τὴ χρησιμοποιεῖ στὴν κατηγορία τῶν σα- χλῶν, τῶν ἀνοστον, τῶν γλυκανάλατων. 'Ο λόγος πού ἐλκύει δὲν εἶναι προϊόν προσπάθειας. Εἶναι τάλαντο. Εἶναι ἡ ἐμπνευσίς πού ἔρχεται μὲ τὴ μουσική, μὲ τὴν τεχνική, μὲ τὸ μέταλλο τοῦ λάρυγγα, μὲ τὸ τέμπρο τῆς φωνῆς.

Θὰ ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ δώσῃ κανεὶς τὴ συνταγὴ τοῦ λόγου, ὅπως εἶναι δύσκολο νὰ δώσῃ τὴ συνταγὴ τῆς ποιήσεως. Πῶς νὰ καθορίσετε μὲ ἀκρίβεια τὴ μορφὴ τοῦ λόγου πού ἀναδεικνύεται νικητρία; Μιὰ μονοκόμματη ἐρωτικὴ ἀρία γίνεται ἀνιάρη. Κουρα- στικός ὅμως γίνεται καὶ ὁ λόγος πού εἶναι ἀπόσταγμα γνώσεως

Κοζερὶ τῆς ἐβδομάδος

καὶ σοφίας, ἡ ὁ λόγος πού εἶναι συνεχῆς σπινθηροβολία, σπινθηροδότης, χιούμορ, πνεῦμα. Πῶς κουράζει τὸ πνεῦμα τὴ γυναῖκα! 'Όπως περὶπου καὶ ἡ βλακεία. Μετοξὺ όμως τῶν δύο, μεταξύ δηλαδὴ τοῦ ἀνθρώπου πού εἶναι μιὰ διαρκὴς ἐκρηξίς πνεύματος καὶ τοῦ ἄλλου πού φέρει τὴ σφραγίδα τῆς ἀνοησίας, δὲν εἶναι ὁ πρῶτος ἐκεῖνος τὸν ὁποῖο θὰ προτιμήσῃ.

Πάντως, ὁ λόγος-κατακτητὴς δὲν ἐμπνέει φόβο μὲ τὴν ἀκτινο- βολία του, δὲν ἀποκαρδιώνει μὲ τὴ βλακεία του. Εἶναι ὁ λόγος- μέτρο. Τὸ ἐνδεικτικὸ πού μαρτυρεῖ κρίσις, ὠριμότητα, σοβαρότητα, κάποια καλλιέργεια, κάποια εὐφυΐα. 'Όλα ἐκάτοια. 'Η ὑπερ- βολὴ τῶν χάρισμάτων θὰ ἔτρεπε σὲ φυγὴ τὴν γυναῖκα. Εἶναι ἀκόμα καὶ ἡ τέχνη ν' ἀφηγηθῇ, νὰ πῇ ἕνα ἀνέκδοτο, νὰ κρατήσῃ σὲ τὸν ἐνδιαφέροντα τὴν κουβέντα, νὰ μὴ ἀφίσχῃ κενὰ στὴ συνάν- τησι. Πού δὲ σημαίνει ὅτι πρέπει νάχῃ συνεχῶς ὑψωμένη τὴ ση- μαία τῆς φλυαρίας. Γιατὶ ἔρχεται καὶ ἡ ὥρα τῆς σιγῆς πού συμ- πληρώνει τὸ λόγο καὶ πολλὰς φορὲς γίνεται πῖδ' εὐγλωττῆ ἀπ' αὐ- τόν. 'Ομιλία καὶ σιωπὴ, συντονισμένες, ἑναρμονισμένες, σεβρι- σμένες ἡ καθεμιά τους στὴν κατάλληλη στιγμή, σχηματίζουν τὸν ὁλοκληρωμένο λόγο.

Κάτοχος τῆς τέχνης αὐτῆς ὁ νέος πού μᾶς γράφει, ἀλάνιζε στὰ ἐρωτικά ἀλάνια τοῦ τόπου του. Κάποτε όμως, λέει, παρουσιά- σθηκε ἀνάγκη ν' ἀπουσιάσῃ στὸ ἐξωτερικόν. Ξεκίνησε μὲ τὴ βε- βαιοσύνη, ὅτι ἐκεῖ πού θὰ πῆγαινε, δὲ θὰ τοῦ ἔλειπε ὁ ἐρωτικὸς ἐπιούσιος. Εἶχε τόση ἐπάρκεια στὴν 'Ελλάδα! Πολὺ μεγαλῦτερη, σκεπτόταν, θὰ ἦταν ἡ ἐπάρκεια στὸ ἐξωτερικόν, ὅπου μὲ μεγαλῦ- τερη ἀνέσι κινεῖται ὁ ἀνθρώπου στὴ λεωφόρο τοῦ ἔρωτα.

Καὶ νὰ ἡ μεγάλη ἀπογοήτευσις. Μόλις βρέθηκε στὴν ξένη γῆ, βρέθηκε ἡττημένος. 'Ισχύς του ἡ γλώσσα. 'Η γλώσσα μας όμως δὲ μιλιέται πέρα ἀπὸ τὰ ὅρια τῆς ἐλληνικῆς ἐπικρατείας. Σὲ ἄλ- λες χώρες αὐτὸς, δίχως τὸ μοναδικὸ ὄπλο του, πῶς νὰ σταθῇ στὸν ἐρωτικὸ στίβο; 'Αν ἦταν ὁ ὡραῖος, θὰ ἀξιοποιεῖσε τὴν ὡραιότητά του. 'Ασχημος ὅμως καὶ ἀγνωστός, ἔγινε ὁ ἀπόβλητος τῆς 'Αφρο- δίτης. Καὶ εἶχε κάνει τόσα ὄνειρα... Στὸ καρὲν, ὅπου σημειώνει τὶς ἐπιτυχίες του, εἶχε ἀφίσει μερικές σελίδες μὲ τὸν τίτλο 'ἐρω- τὸς τοῦ ἐξωτερικοῦ'. Λευκὲς ἔμειναν οἱ σελίδες. Δὲν τὸν πρόσεξαν, δὲν τὸν πλησίασαν, ἀπέκρουσαν τὶς προσκλήσεις του. Πῶς νὰ τὸν πρόσεχαν, ἀφοῦ τοῦ ἔλειπε ὁ πρωταγωνιστής, ἡ γλώσσα; Μόνο τὰ ζῶα διεκπεραιώνουν τὶς ἐρωτικὲς ὑποθέσεις τους χωρὶς τὴν μεσο- λάβησι τοῦ λόγου. Γιατὶ αὐτὰ πειθαρχοῦν ἀπόλυτα στὸ ἐνστικτο.

Καὶ ὁ ἀνθρώπου δουλκεῖται στὸ ἐνστικτο. 'Ενα ὅμως ἐνστικτο διακοσμημένο μὲ λε- κτικές φιογούρες; μὲ φραστικὲς γαρνιτού- ρες, πού μὲ τὸν καιρὸ ἔγιναν τόσο ἀπα- ραίτητες, ὥστε νὰ ψυχραίνουν καὶ νὰ νε- κρώνουν ἀκόμα τὸν πόθο, ὅταν δὲν συνο- δεύουν τὸν ἔρωτα στὴν πορεία του.

'Ιδίως στὶς γυναῖκες. Ένας ἄντρας μπόρει καὶ ν' ἀδιαφορήσῃ. 'Ισως γιατί ἡ κακὴ παράδοσις τὸν ἔκανε νὰ βλέπῃ τὴν γυναῖκα μόνον μέσα στὸ σάρκινο περιδῶ- μά της. Σὲ δεύτερη μοῖρα τοποθετεῖ τὰ ἄλλα τῆς χάρισματα. 'Η γυναῖκα όμως βλέπει τὸν ἄντρα διαφορετικὰ. Δὲν εἶναι ἡ ὁμορφιά του πού προέχει. Πολλοὶ ὡ- ραῖοι ἀπαθροῦνται, γιὰ νὰ πάρουν τὴ θέσι τους οἱ ἄλλοι, πού προβάλλουν τὸ λόγο καὶ ἔχουν νὰ γίνωνται ἐνδιαφέροντες μ' αὐτόν. 'Ο λόγος σου μὲ χορτάσε, λέει ἡ λαϊκὴ σοφία. Πολὺ περισσότερο χορταίνει τὸν ἔρωτα. 'Η βασικὴ τροφὴ, οἱ θερμί- δες, οἱ βιταμίνες του. Τού τις ἀφαιρεῖτε, καὶ τὸν σκοτώνετε. Νεκρὸς ἀπὸ ἀσιτία. 'Η ἀσιτία θανάτωσε τὴ γοητεία τοῦ ἀ- πόδοχου. Μακριὰ ἀπὸ τὴν 'Ελλάδα, ἐ- νοίωσε νὰ τοῦ λείπῃ ὁ μαγνήτης. Ένας Σαίμπων, ἀπὸ τὸν ὁποῖο τὸ παλίδι μιὰς ἀόρατης Δαλιδᾶς ἔκοψε τὴ γλώσσα καὶ τοῦ ἀφαίρεσε τὴν κατακτητικὴ δύναμη. Πίσω τώρα στὴν Πατρίδα, ἀρματωμένος πάλι, μὲ τὰ ὄπλα πού εἶχε στερηθῇ, ἐ- ναθρῖσκει τὸν ἑαυτὸ του καὶ ἀναπνέει.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

Τὰ τρία καρύδια

'Ο Ράλλανς Ντίλνερ, πού ἦταν ἕνας ἀπὸ τοὺς γείτονες τοῦ Λίνκολν, στὴν πόλιν Σπρίνγκ- φιλδ, διηγεῖται τὸ παρακάτω ἀνέκδοτο: «Μιὰ μέρα, βγήκα στὸ κατώφλι οὗ σπι- τιοῦ μου, γιὰ νὰ ἀκούσω φωνὲς παιδιῶν στὸ δρόμο. 'Απὸ ἐκεῖ εἶδα τὸν Λίνκολν νὰ δια- σκίζει τὸ δρόμο μὲ δύο ἀπὸ τὰ παιδιὰ του, πού ἐκκλιναν καὶ φάγαν.

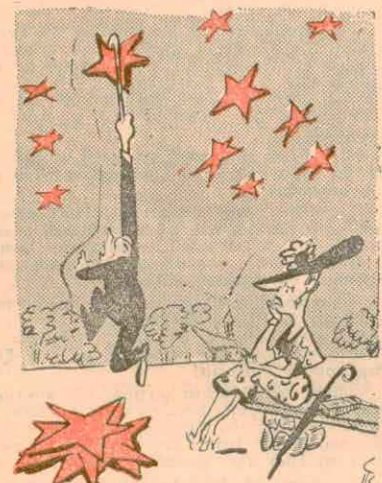
—Τὶ συμβαίνει, κύριε Λίνκολν; ρώτησα. —Τὶ νὰ συμβαίνει; μοῖ ἀπάντησε ὁ γείτο- νας μου. Παράνοια! Τὰ ἴδια παρὰνοια πού ἔχουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σ' ὅλον τὸν κόσμον. Έχω τρία καρύδια καὶ τὸ καθένα θέλει νὰ πᾶρῃ ἀπὸ δύο!

Καμμιὰ ἀσχήμια δὲν μὲνει ἀπὸ περιθώ- ριο, ὅταν καλύπτεται ἀπὸ τὴ χάρι τοῦ λόγου...

Η ΚΟΡΝΙΖΑ

— Μὲ τὸ βάνισμα πούχεις, εἰσαί- τώρα σωστὸ κάδρο!... (Τοῦ Α. Θεοφιλοπούλου)

— Τί νὰ τὰ κάνω τ' ἄστρα, φίλε μου; Κατέβασέ μου κα- λύτερα κανένα καινούργιο κα- πέλλο!...

— Μαμᾶ, τρέγα γρήγορα! 'Ο κῦ- ριος Κωστάκης ἔβγαλε κατὶ κόκκινα σημάδια στὸ πρόσωπο!...

ΣΚΙΤΣΑ τῆς ἐποχῆς

Εὐθύμα ἐνστατανε

Γαλόπουλα! Γαλόπουλα! Γαλόπουλα! ὀρῶνται ὁ ποιητὴν τοῦ φερωτοῦ κο- παδιοῦ, καθὼς διασκίζει τὰ δρομάκια τῆς μακρυνῆς συνοικίας.

Στὸ χαγιάτι ἐνὸς σπιτιοῦ «τὰ λένε» δύο δεσποινί- δες... παρρηκμένης ἐποχῆς. 'Ο «γαλοπουλοπλητῆς», ὁσφραίνόμενος εὐπωρικό τζίρο, ἐντείνει τὶς φωνητι- κές του προσπάθειες.

Γαλόπουλα! Καί, στρεφόμενος πρὸς τὸ ὕψος τοῦ χαγιατιοῦ: — Μήπως τὰ... κοριτσάκια θέλουν κανένα γαλόπουλο;

Τὸ φιλοφρόνημα περιεῖχε μεγάλη δόσιν εὐρωμίας πού, φυσικά, γίνεται ἀντιλη- πτὴ ἀπὸ τὶς «δεσποινίδες», οἱ ὁποῖες τὸν ἀποπαίρνουν. — Τράβα πάρα κάτω, χριστιανέ μου, καὶ μᾶς ζά- λισε μὲ τὴν ἀγριοφωφάνειά σου!

— Δὲν θέλετε κανένα να- λόπουλο; — 'Οχι εἴπαμε!

Κι' ἐκείνος μὲ δολοφονι- κὴ ἀναληψία: — Γιὰ νάτῃνε... 'Αμερικ- ἀνόπουλα! 'Εγγλέζοπουλα καὶ δὲν θ' ἀφίνατε κανένα!

Πελάτης δὺστροπος καὶ τζαναμπέτης ἐνοκῆπτης σὲ θερινὸ κινηματογράφον. 'Εξετάζει γεμάτος δυσπι- στία τὶς φωτογραφίες τοῦ ἔργου. 'Υστερα πλησιάζει στὸ ταμειό. Μετανοῶναι ὅ- μως καὶ ζαναρκίζει τὴν ἐ- ξερευνήσι τῶν φωτογραφι- ῶν. Ντουρουὶ παλὶ γιὰ τὸ ταμειό. Νέα μεταβολὴ καὶ κατ' εὐθείαν στὸ θυμωρό.

— Εἶναι καλὸ τὸ ἔργο; — Πολὺ ὡραῖο, κύριε. — Δράμα ἢ κωμῳδία; — Δράμα. — Συγκινητικό; — Πολύ.

— Δὲν πιστεύω νᾶνε γλυ- κανάλατο. — 'Αμπα! — 'Όστε βλέπεται εὐχάρι- στα; — Βεβαίως, κύριε! — Τιμὰ πράματα δηλαδὴ! — Τιμωτάτα, κύριε! — Νὰ τὸ πιστέψω; — 'Όπου μπαφίσει ὁ ἄν- θρωπος.

— Νὰ τὸ πιστέψετε, κύ- ριε. Κι' ἂν δὲν πιστεύετε ἐ- μένα, ρωτήστε καὶ τὸν... 'Αρμεντέο Νατορά! πού πρῶ- ταγωνιστεῖ!

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν «φορατζῆ», συμπληρώ- νει:

— Μωρὲ, ὡραῖος εἶναι τοῦ.

Θεοαντὸς

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΙΔΡΥΤΗΣ: Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ

ΓΡ. ΣΑΝΤΑΡΟΖΑ 5 Θ. ΤΗΛ. 27-135—29-967 ΤΙΜΗ ΔΡ. 5009

τος! Παρὰ λίγο νὰ μᾶς ζη- τήσῃ ἔνορκον βεβαίωσι γιὰ νὰ τοῦ ξεκολλήσουμε τὸ τάλληρο τοῦ εἰσιτηρίου!...

Μοῦ διγνοῦνται: — 'Εγγλέζος ἐπιέδης, ἐ- πιειδῶσθηκε σ' ἕνα ἑλληνι- κὸ βαπόρι. Εἶναι ἡ ὥρα πέν- τε τὸ ἀπόγεμα — φαῖθ' ὁ- κλόκι!— ἡ ἀκαταμάχητη ὥρα τοῦ τσαγιού, γιὰ τοὺς 'Εγ- γλέζους. Μόλις, λοιπόν, πα- τὰ τὸ πόδι του στὸ κατὰ- στρωμα λέει στὸν καμαρώ- το:

— 'Αἱ γουὲντ τῆ! — Μὲ ἄλλα λόγια, «θέλω τσάι». 'Ο καμαρώτος ὑπό- σκεται, ἀλλὰ ἀπασχολημέ- νος μὲ ἄλλους ἐπιβάτες, καθυστερεῖ. Τὸν βλέπει ὁ 'Εγγλέζος:

— 'Αἱ γουὲντ τῆ! — Γίεσ σέρ! 'Αμέσως! — 'Αλλὰ καὶ πάλι καθυστε- ρεῖ λόγω τῆς πολλῆς δου- λειᾶς τὴν ὥρα τῆς ἐπιβίβα- σης. 'Ο 'Εγγλέζος ἤρεμα- ἤρεμα τοῦ ζαναφώνεται:

— 'Αἱ γουὲντ τῆ! — Γίεσ σέρ! 'Αμέσως! — 'Αν δὲν μοῦ τὸ φέρῃς ἀμέσως, θὰ πέσω στὴ θά- λασσα.

— 'Απὸ τὸ πλαινὸ σπῖτι ἕνας ἀγανακτισμένος γείτονας, ἡλικιωμένος, βαζει τὶς φω- νές πρὸς τὰ παιδιὰ:

— 'Ε ε ε ε ε! Πότε σκέ- πτεσθε νὰ ἡσυχάσετε ἐπὶ τέλους;

Κι' ἕνας νεαρὸς ἀπ' τὴν ταρατσα: — 'Όταν... γεράσουμε, κύ- ριε!

'Η ἀπάντησι ἦταν τόσο ἐ- πιτυχημένη ὥστε ὁ ἡλικι- ωμένος κύριος χαμογέλασε καὶ πῆγε νὰ κοιμηθῇ...

Εἰς τὴν περιήγησιν τῶν τρόπων τὰ γκαρόνι τῆς 'Αθήνας νὰ ἐξαπαλῶν τὶς παραγ- γελίες τους:

— Γλυκὴ βραστόδόδε! — Βαρὺ γλυκοδόδε! — Ένα ὑποδρύκιο!

— 'Αἱ γουὲντ, τῆ! — 'Όπου τσακίζονται ἀνά- στατοι οἱ καμαρώτοι νὰ τοῦ φέρουνε τὸ τσάι πρὸς ἀπο- φύγην ὀριστικοῦ πνιγμοῦ...

Μεταμεσονύκτιος καί... με- τακινηματογραφικὴ «κου- τομπολικὴ κοζερὶ» στὸ «κο- σμικόν» ζαχαροπλαστεῖο τῆς γειτονίας.

Θέμα: τὸ ἀπνευματικὸν καυκάδι τοῦ ζεύγους Παρ- λαμποπούλου, πού τὸ παρη- κολούθησε διακριτικῶτα ὁ- λοκληρὴ ἡ συνοικία.

— Φοδερὸ, τέλος πάντων, νὰ τσακωνοῦνται τόσο ἀσχη- μα τὰ ἀνθρώπου! ἀποφά- νεται μιὰ ὠριμὴ κυρία.

— Ἀπεναντίας, κυρία μου, τὴν ἀντικρούει κάποιος ἀπὸ τοῦς... συνκουτοσμπολεῦον- τας. Οἱ συζυγικοὶ καυγάδες εἶναι ἀπαραίτητοι. Χωρὶς αὐ- τοὺς ἡ λεγομένη «οἰκογε- νειακὴ εὐτυχία» κινδυνεύει νὰ μεταβληθῇ σ' ἕνα ἀφό- ρητο τέλμα. 'Όσο μάλιστα διακρίνονται γιὰ δυναμισμό καὶ ἀγριότητα, τόσο αὐτοὶ οἱ καυγάδες τὸνώνουν τὸν ἔρωτα καὶ προσκομίζουν ἐ- νὰ σωρὸ ἄλλα ὀφέλη.

— Μιὰ παγωμένη! — 'Αλλὰ σὲ ἕνα συνοικιακὸ ὑπαίθριον καφενεῖο τὸ γκα- ρόνι ἀφίνει καθετὸς μιὰ περιέργην παραγέλια μὲ δυνατὴ φωνή:

— Μιὰ λεμονάδα μὲ Κινέ- ζοσοο!

Καὶ δὲς τοῦ: — Δυὸ λεμονάδες μὲ Κι- νέζοσοοσοοσοο!

Οἱ ἀπληροφόρητοι ἀπο- ροῦσαν καὶ κάποιος ρώτησε τὸ γκαρόνι τι εἶδους Κινέ- ζος ἦταν αὐτὸς πού παρὰ- γανε μαζί μὲ τὴν λεμονά- δα. Καὶ τὸ γκαρόνι:

— Ἀπλοῦστατα κύριε. Πρό- κεται γιὰ λεμονάδες μὲ... κίε. Νὰ μὴ κάνουμε κι' ἐ- μέis τὸ καλαμπουράκι μας;

Ο ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΗΣ

Τα δρώματα της καρδιάς

ΦΘΙΝΟΠΩΡΙΝΗ ΚΥΡΙΑΚΗ

—'Ακόμα δε ντύθηκες, Μιμή; άκούστηκε η ανυπόμονη φωνή της θείας Μαίρης, απ' το σαλόνι.

—Είμαι σχεδόν έτοιμη, άπάντησε από μέσα απ' την κάμαρα της η νέα.

Έρριξε μια τελευταία ματιά στον καθρέφτη της, έσπασε ξανά τα μαλλιά της και χαμογέλασε μ' ασταρσία για την πικάντικη ομορφιά της. Δίχως άλλο θ' άρεσε πάρα πολύ σήμερα, στον Κάρλο Καζιέ, το νεαρό μηχανικό, που τον είχε γνωρίσει, μία βδομάδα πριν, σ' ένα φιλικό της σπίτι. 'Ονειρευόταν μαζί του την έπιτυχία, τα πλούτη, ένα κομμο άγνωστο που θα της χάριζε την άπόλυτη εύτυχία.

Η Μιμή, που ήταν μόλις δέκα όχτώ χρονών, είχε διατή την παιδική άφέλεια της νόησης της και θυμωταν μ' εύχρηστοι τις γυναικείες ώρες που περσία με τον Κάρλο στο φιλικό της σπίτι. Είχε δεχτεί το φλέρτ του, και το έλαφρό στίγμα του χεριού που έσημαινε τόσο πολλά. Δύο φορές, μάστιγα, είχε δεχτεί με χαρά την πρότασή του.

Η Μιμή βγήκε απ' το δωμάτιό της, όρροσερή, όμορφη, χαρούμενη.

—Γεια σου, θείτσα, είπε με ύφος που δεν έδεχόταν καμιάν αντίρρηση. Πηγαίνω ως το πάρκο, έχω ραντεβού με δυο φίλες. Δεν θ' άργήσω...

Η θεία Μαίρη την κούταξε λίγο ύποπτα, σαν να καταλάβαινε πως η άνεψιά της έλεγε ψέματα. Μά έκανε πως την πίστεψε και εύχθηκε από μέσα της ό Θεός να την φυλάξη απ' τον κακό όρρο. —Να μην άργήσεις και να προσέχεις, της είπε, φιλάοντας την.

—Μη φοβάσαι, θείτσα, είμαι πάρα πολύ φρόνιμη έγώ...

Τό ώραίο και μοντέρνο αστόκινητο του Κάρλου Καζιέ

την περιμένε στο πάρκο.

—'Επί τέλους! φώναξε ό νέος, ενώ βοηθούσε τη Μιμή να καθίσει πλάι του.

—Άρghσα πολύ; ρώτησε μ' άφέλεια η νέα. Είδα κι' έπαθα για να ξεμπλέξω απ' τη θεία μου.

—Ω! δεν έχει σημασία αν άργησες λίγο. Σημασία έχει ότι είμαστε μαζί κι ότι έχουμε στη διάθεσή μας μια μέρα για να διασκεδάσουμε! Ξέρεις, πρόσθεσε, γνωρίζω ένα όραίο έξοχό κέντρο όπου θα μπορούσαμε να χορέψουμε και να πάρουμε τό τσάι μας.

Η Μιμή δέχτηκε άμέσως την πρότασή του.

Τό αστόκινητο έτρεχε πάνω στον ασφαλτοστρωμένο εύρυχωρο όρρο, ενώ δεξιά κι άριστερά τ' ά δέντρα έμοιαζαν από μακριά να τους χαιρετούσαν.

—Επειτα από λίγη ώρα έφτασαν στο έξοχό κέντρο όπου ήταν κι άλλα ζευγάρια. Ήταν μία παλιά βίλλα που την είχαν διαρρυθμίσει σε κέντρο με αίθουσα χορού και διάλειμμα. Μία όρχηστρα, μικροσκοπική κάτω από φυλλωσιές, έπαιζε τους πιο μοντέρνους χορούς.

Η Μιμή κι ό καθάλιερός της καθίσαν μπρός σ' ένα τραπέζι, παράγγειλαν τό τσάι τους και γλυκά, που δεν άργησαν να τους τα φέρουν. Κάθε τόσο σηκώνονταν και χορεύαν, πασσαυμένοι απ' το ρυθμό της μουσικής. Ό νέος, πάνω στο χορό, γινόταν όλοένα πιο τρυφερός, πιο τολμηρός, παίρνοντας απ' τη Μιμή κλεφτά φιλάκια, που την έκαναν ν' ανατριχιάζει και να σφυγγεται πάνω του. Ήταν σαν ύπνωσιμένη κι άφηνόταν έλεύθερα στην άγκαλιά του καθάλιερού της.

Ό νέος, όταν γύρισε με τη Μιμή στο τραπέζι, είπε δέθεν με κάποια στενωρία:

—'Εδώ μέσα η άτμόσφαιρα είναι άποπνικτική. 'Επειτα, η

ώρα περνάει κι έχω να σου πώ, άγάπη μου, ένα σωρό πράγματα...

«Νά, σκέφτηκε άμέσως η Μιμή, ενώ τό στήθος της φούσκωνε από χαρά, τώρα θα μου πη πως με λατρεύει και πως θέλει να γίνει η μικρή του γυναικούλα!... 'Εγώ θα του μιλήσω για τη μονότονη ζωή μου και για τη θεία μου, τη Μαίρη, και για τη γιαγιά μου... Τότε αυτός θα με σφίξει στην άκαλιά του και θα μου πη να είμαι ήσυχη για όλα και πως θά μ' αγαπάει σ' όλη του τη ζωή!...».

Ξαναμπήκαν στο αστόκινητο και σε λίγο βρέθηκαν σ' ένα όρημκό μέρος, απ' όπου η βίλλα δεν φαίνονταν πιά κι ούτε άκούγονταν η μουσική.

—Ω! εδώ είναι περίφημο! φώναξε μ' ένθουσιασμό ό Κάρλος.

Καρέλουμε τη Μιμή κοντά σε κάτι θάμνους και την άνάγκασε να καθίσει δίπλα του. —'Επειτα την τράβηξε πάνω του και πριν προφτάση να διαμυστηρή, την έσφίξε με δύναμη στην άγκαλιά του και τη φίλησε φλογερά σ'α χείλη.

Η έκπληξη παρέλυσε για μία στιγμή την κοπέλα. Ήταν άφέλης, όχι όμως και στο σημείο να μην εξαφιστεί απ' τό φλογερό αυτό άγκάλισμα κι απ' τό άντρικό χέρι που είχαν ύπερψη πιά κάθε όριο και της έκαναν τ'α πιο τολμηρά χόδια. Η πάλη που άκούσθηκε ήταν σύντομη και βίαιη, και η Μιμή κατάφερε να ξεφύγει απ' τις δυο τανάλλες που την έσφγγαν.

—Όχι, όχι! φώναξε στον κυνικό νέο που την κούττασε στενωχωρημένος.

—Μά τί σοί κορίτσι είσαι σ' αυτό; τη ρώτησε γελώντας ό Κάρλος για να κρύψει τό θυμό που έναισθε. —Άκούσε με, μικρούλα μου, πρέπει να μάθης πως στη ζωή ενός άντρα υπάρχουν πολλές φιλοδοξίες. Μία απ' τις δικές μου είναι να έχω μία όμορφη γυναίκα, όπως έσύ, χαριτωμένη κι εύπνη, να την πηγαίνω περίπατο, έκδρομες, να την ντύνω κοψικά και, φυσικά, να γλεντώ μαζί της!...

Αυτός ό κυνισμός που άφηγε καθαρά να φανη πως ήθελε να μεταχειριστεί τη Μιμή, έκανε πιο μεγάλη έντύπωση στη νέα απ' την προηγούμενη έπίθεσι. —'Ενα πικραμένο χαμόγελο άνθισε σ'α χείλη της. Τά όνειρά της είχαν γκρεμιστεί: ήταν ένα μόνον μ' όλη την παιδική της άφέλεια. Μόνη με τον άντρα αυτόν, που είχε σπείσει μέσα απ' την πνευμένη καρδιά της κάθε έλπίδα. Ούτε τον άκουγε πιά, ούτε τον πρόσθε.

—Λυπάμαι, της είπε αυτός, 'Εκείνο, όταν βράδυ, όταν πρωτογνωριστήκαμε σε ένα φανταστικό για μοντέρνο κορίτσι που θάθελε να ζήσει τη ζωή του...

—Φτάνει! τον έκοψε η Μιμή. —Θά μου τηλεφωνήσης αύριο; τη ρώτησε.

—Όχι. Ούτε αύριο, ούτε μεθαύριο. Ποτέ πια... γιατί δεν είμαι έγώ η γυναικούλα που θάθελες!...

—'Ανέδρανε σ' αυτόκινητο. —'Εκανε όλη τη διαδρομή δίχως ν' ανταλλάξουν λέξι. —Όταν έφτασε κοντά στο σπίτι της, η Μιμή κατέβηκε γρήγορα απ' τ' αστόκινητο και δίχως καν να χαριτίσει τον Κάρλο, άρχισε να τρέχει. Βιάζονταν να βρεθεί στο γυνώμιο περιόλιν της, τό φτωχικό, αλλά τιμια. Και όταν κλείστηκε σ'α κάμαρα της, κι έπιασε στο κρεβάτι της, κλαίγοντας για τ'α συντριμμένα της όνειρα, θυμήθηκε τ'α λόγια της θείας της, που την συμβούλευε πάντα ν'αναι φρόνιμη.

ZAN PERRIE

ΘΕΑΤΡΙΚΑ παρασκήνια

Πικάντικο ρεπορτάζ

Τό μόνο μουσικό θέατρο, που θά λειτουργήσει τον χειμώνα, θά είναι τό «Πασιτών» που, άφου όλες οι προσπάθειες για την έξασφάλισι μιάς δεύτερης στέγης, δεν έφεραν αποτέλεσμα.

—'Ετσι, οι περισσότεροι από τους ήθοποιους έτοιμάζονται για τό έξωτερικό, ενώ εκείνοι που έχουν λόγους να μείνουν στην Άθήνα, όπως ό Μαυρέας, ό Μεσαλογγίτης, ό Γκιωνάκης, ή Κούλα Νικολαΐδου κ. ά, έκλεισαν από τώρα συμβόλαια με διάφορα κοσμικά κέντρα.

—'Η... φυγή όμως για τό έξωτερικό έφέτος τουλάχιστον, είναι κάτι περισσότερο από όμαδική. —'Ετσι, μόνο για την Άφρική έτοιμάζονται να φύγουν οι άδελφές Καλουτά, ή Σοφία Βέμπο, ή 'Ηρώ Χαντά και ή 'Ελλη Κανδυλάκη.

—'Η κ. Κυβέλη προσθέτει μία ακόμα μεγάλη έπιτυχία στο ένεργητικό της με τό έργο του Τσόντορφ «'Η καλή κυρία, που παίζει στο θέατρον της πλατείας Συντάγματος.

—'Αφάσθη στο δραματικό ρόλο της ηρωίδος του έργου, η μεγάλη πρωταγωνίστρια της σκηνής, δίδει την ευκαιρία στο 'Αθηναϊκό κοινό να χαρή για μία ακόμα φορά την μεγάλη της τέχνη.

—Ό θίσσος του Β. Λογοθετίδη θά άγκαλιάσει την χειμερινή περίοδο στο άνακαινίζόμενο «Κεντρικό» με την καινούργια κομωδία των κ. κ. Σκελλάρου — Γιαννακόπουλου «Λεονταράκια». Κατόπιν θά ανέεσθι έπίσης μία νέα κομωδία του κ. Δ. Γιαννουκάκη.

—'Η Ρένα Βλαχοπούλου, μετά τό τραγούδι, θά έμφανισθι έφέτος για πρώτη φορά και σε ρόλους.

Πράγματι, στην όπερέττα «'Η Βικτωρία και ό Ουάρεσ», που θά παρουσιασθι ό νέος θίσσος του έξωτερικού, στον οποίο άνήκει ή Βλαχοπούλου, πρόδρα ηθ ένα από τους πρώτους γυναικείους ρόλους!

—Μία άλλη εξ άλλου καλλιτέχνης του τραγούδι, ή 'Ελένη Μιχαλοπούλου, που γνωρίζει πολύ καλά τ' άγγλικά, πρόκειται να...έντεμπουτάρη ως ίταμένη, σε μία ζών ή αεροπορική εταιρεία.

—Μετά τ' «Πρόσνια μάτια», που κυκλοφόρησαν πέρσι σε άγγλική έκδοση, δυο τελευταία σουζέ του Γουναρη, τ'α: «'Ενα βράδυ πούδρεχε» και «Όταν γέλασε, έπερνούν τ'α όρια της 'Ελλάδος, όπως γράψαμε.

Σύμφωνα με έπίσημο συμβόλαιο, που ύπέγραψε με τον όμοφιλή τραγουδιστή και συνθέτη, ό Λουτσαίνος Ταγιόλι, ανέλασε να τ'α μεταφράσθι Ιταλικά και να τ'α λανσάρη σε όλη την Ευρώπη.

Τό γεγονός αυτό γιορτάσθηκε με ένα δλονύχτιο γλέντι στο «Σέ Λαπέν» και κατόπιν, τ'α όμερώματα, στο Καθεδρι, όπου σε μία άτμόσφαιρα ξεχωριστού κεφιού, ό Γουναρης και ό Ταγιόλι τραγούδησαν γιουέττο τ'α... «Καθούρακια»!

—Μία ακόμα χορεύτρια, ή Λιλή Μπερδέ, φεύγει για τό έξωτερικό.

—'Η γνωστή ίμπρεσάριος της Γαλλίας κ. Ράσελ, που την είδε να χορεύει ένα από τ'α τελευταία βράδια στην «Αρσενίνα», τόσο ένθουσιασθηκε ώστε της πρότεινε άμέσως ένα δέλεαστικό συμβόλαιο για ένα χρόνο.

—'Η Λιλή Μπερδέ δέχτηκε φυσικά και θά ντεμπουτάρη από την 1η 'Οκτωβρίου σε ένα από τ'α καλύτερα κοσμικά κέντρα του Παρισιού.

—'Υστερα από άπουσία ενός έτους, γύρισε στην Άθήνα ό χορευτής Μήνας Γιώτης. Σ' όλο αυτό τό διάστημα χόρευε με μία Γαλλίδα παρτεναίρ, τώρα δε στη Γαλλία, όπου πρόκειται να εργασθι, θά έχη παρτεναίρ του μία φιλανδέζα.

—'Ενας άλλος πολύ γνωστός χορευτής-άκροάτης ό Τζιμης Χριστιάνο, στην Άσμερά της Άφρικής, όπου εργάζονται μαζί με την παρτεναίρ του Μαρίνα Μπιούττι, άρρώσθηκε βαρεία εξ αίτιας του κλιματος και έμεινε άρκετό διάστημα στο νοσοκομείο.

—Με την πρωτοβουλία της γνωστής τραγουδίστριας Λέλας Μαρτινι δόθηκε τις τελευταίες ήμέρες στην Αθήνα μία παράσταση ύπερ των σεισμοπαθών με πολύ ίκανοποιητικές εισπράξεις.

—'Η Καίτη Παρίση, στο Κάιρο όπου έμφανίζεται από καιρό, με πολλή έπιτυχία έδωσε ραδιοφωνικές έκπομπές με πρόγραμμα ελληνικών τραγουδιών, που άρεσαν πολύ.

Ο ΘΕΑΤΡΟΦΙΛΟΣ

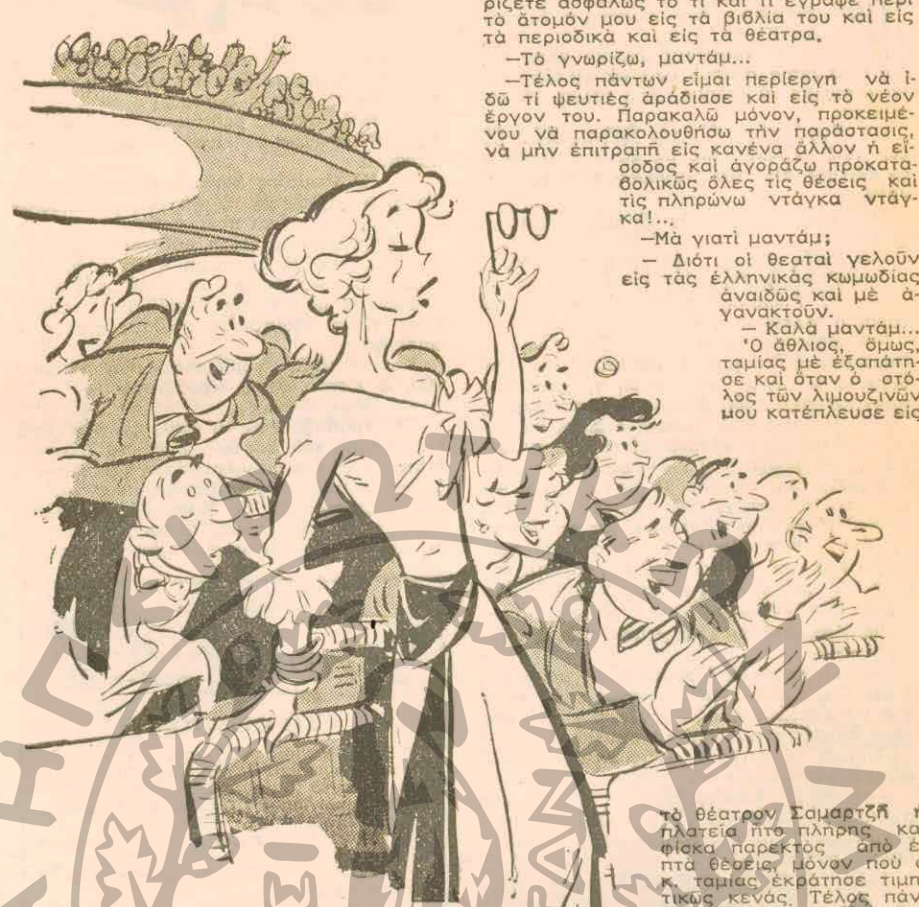
ΤΟ ΚΑΡΝΕ

Πρός καταπολέμησης της πλήξεως

Μένα δας με ζέρετε αν άντέχω εις τοιαύτα! Ούτε και πατώ πλέον εις επιθεωρήσεις!

Δυστυχώς οι λεγόμενοι Έλληνες συγγραφείς πρόας (τρομάρα τους) ήκουσαν περί αναληφθείσας περιόδους μου εις έπιθεωρήσεις και έξήλεψαν. Διότι έπαινον άκριδώς παρουσιάζει ό μέγας σαλονάρχης μου και μου κομίζει έπιστολήν πολύ γνωστόν μου και πολύ άπαισιον συγγραφέως.

—Γελούτοι τύποι, είπα, ποδ τι γέλατε έσείς, που δεν έχετε ούτε φίλη και πένεσθε;

—Τί θέλει ο πτωχός; έρωτώ.

—Δεν γνωρίζω, μαντάμ.

—'Ανάγνωσε!

—Ό μέγας έπιστολάρχης μου άνοίγει την έπιστολήν και διαβάει ύψηλοφώνως: «Μαντάμ! 'Ο υποφαινόμενος παλαιός θαυμαστής σας και κάποτε ταπεινός βιογράφος, απηγορεύεται ότι έσχατος περιόδευστε τ'α θέατρα της πόλεως, θά το θεωρώ ως μίαν άπομνημόνητιν τιμήν να καταδεχθώ να έπισκεφθώ και δυο άκόμ θέατρα της πόλεως, όπου παίζονται κομωδίες ελληνικές. Τό ένα είναι τό θέατρον «Μακεδόν», όπου παίζει ό Λογοθετίδης και τό άλλο τό θέατρο «Σμαρτζή» όπου παίζει ό θαυμασός και κοψός 'Ηλιόπουλος, που έπειδη γαλλοφέρνει έλπι

ζω να σάς άρέση. Ταπεινός σας θεράπων, γράφος και θαυμαστής σας, Δ. ΨΑΘΑΣ».

Μετά την άνάγνωσιν της έπιστολής καταδεχομαι να είπω:

—Παρολόνότι δεν τον χωνεύω τον συγγραφέα τούτον, εν τούτοις ως παλαιός κατοικός του Βουδούλα που ήτο κι' αυτός, θά τον κάνω τό κατήρι και την ύψηλην τιμήν!

—'Αποφασίζω, λοιπόν, και πηγαίνω πρώτον εις τό θέατρον «Μακεδόν» και παρακολουθώ παράστασιν με τίτλον «'Ερωτικές βιταμίνες».

—'Εργον άπαισιον! λέω.

—Γιατί μαντάμ; με έρωτούν οι άλλοι γύρω μου.

—Διότι οι θεαταί κυλιούνται από τ'α γέλια και μου προκαλούν ήμικρανίασις!

Μου έγινε όμως μάθημα, και προκειμένου να πάω την άλλη βραδυά εις τό θέατρο Σμαρτζή, τηλεφώνω προηγουμένως εις τό ταμείον:

—'Εδώ μαντάμ Σουσου από τό Κολωνάκι και μεγάλη σας τιμή που με άκούτε. Ποιος έκει;

—'Ο ταμίας του θεάτρου.

—Τί παίζετε, περικαλώ;

—«Ζητείται ψεύτης».

—Συγγράφετε;

—'Ο κ. Ψαθάς.

—Και είναι άνάγκη να ζητή ψεύτην ό κ. συγγραφέως, που έγένεσις ψεύτης τον κόσμο περί τό άτομό μου; Διότι θά γνωρίζετε άσφαλώς τό τί και τί έγγραφω περί τό άτομόν μου εις τ'α βιβλία του και εις τ'α περιοδικά και εις τ'α θέατρα.

—Τό γνωρίζω, μαντάμ...

—Τέλος πάντων είμαι περίεργη να ιδώ τί ψεύτης άράδισσε και εις τό νέον έργο του. Παρακαλώ μόνον, προκειμένου να παρακολουθήσω την παράστασις, να μην έπιτραπή εις κανένα άλλον ή είσοδος και αγοράζω προκαταβολικώς όλες τις θέσεις και τις πληρώνω ντάγκα ντάγκα!

—Μά γιατί μαντάμ;

—Διότι οι θεαταί γελούν εις τας ελληνικές κομωδίας άναϊδώς και με άγανακτούν.

—Καλά μαντάμ... 'Ο άθλιος, όμως, ταμίας με έσαπάτησε και όταν ό στόλος των λιμουζινών μου κατέβηκε εις

τό θέατρον Σμαρτζή ή πλατεία ήτο πλήρης και φίσκα παρκτός από έπιθεωρήσεις, από ό κ. ταμίας έκράτησε τιμητικώς κενός. Τέλος πάντων, είσέρχομαι και παρακολουθώ τον λεγόμενον 'Ηλιόπουλον (κωμικό) να παίζει υπό πλατείαν σεισμόν τραγουδώντας από γέλωτες και άπαισιους καυχασμούς:

—Πώ, πώ, πώ! φωνάζω προς τό άναϊδές κοινό. Προς τί γέλατε σάχλοι; Και τί βλέπετε; Αυτά σας καθαρίζουν, άνοητάτα άνθρωποι!

—'Αλλά ποιος να με άκούση! Ψεύτην είδαν επί σκηνής ό Έλληνες και τρελάθηκαν! 'Αντιλαμβάνεσθε! Είδε ό σκύλος τ'α γεννά του και άναγάλισσε! ή καρδιά του!

—Πώ, πώ, πώ! ήταν εκείνο! Τό «κού ντέ γκράς!» 'Εφυγα από τό θέατρον όρρωτη και έρριξα μισήν πέτρα πίσω μου! Αν με ζαννιδούν εις τό θέατρο τ'α τους να μου γράψουν!

Η ΜΑΝΤΑΜ ΣΟΥΣΟΥ

ΡΩΜΑΙΟΣ και ΙΟΥΛΙΕΤΤΑ

ΧΡ. Κ. ΧΑΙΡΟΠΟΥΛΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο Ρωμαίος Μονταίικς αγαπάει την 'Ιουλιέττα Καπουλέτου, μ' όλο που οι δύο οικογένειες χωρίζονται από το πιο βαθύ κι' άγερτο μίσος. Κανονίζει μ' ένα φίλο του ιδιωμένο, τον καλόγερο Λαυρέντιο, να τους παντρεύει μυστικά κι' αυτός ο ίδιος γλυτοτράει τη νύχτα στον κήπο των Καπουλέτων για να ειδοποιήσει την 'Ιουλιέττα ότι ζύγωσε ή ώρα που θα ένωθούν οι δύο τους μπροστά στο θεό... Ένω μιλάει μαζί της όμως φτάνει ή δέσποινα Καπουλέτου στο δωμάτιό της κόρης της. Μόλις προφαίνεται ο Ρωμαίος να φύγει από το παράθυρο... Από τον κήπο ακούγονται άγριες φωνές, κλαγγές σπαθιών, ποδοβολητά. Η Καπουλέτου σκυβεί από το παράθυρο και ρωτάει τί συμβαίνει. Οι υπηρέτες την πληροφορούν ότι ένας άγνωστος μπήκε στον κήπο, σκότωσε ένα σκυλί κι' έναν υπηρέτη, και χάθηκε σαν σκιά μέσα στη νύχτα!...

10^{ον} — Καί σύ, Λουτσιάνο, δεν τον βρήκες;... τον ρώτησε ή δέσποινα Καπουλέτου.

Ο υπηρέτης έτρεμε τόσο πολύ, που έκανε άρετή ώρα να συνέλθη και να μπορέσει να μιλήσει. Στο τέλος, τα κατάφερε:

— Κυρά, είπε, δεν τον βρήκα, αλλά ξέρω ποιος είναι! είπε με φωνή που μόλις άκούστηκε από την τρεμούλα που την αλολαιωνε.

Η Καπουλέτου τον άρπαξε από το χέρι:

— Ποιος είναι;... τον ρώτησε άγρια.

— Είναι ο... Ρωμαίος Μονταίικς!...

— Ο Ρωμαίος Μονταίικς; φώναξε με φρίκη ή γυναίκα. Είσαι βέβαιος;...

— Βέβαιος, κυρά μου... Τον κυνηγούσαμε και οι δύο μας, ο μακαρίτης ο Μπενδενούτο κι' εγώ, κι' έπειδή τρέχαμε πιο γρήγορα από τους άλλους, τον φτάσαμε...

Την ώρα όμως που ήμασταν έτοιμοι να τον αρπάξουμε... ο Μπενδενούτο είχε πιάσει κιόλας το ρούχο του... — εκείνος γύρισε, σαν αστραπή, σήκωσε το μαχαίρι του — αυτό το ίδιο πουχε σκότωσε τον Πιστό... — και τώχως μέσα στο στήθος του Μπενδενούτο! Έτσι βρέθηκε φάτσα μαζί του, και, κάτω από το φως του φεγγαριού, τον είδα για μιά στιγμή καλά: Ήταν ο Ρωμαίος Μονταίικς...

Η Καπουλέτου είχε μείνει βαθειά συλλογισμένη:

— Ο Ρωμαίος Μονταίικς... μωρουύρισε. Πολύ συχνά μās έρχεται εδώ, πότε για να σκοτώσει τους συγγενείς μας, πότε τους υπηρέτες μας και τα σκυλιά μας...

Έκείνη τη στιγμή, ένας ψηλός άντρας φάνηκε μπροστά τους.

— Άντα, έμαθες τίποτα καινούργιο σχετικά μ' αυτόν τον άθλιο που μπήκε σαν κακοποιός και σά δολοφόνος στο σπίτι μας;... ρώτησε.

Ήταν ο άρχοντας Καπουλέτος, που είχε σηκωθεί από το κρεβάτι του με τα νυχτικά του, είχε αρπάξει βιαστικά το μακρύ σπαθί του κι' είχε τρέξει να κυνηγήσει κι' αυτός τον άγνωστο κακοποιό που του είχαν καταγγείλει, ότι μπήκε στο άρχοντικό του με σκοτεινούς σκοπούς...

Η γυναίκα του τον πήρε παράμερα:

— Τσέχαρε... του ψιθύρισε. Αυτό που μαθαίνω αυτή τη στιγμή, είναι πολύ σοδαρό!

— Τί μαθαίνεις, Άντα;... ρώτησε ο Καπουλέτος πολύ άνησυχος.

— Αυτός που μπήκε στον κήπο μας και σκότωσε τον υπηρέτη μας και το σκύλο μας, ήταν ο... Ρωμαίος Μονταίικς!...

Ο Ρωμαίος Μονταίικς... ούρλιασε ο Καπουλέτος, ύψώνοντας το σπαθί του, σά να δαδελ να χτυπήσει τον άόρατο μισητό έχθρό του...

Ο Ρωμαίος Μονταίικς και η 'Ιουλιέττα Καπουλέτου.

Ταπεινός, ζύγωσε τον αφέντη του ο Λουτσιάνο, πουχε άκούσει τη φωνή του να προφέρει το μισητό όνομα...

— Ναί, κύριε... βεβαίωσε. Η κυρά σου λέει την αλήθεια... Ήταν ο Ρωμαίος Μονταίικς...

— Ο Ρωμαίος Μονταίικς!... Ξανάπε, σά να μην ήθελε να το πιστέψει ο Καπουλέτος. Μά, αυτό είναι πολύ σοδαρό...

Γύρισε στον υπηρέτη πουχε σκυφτός, περιμένοντας να ξεσπάσει ή όργη του κυρίου του άπάνω του, και του είπε συγκρατώντας με βία την αγανάχτησή του:

— Καλά, Λουτσιάνο... Είσαι πιστός υπηρέτης...

Και ύστερα, γυρίζοντας στη γυναίκα του, ο Καπουλέτος, πρόσθεσε:

— Πάμε Άντα...

Την τράβηξε από το μπράτσο μέσ' από τις άλλες του κήπου προς το μέγαρο. Μπήκανε σ' ένα χαμηλοτάβανο δωμάτιο του ίσογειού, που το χρησιμοποιούσαν για αίθουσα ξιφασκίας. Ο Καπουλέτος έκλεισε πίσω τους την πόρτα, άναψε ένα φανάρι κι' άρχισε να κάνει νευρισμένες βόλτες ά-

πανά-κάτω, μέσα στην ευρυχωρή σαλα, με τα χέρια του σταυρωμένα στο στήθος του...

Ξαφνικά, σταμάτησε μπροστά στη γυναίκα του:

— Άντα... της είπε σκοτεινός. Ξαναγυρίζω στην παλιά μου ύπνοια, που δεν ήθελες — θυμάσαι... — να την παραδεχτής...

Η Καπουλέτου κούνησε το κεφάλι της, βαθειά συλλογισμένη:

— Αυτή τη φορά, την παραδέχομαι, άντρα μου και αφέντη μου... του είπε με φοβερή ταραχή.

Ο Καπουλέτος της έπιασε με άγρια δύναμη το χέρι:

— Πιστεύεις, λοιπόν, και σύ ότι ο Ρωμαίος Μονταίικς...

— ... ήρθε για την κόρη μας! Ναί... Αυτό πιστεύω... συμπλήρωσε υπόκοφα ή Καπουλέτου.

Ήταν τόσο τρομερό, τόσο άπιστευτο αυτό, που ο Καπουλέτος δέ θέλησε να το πιστέψει: Ο γιός του μισητού έχθρου του να μπαίνει μέσα στο σπίτι του, σέ συνενόησι με την κόρη του — την κόρη των Καπουλέτων;...

Δέ θέλω να το πιστέψω αυτό, Άντα... είπε σιγά, με συγκρατημένη άπειλή στη φωνή του. Γιατί, αν το πιστέψω, ο τάφος του θα είναι και δικός της!...

Ρίγησε σύγκορμα ή Καπουλέτου:

— Δέ φταίει το παιδί μας... είπε με κάποια συγκίνηση. Αυτός φταίει, ο έλλεινός, ο κακούργος!... Η 'Ιουλιέττα μας είναι ένας άγγελος, γεμάτος άθωότητα... Κλεισμένη μέσα στα δωμάτιά της, πώς είναι δυνατό να γνωρίσει τις κακίες του κόσμου;...

Θέλω να το έλπίσω αυτό κι' εγώ, Άντα... Όμως, για να χάρουμε ήσυχη τη συνειδήσή μας, πρέπει να χάρουμε τη δική της βεβαίωση!...

Της 'Ιουλιέττας;...

Ναί...

Τώρα, πριν από λίγο, ήμουν στο δωμάτιό της...

Λοιπόν;...

Κοιμότανε το καυμένο, σαν έσκακο κι' άπονήρευτο άνράκι, δίπλα στην παραμάνά...

Κοιμότανε;...

Έτσι με βεβαίωσε κι' αυτή κι' ή παραμάνά της...

Κούνησε το κεφάλι του ο Καπουλέτος.

— Αν κοιμότανε, θέλω να το δω κι' εγώ... είπε. Πάμε μαζί στο δωμάτιό της... Κι' έκανε να προχωρήσει προς την πόρτα.

Η γυναίκα του όμως τον κράτησε από το χέρι:

— Στάσου, Τσέχαρε... του είπε. Το κακόμοιρο το κορίτσι θ' άνησυχήσει μέσα στη νύχτα... Την άνησυχισα εγώ μιά φορά... Θα την άνησυχίσουμε διπλά οι δύο μας...

— Άς την άνησυχίσουμε, Άντα... Δεν πειράζει...

— Κι' αν είναι άθωα;...

— Θα περάσει μιά μικρή ενόχλησι, χωρίς άγωνία... Θα καθυστερήσει μόνο λίγο τον ύπνο της...

Χαμήλωσε τη φωνή του ο Καπουλέτος, και πρόσθεσε άγρια:

— Αν είναι όμως ένοχη!... Τότε, ο ύπνος της θα γίνει αιώνας!...

Αρπάξε με άγρια άποφασιστικότητα τη γυναίκα του και βγήκε μαζί της από την αίθουσα της ξιφασκίας.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΕ'

Τρέμοντας και οι δύο τους, ή 'Ιουλιέττα κι' ή παραμάνά, καθόντουσαν πλάι-πλάι, άμίλητες, με σβυσμένο το φως της κάμαρης. Μόνο από το άνοιχτό παράθυρο

ή σελήνη έριχνε μερικές χλωμές της άνταύγειας μέσα στο σκοτεινό δωμάτιο... Ή τρεμούλα όμως της 'Ιουλιέττας είχε έντελώς άλλη άφορμή από την τρεμούλα της παραμάνας της: Η νέα κοπέλλα έτρεμε για τον άγαπημένο της, μην είχε πάθει κακό, μην είχε πάλι πληγωθεί, την ώρα που τον κυκλώσανε όλοι οι υπηρέτες του πατέρα της, σά σκυλιά που κυνηγούσανε ένα άγριμι... Η παραμάνά όμως έτρεμε για την εύθυνη τη δική της... Κάτι μέσα της της έλεγε, ότι ή όργη του άρχοντα Καπουλέτου θα πέφτε φοβερή άπάνω στο δικό της το κεφάλι...

Σέ μιά στιγμή, ή γρηά παραμάνά σήκωσε το κεφάλι της κι' άφουγκράστηκε.

— Άκούσες;... ρώτησε ψιθυριστά την 'Ιουλιέττα.

Αναπήδησε ή κοπέλλα.

— Τί είναι πάλι;... ρώτησε με άγωνία.

— Βήματα στη σκάλα...

Άκούσανε τώρα και οι δύο γυναίκες, με την άνάσα τους κομμένη... Πραγματικά, βήματα άκούγοντουσαν στη σκάλα πρώτα, στο διάδρομο ύστερα... Και στο τέλος, ένα χτύπημα άντήχησε ξερό στην πόρτα, ένώ μιά φωνή βρειά βρόντησε:

— Άνοιξτε!

Παγωμένη, ή 'Ιουλιέττα, άρπαξε το χέρι της παραμάνας μέσα στο σκοτάδι.

— Ο πατέρας!... ψιθύρισε ξετρελλά-μένη.

Η φωνή του Καπουλέτου ξανακούστηκε πιο... ρια, πιο δυνατή:

— Άνοιξτε άμέσως! Άλλοιώς, θα σπάσω την πόρτα!...

Δέ μπορούμε να κάνουμε άλλοιώς... ψιθύρισε ή παραμάνά στο αυτί της 'Ιουλιέττας. Πρέπει να του άνοίξουμε...

Έτρεξε κι' άνοιξε την πόρτα γκρινιάζοντας:

— Ποιος είναι πάλι;... Δέ μās άφίνουν άπόψε να κοιμηθούμε...

Μόλις βρέθηκε φάτσα με τον Καπουλέτο, σά να κέρωσε:

— Ο αφέντης!... μωρουύρισε.

Ο Καπουλέτος μπήκε μέσα, σκοτεινός, άμίλητος. Πίσω του μπήκε κι' ή γυναίκα του κι' έκλεισε την πόρτα.

Φως δεν έχετε;... ρώτησε άπότομα ο Καπουλέτος.

Τσακίστηκε ή παραμάνά ν' άνάψη ένα λυχνάρι με τρεις φωτιές. Ο Καπουλέτος κι' ή γυναίκα του καθίσανε σέ δυο καθίσματα, άπέναντι από την 'Ιουλιέττα, που τους κύτταζε με φοβισμένη άπορία, περιμένοντας να της μιλήσουνε, να τη ρωτήσουν...

— Ξέρεις, κόρη μου, είπε ο άντρας, κυτάζοντας έπίμονα την 'Ιουλιέττα, ότι άπόψε ένας άγνωστος μπήκε στον κήπο μας, σκότωσε το σκύλο μας τον Πιστό, κι' ύστερα, κυνηγημένος από τους υπηρέτες μας, μαχαίρωσε άλύπητα τον υπηρέτη μας τον Μπενδενούτο;...

Η 'Ιουλιέττα, άποφασισμένη να παίξει το άπαραίτητο το θέατρό της, κύτταζε με έκπληξη τον πατέρα της:

— Για τον Πιστό μου το είπε ή μητέρα... άποκρίθηκε ήρεμα. Για το Μπενδενούτο όμως το μαθαίνω για πρώτη φορά. Τον πλήγωσε ο άγνωστος αυτός;...

— Τον σκότωσε!... άποκρίθηκε ο Καπουλέτος.

Η άγνη κοπέλλα ρίγησε... Έδλεπε με φρίκη άνυπόκριτη το ματωμένο κύκλο να κλείνει σιγά-σιγά γύρω από αυτήν κι' από τον άγαπημένο της... Η μοίρα άνάγκαζε το Ρωμαίο να σκοτώνει άλύπητα για ν' άμυνεται... Ο έρωτάς τους έβαφε κάθε μέρα τα φτερά του και με καινούργια αίμα...

— Μπά... Μπά... Κακό που μās βρήκε!... φώναξε ύποκριτικά ή παραμάνά. Σκότωσε, λοιπόν, το φτωχό μας Μπενδενούτο;...

— Τον άφισε στον τόπο! άποκρίθηκε ξερά, κοφτά ο Καπουλέτος.

— Καί... τον πιάσανε... είπε βλοσυρός ο Καπουλέτος. Όμως... τον γνωρίσανε ποιος είναι!...

Κάθε έβδομάδα

Ο ΘΗΣΑΥΡΟΣ

με πολύχρωμη έκτύπωσι

Φωτο - "Οφσετ

Σελίδες

84

Ο άρχοντας κύτταζε με παράξενη έπιμονή, πρώτα την παραμάνά που τον ρωτούσε με το στόμα, κι' ύστερα την κόρη του που τον ρωτούσε με τα μάτια...

— Δεν τον πιάσανε... είπε βλοσυρός, άγριος. Όμως... τον γνωρίσανε ποιος είναι!...

— Τον γνωρίσανε;... ρώτησε ή 'Ιουλιέττα μ' ένα φοβερό χτυποκάρι.

— Ναί...

— Και ποιος είναι, καλέ μου πατέρα;...

Συγκέντρωσε εκείνος όλη τη φλόγα την άγριέμων ματιών του άπάνω στην κόρη του, και την κεραυνόβλησε με τη φοβερή άπάντησι:

— Είναι ο Ρωμαίος Μονταίικς!...

Η 'Ιουλιέττα έγινε πελιδνή... Τα χείλια της κουνηθήκανε, χωρίς όμως ήχος κανένας να βγή από μέσα τους...

Πιο ψύχραιμη, ή παραμάνά μπόρεσε να έπιβληθή εύκολα στον έαυτό της:

— Ο Ρωμαίος Μονταίικς;... φώναξε. Μά είναι ποτέ δυνατό, καλέ μου αφέντη;...

— Καί όμως, να που είναι δυνατό... Άφού τον άναγνώρισε ένας από τους υπηρέτες που τον κυκλώσανε, ο Λουτσιάνο... Τον άναγνώρισε, λίγο πριν αυτός ο άθλιος μαχαίρωσε στην καρδιά το φτωχό το Μπενδενούτο...

— Μήπως έκανε λάθος ο Λουτσιάνο;... έκανε ή παραμάνά. Πίνει καμιά φορά και μπορεί να βλέπει φαντάσματα...

— Σώπα, γρηά! φώναξε άγρια ο Κα-

πούλετος.

Πηγώντας το δυνατό καρδιοχτύπι της, ή όμορφη κοπέλλα κατάφερε ν' άποκριθή άτάραχα:

— Δεν υπερασπίζομαι το Μονταίικ, πατέρα, αλλά τη δικαιοσύνη!

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

πούλετος. Ο Λουτσιάνο είπε την αλήθεια... Είναι ένας πιστός κι' άφοσιωμένος υπηρέτης... Η δική σου στάσι είναι μόνο ύποπτη...

Τώρα, έγινε ή παραμάνά πελιδνή... Άρ-ισε να τρέμει σύγκορμη...

— Σας έφταιξα σέ τίποτα, καλέ μου αφέντη;... έκανε. Γιατί μου μιλάτε έτσι άπότομα;... Με ύποπτεύσαστε;... Κι' άπάνω σέ τί;...

— Άπάνω σ' όλα!... της άποκρίθηκε φοβερός ο Καπουλέτος. Με σένα όμως θα τα ξαναπούμε σέ λίγο... Τώρα, πρέπει να τα πούμε με την άγαπημένη κόρη μας...

Η 'Ιουλιέττα κατάλαβε, ότι έπρεπε να σκεπάσει με ψυχραιμία και άθωότητα τη φοβερή της συγκίνηση...

— Σας άκούω, καλέ μου πατέρα... είπε μ' ένα γλυκό, άγγελικό χαμόγελο. Και θάμαι πολύ εύτυχισμένη ν' άπαντήσω στις έρωτήσεις σας με τρόπο που να σας ικανοποιήσει...

Οι Καπουλέτοι άνταλλάξανε μιά ματιά εύγλωττη ή 'Ιουλιέττα φαινόταν έντελώς άθωα, έντελώς ξένη σ' όλα αυτά...

— Κόρη μου, της είπε ο πατέρας της, αρκετά κλονισμένος, δεν είναι ή πρώτη φορά που αυτός ο μισητός έχθρος μας φτάνει ως το σπίτι μας. Κι' όχι μόνο για να μάς προκαλέσει με άναίδεια, αλλά και για να σκότωσει, πότε τους συγγενείς μας, πότε τους πιστούς υπηρέτες μας... Τις άλλες, θύμα του έπесе ο Τιβάλδος, ο άγαπημένος σου ξάδερφος; άπόψε, κάτω από το δολοφονικό του μαχαίρι, έπесе ο καλός μας Μπενδενούτο...

Σήκωσε γλυκά τα μάτια της ή 'Ιουλιέττα και ρώτησε τον πατέρα της:

— Νομίζω όμως, καλέ μου πατέρα, ότι άποδείχτηκε πώς ο δυστυχισμένος μας Τιβάλδος προκάλεσε αυτός το Μονταίικ... Κι' όσο γι' άπόψε, ο καυμένος ο Μπενδενούτο έτρεξε, όπως είπα, μαζί με τους άλλους, για να τον πιάσει, να τον σκοτώσει... Ο Μονταίικς δεν έκανε άλλο παρά ν' άμυνθ...

Άνασκήκωθηκε άγριος ο Καπουλέτος, με τα μάτια του που πετάγανε φοβερές φλόγες:

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— Τον υπερασπίζεσαι;... φώναξε με άκράτη λύσσα.

— "Α, τὴ δικαιοσύνη... ἔκανε ὁ Καπουλέτος καὶ ξανακάθισε.
Ἐμεινε γιὰ λίγο σιωπηλός. "Υστερα εἶπε:

— Νὰ δοῦμε ὅμως τί θὰ πῇ ὁ "Αρχοντας "Εσκαλός, ὅταν μάθῃ ὅτι αὐτὸς ποὺ ἔξορισε μακριὰ ἀπὸ τὴ Βερόνα, ὅχι μόνο ἔμεινε στὴ Βερόνα, περιφρονώντας τὴν προσταγὴ του, ἀλλὰ καὶ πηδαίει πάνω ἀπὸ τοὺς τοίχους, καὶ μαχαίρωνε τὸν κόσμολ...
Ἡ "Ιουλιέττα ἔμεινε σιωπηλὴ, ἀπὸ φόβο μήπως κι' ἡ παραμικρὴ κουβέντα τῆς τὴν προδώσῃ...

Ἐστερα ἀπὸ μιὰ μικρὴ παύση, ὁ Καπουλέτος συνέχισε πρὸς τὴν κόρη:

— Δὲν πρόκειται τώρα ὅμως γιὰ τὸ τί θὰ κἀν ὁ "Εσκαλός, καὶ γιὰ τὸ πῶς θὰ τιμωρηθῇ τὰ ἐγκλήματα τοῦ Μονταίικη καὶ ἡ περιφρόνησί του στοὺς νόμους τῆς πατρίδας του καὶ στὶς προσταγὰς τοῦ ἀνώτατου ἀρχοντῆ τῆς... Ἄλλο πράμα, πολὺ πρὸς τοὺς νόμους, μὰς ἀπασχολεῖ καὶ μὰς παιδεύει, καὶ τὴ μητέρα σου κι' ἐμένα...

— Ποιό, πατέρα μου;... ρώτησε μὲ τὴν ἴδια πάντα ἀθωότητα, ἡ "Ιουλιέττα.

— Μὰς παιδεύει ἡ ὑποψία, κόρη μου!... εἶπε τρομερὸς ὁ Καπουλέτος, ἐνὺ σκω- νότανε πάλι ἀπὸ τὴ θέσι του. Τί ἤθελε ὅλες αὐτὲς τὶς φορὲς ὁ Μονταίικη στὸ σπῖτι μας;...

— Εἶναι δυνατό νὰ τὸ ξέρω ἐγὼ αὐτό, πατέρα μου;... ρώτησε μ' ἕνα γλυκὸ χαμόγελο, ἡ "Ιουλιέττα.

— Εἶναι δυνατό νὰ τὸ ξέρῃ τὸ κορίτσι αὐτὸ ποὺ λέτε, ἀρχοντά μου;... ρώτησε σὰν ἡχώ τῆς κι' ἡ παραμάννα.

— "Εὐὸ σώπα, γρηά!... φώναξε ἄγρια ὁ Καπουλέτος. Γιατί, ἂν αὐτὸ ποὺ ὑποψιάζομαι ἐν' ἀληθινὸν, ἡ ἐκδίκησί μου, ἡ φοβερὴ ἐκδίκησί μου, θὰ πέσῃ ἀλύπητα πρῶτα σὲ σένα, κι' ὕστερα σὲ κείνη!...

Μαζεύτηκε τρέμοντας σύγκορμη ἡ παραμάννα στὴ γωνία τῆς.

Ὁ Καπουλέτος ξαναγύρισε στὴν κόρη του:

— Λοιπόν, σὲ ρωτῶ πάλι καὶ θέλω ἀμέσως νὰ σοὺ ἀπαντήσῃς: Τί ζητοῦσε ὁ Ρωμαῖος Μονταίικη καὶ τίς δύο φορὲς στὸ σπῖτι μας;...

Μὲ ὑπεράνωτη ἡρεμία, ἡ "Ιουλιέττα κούνησε τὸ μελαχροινὸ τῆς κεφάλι:

— Βλέπω, καλὲ μου πατέρα, ὅτι κάποια φοβερὴ ὑπόψια ἔχει πραγματικὰ τρυπώσει μὲς στὴν καρδιά σου, ὅμοια μὲ τὸ σαράκι

ποὺ τρυπᾷ βαθειὰ τὸ ξύλον...

— Ναι! μούγκρισε ὁ Καπουλέτος. Σὲ ὑποπτεύομαι ὅτι... ἔχεις κάποια συνεννόη- σι, κάποια σχέσι μ' αὐτὸ τὸν ἔλεεινὸ ἐχθρό μας...

— Καλὲ, τί σχέσι μπορεῖ νάχη ἕνα ἄ- θώο παιδί;... μουρμούρισε ἡ παραμάννα. Τὶ πονηρὲς ἰδέες βάζετε χωρὶς λόγο στὸ κε- φαλάκι τῆς;...

Ὁ Καπουλέτος κεραυνοβόλησε τὴν πα- ραμάννα μ' ἕνα καινούργιο φοβερὸ βλέμμα. Ὑστερα, χωρὶς νὰ τῆς μιλήσῃ, γύρισε πάλι στὴν κόρη του:

— "Ιουλιέττα, ἀπὸ σένα περιμένω τὴν ἀλήθεια! τῆς εἶπε. Εἰσαι ἀπὸ μιὰ γενιὰ εὐγενικιά, ποὺ μισεῖ τὸ ψέμμα, τὸ ἴδιο ὅ- πως συχαίνεται καὶ τὴν ἀτιμία... Δὲν εἶναι δυνατό, δὲ θέλω νὰ τὸ φαντασθῶ, ὅτι μπο- ρεῖς ποτὲ νὰ μὲ γελάσῃς... Πές μου: Τί σχέσι ἔχεις μὲ τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη; Τί σε δένει μαζί του;...

Γιὰ λίγες στιγμὲς, ἔμεινε σιωπηλὴ ἡ "Ιουλιέττα. Χιλιάδες σκέψεις κονταροχτυπή- θηκαν μέσα στὸ μυαλό τῆς: "Αν ὁμολο- γούσε τὸν ἐρωτὰ τῆς μὲ τὸ Ρωμαῖο, ἦ- ταν τὸ ἴδιο σὰν νὰ τὸν ἀπαρνιότανε σκλη- ρά... "Ανάληψι οἱ γονεῖς τῆς, θὰ τὴν χω- ρίζαν ἀπὸ τὸν ἀγαπημένο τῆς, θὰ τὴν ἀ- νανγκάζανε ἐκδυστάσια νὰ τὸν ἀπαρνηθῇ...

Ἐνῶ, ἂν τὸν ἀρνιότουσαν σήμερα τὰ χεῖλιά τῆς, τὸν κέρδιζε ἡ καρδιά τῆς! Για- τί οἱ Καπουλέτοι, καθησυχασμένοι στὶς ὑ- ποψίες τους, θὰ τῆς δίνανε καιρὸ νὰ ὀρ- γανώσῃ τὴν ἐρωτικὴ τῆς ἀμυνα, νὰ σκε- φτῇ τὴ θὰ κἀν. Κι' ἀκόμα, νὰ τὸν παν- τρευτῇ, νὰ ἐνώσῃ γιὰ πάντα τὴ ζωὴ τῆς μὲ τὴ δική του μὲ τὰ δεσμά τῆς ἐκκλη- σίας, κι' ἔτσι νὰ φέρῃ τοὺς ἀλύγιστους καὶ σκληροτράχηλους γονεῖς τῆς μπροστὰ σὲ μιὰ ἀνυπερόβλητη «δημιουργημένη κα- τάστασις»... Τί θὰ κάνανε τότε; Θέλοντας καὶ μὴ, δὲ δύναντο τὴν συγκρατᾶσαι τοὺς ὕστερα ἀπὸ τὸ γάμο ποὺ θάχε γίνοι χω- ρὶς τὴ θέλησί τους...

Ἐπρεπε ν' ἀρνηθῇ τὸν ἀγαπημένο τῆς ἡ "Ιουλιέττα!... Γιατὶ τὸ καλὸ καὶ τὸν δύο τους; γιὰ τὸ καλὸ τῆς ἀγάπης τους...

Σήκωσε τὸ κεφάλι τῆς καὶ κύτταξε στὰ μάτια θαρρετὰ τὸν πατέρα τῆς:

— Τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη οὔτε τὸν ξέ- ρω, οὔτε θέλω νὰ τὸν ξέρω!... εἶπε μὲ σταθερὸ τόνο.

— Λές ἀλήθεια;... τῆς ρώτησε ὁ γέρος, ἀνακουφισμένος, μὰ δύσπιστος ἀκόμα.

— Ἀλήθεια, πατέρα μου...

— Καὶ τότε, γιατί ἔρχεται κάθε τόσο στὸ ἀρχοντικό μας;... Τί ζητάει;...

— Δὲν ξέρω... Δὲ μπορῶ νὰ ξέρω, πα-

τέρα μου... Ἐρευνήστε γιὰ νὰ τὸ μάθετε...

Ἡ Καπουλέτος κύτταξε τὸν ἀντρα τῆς, ὕστερα τὴν κόρη τῆς.

— Λές ἀλήθεια, "Ιουλιέττα μου;... Πές μου τὸ σὲ μένα ποὺ σε γέννησα, ποὺ σε ἀγαπῶ πρὸς τὸν ἀπὸ καθετὴ στὸν κό- σμο...

Κύτταξε καὶ τὴ μητέρα τῆς μὲ τὰ ἄ- δοχα μάτια τῆς ἡ "Ιουλιέττα καὶ τὴ βε- βαίωσε:

— Μὲ τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη δὲν ἔχω καμμιὰ σχέσι, μητέρα μου, κι' οὔτε τὸν ἔχω δὴ ποτὲ στὰ μάτια μου!...

Πῆρε θάρρος κι' ἡ παραμάννα, κι' ἔβαλε τὶς φωνές:

— Καλὲ, Χριστὸς καὶ Παναγία!... Τί τὸ παιδεύετε τὸ φτωχὸ τὸ κορίτσι!... Ἀφοῦ σὰς ὀρκίζεται ὅτι δὲν τὸν ξερεῖ, ὅτι δὲν τὸν ἔχει δὴ ποτὲ τῆς, τί ἄλλο θέλετε;...

Ἐρριξε μιὰ ματιά ἀγριεμένη στὴν πα- ραμάννα ὁ Καπουλέτος, κι' ὕστερα γύρισε στὴ γυναῖκα του:

— Νομίζω, ὅτι πρέπει νὰ τὴν πιστέ- ψουμε τὴν κόρη μας... τῆς εἶπε χαμηλό- φωνα.

— Εἶναι ὅτι ἔχουμε νὰ κάνουμε πρὸς καλὸ... συμφώνησε κι' ἡ Καπουλέτος στὸν ἴδιο τόνο.

Κι' ὕστερα, ἀκόμα πρὸς χαμηλόφωνα, πρόσθεσε:

— Ἐπὶ τέλους, δὲν εἶναι σωστὸ νὰ τῆς- βάζουμε τὴν ἰδέα, μιὰ καὶ δείχνει, ὅτι δὲν τὴν ἔχει...

Σηκώθηκε ὁ Καπουλέτος καὶ πῆγε ν' ἀγ- καλιάσῃ ἐπίσημα τὴν κόρη του:

— Εἶμαι εὐχαριστημένος, τῆς εἶπε, ποὺ δείχνεις ὅτι εἶσαι ἀξία ἀπόγονος τῆς τι- μωμένης γενιᾶς τῶν Καπουλέτων!... Δὲν ἦ- ταν ποτὲ δυνατό νὰ προδώσῃς τὸ ὄνομά σου καὶ τὴ φήμη του... Σ' εὐχαριστῶ καὶ σὲ συγχαίρω!...

Ἄκουσε ψυχρὴ, ἀνέκφραστη, τὰ λόγια τοῦ πατέρα τῆς, ἡ "Ιουλιέττα. Τὸν ἄφησε ἀδιάφορο νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ μέτωπο. Ρί- γησε ὅμως σύγκορμη, ὅταν τὸν ἄκουσε νὰ τῆς λέῃ ἀμέσως μετὰ:

— Καὶ τώρα, μιὰ καὶ οἱ ὑποψίες μας ἀποδείχτηκαν, εὐτυχὸς γιὰ ὅλους μας, ἀ- στήρηχτες, καιρὸς εἶναι νὰ ταχτοποιήσου- με ὅσο πρὶ γρήγορα γίνεται, τὸ ζήτημα τοῦ γάμου σου!...

— Τοῦ γάμου μου;... ρώτησε ἡ "Ιου- λιέττα, μὲ φωνὴ πούτρεμε.

— Ναι, τῆς ἀποκρίθηκε σταθερὰ ὁ πα- τέρας τῆς, τοῦ γάμου σου μὲ τὸν Πάρη!...

Σὰ νὰ μὴν τὴν κρατοῦσανε πιά τὰ πό- δια τῆς, ἡ "Ιουλιέττα ἔπεσε σ' ἕνα κάθι- σμα...

— Θεέ μου!... μουρμούρισε πολὺ σι- γά. Βοήθησέ με!...

Πάλι ἀνακατέθηκε θαρρετὰ στὴ μέση ἡ παραμάννα:

— Καλὲ, δὲ θὰ τὸ ἀφίστετε πιά ἡσυχὰ τὸ κορίτσι!... φώναξε. Τί γάμους τοῦ λέ- τε;... Αὐτὸ δὲν εἶναι ἀκόμα παρὰ γιὰ κου- κλες... Τί ξερεῖ ἀπὸ γάμους καὶ κουροφέ- ξαλα;...

Ἄρπαξε μὲ δύναμι ἄγρια τὸ χέρι τῆς παραμάννας ὁ Καπουλέτος καὶ τὸς φέξε σὰ νάθελε νὰ τῆς τὸ σπάσῃ!...

— "Εὐὸ, γρηά, τῆς εἶπε, νὰ σωπάσῃς, ἂν δὲν θέλῃς νὰ σε ρίξω σὲ κανένα μπουν- τρούμι καὶ ν' ἀφίσῃς ἐκεῖ μέσα τὰ κόκ- καλά σου!...

Μαζεύτηκε τρομαγμένη ἡ παραμάννα...

— Πάμε, Ἄντα... εἶπε στὴ γυναῖκα του ὁ Καπουλέτος. Κι' αὐριο φροντίζουμε γιὰ τὸ γάμο τῆς κόρης μας, ποὺ πρέπει νὰ γίνῃ ὅσο μπορούμε πρὶ γρήγορα!...

Φίλησε ψυχρὰ κι' ἡ Καπουλέτος τὴν κό- ρη τῆς, κι' ἀκολούθησε τὸν ἀντρα τῆς ἔξω ἀπὸ τὸ δωμάτιο.

Βγαίνοντας, ἄκουσε τὸν Καπουλέτο νὰ τῆς ψιθυρίζῃ:

— Κι' ὅσο γιὰ τὸν ἀναιδέστατο αὐτὸ γυιὸ τοῦ Μονταίικη, πούχει τὸ θράσος νὰρ- χεται νὰ μὰς προκαλῇ καὶ μέσα στὸ σπῖ- τι μας, θὰ τὰ ποῦμε αὐριο μὲ τὸ γαλη- νότατο "Αρχοντά τῆς Βερόνας!...

ΚΕΦΑΛΑΙΟ ΚΣΤ'

Πραγματικὰ, τὴν ἄλλη μέρα τὸ φορεῖο τοῦ Καπουλέτου σταματοῦσε μπροστὰ στὸ ἀνάκτορο τοῦ "Αρχοντῆ τῆς Βερόνας. Ὁ θυρωρὸς ἀνάγγειλε στοὺς κλητῆρες τὸν πε- ρήφανο εὐπατρίδῃ κι' ὁ "Αρχοντας πρό- σταξε νὰ τὸν μπᾶσουνε χωρὶς ἀναβολή.

Φτάνοντας μπροστὰ στὸν ἀνώτερο στρατιωτικὸ καὶ πολιτικὸ διοικητὴ τῆς πό- λειας, ὁ Καπουλέτος ὑποκλίθηκε μὲ σε- δασμὸ ἀλλὰ καὶ μ' ἀξιοπρέπεια. Ὁ "Αρ- χοντας τῆς Βερόνας ἔτρεξε πρὸς τὸ μέ- ρος του καὶ τοῦσφιξε ἐγκάρδια τὸ χέρι.

— Καλημέρα, ἀγαπητὲ μου Καπουλέ- το... ποὺ φώναξε. Εἶναι μεγάλη ἡ χαρὰ μου ποὺ σε βλέπω... Κάτσε...

Ἐκασε ὁ Καπουλέτος, βαρὺς, δύσθυ- μος.

— Καὶ ἡ δική μου χαρὰ ποὺ σε βλέπω εἶναι τὸ ἴδιο μεγάλη, "Αρχοντά "Εσκαλε... τοῦ ἀποκρίθηκε. Μὰ, ἡ χαρὰ μου αὐτὴ με- τριάζεται ἀπὸ μιὰ μεγάλη λύπη...

— Λύπη;... Γιὰ ποιά λύπη μιλάς, Κα- πουλέτο;...

Κύτταξε τὸν "Αρχοντὰ τῆς Βερόνας ὁ Καπουλέτος, καὶ τοῦ εἶπε, τινίζοντας ἑνα- ἕνα τὰ λόγια του:

— Θυμάσαι, "Αρχοντά, τίς ἄλλες ποὺ μὲ ὑποχρέωσες νὰ δώσω τὸ χέρι μου στὸν πρὶο μεγάλο, τὸν πρὶο φανατικὸ μου ἐχ- θρό;...

Σκοτεινίσαι ὁ ὄψι τοῦ "Εσκαλου:

— Μιλάς γιὰ τὸ Μονταίικη;... ρώτησε.

Σφιχτήκανε γεμάτα μίσος τὰ χεῖλια τοῦ Καπουλέτου:

— Μιλάω γιὰ κείνον πούχει ὁμῶς τὸν ἀφανισμό τοῦ σπιτιοῦ μου, τὸν τέλειο ἀ- φανισμό τοῦ!... ἔσπασε ἄγριος. Πού πλη- ρώνει δολοφόνους, γιὰ νὰ σκοτώνουνε τοὺς ἀνθρώπους μου... Πού φτάνει κι' ὡς τὸ σπῖτι μου, γιὰ νὰ μὲ μαχαίρωνῃ ἄτιμα τοὺς πιστοὺς μου!...

— Μιλεῖς γιὰ τὸ φόνου τοῦ ἀνεψιοῦ σου τοῦ Τιβάλλου;... ρώτησε ὁ "Αρχοντας. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι τιμωρήσα ὅπως τοῦ ἀ- ζεῖς τὸ δολοφόνου, μ' ὅλο ποὺ ἀποδείχτηκε ὅτι ὁ Τιβάλλος εἶχε σκοτωθῇ σὲ τίμια μο- νομαχία...

— Ναι, τιμωρήσα τὸ δολοφόνου μὲ ἰσό- δια ἑξορίας, κι' αὐτὸς, περιφρονώντας τίς διαταγὰς σου, ὅχι μόνο δὲν τὸ κούνησε ἀπὸ τὴ Βερόνα, μὰ γλύστρησε πάλι χτὲς τὴ νύχτα στὸ σπῖτι μου, γιὰ νὰ μαχαί- ρωσῃ ἑναὶ ἀπὸ τοὺς πρὶο πιστοὺς μου ὑ- πηρέτες, τὸν Μπενβενούτο!...

Ὁ "Αρχοντας τῆς Βερόνας πῆδηξε ὀρ- θός, μὲ τὰ μάτια του ποὺ πετοῦσαν ὀρ- γισμένες φλόγες:

— Ὁ Ρωμαῖος Μονταίικη βρίσκεται στὴ Βερόνα;... φώναξε.

— Ναι, γαληνότε "Αρχοντά...

— Καὶ ἦρθε στὸ σπῖτι σου;...

— Ναι! χτὲς τὴ νύχτα...

— Γιὰ ποῖο λόγο;... Τί μπορεῖ νὰ- θελε;...

— Τί ἤθελε, "Αρχοντά, ὅταν ἦρθε νὰ χτυπήσῃ τὸν Τιβάλλου;... Μήπως πῆγαμε ποτὲ ἐμεῖς νὰ τὸν προκαλέσουμε στὸ σπῖ- τι τῶν Μονταίικων;... Αὐτὸς ἔρχεται πάν- τα, πότε μὲ τοὺς φίλους του, πότε μόνος του, νὰ μὰς προκαλῇ στὸ σπῖτι μας, νὰ μὰς σκοτώσῃ!...

Περπατοῦσε ἀπάνω-κάτω μέσα στὸ δω- μάτιο, γεμάτος ἀγανάκτησι, ὁ "Αρχοντας.

— Αὐτὸ εἶναι ἀνήκουστο!... ἔλεγε καὶ ξανάλεγε. Ὁ Ρωμαῖος Μονταίικη ἔμεινε στὴ Βερόνα!...

— Αφοῦ σοὺ λέω, σκότωσε τὸν ὑπὴ- ρήτη μου, μέσα στὸν ἴδιο μου τὸν κῆπο;...

— Εἶσαι βέβαιος, Καπουλέτο;... ρώτη- σε ὁ "Αρχοντας, σταματώντας μπροστὰ στὸ σινιομυλῆτῃ του.

— Βέβαιος!... Τὸν εἶδαν τόσο ἀνθρω- ποι ποὺ τὸν κυνηγᾶνε...

— Καὶ τὸν ἀναγνώρισαν, ὅτι ἦταν ὁ Ρωμαῖος Μονταίικη;... Μὲ συγχωρεῖς, Κα- πουλέτο, δὲ θέλω νὰ σε προσβάλω, ὅμως εἶναι τόσο ἀπίστευτο αὐτὸ ποὺ μοῦ κα- ταγγέλλεις σήμερα, ποὺ δὲν εἶναι εὐκόλο νὰ τὸ πιστέψω... Δὲν τὸ χωρεῖ τὸ μυαλό μου... Περισσότερο μπορῶ νὰ πιστέψω...

ὅτι οἱ ἀνθρώποι σου κάνανε λάθος, ὅτι στὸν κῆπο σου ἦκε ἕνας κρυφὸς κακοποιός, ὅτι αὐτὸν κυνήγησαν οἱ ἀνθρώποι σου, κι' αὐ- τὸς σκότωσε τὸν ἱππότη σου...

— Αὐτὸς ποὺ μῆκε στὸν κῆπο μου καὶ ποὺ σκότωσε τὸ Μπενβενούτο, δὲν ἦταν ἄλλος ἀπὸ τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη!... φώ- ναξε μὲ πεπαισθητὴ γεμάτη μίσος ὁ Κα- πουλέτος.

Ἐκείνη τὴ στιγμὴ ἕνας κλητῆρας χτύ- πησε τὴν πόρτα.

— Λέγε... Ποῖος εἶναι; φώναξε ἀνυπό- μονα ὁ "Αρχοντας.

Φάνηκε δειλὴ ἡ φάτσα τοῦ κλητῆρα στὸ ἀνοιγμὰ τῆς πόρτας.

— "Αρχοντά, εἶναι ὁ ξάδερφός σου ὁ Πάρης καὶ ζητᾷ νὰ σε δῇ ἀμέσως...

— Ὁ Πάρης;... ρώτησε ὁ "Εσκαλός.

— Ἀς περιμένῃ λίγο...

— Ἄν ἐπιτρέπῃς, "Αρχοντά, εἶπε ὁ Κα- πουλέτος, ἂς ἔρθῃ ὁ Πάρης... Ἐχω μιὰ προαίσθησι, ὅτι τὸ θέμα ποὺ τὸν φέρνει σὲ σένα, εἶναι ἴδιο μ' αὐτὸ ποὺ μὰς ἀ- πασχολεῖ...

— Ἀς ἔρθῃ ὁ Πάρης! πρόσταξε ὁ "Ε- σκαλός.

Σὲ λίγο, ὁ νεαρὸς εὐγενὴς ἔμπαινε στὸ δωμάτιο.

Στάθηκε λίγο, βλέποντας τὸν Καπου- λέτο μαζί μὲ τὸν "Αρχοντὰ τῆς Βερόνας, ὕστερα ὅμως προχώρησε καὶ χαιρέτησε καὶ τοὺς δύο μὲ σεβασμὸ, ἀνακατωμένον μὲ φιλία.

— Ποῖος καλὸς ἀνεμὸς σε φέρνει ἐδῶ, ξάδερφέ μου;... ρώτησε ὁ "Αρχοντας.

— Ἐκτός ἀπὸ τὴν ἀνάγκη νὰ σοὺ ὑπο- δῶλω τὰ σέβη μου, μὲ ὀδηγεῖ σήμερα καὶ κάτι ἄλλο: Ἡ ἀνάγκη νὰ σοὺ καταγγεί- λω, ὅτι ἕνας ποὺ περιφρόνησε τίς διατα- γές σου, βρίσκεται στὰ χεῖρια τῆς δικαιο- σύνης!...

— Γιὰ ποῖον μιλάς, Πάρη;... ρώτησε μὲ συγκίνησι ὁ Καπουλέτος, σφίγγοντας τὸ χέρι τοῦ ἀνθρώπου ποὺ φιλοδοξοῦσε νὰ κά- νη γαμπρὸ του...

— "Αρχοντά Καπουλέτο, μιλάω γιὰ τὸν ἐχθρό σου καὶ γιὰ τὸν ἐχθρό μου, γιὰ τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη!...

Μιὰ διπλὴ κραυγὴ ξέφυγε ἀπὸ τὸ στό- μα τοῦ "Εσκαλου καὶ τοῦ Καπουλέτου...

Τρέμοντας ἀπὸ μίσος, ὁ πατέρας τῆς "Ιουλιέττας, ρώτησε:

— Εἶπες, Πάρη, ὅτι... ὁ Ρωμαῖος Μον- ταίικη βρίσκεται... στὰ χεῖρια τῆς δικαιο- σύνης;...

— Ναι... Αὐτὸ εἶπα! βεβαίωσε ὁ Πάρης.

— Καὶ ποῖος τὸν ἐπίσας;

— Ἐγώ! Καὶ τὸν παρέδωκα στοὺς λοχχοφόρους σου, "Αρχοντά καὶ ξάδερφέ μου...

— Στοὺς λοχχοφόρους μου;... ρώτησε ὁ "Εσκαλός. Κι' αὐτοὶ ποὺ τὸν πῆγαν;

— Στὸ φρούριο τοῦ Σάν Πάολο...

— Καὶ πῶς δὲν μοῦ τὸ ἀνέφερε αὐτὸ ὁ φρούραρχός του;... ἔκανε ὁ "Εσκαλός.

— Ὁ φρούραρχος τοῦ Σάν Πάολο...

ψιθύρισε γεμάτος κακία στὸ αὐτί του ὁ Καπουλέτος, εἶναι φανατικὸς φίλος τῶν Μονταίικων!...

— Ὁ ἱππότης Τζουλιάνο εἶναι ἀνθρά- πος τοῦ καθήκοντος!... φώναξε αὐστηρὰ ὁ "Αρχοντας τῆς Βερόνας. Δὲν εἶναι ποτὲ δυνατό νὰ μὲ προδώσῃ...

— Ὁ Ρωμαῖος Μονταίικη εἶναι στὸ φρούριο τοῦ Σάν Πάολο... βεβαίωσε ὁ Πάρης.

Γύρισε τότε στὸν Καπουλέτο ὁ "Αρχον- τας τῆς Βερόνας καὶ τοῦ εἶπε, γεμάτος ἀπορία:

— Τότε, ἂν ὁ Πάρης λέῃ ἀλήθεια, δὲν εἶναι δυνατό νάνα ἀλήθεια ὅσα μοῦ εἶπες ἐσύ, Καπουλέτο...

— Κι' ὅμως, τὸν εἶδαν ὅλοι χτὲς τὴ νύ- χτα στὸν κῆπο μου...

— Τὸ Ρωμαῖο Μονταίικη;... Ἀδύνατο! φώναξε ὁ Πάρης.

Χαμογέλασε πικρὰ ὁ Καπουλέτος.

— Καὶ τότε, ποῖον κυνήγησαν οἱ ὑπὴ- ρέτες μου;... Ποῖος σκότωσε τὸν πιστό μου Μπενβενούτο;...

— Νευριασμένος, ὁ "Αρχοντας πῆγε μόνος του κι' ἀνοῖξε τὴν πόρτα καὶ φώναξε ἕναν κλητῆρα:

— Φέρτε μου τὸ λοχαγὸ τῶν λοχχοφό- ρων μου ἀμέσως! πρόσταξε.

Σὲ δύο λεφτά, ὁ λοχαγὸς τῶν λοχχο- φόρων βρισκότανε μπροστὰ στὸν "Αρχον- τὰ. Ἦταν ὁ ἴδιος ἐκεῖνος ποῦχε συλλαβεῖ τὸ Ρωμαῖο τὴν ὥρα πο

ΕΝΑΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ στο κασόνι

Το δρῆμα μιᾶς φιλόστοργης
μητέρας

Ένας οικογενειακός καυγάς στο Σαουθάμπτον της Αγγλίας, έγινε αφορμή ν' απαγορευθῇ στο βρετανικό δικαστήριο με μιά από τις περιεργότερες υποθέσεις που έφτασαν ποτέ ως αὐτά.

Ἡ κόρη ἑνὸς φτωχοῦ καὶ μεσοκο-
που ἐργατικοῦ εἶχε σχετισθῇ ἐρω-
τικά μ' ἕνα παντρεμένο. Ὅταν τὸ-
μαθᾶν οἱ γονεῖς τῆς, ἔγιναν, ἐξω-
φρενῶν καὶ τὴν ἐδίωξαν ἀπ' τὸ
σπίτι τους.

Γιὰ ἐκδίκηση, ἐκείνη παρουσιά-
σθηκε τότε στὴν ἀστυνομία καὶ
κατήγγειλε ὅτι ὁ πατέρας κι' ἡ
μητέρα τῆς εἶχαν κρύψει ἐν πτω-
χῇ μέσῃ σ' ἕνα κιώτιο, στὸν κή-
πο τους. Δυὸ ἀστυνομικοὶ πῆγαν ἀ-
μέσως νὰ κάμουν μιά ἐρεύνα.

Ἡ μητέρα ταραχθηκε, ἀλλὰ δὲν
προσπάθησε νὰ τοὺς ξεγελάσῃ.
Τοὺς ὡδήγησε ἡ ἴδια στὸ βάζο τοῦ
κήπου καὶ τοὺς ἐδείξε ἕνα παλιό
κασόνι, μέσα στὸ κοτέτσι.

Ἦταν κομφωμένο γερό. Ὅταν
τ' ἀνοίξαν οἱ ἀστυνομικοὶ, βρῆκαν
μέσα ἕνα σκελετό, πού ἦταν δι-
πλωμένο στὰ δυὸ, γιὰ νὰ χωρέσῃ
μέσ' στὸ κασόνι.

— Εἶναι τὸ γιοῦ μου! τοὺς ἐ-
ξηγήσε ἡ μητέρα, κατὰκλημ ἀπὸ
συγκίνηση. Θὰ σὰς πῶ ὅλη τὴν ἀ-
λήθεια...

Πρὶν ἀπὸ 16 χρόνια ἔφερα
στὸν κόσμο τὴν κόρη μου. Ὡς τὸ-
τε, εἶχα μόνο ἓν' ἀγόρι, πού ἦταν
τὸ δυστυχισμένο ἀνάνηρο ἐκ γενε-
τῆς, ἀνίκανο νὰ ζήσει μοναχό του.
Ὁ τοκετός με κράτησε δυὸ βδο-
μάδες στὸ κρεβάτι. Ὅταν σηκώθη-
κα, τὴν τετάρτη μέρα, πῆγα στὴν
κρεβατοκάμαρα τοῦ γιοῦ μου...
καὶ τὸν βρῆκα κατὰχαμα, νεκρό!

Ἡ λύπη μου δὲν περιγράφο-
ταν. Τὸν ἔβαλα τότε μέσα σ' αὐ-
τὸ τὸ κασόνι. Χώρεσε ἰσα-ἰσα, γι-
ατί δὲν ἦταν πολὺ φιλός... Τὸν ἀ-
γαπούσα πολὺ. Ἦταν τὸ πρῶτο μου
παιδί, σὰς εἶπα. Δὲν ἤθελα νὰ τὸ
στερηθῶ, ἐστὼ καὶ πεθαμένο.

Οἱ ἐρευνες τῆς ἀστυνομίας ἀ-
πέδειξαν πὺς ἡ μητέρα ἔλεγε τὴν
ἀλήθεια. Ὁ γιός τῆς εἶχε γεννη-
θῇ πλῆθιος. Ἐπὶ 21 χρόνια, εἶχε ἀ-
νάγκη ἀπὸ συνεχεῖς περιποιήσεις,
γιατί δὲν μπορούσε ν' ἀνταποκρι-
θῇ μόνος του οὔτε στίς πιὸ στοι-
χειώδεις ἀνάγκες του.

Στὸ διάστημα ὅμως τοῦ τοκετοῦ
τῆς, ἡ μητέρα του τὸν παραμέλη-
σε ἀναγκαστικά κι' ἀνάθεσε σὲ ἄλ-
λους νὰ τὸν φροντίζουν. Τὸν ἀ-
φίσαν ἀραγε ἐκεῖνοι νηστικό; Ἡ
ἐπεσε ἀπ' τὸ κρεβάτι του, χτύπη-
σε ἀσχημα κι' ἔμεινε στὸν τόπο.
Δὲν μπορούσε πιά νὰ ἐξακριβωθῇ.

Πάντως, ἡ παθολογικὴ ἀγάπη τῆς
μητέρας του, μαζὶ με τὸ φόβο τῆς
μήπως τὴν κατηγορήσῃ κανεὶς γιὰ
τὸ θάνατό του, τὴν ἔκαναν νὰ κρύ-
ψῃ τὸ νεκρὸ μέσα στὸ κασόνι.

Ἐπὶ μερικά χρόνια, τὸ μακάθριο
κασόνι ἔμεινε στὸ σπίτι. Ὑστερὰ
ἡ οἰκονομία ἀλλάξεε κατοικία. Μαζὶ
λοιπὸν με τ' ἄλλα πράγματα τοὺς,
ὁ πατέρας μετέφερε μ' ἕνα χεῖρα-
μάξι καὶ τὸ κασόνι στὸ καινούργιο
σπίτι. Ἐκεῖ τὸ τοποθέτησε στὸ ἀ-
δειανό κοτέτσι, ὅπου ἔμεινε κι' ἄλ-
λα χρόνια ἀκόμη — ὡς τὴν ἡμέρα
πού τὸ βρῆκε ἡ ἀστυνομία.

Οἱ δυὸ συζυγοὶ δικάσθηκαν γιὰ τὴν
πράξη τους. Ὁ ἀντρας εἶπε στὴν
ἀπολογία του πὺς ἔλειπε ἀπ' τὸ
σπίτι γιὰ ἀρκετὸν καιρὸ, τὴν ἐποχὴ
τοῦ θανάτου τοῦ γιοῦ του. Ὁμο-
λόγησε ὅμως ὅτι ἔμαθε κατόπιν τί
περιεῖχε τὸ κασόνι.

Ἡ μητέρα πάλι δὲν ἀρνήθηκε τί-
ποτε.

Ὅλοι τὴν εἶχαν συμπαθήσει, γι-
ατί ἦταν φανερό ὅτι εἶχε βασανί-
στῃ ἐπὶ τόσο χρόνια, ἀπὸ τύψεις καὶ
μεταμέλεια γι' αὐτὸ πού εἶχε κάνει.

Ὁ δικαστὴς κήρυξε ἐνόχους καὶ
τοὺς δυὸ συζύγους, ἐφόσον ἡ πρά-
ξι τους ἦταν ἀποδεικνυμένη κι' ἀν-
τέβαινε στὸ νόμο. Κρίνοντας ὅμως
πὺς εἶχαν ᾄρη τιμωρήθῃ ἀρκετὰ ἐ-
πὶ τόσο χρόνια, με τὴν ἀγωνία πού
ὑπέφεραν, τοὺς καταδίκασε σὲ μιά
ὀνομαστικὴ ποινὴ καὶ τοὺς ἀφίσε ἐ-
λευθέρους.

ΝΕΑ ΑΜΦΙΒΙΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Τὸ Σῶμα τῶν Ἀμερικανῶν Πεζοναυτῶν ἐφωδιάσθηκε
τελευταίως με' τὰ πρωτότυπα αὐτὰ αὐτοκίνητα, πού
μποροῦν με' μεγάλη εὐκολία νὰ διαπλεύσουν καὶ τὸ βα-
θύτερο ποτάμι. Ἐχουν ὅπως βλέπετε καὶ στίς τέσσε-
ρες πλευρὲς τους ἐλαστικούς ἀεροθαλάμους, πού, ὅταν
πρόκειται νὰ μπουν μέσα σὲ νερό, γεμίζουν αὐτόματα
με' ἀέρα ἀπὸ τὴν ἐξάτμιση τῆς μηχανῆς καὶ κατεβαί-
νουν στὸ ὕψος τῶν τροχῶν. Χάρης στὸν ἀεροθαλά-
μους αὐτοὺς τὸ αὐτοκίνητο ἐπιπλεῖ καὶ προωθεῖται
με' τὴν κίνησι τῶν ὀπισθίων τροχῶν του.

ΛΥΡΙΚΑ ΤΡΑΙΟΥΔΙΑ

Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες

Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες, ποτέ σου
τὸ ξέρω, τῶχο νοιώσει ἀπὸ καιρὸ
καὶ μέγα, μέσ' τοὺς ἄλλους ἔρωτές σοι
με' πήρες κάποια μέρα, ἀπ' τὸ σωρό
καὶ μοῦδωσες τὰ χάρδια σου, τὰ χάρδια
πού κάνει μιά καρδιά σὰν ἀγαπή,
μὰ κράτησαν ὀλίγα μόνο βράδια
καὶ ὕστερα... μ' ἐνόηλασε καὶ πάει...

Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες ἀλήθεια,
μ' ἀγάπη τῆς ψυχῆς σου, ζηλευτῇ,
τὰ λόγια σου ἦταν μόνο παραμύθια
κι' οἱ ὅρκοι σου ἦταν ψεύτικοι κι' αὐτοί.
Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες, τὸ ξέρω
καὶ ἄδικα γι' ἀγάπη μοῦ μιλάς,
κι' ἂν μ' ἐβλέπες, παιδί μου, νὰ ὑποφέρω
σοῦ ἄρεσε νὰ με παιζογελάς...

Καὶ ὅμως, σ' ἀγαπούσα τόσο ἐγὼ
καὶ μ' ἄρεσε νὰ βρίσκωμαι κοντὰ σου
νὰ δέχομαι — ναι, ναι, τ' ὁμολογῶ —
τὰ νεῦρα σου καὶ τὰ καμώματά σου...
Καὶ εἶχα πιά, μονάχο μου σκοπὸ
τὸ νὰ σὲ κάνω τόσο εὐτυχισμένη,
μὰ τώρα, πού ἀκόμα σ' ἀγαπῶ,
γιατρέυω μιά καρδιά τραυματισμένη.

Ἐσὺ μοῦ τὴν τραυματίσες, ἐσὺ
πού μ' ἔκανες σὲ ὄνειρο νὰ ἐλπίσω
καὶ πιστέψω σὲ μιά ζωὴ χρυσή
καὶ βιάστηκα πολὺ νὰ σ' ἀγαπήσω...
Ἐσὺ, αὐτὴ τῇ δόλια μου καρδιά,
τὴν ἔκανες με πόθο νὰ χτυπᾷ,
μὰ ἤρθε ἐκείνη ἡ ἀπαίσια βραδυνά,
πού θύμωσες καὶ μ' ἐδίωξες καί...πάει.

Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες, καλὴ μου,
μὰ σοῦ ἄρεσε πολὺ νὰ με παιδεύης
με' πνίγει τώρα ἡ ὀλὶω ἡ σιωπηλὴ μου,
κι' ἐσὺ, παιδί μου, ἐσὺ, με κοροϊδεύεις...
Ποτέ σου δὲν μ' ἀγάπησες, τὸ ξέρω
κι' ἂν θέλεις καὶ ἀκόμα νὰ σοῦ πῶ
κι' ἂν πάγω κάποια μέρα νὰ ὑποφέρω,
μπορεῖ καὶ πῶ πολὺ νὰ σ' ἀγαπῶ.

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

Μοιραῖα φιλιὰ

Ποῦ φτάνει ἡ τρέλλα καὶ ἡ
αὐτοθυσία

«Σήμερα ὅπως ἔχουν καταντήσει
τὰ φιλιὰ, δὲν σημαίνουν τίποτα!»
ὕποστηρίζει ὁ Ἀμερικανὸς ψυχολό-
γος Ἐλμερ Ντιν. Ὑπάρχουν ὡστό-
σο περιπτώσεις, πού ἕνα φιλιὺ μπο-
ρεῖ ν' ἀποδῇ μοιραίο.

Σ' ἕνα ἀριστοκρατικὸ κέντρο τοῦ
Μπουένος Ἀϊρες ἕνας προξενικός
ὕπαλληλος καθόταν σ' ἕνα τραπέ-
ζακι με' τὴν ἐξαιρετικὰ ὡραία σύ-
ζυγό του Λιλλέτ.

Σαφνικά, ἀπὸ τὸ ἀπόμερο τραπέ-
ζι του σηκώθηκε ἕνας νέος καὶ
πλησιάζοντας, ὑποκλίθηκε μπροστὰ
στὴ γυναῖκα τοῦ προξενικοῦ ὑπαλ-
λήλου. Ἡ μουσικὴ εἶχε ἀρχίσει νὰ
παίζῃ ἕνα παθητικὸ ταγκό.

Ἡ ὡραία γυναῖκα δίστασε. Εἶχε
κυριευθῇ ἀπὸ κάποια ἀμνηχανία. Δὲν
ἤθελε νὰ χορεύῃ με' τὸν ἀγνωστο
νέο. Θεωροῦσε ὅμως ἀνέμενιά τῆς
νὰ μὴ δεχθῇ τὴν προσκλήσιν του.

Σηκώθηκε, λοιπὸν, κι' ἄφησε τὸν
ἀγνωστο νὰ τὴν ἀγκαλιάσῃ ἀπὸ τὴ
μὲση...

Ὅσο προχωροῦσε ὁ χορὸς τὸ σφί-
ξιμο τοῦ χεριοῦ τοῦ νέου γινόταν
πιὸ δυνατό. Καί, ἁφνικά, τυ-
φλωμένος ἀπὸ τὸ πάθος του, κόλ-
ησε τὰ χεῖλιά του στὸ στήμα τῆς
ντόμας του!

Ἀκούστηκε ἀμέσως μιά ἀγρία
κραυγὴ. Ἡ ὀρχήστρα σταμάτησε.
Ὁ συζυγὸς τῆς ὡραίας γυναίκας
πού εἶχε ἀντιληφθῇ τὴ σκηνή, ση-
κώθηκε ἀπὸ τὴ θέσι του, πλάσσει
τὸν καθολικὸ τῆς γυναίκας του
καὶ τὸν χαστούκιζε.

Τὴν ἄλλη μέρα ὅλος ὁ κόσμος
μάθαινε ὅτι ὁ μαρκήσιος Μαρτίγκα
— ὁ νεαρὸς χορευτὴς — εἶχε πλη-
γῶν ὁδωρὰ στὸ μπρὸ ἀπὸ μιά
σφαῖρα πιστολίου, κατὰ τὴ μονομα-
χία του με' τὸν συζυγὸ τῆς ὡραίας
Λιλλέτ κι' ὅτι οἱ γιαιτροὶ θὰ τοῦ ἔ-
κοβαν τὸ ἕνα πόδι...

Δυὸ ἐβδομάδες ἀργότερα ἡ Λιλ-
λέτ ἔλαβε ἕνα ὑποκέτο ἀπὸ πα-
νακριὰ ὀρχεοεἰδῆ, πού τὸ συνῶ-
θευε ἕνα μπιλιέτο με' τὰ ἑξῆς:

«Μοῦ μένει ἄλλο ἕνα πόδι. Ἄν
θέλετε, τὸ προσφέρω κι' αὐτὸ εὖ-
χαρίστως γιὰ ἕνα ἀκόμα φιλιὸ σας!»

Ἐξ ἄλλου τοῦ νεκροταφείου τοῦ
Μπλάνκο τῆς Ἰσπανίας ὑπάρχει ἕ-
νας τάφος σκεπασμένος πάντα με'
λουλούδια. Ὅταν δυὸ ἐρωτευμένοι
θελοῦν ν' ἀνταλλάξουν ὅρκους πι-
στεως, πηγαίνουν στὸν τάφο αὐτόν,
πού σκεπάζεται τὸ φθαρτὸ λειψάνο
τῆς Μπιάνκας Ἀμάντας.

Ἡ Μπιάνκα, μιά ἐξαιρετικὴ καλ-
λονή, ἦταν 18 χρόνια ὅταν ζήτη-
σε νὰ τὴν παντρευθῇ ὁ Ντιέγκο
Ἀράνκουεθ.

Ὁ γάμος τους θὰ γινόταν ἐπειτα
ἀπὸ ἕνα χρόνο.

Στὸ μεταξύ ὁ δὸν Ντιέγκο ἔφυγε
γιὰ τὴν Ἀμερική, ὅπου ἔπρεπε νὰ
κανονίσῃ μερικὲς υποθέσεις του.
Ὅταν ὅμως γύρισε, ἐπειτα ἀπὸ ἑπ-
τὰ μῆνες, τὸν βασάνιζε ἕνας πολ-
λὺ φιλὸς πυρετός. Εἶχε προσβλη-
θῇ ἀπὸ μιά ἀνιάτη καὶ μεταδοτικὴ
ἀρρώστεια...

Ὁτόσο ἡ Μπιάνκα κατάφερε νὰ
ἐπισκεφθῇ τὸ δυστυχισμένο νέο, ἀ-
φοῦ ὑποσχέθηκε στοὺς γιαιτροὺς ὅ-
τι θὰ ἐπαίρνε κάθε προφύλαξι.

Ὁ δὸν Ντιέγκο, πού ὑποπτεύο-
ταν ποῖα ἦταν ἡ ἀρρώστεια, πού τὸν
ὀδυνοῦσε στὸν τάφο, παρακάλεσε
τὴ μηνησὶ του νὰ μείνῃ μακριὰ
ἀπὸ τὸ κρεβάτι του καὶ τῆς εἶπε:

— Ἀντίο, Μπιάνκα! Πεθαίνω εὖ-
χαριστήμενος γιὰ τὴν σέ ξαναεῖδα!
— Ὄχι, Ντιέγκο! Δὲν πρόκειται νὰ
πεθάνεις! διαμαρτυρήθηκε ἡ νέα.
Ὁ πυρετός σου ὀφείλεται σὲ με-
γάλη ἐξάντλησι.

—Θέλεις νὰ μοῦ δώσης ἄρροος
μ' ἕνα φέμμα... Ψιθύρισε με' λυγρὸ
ὁ νέος.

Χωρὶς νὰ διστάσῃ τότε ἡ Μπιάν-
κα τὸν φίλησε στὸ στόμα. Ἐνα χα-
μόγελο, φῶτις ἀμέσως τὸ πρόσω-
πο τοῦ μελλοθάνατου. Ἦταν τὸ
πρῶτο καὶ τελευταῖο φιλιὸ τους!

Ἡ Μπιάνκα ὅμως κόλλησε ἐπὶ
τὴν ἀρρώστειά του. Καὶ πέθανε κι'
αὐτὴ ὕστερ' ἀπὸ λίγο.

Τὴν ἔθαψαν κοντὰ στὸν ἀγαπη-
μένο τῆς, στὸ μικρὸ νεκροταφεῖο
τοῦ Μπλάνκο. Κι' ὁ τάφος τῆς ἐγι-
νε τόπος προσκυνήματος γιὰ τοὺς
ἐρωτευμένους.

46 τοορίες τῆς ζωῆς

ΑΥΤΟΥΣΤΙΑΤΙΚΟ ΜΕΛΤΕΜΙ

Ἡ ΤΑΝ ἕνα αὐγουστιάτικο ἀπόγευμα καὶ ἔξω φύσαγε διαβολέμενος
ἀέρας. Μελέτμια, πού λέει. Καὶ λέω ἔξω, γιατί ἐγὼ ἤμουνα μέ-
σα στὸ σπίτι μου, εἶχα ἀπόλυτὴ ἡσυχία, μολύδι, γομολάστιχα καὶ
χαρτί καὶ διάθεσι νὰ γράφω στίχους. Προσπαθοῦσα νὰ ἐμπνευσθῶ ἀπὸ
τὴν καιρικὴ κατάστασι καὶ νὰ σκαρῶσω ἕνα ρομαντικὸ ποίημα. Μ' ἀρέ-
σουν κάτι τέτοια—ἕνα ποίημα αἰσθηματικὸ πού νὰ ἐχειλιζῇ ἀπὸ
τὴν ἀπαλὴ μελαγχολία πού πρέπει νάχουν τὰ ποιήματα τὰ ἐμπνευσμένα
ἀπὸ τ' αὐγουστιάτικα δειλινά. Ἐνα ποίημα συμβολικὸ, κατὰ προτίμη-
σιν. Μὰ τί νὰ συμβολίζῃ; Ὁ ἀέρας, καθὼς περνοῦσε με' ἀσυγκράτη-
τῃ κυματιστῇ ὁρμῇ ἐξω στὸ δρόμο μοῦ ἔδινε κάποια ἰδέα. Τὸ ποίη-
μα μπορούσε νὰ ἦταν ἕνας συμβολισμός τοῦ ἀέρα με' μιά περαστικὴ ἀ-
πὸ τὴ ζωὴ μου γυναῖκα, πού διάδωκε φουριόζα, με' ξεσήκωσε ὀλόκληρη
κι' ὕστερα ἔφυγε γιὰ νὰ
πᾶ νὰ φουξήσῃ κι' ἄλλου.

Ἐχουν γραφτὴ καὶ χειρότε-
ρα. Σ' αὐτὸ τὸ μοτίβο θὰ
κεντοῦσα τοὺς στίχους μου
πού θὰ προσπαθοῦσα νὰ
τοὺς φτιάξω ὅσο γινόταν
πιὸ τρυφεροῦς, καὶ ὑποδλιτι-
κοῦς, ἔτσι πού ν' ἀφήνουν
κάποιο νοσταλγικὸ συναί-
σθημα στὴν ψυχὴ τοῦ ἀνα-
γνώστη — ἂν θὰ ὑπῆρχε τέ-
τοιος. Τὸ ποίημα θὰ τὸ τι-
τλοφοροῦσα: «Μελέτμι».

Παρόμοια ἀέρινη γυναῖκα
δὲν εἶχε διαδῇ ἀπὸ τὴ ζωὴ
μου, γιὰ νὰ τὴν περιγράψω
στιχουργικά. Ὅμως αὐτὸ
ἦταν μιά λεπτομέρεια. Εἶχα
τὴν εὐγενικὴ πρόθεσι, εἶχα
χαρτί καὶ μολύδι, εἶχα τὸν
ἀέρα πού σθούριζε κι' ὅσο
γιὰ τὴ γυναῖκα, μπορούσα
νὰ πλάσω μιά με' τὴ φαν-
τασία μου.

Καὶ πρῶτα — πρῶτα ἔγραψα τὸν τι-
τλο:

«ΜΕΛΕΤΜΙ...»

Ἔτσι ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ κι' ὁ πρῶ-
τος στίχος, πού δὲν ἔκανα περισσότερη
ἀπὸ μισὴ ὥρα νὰ τὸν καταστρώσω:
«Στὴ ζωὴ μου φάνηκες, σὰν ἀνάλα-
(φο μελέτμι...)»

Τώρα ἔπρεπε νὰ βρῶ ἕνα στίχο πού

νὰ ριμάρῃ με' τὸ «μελέτμι» γιὰ νὰ ζευγαρώ-
σω τὸν πρῶτο. Σημείωσα τίς ρίμες πού κα-
ταήλθουν σὲ «έμ». ἔχουμε καὶ λέμε: Τρέ-
μει, καλέμ, πολέμ, στραβολέμ, σελέμ, βε-
ρέμ, ἀνέμ, γκέμ. Πιὸ καλὰ ταιριάζει τὸ
«ἀνέμοι» πού εἶνε καὶ συγγενικὸ με' τὸ «μελ-
τέμ». Καὶ ταιρίαζα τὴ συνέχεια:

«Σὰν τραγοῦδι πούπαιζαν στὰ σουραῦλια τοὺς
(οἱ ἀνέμοι...)»

Μὰ αὐτὸς δὲν ἦταν στίχος. Ἦταν ἀριστοῦργημα.
Ἀράδιασα ἀκόμα τρεῖς — τέσσερις στίχους καὶ ὅσο
ἀράδιασα, τόσο μοῦ κατέβαινε ἡ ἐμπνεῦσι καὶ ριζώ-
νοταν μέσα μου ἡ πεποίθησι ὅτι αὐτὸ τὸ ποίημα, θὰ
μοῦδινε μιά καλὴ θέσι ἀνάμεσα στοὺς πρῶτους ἐκ-
προσώπους τῆς ἐγχώριας στιχοθειομηχανίας.

Ὅπου ἁφνικά, σ' ἕνα ἔσπασμα τοῦ μελετμιοῦ
τοῦ πραγματικοῦ — δὲν ξέρω πὺς κάνει κι' ἀνοίγει
με' πάταγο ἡ πόρτα. Ἀμέσως δημιουργεῖται ἕνα δυ-
νατὸ ρεῖμα, πού σηκώνει τὸ χειρόγραφό μου, τοῦ κάνει δυὸ γόγγωρα
βόλ — πλανᾷ μέσα στὸ δωμάτιο κι' ἐπειτα τὸ παίρνει ἔξω ἀπὸ τὸ πα-
ράθυρο. Καταστροφὴ! Πετιέμαι καὶ σκῶδα ἔξω ἀπὸ τὸ παράθυρο. Βλέ-
πω καὶ παρακολουθῶ τὸ χειρόγραφό μου, πού ἔχει σκαλωῖς στὸν κορ-
μὸ κάποιου δέντρου. Χωρὶς νὰ χάσω καιρὸ, πηδῶ στὸ δρόμο καὶ τρέ-
χω νὰ τὸ συλλάβω. Ὅμως ἕνα ἄλλο κύμα ἀέρα, λές καὶ τόξε βαλεῖ
πέσμα νὰ μοῦ πᾶρῃ τὸ ἔργο μέσα ἀπὸ τὰ χεῖρά μου, τὸ ξεσηκώνει
κι' ἀπὸ κεῖ καὶ τὸ πάει ἴσια, κατὰ τὴ γωνία τοῦ δρόμου.

Ἐκεῖ, λοιπὸν, στὴ γωνία τοῦ δρόμου στεκόταν μιά γυναῖκα — μὰ
τί γυναῖκα! — πού πάλευε νὰ συγκρατήσῃ τὸ φουσάτιν τῆς. Ἐνα φου-
σάτιν ἀνοιχτὸ γκρί με' κόκκινες βουλίτσες, πού τόξε κι' ἐκείνη ξεση-
κώσε ὁ ἀέρας. Παρακολουθῶ τὸ χειρόγραφό μου πού τρέχει καὶ λι-
κνίζεται μὰ ἐπὶ, μὰ ἀλλοίως καὶ κατευθύνεται πρὸς τὴ στεκούμενη
γυναῖκα.

—Πιάστε τὸ! φωνάζω.
Τὸ χειρόγραφο — κίττα κατὰ πράγματα πού συμβαίνουν καμμιὰ φο-
ρὰ — πάει ἀσυγκράτητα καὶ κολλάει στὴ γάμπα τῆς γυναίκας. Σὰν νὰ
τὴν ἀγκάλιαζε. Ἡ ὁμορφὴ ἐκείνη γυναῖκα ἔσκυψε καὶ τόπισσε, σίμ-

φωνα με' τὴν ἐντολή μου.

—Ὅριστε, μοῦ λέει. Αὐτὸς ὁ διαβολοῦσας ξεσηκώνει τὰ πάντα.
— Ἀλλὰ, πρὶν μοῦ τὸ παραδοῖς, τὰ μάτια τῆς — καὶ τί μάτια! —
πέφτουν ἀπάνω στὰ γραμμένα.

—Μπᾶ! Γράφετε στίχους;
—Καὶ μάλιστα ἐμπνευσμένους ἀπὸ τὸν καιρὸ, ἀπάντῶ. Γράφω γιὰ
τὸ μελέτμι, καθὼς βλέπετε.

—Μπορῶ νὰ τοὺς διαβάσω;
—Δὲν τοὺς ἔχω τελειωμένους.

—Δὲν πειράζει. Τὰ καλύτερα ποιήματα εἶνε τὰ μισοτελειωμένα. Τὰ
συμπληρώνει κανεὶς ὅπως θέλει...

Βάλθηκε νὰ διαβάξῃ, ἐνὸς τὸ μελέτμι ἀνέμιζε τὴ φουστὰ τῆς καὶ
μοῦ ἀποκάλυπτε δυὸ πόδια, μέχρι καὶ πὺς πάνω ἀπὸ τὸ γόνατο, τόσο
γοητευτικά, σὰν τοὺς τορνευτοὺς στίχους μου.

—Δὲν εἶνε ἀσχημ, μοῦ εἶπε κατόπιν. Καὶ ποῖα εἶν' αὐτὴ ἡ εὐτυ-
χισμένη γυναῖκα—μελέτμι πού σὰς ἐνέπνευσε αὐτοὺς τοὺς ἐξαιρετοὺς
στίχους;

—Ὡς τώρα δὲν ἦταν καμμιὰ, εἶπα σὲ τόνο ὑποβλητικό, σὰν νάκα-
να ἀπαγγελία. Τώρα νοιώθω πὺς ἀρχίζω τὸ
μελέτμι!

Καὶ τὴν κίτταξα βαθειὰ στὰ μάτια γιὰ νὰ
τῆς ἐντυπώσω ὅλο τὸ νόημα τῆς κουδέντας μου.
Γέλασε. Φαίνεται πὺς κολακευτικὴ πάρα πολὺ
ἀπ' τὰ λόγια μου.

—Τί ἔξυπνα πού τὰ λέτε ἐσεῖς οἱ ποιηταὶ!
—Μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σὰς ἀφιερῶσω αὐτοὺς
τοὺς στίχους;

—Γιατί;

—Γιατί θαρρῶ πὺς γιὰ σὰς εἶνε γραμμένοι.
Γιὰ παρακολουθεῖτε τὸ συλλογισμό μου. Ἐγὼ
κάθομαι σ' ἕνα τραπέζι καὶ γράφω τὸ «Μελέτ-
μι». Δημιουργῶ ἕνα πλάσμα με' τὴ φαντασία
μου, γιὰ νὰ μ' ἐμπνεύσῃ. Στὰ καλὰ καθοόμε-
να, κάνει «μπαμ» ἡ πόρτα κι' ἀνοίγει. Ἐνα ρεῖ-
μα μοῦ ἀρπάζει τὸ χειρόγραφο, τὸ ρίχνει ἔξω
ἀπὸ τὸ παράθυρο καὶ τὸ φέρνει καὶ τὸ κολλάει
ἀπάνω στὸ ὑπέροχο πόδι σας. Ἐσεῖς τὸ διαβά-
ζετε, σὰς ἀρέσει. Καὶ τώρα σὰς ρωτῶ. Ὅλ'
αὐτὰ τὰ γεγονότα τὰ βρίσκετε τυχαία; Γιὰ μέ-
να εἶνε ἡ φωνὴ τοῦ πεπρωμένου.

—Τί θέλετε νὰ πῆτε;
—Αὐτὰ πού βέλω νὰ πῶ εἶνε τόσο πολλὰ, πού
δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ἔδῳ, στὴ γωνία τοῦ δρό-
μου καὶ ὁδοῦ. Πάμε κάπου νὰ καθίσουμε, νὰ
σὰς ἀναπνέξω τὸ ζήτημα; Χαμογελάτε. Ἄρα
δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ἔδῳ, στὴ γωνία τοῦ δρό-
μου καὶ ὁδοῦ. Πάμε κάπου νὰ καθίσουμε, νὰ
σὰς ἀναπνέξω τὸ ζήτημα; Χαμογελάτε. Ἄρα
δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ἔδῳ, στὴ γωνία τοῦ δρό-
μου καὶ ὁδοῦ. Πάμε κάπου νὰ καθίσουμε, νὰ
σὰς ἀναπνέξω τὸ ζήτημα; Χαμογελάτε. Ἄρα
δὲν μπορῶ νὰ τὰ πῶ ἔδῳ, στὴ γωνία το

— Ξέρεις κουπί; με ρώτησε η Τζένια.

Και ξαναχίτηκα. Τραβούσα τα κουπιά με ρυθμό κι ή βαρκούλα λές και κυλούσε απάνω στην επιφάνεια της θάλασσας, που έμοιαζε με στρωμένο ύφρο χαλί. Όταν προχωρήσαμε κάμποσο, παράτησα τα κουπιά και φίλησα τη Τζένια. Έπειτα ξαναπέρα τα κουπιά, γεμάτος εὐτυχία. Η Τζένια έπιασε το τραγουδί κι είχε μια φωνή βελουδένια:

«Πάμε στο άγνωστο με θάρκα την ελπίδα...»

Αίφνης έκαμε το τραγουδί:

— Άχ! Τι δρασερό αεράκι! Πραγματικά, από το μέρος της στεριάς έφτασε ένα ανάλαφρο αεράκι που μάς χτύπησε ήφονικά στο πρόσωπο και στην πλάτη. «Έφτασε κι έφυγε. Κι έπειτα ήρθε κι άλλο αεράκι, λίγο πιο δυνατό κι άμείως μετά ένα καινούργιο αέρινο κύμα, που σιγοσφύριζε κι όλας. Το ύφρο χαλί ρυτίδι-σσε, οι ρυτίδες γίνανε κυματάκια τα κυματάκια κύματα και τα κύματα κυματάρες. Όλη αυτή ή μεταβολή μέσα σε πέντε λεπτά.

— Έπί τέλους να κουνηθούμε και λιγάκι! είπα.

— Νομίζω πως κουνηόμαστε πολύ, παρατήρησε ή Τζένια.

Και «πλάφ» ένα κύμα έσκασε στο πλάι και μάς ράντισε τα μούτρα με ύφρο σκόνη. Κι έπειτα δεύτερο κύμα που έσκασε στο μάγουλο της Βάρκας σαν χαστούκι.

— Δεν γυρίζουμε; είπε ή Τζένια. λιγάκι φοβισμένη.

— Αφού τόδελε, άς γυρίζαμε. (Τόδελε κι έγω). Καθώς έπαιρνα τη στροφή για να βάλω πλώρη για την ακρογιαλιά, έννοιωσα τα κουπιά πολύ βαρέα στα χέρια μου. Η θάλασσα έφερνε σκόρτος. «Έγειρε, μάλιστα, από το ένα μέρος τόσο άποτομα, που ή Τζένια ξεφώνισε τρομοκραμένη.

— Μη φοβάσαι, της είπα, όσο κυβερνώ έγω! Μονάχα στήριξου.

— Έπιασε πάλι το μελτέμι! εί-πε έκείνη.

Ναι, το αύγουστατικό μελτέμι είχε ξεσπάσει κι άποψε. Πέρα έλαμπαν χαρούμενα σαν φατεινή παρτάζα τα φάτα της παραλίας. Βρέ πόσο είχαμε ξεμυκνίσει, χωρίς να το πάρουμε είδησι! «Έβαλα όλη μου ή δύναμη για να δου-λεύω το κουπί γρήγορα, αλλά έ-φισκα μεγάλο ζόρι. Κάθε που τραβούσα το κουπί και τ' ανέβαζα ά-πάνω, θαρρούσα πως το σήκωνα μέσα από ύφρο μολύβι. Η θάλα-σα είχε φουσκώσει και τα κύμα-τα έρχονταν κόντρα, το ένα ύ-στερ από τ' άλλο. Με πολύν κόπο τα καθάλοουσα με άπάνω, μιά κάτω. Η θάλασσα μούγκριζε κι ό άέρας σβούριζε.

— Θεέ μου! Θα πνιγούμε! ξεφώ-νησε ή Τζένια.

— Μη φοβάσαι! Φοβάμαι έγω για σένα! την παρηγόρησα.

Κι ήταν αλήθεια πως φοβόμου-να, μέσα σ' ένα καρδιοκόπουλο σ' αυτή ήτ' αυτ' ή θάλασσα και του άέρα. Και είχαμε κόντρα τον καιρό, έδινε έγω ώθησι προς τή στερηά κι ή θάλασσα που έ-ρχόταν από κεί που θέλαμε να πά-με έμεις, έφερνε αντίρρησης.

«Πλάφ! Πλωφ!» τα κύματα, και σαν τραγική έρωνεία, ό άέ-ρας μάς έφερνε κάποιο εϋθυμο τρα-γουδάκι που έπαιζε ή όρχήστρα του κέντρου. «Τουλάχιστον θα πνι-γούμε μετά μουσικής» σκέφτηκα.

Κάπου μιάμιση ώρα παλέψαμε με ή λύσσα του μελτεμιού και τέλος βγήκαμε κακήν-κακώς.

— Πώς δεν πνιγήκατε! είπε ό βαρκάρης. Έγώ σας είχα για χα-μένους.

Και τί παράξενο. Μόλις ξεπαρ-κάσαμε, το μελτέμι έκαμε μονομι-ας και μία θεια γαλήνη απλώθη-κε σε στεριά και θάλασσα.

— Έχει το γούστο του κι ό κίν-δυνος, είπα με άνακούφιση.

— Ναι, συμφώνησε κι ή Τζένια. Μά όταν τον έχης περάσει...

— Πού θάθελες να πάμε άποψε; της είπα στο τρίτο ραντεβού. «Έ-χεις όρεξη για Γλυφάδα;

— Όχι, προτιμώ μεσόγειο! «Άς μείν ή θάλασσα!

— Μά άποψε, Τζένια μου, είνε γλυκύτατη Βραβύα.

— Όχι, όχι! Τραβήξαμε για την

Κηφισιά. Άράξαμε στον κήπο κά-ποιου κέντρου. Έγώ ήμου πολύ στα κέφια μου έκείνο το βράδυ, γι-ατί είχα λάβει ένα τσεκ διακο-σίων δολλαρίων από το θείο μου πό Τζών που μένει στο 'Ιλλινόις της 'Αμερίκας. Μιά ώρισημένη πο-σότητα του τσεκ θα ή διάθετα για να κάνω ένα δώρο στη Τζέ-νια. Με τρόπο έφερα την κουδέντα γύρω από το θείο μου το Τζών και ή γύρια στο τσεκ που τόδω-λα κι' όλας για να το επιδείξω.

Τό πήρε στα λεπτά χεράκια της και τό εξέτασε. «Έπειτα τ' άκού-πησε στο τραπέζι. Κι έκείνη ή στιγμή άκριδώς φυσάει άπότομα ένας άέρας — σβέσθ!... — και πά-ει το τσεκ! Το βλέπω για δυό δευ-τερόλεπτα να ήπταται κι έπειτα τό χόν'ν από τα μάτια μου. Βάζαμε κι' οι δυό γύρω, πουθενά τό τσεκ.

Στενοχωρήθηκε πολύ.

— Δεν πειράζει, γλυκεία μου ά-γάπη. (Άλλά πειράζει).

Είχαμε πάλι μελτέμι. Ένα μελ-τέμι άγριο που ξεσήκωσε τα τρα-πεζομάντλια, τις πεστέτες και τις καρέκλες ακόμα. Παρ' όλ' ούτά, χωθήκαμε μέσα στο πλσιόν δά-σος και ζήσαμε τρελλές ώρες. Με μελτέμι κατεβήκαμε στην πόλι και σαν χωρίσαμε, κόπηκε με μοναίρι.

— Πότε θα σε ξαναδώ, Τζένι;

— Τό Σάββατο στις 7. Περίμενε με στην είσοδο του Ζαπτείου.

Ακολούθησαν τρείς μέρες με ά-πνοια. Ούτε ίχνος από άνεμο. «Ε-τοι ήταν και το Σάββατο το άπό-γευμα, που περίμενα στην είσοδο του Ζαπτείου. Άτιμόσφαιρα νοσ-κωμένη. Έφτά και πέντε, βλέπω ή Τζένια που έρχόταν από άντί-κου και ή στιγμή που πλησίαζε κοντά μου, πάνει άπότομα ένας άέρας και μου άρπάζει το καπέλλο.

— Στάσου κι' έφτασα! λέω στη Τζένια.

Κι' αρχίζω το κυνηγιό του κα-πέλλου. Το βλέπω να ύφώνεται ως τα σύρματα του τράμι κι έπει-τα να πέφτη στο πεζοδρόμιο και να στέκεται. Τρέχω. Και μόλις κάνω να τό συλλάβω, ένα και-νύργιο αέρινο κύμα τό ξαναπαίρ-νει και τό πάει πιο πέρα.

— Πιάστε το! φωνάζω.

«Άλλοι διαβάτες γελάνε, άλλοι έπιχειρούν να τό πιάσουν. Άλλά τους ξεφεύγει. Κι' έγω τρέχω. Το καπέλλο σκαλώνει σ' ένα δέντρο. Θ' άνέσω άπάνω.

— Δώστε μου ένα μπατοτούι! φω-νάζω στο φιλοπερίεργο κοινό.

Μου πασάρουν ένα. Το κατεν-θώνω προς το καπέλλο, που άνα-παύεται σ' ένα κλαρί σαν σε κρε-μάστρα. «Ωπα! Μιά ώθησι για να πέση σαν ώριμο σύκο. Άλλά, ό-πως κατεβαίνει, τό παίρνει ξανά ό άέρας και τό ταξιδεύει. Πηδών από τό δέντρο και τρέχω έπι-στω του. Στρίβει σ' ένα σταυροδρό-μιο, που γίνεται μπουγάζι, μιά τρέχει στο δρόμο, μιά πετάει. Ε-πειτα παίρνει στροφή στη γωνία κι' έγω μιά τοίμπα στο πεζοδρό-μιο. Στγκώνω και ξανατρένω.

Τό καπέλλο είχε χαθή. Κρίμα. Τότε σκέτομαι και ή Τζένια, που με περιμένει. Ξαννιχνίζω στην εί-σοδο του Ζαπτείου, άναμπαλα-σμένος. Άλλά δεν με προιμένει. Η Τζένια έχει φύγει καθώς και τό μελτέμι.

Την άλλη μέρα με παίρνει στο τρέφωνο.

— Τό βρήκες το καπέλλο σου;

— Όχι.

— Ούτε έμένα θα με ξαναέρθς.

— Γιατί... Τζένια;

— Γιατί σήμερα ένομε πωότη Σεπτεμβρίου. Τ' αύγουστατικά μελτέμια πέρασαν. Κι' έγω μαζί τους...

Κι' όπ' κίνη την ώρα για πολ-ύν καιρό, δεν ξαναφύστε.

— Τίως αυτή ή ιστορία να μη σας φαίνεται και πολύ ρωμαντι-κή, κατά που ταιριάζει σ' έναν ποιητή. «Όμως είναι αληθινή. Βα-σανίξω κάποιο-κάποιον το υυσλό μου για να ξεγλήσω αυτό το παράξε-νο φαινόμενο. Πώς γινόταν κι' έ-κεινα ή νιμπίνα έσσεσε πάντα «άν-άμω» με την έμφάνισή της; Μά δεν υπήρχε να βρω την έξήγησή. Τότε, κάθε που ξεπνάνε τό μελτέμια ή θι-ώ-θηκα. Κι' ήνα κάποιο μελτέμι που την ξαναέβλεπα νάτρεπε. Αύτην, ή μιά άποιστόποτε άλλη.

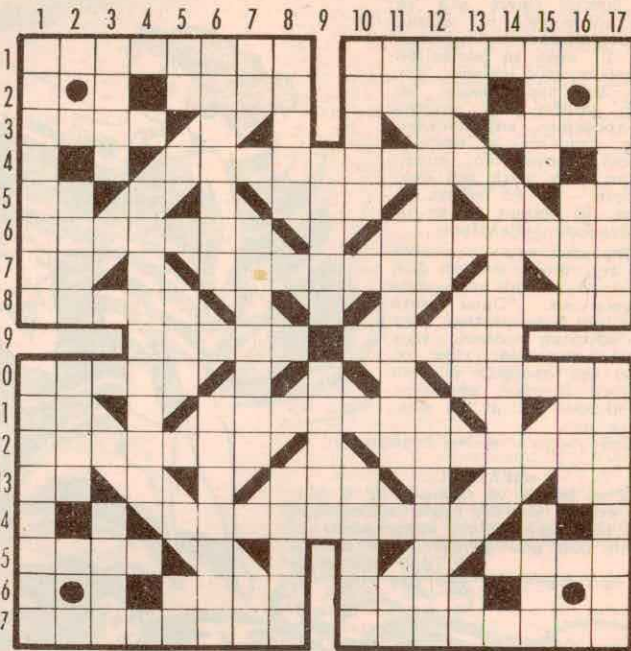
ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡ. 452

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ

- 1 Μεγάλος μουσουργός. — Συμ-βούλιον.
- 2 Δυσέυρετο στη Σαχάρα. — Α-γία.
- 3 Πρωτεύουσα ομνώνιμου έλληνη-κού νομού. — Θεά της μυθολογι-ας μας.
- 4 Μετακίνησις.
- 5 Χοίρος. — Χρονικός σύνδεσμος (δημοτ.). — Δηλώνει δισταγμό.

- 9 Ένας από τους 7 σοφούς. — Νησί του Αιγαίου.
- 10 Τον άγάπησε ή Γεωργία Σά-νδρ. — Κατοικίδιο πτηνό.
- 11 Άνεστραμμένη προσωπική άν-τωνυμία. — Τό φάσμα του ά-πειλεί συνεχώς την ανθρωπότη-τα. — Ερωτηματική άντωνυ-μία.
- 12 Διατροφή. — Συνέλευσις μητρο-πολιτών και επίσκοπων.

- 6 Περιοχή της Πελοποννήσου. — Θά την βρήτε σε πολλές εξώ-πορτες.
- 7 Άναφορική άντωνυμία (θηλ.). — Έλληνική λουτρόπολις. — Νότα.

- 8 Δημητριακών. — Τό όνομά του σχετίζεται με την καταδίκη του Χριστού.
- 9 Έρωτηματικό τοπικό έπίρρη-μα. — Μονάς μήκους (πληθ.).

- 10 Πολυσέλιδο βιβλίο. — Φιλανθρω-πικά ιδρύματα.
- 11 Υποθετικών. — Γραφική ύλη της άρχαιότητος. — Έάν.

- 12 Φλογερός. — Θρησκευτικό βι-βλίο.
- 13 Αριθμητικών αλλά και πρόθε-σις. — Άρθρον. — Άνεστραμμένο σχηματίζει χρόνον του ρήμα-τος.

- 14 Δίδεται στους γενναίους.
- 15 Μοιράζω. — Χερσόνησος της Χαλκιδικής.

- 16 Κόψιμο. — Δίοδος.
- 17 Μουσούργημα. — Αθηναίος ρή-τωρ, αντίπαλος του Δημοσθέ-νους.

ΚΑΘΕΤΩΣ

- 1 Ναύαρχος του 21. — Σεμνός.
- 2 Μέρος του αυτοκινήτου. — Κά-τι που οι γυναίκες περιποιούν-ται ιδιαίτερας.

- 3 Χρονικό έπίρρημα (καθ.). — Ζάν-Πιέρ... στάρ του κινημα-τογράφου.
- 4 Πολίτην.

- 5 Ζή και κινείται. — Κτητική άν-τωνυμία. — Συμπλεκτικός σύν-δεσμος (άρχ.).
- 6 Η πιο γραφική και πιο ρω-μαντική πόλις του κόσμου. — Κυλάει όλοταχώς προς την θά-λασσα.

- 7 Άνεστραμμένη νότα. — Μυθικός ήρωας των Τρώων. — Νότα.
- 8 Δεν έχει μόνιμη κατοικία. — Θά βγ ή σε λίγο άπ' τη να-φθαλίνη.

- 13 21. — Άρχή συμπεράσματος. — Έπιφώνημα πόνου.
- 14 Βουνό της Στερεάς Έλλά-δος.

- 15 Μικρό αλλά ιστορικό νησί του Αιγαίου. — Βασιλεύς των Έλ-λήνων.
- 16 Παίρνοντας τα,άφινετε άλλα τόσα. — Λάφυρον.

- 17 Σύνθεσις. — Υπάρχουν πέντε, έδώ μόνο μία.

Η λύσις του 451
στή σελ. 82

Μιά όρμένη που θεραπεύει
την ψυχασθένεια

Οι Άγγλοι έπιστήμονες άνε-κάλυσαν μιά νέα όρμένη που ά-ποδίδει εξαίρετα άποτελέσματα στις ψυχονευρωτικές καταστά-σεις. Η «Δειδροεπιαδροστερόνη», όπως άπεκλήθη, ένδεικνυται είδι-κώτερα στις ακόλουθες ασθέ-νειας: ψυχασθένεια, κατάθλιψη, διάφορες νευρώσεις, νευρασθένεια κ.λ.π. Άντενδίκνυται, όμως, στις σχιζοφρενικές καταστάσεις.

Εναντίον της σχιζοφρενείας, εξ άλλου, δοκιμάστηκε τελευταία, ά-πό τυχαία σύμπτωση, στο νοσο-κομείο της Άνδρα (Μινιεζότα) ή ύδροξείδη του ίσονικονικού ό-ξέος, που είνε, ως γνωστόν, το νεώτατο φάρμακο έναντίον της φυματιώσεως.

Τό φάρμακο αυτό έχορηγείτο σε 45 ασθενείς από φυματίωσι, που έπασχαν ταυτόχρονα και ά-πό σχιζοφρενεία. Η κατάστασις των σχιζοφρενών αυτών έξελιγ-θη ταχύτατα. Κατόπιν αυτού τα πειράματα θα συνεχισθούν για να εξακριβωθή άν, πραγματικά, ή ύδροξείδη έπιδρά εύεργετικά στην σχιζοφρενεία.

Δεν άποκλείεται να έπιφέρει ά-ναστάτωση στην ως τά τώρα थे-ραπευτική.

— Έμένα, Κατίνα, μου φαίνεται πως είναι ζήτημα ματιών και γούστου...

ΣΤΑΣΙΣ

Τό δημοψήφισμα της κοντής ή της μακρυάς φούστας...

— Γρήγορα, δεσποινίς, μιά έπείγουσα τηλεφωνική πρόσκλησι με τον Ντιόρ!...

Η ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ ΤΩΝ ΜΑΤΙΩΝ

Διορθώνει τις ανωμαλίες της όρασης

Αυτή λοιπόν κυρίως την επιθυμητή εκπαιδευτικότητα δίνουν στα μάτια οι παρακάτω ασκήσεις, που τις υποδεικνύει ένας διακεκριμένος Ιταλός οφθαλμίατρος, ο δόκτωρ Λ. Καβαλιότι, σ' ένα άρθρο του που δημοσιεύθηκε σ' ένα Ιταλικό περιοδικό.

1η άσκηση.— Έκοντας το πρόσωπό σας τελείως ίσιο και ακίνητο, κυττάτε κατ' ευθείαν μπροστά, με τα μάτια σας κολλημένα σ' ένα μακρινό σημείο, έξω απ' το παράθυρο (εικόν 1α). Ύστερα, χωρίς να μετακινήσετε καθόλου το κεφάλι σας απ' τη θέση του, στρίβετε μόνο τους βολβούς των ματιών σας ώστε να λοξοκοιτάξετε προς τα αριστερά όσο μακρύτερα μπορείτε (εικόν 1β). Κατόπιν στρίβετε τα μάτια σας προς τα δεξιά, προσηλώνοντας και πάλι να κυττάτε όσο το δυνατόν μακρύτερα (εικόν 1γ). Ύστερα, κλείνετε την ίδια άσκηση περί τις 20 φορές. Συγχρόνως, σε κάθε αλλαγή της κατευθύνσεως των ματιών, ανοίγνετε κλείνετε γρήγορα τα βλέφαρά σας τέσσερες ή πέντε φορές.

2η άσκηση.— Στέκεσθε μπροστά σ' ένα τοίχο καλά φωτισμένο σ' απόσταση 4 μέτρων περίπου απ' αυτόν. Ύστερα, χωρίς να μετακινήσετε καθόλου το πρόσωπό σας, κυττάτε διαδοχικά τις τέσσερες γωνίες αυτού του τοίχου, κατά την εξής σειρά: α) επάνω αριστερά, β) κάτω αριστερά, γ) κάτω δεξιά, δ) επάνω δεξιά. Οι εικόνες 2α, 2β, 2γ και 2δ δείχνουν τις τέσσερες αυτές κινήσεις των ματιών στη σειρά. Κάθε φορά που κορφαίνετε τη ματιά σας σε μία γωνία του τοίχου, «παίζετε» ελαφρά μία φορά τα βλέφαρά σας.

Επαναλαμβάνετε πέντε φορές το γύρο αυτό των τεσσάρων γωνιών. Ύστερα κλείνετε τα μάτια σας επί 2 ή 3 δευτερόλεπτα. Κατόπιν τα ξανανοίγετε κι' αρχίζετε τον ίδιο κύκλο, αλλά αντίθετως, δηλαδή: επάνω δεξιά, κάτω δεξιά, κάτω αριστερά, επάνω αριστερά. Επαναλαμβάνετε και πάλι 5 φορές.

3η άσκηση.— Αλλοιθιρίζετε και με τα δύο σας μάτια, γιά να κυττάτε την άκρη της μύτης σας, μετρώντας συγχρόνως ως τα 20. Κλείνετε κατόπιν τα μάτια σας επί 2 δευτερόλεπτα.

Συνιστάται να συμπληρώνετε αυτές τις ωφέλιμες ασκήσεις με μερικές κομπρέσες στα μάτια, από βαμβάκι μουσκεμένο με χλιαρό τριανταφυλλόνηρο ή με διάλυσι κοινού αλατιού. Καλύτερο όμως ακόμη απ' τις κομπρέσες συστήνεται να κάνετε με το δάχτυλό σας, με το οποίο πιέζετε ελαφρά το μάτι, με το οποίο πιέζετε ελαφρά το μάτι, με το οποίο πιέζετε ελαφρά το μάτι.

Το ξεκούρασμα των ματιών είναι βασική προϋπόθεση της καλής διατηρήσεώς τους. Ξεκουράζετε τα μάτια σας σ' οποιαδήποτε ώρα της ημέρας, όταν νοιώθετε πως σας κινεί η πύση ή κουρασμένη. Ο καλύτερος τρόπος είναι ο εξής:

Σαπλώνετε ή κάθεσθε άνετα σε μία πολυθρόνα, με το κεφάλι σας ακουμπισμένο καλά στη ράχη της. Κλείνετε τα μάτια σας, ακουμπώντας τα δάχτυλα του αριστερού χεριού σ' το αριστερό μάτι και του δεξιού σ' το δεξί. Προσηλώνετε να επιτύχετε όσο το δυνατόν μεγαλύτερη ήρεση των βλεφάρων — να μην προσηλώνουν δηλαδή καθόλου σ' ανοίξουν μόνο τους. Μένετε δε σ' αυτή τη στάση επί 2 ή 3 λεπτά.

Μία άλλη άσκηση αναπαύσεως γιά την καταπολέμηση της μυϊκής υπερτοντάσεως των ματιών, είναι η εξής: Μέσα σ' ένα τελείως σκοτεινό δωμάτιο, ακουμπάτε τις παλάμες των χεριών σας πάνω απ' τα κλειστά μάτια σας, αλλά τόσο γυμνάς, ώστε να μην άγγιζούν τα βλέφαρά σας. Και μένετε έτσι επί 2 ή 3 λεπτά.

Η ΕΝΤΑΤΙΚΗ ζωή που περνάμε στην εποχή μας, ιδίως στις μεγάλες πόλεις, κουράζει ολοκληρω τον οργανισμό μας, μεταβάλλει δέ των άλλων και τα μάτια μας. Πράγματι, οι περισσότεροι άνθρωποι των πόλεων, άντρες και γυναίκες, αντιλαμβάνονται καθημερινώς ότι ελαττώνεται σιγά-σιγά η όρασή τους.

Έχουμε άλλωστε και μίαν αντικειμενική απόδειξη του πράγματος: Οι άνθρωποι, οι αναγκασμένοι να φορούν μαυτιά, ήταν άλλοτε πολύ λιγότεροι από σήμερα.

Διάφοροι ειδικοί λοιπόν — πρό πάντων Αμερικανοί — έχουν διερευνήσει όλες τις προσπάθειές τους στη μελέτη αυτού του προβλήματος, αναζητώντας μία ικανοποιητική λύση του. Έχουν κάμει μακρά και συστηματικά πειράματα.

Η μία πλευρά της προσπάθειάς τους είναι η εξουδετέρωση ή τουλάχιστον ο περιορισμός των παραγόντων εκείνων, που έχουν ύπουλη και καταστρεπτική επίδραση στην όραση. Αυτή όμως δεν πρόκειται να μας απασχολήσει εδώ. Έκείνο που μας ενδιαφέρει ειδικά, είναι το ευνοϊκό ρεύμα που δημιουργήθηκε κατά τα τελευταία χρόνια γιά το διορθώμα των ελαττωμάτων της όρασης. Κατά τους οφθαλμιάτρους, τα ελαττώματα αυτά κι' οι ανωμαλίες οφειλόμενες προπάντων στις νευρικές δυσασίες και την υπερτονσία των μυών που περιβάλλουν και κινούν το βολβό των «ματιών».

Μπορεί λοιπόν να καταπολεμηθούν και να διορθωθούν με κατάλληλες φυσικές ασκήσεις, που αποβλέπουν στη χαλάρωση των μυών αυτών, την τόνωσι τους και το συγχρόνως της λειτουργίας τους.

Δεν θέλουμε να πούμε, βέβαια, ότι είναι δυνατόν να διορθωθούν με ειδική γυμναστική τα βασικά ελαττώματα της όρασης, όπως είναι η μυωπία ή η πρεσβυωπία, και μάλιστα όταν έχουν προχωρήσει πολύ. Σε τέτοιες περιπτώσεις, είναι απαραίτητη η εξέταση από οφθαλμίατρο, που θα συστήσει τα κατάλληλα μαυτιά.

Υπάρχουν όμως ώριμες ασκήσεις γιά τα μάτια, που — όπως κι' η γυμναστική γιά το σώμα — ζωηρεύουν την κυκλοφορία του αίματος μέσα στο σύστημα των μυών και των νευρών των ματιών και συντελούν σ' ένα διατηρούν τη ζωτικότητα, τη φρεσκάδα και την ελαστικότητα τους.

Να γιατί συνιστούν οι ειδικοί να γίνονται τακτικά οι ασκήσεις αυτές, εφόσον αφορούν τα μάτια — δηλαδή τα σπουδαιότερα αισθητήρια όργανα του ανθρώπου, συνάμα δέ κι' ένα από τους βασικότερους παράγοντες της υγείας.

Όσο ωραίο σχήμα και χρώμα κι' αν έχουν τα γυναικεία μάτια, δεν αξίζουν τίποτε δίχως την έκφραση που τα ζωντανεύει.

Φωτισμένα πάρμα

Μπορεί στο άστυ δρόμο τις νύχτες και τα βράδια, να βασιλεύουν πάντοτε έρεβη και σκοτάδια, αλλά ο Δήμος φρόντισε με ζέση του μεγάλη, λαμπρότητα και πολυφωτισμό στο Ζάππειο να βάλει, και να φωτίσει άπλετα τους πάγκους και τα δέντρα, λες κι' είναι τα καλύτερα της πρωτεύουσας... κέντρα!

Αλλά ο Δήμος... δήμιε, δεν σκέφτηκες λιγάκι, πως με τα φώτα που βάλεις σε κάθε μας παγκάκι, επλήγη ιδιαιτέρως ο έρωτας;

Ναι, Δήμιε μας, επλήγησαν καιρίως ώριμοι φτωχοί έρωτευμένοι και θάχουμε στους χρόνους μας αυτούς τους ανεφίκτους, εκτός των «πληκτών» των πολλών και τόν... «ηλεκτροπληκτών»!

Εκεί που έπεριμενε το κάθε μας ζευγάρι να σβύσει, αν είναι δυνατόν, κι' εκείνο το φεγγάρι και ν' απομείνει ο ουρανός με τα θαμπά του τ' αστρα, έβγινε και τους έκανε με τον ηλεκτρολόγο, ζημία φοικητή τους έκανε με τον ηλεκτρολόγο, χωρίς ανάγκη απόλυτη, χωρίς κανένα λόγο, γιαντί μέσα στο Ζάππειο, γιά να τα πω σαφώς, είναι τελείως περιττό της Πάουερ το φως, αφού άκουσε πάντοτε στα σκοτεινά παγκάκια: έκμωστηρέσεις πάμπολλες και τρυφερά λογάκια: — Έσύ 'σαι ο μόνος έρωτας μου... Ο μόνος σύντροφός μου!

Και δίνουνε και παίρνουνε συνέχεια τα... «φως μου!».

Τώρα τα πράγματ' άλλαξαν, δεν είναι σαν και πρώτα, και άλλαξαν οι γλόμποι σου των ζευγαριών τα... φώτα, γιαντί κανένας δεν τολμά, με τέτοια φωταγλία, και ν' ανταλλάξει, δυστυχώς, ούτε μιά χειραγία! Κυρίως, όμως, δεν μπορούν τα ζεύγη τ' αφανέρωτα, ν' άρχίσουν τα γλυκόλογα και να χαρούν τον έρωτα, γιαντί κι' αν είναι απόλυτα ο έρωτας τους κρυφός, θάρρη, με τα λαμπρόνια σου, το σκάνδαλον... είς φως!

Μεγάλο στραπατσάρισμα το μέτρο αυτό σημαίνει, και είναι απαρηγόρητοι πολλοί έρωτευμένοι, γιαντί τα βράδια δεν μπορούν στους πάγκους «να τα λένε», να κάνουν τις σκηνοϋλές τους, να χαίρονται, να κλαίνε, πανευτυχείς να φαίνονται, ή να ξεστούν σε κλάμα, αφού με τόσα ηλεκτρικά πολλά ζευγάρια έρωτικά θα μοιάζουν, όπως έρωτες, με... φωτεινή βελήμα!

Οφείλει να παραδεχτεί κι' ο πιο πεζός ακόμα πως έχασε το Ζάππειο το γραφικό του χρώμα, κι' η νέα του ή μέθοδος και η καινοτομία, φρικτή κι' ανεπανόρθωτη επέφερε ζημία σε όλες παραμείνανε στο φάρι δεσποινίδες και ζούσαν μέχρι σήμερα με τις κρυφές ελπίδες και ζούσαν μέχρι σήμερα με τις κρυφές ελπίδες, πως θα μπορούσαν κι' αυτές, μέσ' στο πυκνό σκοτάδι ν' άκουσουν κάποιο πείραγμα, να γιορτήσουν κάποιο χαδί. Ένώ αυτά τ' άγρεύματα κι' άνώφελα λαμπρόνια έκθότουν τις οντίδες τους και δείχνουνε τα... γράνια και κάθε τέτοια ύπαρξις, μοιραίως, ή καμμένη, θνιφίζει την Ακρόπολι της... φωταγωγημένη!

Ο φωτισμός των πάγκων μας, εν πάση περιπτώσει, τα ζευγάρια τ' άπορα τα έχει περιττή, και δίχως λήμα περιττή, στο βάθος, επαναγατατεί το σύγγονο Μήμκο, γιαντί του βγάξει ο Δήμος μας «έν... Δήμιε τα έν Οικό»!

Είσοδοφραγίδας
Jma. Tzodda

Με τον τρόπο που δείχνουν τα άνωτέρω σχέδια θα κάνετε τις ασκήσεις, που συνιστά ο δόκτωρ Λ. Καβαλιότι γιά ν' άποκτήσετε έκφραστικά μάτια.

Κατάσκοποι διττή Ελλάδα

Ο «ΠΛΟΥΣΙΟΣ» ΚΑΙ Ο «ΦΤΩΧΟΣ»

Ο Απόστολος Εύαγγελο, ήταν ένα τολμηρό παλληκάρι από την Πάτμο. Κατά τον Έλληνοϊταλικό πόλεμο, διακρίθηκε από τους πρώτους. Έλαβε μέρος σε όλες σχεδόν τις μεγάλες και ιστορικές μάχες της. Αλλά και μόλις κατέρρευσε το μέτωπο, μαζί με άλλους συναδέλφους του, κατόρθωσε να περάσει στα τουρκικά παράλια. Από εκεί έφτασε γρήγορα στη Μ. Ανατολή, όπου και κατατάχθηκε στη δύναμη της Ε.Σ.Μ.Α. Ο Εύαγγελο όμως δεν έμεινε τελείως ικανοποιημένος. Ο ανήσυχος χαρακτήρας του διψούσε για κάτι άλλο, που αποτελεσματικό. Και δεν έχασε καιρό. Ένα πρωί παρουσιάστηκε στους ανωτέρους του.

—Θέλω να γίνω κομάντος, τους είπε. Πού πρέπει να αποσταθώ;... Οι αξιωματικοί του, που είχαν εκτίμησει από άλλες φορές το θάρρος και την εξυπνάδα του, τον έστειλαν εκεί που έπρεπε. Έτσι ύστερα από μερικές μέρες, ο νεαρός Έλληνας έμπαινε στην ειδική σχολή «102» της Χάφας. Εκεί, εκτός από τ' άλλα καθήκοντά του, εκπαιδεύτηκε και στον ασύρματο κι' έγινε ένας από τους καλύτερους χειριστές. Όταν τελείωσε την εκπαίδευσή του, ζήτησε να τον στείλουν έθελοντή στην κατοχή. Έλαβα για κατασκοπεία. Η τολμή του έκανε εντύπωση σε όλους. Και όπως ήταν επόμενο, δεν άργησε να βρεθεί η ευκαιρία, που τόσο επιζητούσε. Τίς μέρες εκείνες θα έφευγε για την Κρήτη, ο ανθυπολοχαγός Εύαγγελο Βανδουλάκης με ειδική αποστολή. Θα τον έπαιρνε λοιπόν μαζί του. Φεύγοντας η υπηρεσία τους τους έδωσε τα συνθηματικά ψευδώνυμα: «Πλούσιος» και «Φτωχός».

Ήταν 7 Απριλίου 1942 όταν, έπειτα από πολλές δραματικές περιπέτειες, κατόρθωσαν να φτάσουν στη μεγαλόνησο. Η άνοιξη μοσχοβολούσε. Οι δύο άντρες αισθάνθηκαν μια δυνατή συγκίνηση να πλημμυρίσει την ψυχή τους. Επιτέλους πατούσαν τ' αγία χώματα της πατρίδας. Κόβοντας ανάμεσα από μονοπάτια και πλαγιές έφτασαν, περασμένα πιά μεσάνυχτα, στο αγρόκτημα Βουρβουρέ. Εκεί έμενε ο συνταγματάρχης Ανδρέας Παπαδάκης, που ήταν ένας από τους αρχηγούς της αντιστασίας στο νομό Ρεθύμνης. Χτύπησαν την πόρτα του. Ο Έλληνας αξιωματικός, που δεν περίμενε κανένα επισκέπτη την ώρα εκείνη, ανησύχησε. Οι Γερμανοί είχαν αρχίσει από πολλού τις νυχτερινές τους εξορμήσεις. Κι' από την άλλη μεριά, ο κίνδυνος της προδοσίας παραμόνευε παντού. Ωστόσο πήγε και άνοιξε. Άλλα μόλις είδε τον Βανδουλάκη, που τον γνώριζε από παλιά, ήρθε η καρδιά του στη θέσι της.

—Πώς βρέθηκες εδώ, Βαγγέλη; τον ρώτησε ξαφνιασμένος και κλεινώντας πίσω του την πόρτα. Γιατί ξαναγύρισες από την Αίγυπτο;

—Εκείνος, αφού του σύστησε το σύντροφό του, του έκμυστρηθήκε την αλήθεια.

—Πρέπει να βρούμε ένα μέρος για να τοποθετήσουμε τον ασύρματό μας, του είπε στο τέλος. Είναι ανάγκη ν' αρχίσουμε άμέσως δουλειά. Πού μας συμβουλεύεις να πάμε; Και γιατί δεν μένεις εδώ; ρώτησε ο Παπαδάκης. Το αγρόκτημά μου δεν το υπομιάζεται κανείς προς το παρόν. Κι' οι Γερμανοί μας επισκέπτονται πολύ σπάνια.

—Άλλο πού δεν ήθελαν οι δύο φίλοι. Έστησαν τότε τον ασύρματό τους σ' ένα κατάλληλο δωμάτιο κι' έστειλαν το πρώτο μήνυμα στην υπηρεσία τους ότι έφτασαν καλά. Την επομένη το πρωί, ο Εύαγγελο Βανδουλάκης μεταμφιεσμένος σε χωρικό, τράβηξε για το χωριό Βαφέ. Από εκεί μπορούσε να παρακολουθήσει με σχετική άνεση τις μετακινήσεις του έχθρου. Το χωριό βρισκόταν κοντά στα Κανιά, όπου οι Γερμανοί είχαν τη γενική τους διοίκηση. Αξιωματικοί, στρατιώτες, μεταγωγικά και πολεμικό υλικό, περνούσαν αναγκαστικά από το σημείο εκείνο. Ο «Πλούσιος» σημείωνε, τι έδλεπε κι' έστειλε τα δελτία του στο «Φτωχό» για να τ' εναρμονίσει με το πομπό του στο Κάιρο ή στην Κύπρο.

Στο Βαφέ ο Βανδουλάκης ήρθε σ' επαφή με το δικηγόρο Ανδρέα Πολέντα, αρχηγό εθνικής αντιστασίας στην περιφέρεια Αποκορώνου—Σφακίων. Ο τελευταίος, συνεργαζόμενος με τους Άγγλους αξιωματικούς Τζων Φίλνγκ και Πάτρικ Λη Φέρμορ, που μόλις τότε είχαν έρθει κι' αυτοί στη μεγαλόνησο. Την εποχή εκείνη η Κρήτη ήταν η σπουδαιότερη βάση του Άξονα για τον ανεφοδιασμό του Ρόμμελ στην Αφρική. Γι' αυτό και το στρατηγείο της Μ. Ανατολής ενδίαφερόταν ιδιαίτερα για την κίνησή της.

Οι ομάδες αντιστασίας δεν είχαν αρχίσει ακόμη έντονη δράση, όπως έγινε αργότερα. Έτσι το βάρος της δουλειάς έπεφτε ολόκληρο σχεδόν στις μυστικές συμμαχικές υπηρεσίες. Και μπορεί να πη κανείς, ότι το κλιμάκιο πληροφοριών που κατήρτισαν ο Βανδουλάκης και ο Εύαγγελο, ήταν το πρώτο που ανέλαβε συστηματικά την παρακολούθηση του έχθρου. Ήταν τόσο μεγάλη η επιτυχία των δύο αυτών πρακτόρων, ώστε από τις πρώτες μέρες που πάτησαν στην Κρήτη, άρχισαν και οι φοβερές βορβοεισμοί από τα βρετανικά αεροπλάνα εναντίον των γερμανικών βάσεων. Οι υποδομές τους αποδεκατίζονταν στην κυριολεξία. Τα συμμαχικά υποβρύχια, ειδοποιημένα εγκαίρως, έστηναν το καρτέρι τους σε όλα σχεδόν τα θαλάσσια περάσματα. Και τα σκάφη του έχθρου, το ένα πίσω από τ' άλλο, εύρισκαν τραγικό τέλος.

Οι Γερμανοί όμως άρχισαν να μπαίνουν στο νόημα. Οι πληροφορίες, που συγκεντρώνονταν από τους προδότες τους, έλεγαν, ότι στην Κρήτη αποδείχθηκαν καθημερινά κατάσκοποι. Όσο όμως κι' αν προσπάθησαν να τους ανακαλύψουν, δεν κατάρθωσαν το παραμικρό. Βέβαια, τα ραδιοφωνόμετρα τους είχαν «εντοπίσει» περίπου την περιοχή που δούλευε ο ασύρματος της συμμαχικής ομάδας. Άλλα στάθηκε αδύνατο να βρουν το ακριβές σημείο, πράγμα που στοίχιζε πολύ στον άμαχο πληθυσμό. Η Γκεστάπο έκανε τις εξορμήσεις της σε διάφορες περιφέρειες κι' έπειδή δεν μπορούσε ν' ανακαλύψει το μέρος που δούλευε ο πομπός, κύκλωνε τα χωριά κι' άρχισε τις συλλήψεις και τις εκτελέσεις. Κανείς όμως δεν μιλούσε. Γιατί οι Κρητικοί ήξεραν να πολεμούν και να πεθαίνουν παλληκαρίσια.

Ωστόσο η μικρή συμμαχική ομάδα άρχισε να περιφέρεται από τόπο σε τόπο. Έπρεπε ν' αλλάξει συνεχώς το λιμέρι της. Πότε στην Αση Γωνιά, πότε στον Καλλιράχη, πότε στις Άλונες και πότε πάλι στον Πρινέ. Οι Γερμανοί έχαναν τ' ίχνη της και δεν ήξεραν πού να πρωταχτυπήσουν. Ζήτησαν τότε ενίσχυση από την Αθήνα. Η μονάς «3000» τους έστειλε πέντε πράκτορες που ήταν ειδικοί στο ν' ανακαλύπτουν πυρηνές μυστικών οργανώσεων. Κι' αυτοί όμως δεν τα κατάφεραν καλύτερα από τους άλλους. Έσπασαν τ' αυτιά τους και γύρισαν άπρακτοι στην Αθήνα. Ο «Πλούσιος» κι' ο «Φτωχός», τα δύο τολμηρά παλληκάρια, τους είχαν βάλει τα γυαλιά.

Τον Αύγουστο του 1942, ο συνταγματάρχης Αντρέας Παπαδάκης, έφυγε για τη Μ. Ανατολή. Το χτήμα του, στο Βουρβουρέ, δεν μπορούσε πια να χρησιμοποιηθεί για καταφύγιο. Οι Γερμανοί είχαν αρχίσει να υπομιάζουν ότι κάτι γινόταν εκεί τριγύρω κι' έκαναν συχνές επισκέψεις. Όπως ήταν φυσικό, ο ασύρματός τους δεν μπορούσε πια να δουλέψει με άνεση. Έπρεπε να φύγουν με κάθε θυσία από εκεί, να μεταφερθούν αλλού. Η μετακίνησή τους όμως ήταν δύσκολη, γιατί η Γκεστάπο δεν άφηνε να περάσει άνθρωπος χωρίς να του κάνουν συστηματική έρευνα.

—Κι' όμως πρέπει να φύγουμε όσο είναι ακόμη καιρός, είπε ένα βράδυ ο Βανδουλάκης στον Εύαγγελο. Θα ειδοποιήσω τον Πολέντα. Είναι

ο μόνος που μπορεί να μας βοηθήσει.

Πραγματικά ο Πολέντας ανέλαβε να μεταφέρει τον πομπό στο όροπέδιο «Νιάτσας». Η θέση που τον τοποθέτησαν βρισκόταν ακριβώς πάνω από το χωριό Ασκούφου, στα Λευκά Όρη. Η οικογένεια Καρκάνη τους φιλοξένησε εύχαρις στη σπάνη της.

Μείντε εδώ όσον καιρό θέλετε, τους είπαν. Κάνετε ήσυχα τη δουλειά σας και μη σάς νοιάζει για μας. Δεν μας τρομάζει ο κίνδυνος, όταν πρόκειται για την πατρίδα.

Κι' αυτή ήταν η αλήθεια. Η οικογένεια Καρκάνη βοήθησε με όλη την ψυχή το βαρύ έργο της κατασκοπευτικής ομάδας. Δύο ολόκληρους μήνες έμειναν εκεί πάνω, ώπου άρχισε ο χειμώνας των Λευκών Όρων. Χιονίζει συνέχεια και το κρύο ήταν ανυπόφορο. Η μεταφορά

των πληροφοριών γινόταν τώρα με πολλή δυσκολία. Οι σύνδεσμοι που έφερναν τα μηνύματα, έχαναν συχνά τα μονοπάτια και τα περάσματα. Οι φοβερές χιονοπτώσεις που έπαιναν ξαφνικά, τους έμπόδιζαν να συνεχίσουν το δρόμο τους και πολλές φορές αναγκάζονταν να γυρίσουν πίσω. Η επικινδυνότητα με τη Μ. Ανατολή άρχισε να χαλαρώνεται.

Ο Βανδουλάκης πρότεινε τότε στον Εύαγγελο να κατεβούν πιο χαμηλά.

—Χάνουμε πολύτιμο καιρό εδώ πάνω, του είπε. Νομίζω πως πρέπει να φύγουμε το γρηγορότερο. Είσαι σύμφωνος;

—Απολύτως! Πού πρόκειται όμως να πάμε; —Θα εγκατασταθούμε στο σπίτι μου, στο Βαφέ. Είναι το μόνο μέρος που μπορούμε να πάμε προς το παρόν. Έλπίζω να μη μάς συμβεί τίποτε. Όλοι οι συγγενικοί μου είναι αληθινοί πατριώτες και φίλοι.

Στο Βαφέ βρήκαν έναν πολύτιμο συνεργάτη: Τον Περ. Βανδουλάκη πρόεδρο της κοινότητας. Άνθρωπος δραστήριος και τολμηρός, δεν διέστανε από την αρχή της κατοχής να λάβει ενεργό μέρος στο απελευθερωτικό κίνημα της μεγαλόνησου. Κι' οι υπηρεσίες του διπλασιάστηκαν, όταν ο «Πλούσιος» κι' ο «Φτωχός» του πρότειναν να συνεργαστεί μαζί τους. Από τη στιγμή εκείνη τα πάντα βρήκαν τον κανονικό τους δρόμο. Τα πληροφοριακά δελτία έφταναν δύο φορές τη μέρα για το Στρατηγείο της Μ. Ανατολής και οι βομβαρδισμοί των έχθρικών βάσεων, ξανάρχισαν σφοδρότεροι αυτή τη φορά. Οι Γερμανοί μύησαν πάλι σε κίνηση. Τα ραδιοφωνόμετρα τους έβγαζαν την περιοχή για ν' ανακαλύψουν το μυστικό ασύρματο που έστειλε τα μηνύματα. Μάταιος κόπος.

Ξαφνικά όμως παρουσιάστηκε ο αλιανός Ιούδας, Ήταν ο Γιώργος Κομνηνός, διερμηνέας των Γερμανών, που άγνωστο πώς είχε κατορθώσει να πληροφορηθεί ώριμα πράγματα σχετικά με την ομάδα κατασκοπείας. Χωρίς να χάσει καιρό, παρουσιάστηκε στ' αφεντικά του.

—Ψάχνετε να βρείτε τους πράκτορες των Άγγλων; τους ρώτησε. Έγώ θα σας τους παραδώσω! Πάρτε μεγάλη δύναμη μαζί σας κι' έλατε μαζί μου. Θα κυκλώσουμε τρία χωριά: Το Βαφέ, τις Βρύσες και το Εμπρόσνερο. Σ' ένα απ' αυτά βρίσκονται οι κατάσκοποι.

Η επιβρομή των Γερμανών στά χωριά που προσαναφέρμας έγινε στις 17 Νοεμβρίου 1942. Έπί κεφαλής ήταν ο ανθυπολοχαγός Χάνς Φρέννυ. Ένα αληθινό ανθρωπομόρφο τέρας. Χαράματα, κύκλωσαν ολόκληρη την περιοχή, έπιασαν τα περάσματα, για να μη μπορή να διαφύγει κανείς κι' ύστερα έπιασαν παντού σαν ακρίδες, με πολυβολισμούς και προστάγματα. Οι χωρικοί πετάχτηκαν στο πόδι. Αμέσως σχεδόν κατάλαβαν τι συνέβαινε, μα ήταν αργά πια για να λάβουν τα μέτρα τους. Ο Φρέννυ κάλεσε τότε όλους τους κατοίκους στην πλατεία.

—Έχουμε πληροφορίες, τους είπε, ότι εδώ τριγύρω υπάρχουν κρυμμένοι. Άγγλοι. Αν δεν μάς τους υποδείξετε, θα σας τουφεκίσουμε όλους. Εμπρός! Ποιός θα μιλήσει πρώτος;

Κι' έπειδή κανείς δεν άνοιξε το στόμα του, ο Φρέννυ συνέχισε: —Στην περιφέρειά σας εργάζεται μυστικός πομπός. Αυτό τιμωρείται με θάνατο! Δεν λυπάστε, λοιπόν, τη ζωή σας;

Άλλα και πάλι πήρε την ίδια απάντηση. Ο Φρέννυ έγινε έξω φρενών. Διέταξε τότε να συλληφθούν όλοι οι άντρες που βρίσκονταν εκεί. Ήταν κοινά τριανταπενταριά, που τους έριξαν μέσα σε καμινάδα και τους ώδηγησαν ολοταχώς στο Χαϊδάρι της Κρήτης: Την Άγυα. Άναμεσα στους συλληφθέντες ήταν κι' ο Μανώλης Εύαγγελο, ο Αντρέας

—Αδικο προσπάθεις να σώσεις τους συναδέλφους σου, Μανώλη! του είπε ο Κομνηνός.

Πολέντας, ο Μανούσος Μεγαλακάκης και ο Περ. Βανδουλάκης, ο πρόεδρος δηλαδή της κοινότητας Βαφέ. Οι Γερμανοί βέβαια δεν είχαν ιδέα ότι στα χέρια τους βρισκόταν οι σπουδαιότεροι συνεργάτες του συμμαχικού κλιμακίου. Γι' αυτό, αφού τους κράτησαν μερικές μέρες, τους άφησαν ελεύθερους.

Τότε όμως έγινε αυτό που φοβόντουσαν οι περισσότεροι. Ο Γιώργος Κομνηνός έκανε πάλι την εμφάνισή του. Η κατάθεσι που έκανε εναντίον του Εύαγγελο, του Πολέντα και του Μεγαλακάκη, ήταν συντριπτική.

Πού τ' είχε μάθει όλα αυτά; Μυστήριο! Ωστόσο από το σημείο αυτό αρχίζει κι' η πραγματική τραγωδία των τριών αυτών πατριωτών. Οι Γερμανοί, αφού άφησαν τους άλλους ελεύθερους, κράτησαν μονάχα αυτούς. Τους απομόνωσαν κατόπιν μέσα σε φριχτά κελιά, έλπίζοντας έτσι να τους σπασούν τα νεύρα και ν' αρχίσουν τις δηλώσεις. Αυτό κράτησε πολλές μέρες. Ύστερα τους έβγαλαν από τον τάφο τους και τους πήγαν για ανάκριση. Ένα ολόκληρο μήνα τους βασάνισαν αφάνταστα για να μαρτυρήσουν τους συνεργάτες τους. Άλλα ούτε οι πληγές που τους έκαναν, ούτε το ζερβίζωμα των νυχτών τους, ούτε το βρασμένο λάδι που τους έχυσαν στην κοιλιά, τους λύγισαν.

Περισσότερο όμως απ' όλους άναβε ο Γιώργος Κομνηνός, που προσπαθούσε με κάθε τρόπο να τους αποσπάσει δηλώσεις. Όταν όμως είδε κι' απέμεινε πως δεν έκανε τίποτε, άναψε ένα τσιγάρο και τραβώντας μερικές ρουφηξίες, φούσξε τον καπνό στο πρόσωπο των ήρώων. Γύρισε κατόπιν στον Απόστολο Εύαγγελο και του είπε:

—Αδικο προσπάθεις να σώσεις τους συναδέλφους σου, Μανώλη! Αυτός που μου μίλησε για σένα, ξέρει καλά τη δουλειά που κάνεις. Ήρθε από την Αίγυπτο μαζί μ' έναν αξιωματικό για κατασκοπεία. Φέρεται άοργιστο από όλο για σμυποτάξ, Γιατί δεν λες την αλήθεια;

Ο Εύαγγελο ούτε γύρισε να τον κυτάξει. Μά ο διερμηνέας δεν απέπιπτο.

Ξέρω ακόμη ότι εσύ είσαι ο ασυμμετρίστης, συνέχισε. Μίλησε, για να σώσεις τη ζωή σου. Θα σε βοηθήσω να βγεις ζωντανός και ελεύθερος από όλα μέσα. Φάνε να μάς πεις μερικά ονόματα...

Ο νεαρός Έλληνας τον κυτάξε με περιφρόνηση.

—Δεν ξέρω αν υπάρχει κατασκοπεία ή όχι στην Κρήτη, αποκρίθηκε υπερήφανα. Εκείνο όμως που ξέρω είναι ότι μισό τους Γερμανούς λιγότερο παρά σένα, προδότη!

Ο Κομνηνός άφρισε από το κακό του. Κι' αφού του κατάφερε μερικά χτυπήματα στο πρόσωπο, έσπυσε το υπόλοιπο του τσιγάρου του στο στήθος του παλληκαριού. Βόγγησε από τον πόνο ο Εύαγγελο και λιποθύμησε. Οι Γερμανοί, που παρακολουθούσαν την ανάκριση, έμειναν κατόπληκτοι με το θάρρος του και την άταχτη του. Αυτό τ' ομολόγησαν οι ίδιοι αργότερα, όταν μερικοί απ' αυτούς πιάστηκαν αιχμάλωτοι κατά τη φυγή τους. Άλλ' ο προδότης, αντί να σταματήσει, πήγε να συνεχίσει τη βασανιστήριά του στον Αντρέα Πολέντα και στο Μανούσο Μεγαλακάκη.

Σ' αυτό το διάστημα ο Εύαγγελο βρήκε την ευκαιρία να στείλει ένα μήνυμα στον Περ. Βανδουλάκη: «Χαίρομαι—του έγραψε—που σώθηκες, έσυ τουλάχιστον. Νά φροντίσεις για τον ασύρματο και την υπηρεσία, και να είμαστε βέβαιοι πως εμείς δεν πρόκειται να βγάλουμε λέξη, κι' αν μάς κάνουν...»

Οι σύντροφοί τους απ' έξω, έκαναν τα πάντα για να τους βοηθήσουν. Ο Εύαγγελο Βανδουλάκης μάλιστα, έφτασε στην απόφαση να τους ελευθερώσει με τη βία μέσα από το στρατόπεδο της Άγυας. Μά η δουλειά δεν ήταν εύκολη. Γιατί αν η απόπειρά τους αποτύχαινε, σίγουρα θα την πλήρωνε πάλι με άδρια θύματα ο πληθυσμός του νησιού.

Αναγκάστηκαν λοιπόν να περιμένουν τη μέρα της δίκης. Όλοι τους ήταν βέβαιοι πως θα κατάφεραν πολλά πράγματα. Θα πλήρωναν όλα στα για να τους πάρουν από τα χέρια τους. Δεν ήταν άλλωστε η πρώτη φορά που θα δωροδοκούσαν Γερμανούς στρατοδίκους για να πετύχουν το σκοπό τους. Πολλές φορές τ' είχαν κατορθώσει εντός. Και τώρα είχαν αρχίσει πάλι τις ενέργειές τους για να τους πηλαιάσουν. Ο Περ. Βανδουλάκης, ειδοποίησε με τρόπο τον Εύαγγελο και τους άλλους δυο να κάνουν υπομονή. Ύπηρε έλπιζε να τους ελευθερώσουν γρήγορα.

Η απάντησή όμως που έστειλαν εκείνοι από μέσα, ήταν αυτή:

—Μην ασχολήστε πια με μας. Έσείς κάνετε τη δουλειά σας κι' εμείς εμάς να ξεμπερδεύουμε μόνοι μας. Αν τ' ατασφύριζε, πάει καλά. Διαφορετικά δεν θαχρησιμοποιήσεις ο θάνατός μας...

Οι Γερμανοί όμως δεν είχαν σκοπο να τους δικάσουν.

Τη νύχτα της 23 Δεκεμβρίου 1942, ο Φρέννυ μπήκε στο κελί τους.

—Ήρθε να σας ρωτήσω για τελευταία φορά, τους είπε. Θα ομολογήσετε ή όχι;

—Κι' αν δεν ομολογήσουμε, τι θα συμβεί; ρώτησαν εκείνοι.

—Θα σας τουφεκίσουμε!

—Τότε να μάς τουφεκίσουν. Δεν πρόκειται να μιλήσετε τίποτε από μας.

Απογοητευμένος ο Φρέννυ, τους άφησε κι' έφυγε. Και τα χαράματα της ίδιας εκείνης νύχτας, έστειλε ένα απόσπασμα για να τους παραλάβει. Οι τρεις φίλοι κατάλαβαν πια πως είχε φτάσει η τελευταία τους ώρα.

Το καμινό έφτασε γρήγορα στο χωριό Βαφάτο. Πέρασε ανάμεσα από τ' αστενά του βρομάκια, έκοψε αργότερα, πήρε τον ανήφορο κι' ύστερα από μερικά λεπτά, στάθηκε στην άκρη μιας χαράδας. Εκεί ήταν το τέρμα. Ένας οπαζιωματικός τους διέταξε να κατεβούν από το καμινό. Οι τρεις μελλοθάνατοι υπάκουσαν. Άλλα μόλις βρέθηκαν έξω, κατάλαβαν πως τα βάσανά τους δεν είχαν τελειώσει ακόμη. Έπρεπε να σκάσουν και τον τάφο τους. Βαρύτα και καταθλιπτικά ακούστηκαν τα χτυπήματα της σκαπάνης πάνω στην παγωμένη γη.

Ένας Γερμανός κατόπιν τους πλησίασε κι' επιχείρησε να τους δέσει τα μαντίνα. Εκείνοι όμως τον έσπρωξαν μακριά, έχτισαν τα ποκαμάτα τους και προτεινόντας το τιμωμένο τους στήθος, φώναξαν: —Ετσι πεθαίνουν οι Έλληνες! Ζήτω η Ελλάδα!

Κι' έπειτα διάρητοι απ' τις σφαίρες, λίγους μήνες αργότερα, ο Γιώργος Κομνηνός βρέθηκε στο δωμάτιό του κατακουρηνμένος. Δύο εβδομάδες πριν Αντρέα Πολέντα, για να εκδικηθούν το θάνατό του και για να βγάλουν από τη μέση ένα επικίνδυνο προδότη, τον σκότωσαν με τα μαχαίρια τους. Άλλα κι' ο Χάνς Φρέννυ δεν χάρισε περισσότερο. Το 1943, μερικά Κρητικοπούλα του έστησαν καρτέρι στο Σέλινο. Εκεί του έριξαν μερικές πιστολιές και τον άφησαν στον τόπο. Έτσι και τα δύο αυτά ανθρωπομόρφα τέρατα, πληρώσαν με τη ζωή τους όλα τα εγκλήματα που έκαναν στην ήρωική μεγαλόνησο: Την Κρήτη.

ΓΙΑΝΝΗΣ Σ. Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

Λίγη ώρα με τον διάσημο
 αλλά... έκκεντρικό στάρ!

Στο Χόλλυγουντ εφθάσα με σκοπό να συναντήσω μερικά από τα μεγάλα αστέρια του. Όμοιολογώ, όμως, πως στον κατάλογό μου δεν ήταν ο Μάρλον Μπράντο, ο έκκεντρικός και περιέργως αυτός στις εκδηλώσεις του καλλιτέχνης, που με 4 ταινίες του μέχρι τώρα κατώρθωσε να κατακτήσει όλα τον κόσμο και ιδιαίτερα τις γυναίκες! Το πως αρχίζω τώρα με αυτόν είναι αρκετά πρωτότυπη ιστορία, που πρέπει να την αφήνουμε.

Την τρίτη μέρα της άφιξής μου, μαζί με έναν συνάδελφο του περιοδικού «Χόλλυγουντ Ρηπόρτερ» ανεδείναμε έναν ανηφορικό, αλλά ωραίο δρόμο του Μπέρντολ Χιλλς. Καθώς προχωρούσαμε σιγά, από μια μικρή κομψή βίλλα άκουσαμε ξαφνικά τραμερές φωνές, βρισιές και... σπάσιμο γυαλικών! Σταθήκαμε έκπληκτοι:

— Ξέρεις ποιος μένει εδώ; με ρώτησε ο φίλος μου μ' ένα μυστηριώδες χαμόγελο. Ο Μάρλον Μπράντο! Ο περίφημος έρμηνευτής του φιλμ «Λεωφορείο ο πόθος». Όσο για τη φασαρία που άκουσες, είναι μια απ' τις πολλές, που δημιουργεί κάθε μέρα για... φύλλοι πηδήμα!

Η Γκρή Γκάρσον, ο Μάρλον Μπράντο και η Ντέμπορα Κάρ σε μια σκηνή του φιλμ «Ιούλιος Καίσαρ».

Βρήκα πως θα ήταν ενδιαφέρουσα μια συνομιλία μαζί του και πρότεινα:

— Πάμε να τον δούμε;
 — Πάμε, μου απάντησε, μά φοβάμαι μήπως ξαναερεθούμε έξω... σηκώτοί, με τα νεύρα που έχει! «Έχε υπ όψη σου ένα πράγμα: μη ζητήσεις να τον φωτογραφήσεις, γιατί θα σου σπάσει τη μηχανή!»

Πήραμε ένα άθωο και φιλικό ύφος, άνοιξαμε την σιδερένια εξώπορτα χωρίς να χτυπήσουμε και ακολουθήσαμε ένα δρομάκι του κήπου, που έβγαζε στην είσοδο. Ξαφνικά, πριν προχωρήσουμε πολύ, μια χοντρή και σκληρή φωνή μας καθήλωσε ακίνητους:

— Ποι πάτε; Ποιόν ζητάτε;

Γυρίσαμε ξαφνισμένοι και αντικρύσαμε τον ίδιο τον διάσημο ηθοποιό να μας παρακολουθεί σκυθρωπός.

— Αγαπητέ μου, Μάρλ, τον πρόλαβε ο συνοδός μου, γελώντας, να σου συστήσω το Γάλλο συνάδελφό και φίλο μου Πιέρ Ζυλιέν... Περνούσαμε τυχαία απ' έξω και...

— ...άκουσα τη φασαρία, έ; διακόπτει ο Μάρλον. Μά είναι να μη φωνάζω; Αυτή η αδελφή μου Ζωλίν έχει χάσει τα μυαλά της! Καθώς οιδρώνε ένα πουκάμισό μου, τό... κιτρινίσε πάλι! Φυσικά, έβαλα τις φωνές, κομμάτιασα το πουκάμισο, έσπασα... μερικά γυαλικά, που βρήκα εμπρός μου και ξεθύμανα!

Αλληλοκυτταχθήκαμε σαστισμένοι, αλλά πριν να πούμε κάτι, συνέχισε ο Μάρλον:

— Αν ήρθατε για συνέντευξη, πρέπει να έχετε ότι διαθέτω μόλις πέντε λεπτά καιρό και ότι πρέπει προηγουμένως να μου παραδώσετε την φωτογραφική μη-

Ο έκκεντρικός στάρ Μάρλον Μπράντο.

Μάρλον Μπράντο

χανή σας. Μην επιχειρήσετε να με φωτογραφίσετε κρυφά, γιατί αυτό μ' ενοχλεί αφάνταστα. Μισώ αυτούς που με το διαδολικό αυτό μηχανήμα φωτογραφίζουν τους πάντες και τα πάντα!...

Ήταν φανερό είχα εμπρός μου τον πιο δύσκολο και τον πιο έκκεντρικό καλλιτέχνη του Χόλλυγουντ. Έπρεπε να τον πάρω με το καλό!...

Τον ρώτησα λοιπόν πώς άρχισε την καλλιτεχνική του καριέρα.

— Γεννήθηκα στην Όμαχα της Πολιτείας Νεμπράσκα της Αμερικής στις 3 Απριλίου του 1924 από γονείς φτωχούς μεταναστες, άρχισε να μου λέει, 22 χρόνια αργότερα βρισκόμουν στη Ν. Υόρκη σ' ένα θέατρο πρόζας. Μέχρι, το 1949 ήμουν άσημος ηθοποιός. Η έρμηνεία μου, όμως, στο έργο «Λεωφορείο ο πόθος», του Τένε-συ Ουίλλιαμς, στο ρόλο του «εκπνώνου»

Πολωνού Στάνλεϋ Κοβάλσκι, στάθηκε αρκετή για να με φέρη στο προσκήνιο του γενικού ενδιαφέροντος. Λίγο αργότερα η φήμη μου στερεώθηκε με την κινηματογραφική έρμηνεία μου στο ίδιο έργο.

— Πότε παίξατε στον κινηματογράφο και πόσα φιλμ γυρίσατε μέχρι τώρα;

— Για πρώτη φορά με τράβηξε η όδόντ το 1950 με το φιλμ «Ανθρώποι», του σκηνοθέτου Ουέλμαν. Μετά την επιτυχία μου στο θέατρο, με κάλεσε ο Έλληνοαμερικανός σκηνοθέτης Έλια Καζάν για τον ρόλο του Πολωνού στο φιλμ «Λεωφορείο ο πόθος» και μετά ο ίδιος, για τον ρόλο του Μεξικανού Ζαπάτα στο «Βίβα Ζαπάτα». Τελευταία μου ταινία είναι το «Ιούλιος Καίσαρ», του σκηνοθέτου Μάνκνιελ, όπου έρμηνεύω τον ρόλο του Μάρκου Αντωνίου. Από τότε που το τελείωσα, ξαναγύρισα στο θέατρο και κάνω καλλιτεχνικές τουρνέ. Μέχρι τώρα δεν βρήκα καινούργιο ρόλο για να ξαναγυρίσω στην όδόντ.

— Πέστε μου κάτι για την οικογενειακή σας κατάσταση. Είσαθε παντρεμένος ή αρραβωνιασμένος;

— Δεν είμαι παντρεμένος κι ούτε πρόκειται να παντρευτώ! Κάποτε ήμουν αρραβωνιασμένος από... παρεξήγησι! Τώρα είμαι πάλι ελεύθερος. Μένω εδώ με τους γονείς μου, που τους βλέπω σπάνια, και τη μία αδελφή μου, γιατί η άλλη, η Φράνσις, είναι παντρεμένη στη Ν. Υόρκη.

— Τι γνώμη έχετε για τις γυναίκες, που τόση συμπάθεια σας δείχνουν;

— Μου αρέσουν, φυσικά, αλλά μόνο... από μακριά! Η μεγάλη επιρροή μιας όμορφης γυναίκας στη ζωή ενός άνδρα και μάλιστα καλλιτέχνη μόνο... συμφορές φέρνει!... Στο ζήτημα αυτό και σε πολλά άλλα έχω έντελως δικές μου αντιλήψεις, που δεν τις αλλάζω με τίποτα!

Ξαφνικά, ρίχνοντας μια ματιά στο ρολόι του, μάς λέει σοφά:

— Τα πέντε λεπτά που σας παραχώρησα πέρασαν κιόλας. Μπορείτε να... του δίνετε τώρα, «Έχω κι άλλες δουλειές να κυττάξω!...

Φεύγοντας απ' το σπίτι του σκεπτόμασταν πόσο παράξενος και απότομος είναι ο εξαιρετός αυτός ηθοποιός. Είναι ανεξάρτητος οικονομικώς και ποτέ του δεν διαπραγματεύεται την αμοιβή του, όταν του αρέσει ένας ρόλος. Έχει τη μανία να αλλάζει πολύ συχνά κοστούμια. Πολλά τα χαρίζει άμεσως μόλις τα φορέσει από ιδιοτροπία. Άλλα, όμως, τα... καταστρέφει, χωρίς οίκτο, όταν νομίζει ότι δεν του πηγαίνουν! Είναι καλός πιανίστας, αλλά με κανένα τρόπο δεν έννοει ν' αλλάξει ένα καμπάλο πιάνο, που έχει και που διαρκώς... επισκευάζει μόνος του!

Ένα βράδυ στη Ν. Υόρκη, τότε που θριάμβευε στο θέατρο ως Κοβάλσκι, ένας απ' τους θεατές του εξώστου άρχισε να ήχλη δυνατά και επίμονα. Πολλές φορές ο Μάρλον διέκοψε για λίγο το παίξιμό του και τον κύτταζε θυμωμένος. Στο τέλος δεν κρατήθηκε και του φώναξε απ' τη σκηνή καθώς έπαιζε:

— Έ, έσύ, πήγαινε έξω να δέχης, γιατί θ' ανέθω πάνω να σε σπάσω στο έργο!...

ΠΙΕΡ ΖΥΛΙΕΝ

Η Χιλντεγκαρντ Νέφ.

Τα νεώτερα των αστέρων

Η 14η κινηματογραφική έκ-
 θεσις της Βενετίας: φιλμ
 και βραβεία

Στη 14η κινηματογραφική έκθεσις της Βενετίας, πήραν μέ-
 ρος, ύστερα από έξη χρόνων ά-
 ποουσία από τα ευρωπαϊκά κινη-
 ματογραφικά φεστιβάλ, η Ρωσία
 και οι δορυφόροι της. Όλα τα
 κράτη έστειλαν εκεί τον απόρ-
 ρητο κινηματογραφικής τους πα-
 ραγωγή. Οι Ηνωμένες Πολι-
 τείες έρχονται πρώτες με τέσσε-
 ρα έργα: «Ο πορτοφολάς» ένα
 φιλμ κατασκοπίας με τον Ρί-
 τσαρντ Γουίντμάρκ και την Τζήν
 Πήτερς, «Διακοπές στη Ρώμη», με
 τον Γκρέγκορι Πέκ και την Άν-
 τρεν Χέμπερσον, «Ο μικρός δρα-
 πτήης» και τέλος το θρυλικό
 «Συζυγικό κρεβάτι», που δεν
 έχει παρά δύο μονάχα έρμηνευ-
 τές, τον Ρέξ Χάρισον και την Λι-
 λη Πάλμπερ.

Η Ρωσία έστειλε έναν έγχρω-
 μο μύθο, το «Σάτκο», και μια
 βιογραφία τον «Ρίμσκι Κόρσα-
 κωφ».

Η Ιταλία αντιπροσωπεύτηκε
 με τα τρία έργα: «Ναπολιτάνοι
 στο Μιλάνο» του Έντουαρντο ντε
 Φιλίππο με τους Άννα - Μαρία
 Φερέρο και Φράνκ Λάττιμορ,
 «Ντιντινέ», που αστυρίζει τους
 νέους της Ιταλικής αριστοκρα-
 τίας, με πρωταγωνιστές την Έ-
 λεονώρα Ρούφο, και τη Λίντα
 Μπαρόντα, και «Ευκόλα χρόνια».

Η Γαλλία έστειλε δύο φιλμ, την
 «Τερέζα Ρακέν» του Μαρσέλ Καρ-
 νέ με την Σιμόν Σινιορέ και τον
 Ράφ Βαλλόνε και «Ο Θεός χω-
 ρίς εξομολόγησι» του Κλώντ Ω-
 τάν - Λαρά με την Ντανιέλ Ντα-
 ριέ, τον Ανρϋ Βιλμπέρ και τον
 Υόαν Ντενύ.

Το φιλμ που έστειλε η Ιαπωνία
 «Ο θρόνος του Αναταχάν»
 γυρίστηκε με βάσι ένα Ιαπωνικό
 θρύλο, από τον Γιόζεφ φόν
 Στέρνμπεργκ.

Το φιλμ που έστειλε η Γερμανία
 αντιπροσωπεύ-
 τηκε με δύο αισθηματικά φιλμ:
 «Η Μελανί» δοκιμασίας και «Η
 ξεχασμένη άγνη» με την Λουί-
 ζα Ουλριχ.

Η Αγγλία έστειλε το «Μου-
 λέν Ρούζ» και η Πολωνία το φιλμ
 «Η νεότης του Σόπεν». Η Αρ-
 γεντινή τον «Γυμνό πόθος» με την
 Μαρία Φελίξ, η δέ Ισπανία τον
 «Πόλεμο του Θεού». Από ένα
 φιλμ έστειλαν τέλος η Βραζιλία
 και η Σουηδία.

Κανένα από τα έργα αυτά δεν
 κέρδισε έξι για να κερδίσει το
 μεγάλο βραβείο «Χρυσός Λέων».
 Δόθηκαν όμως έξι «Αργυροί Λέ-
 οντες»: 1) Στην Ισπανία για

την θαυμασία απόδοσις του «Θρύ-
 λου του Αναταχάν», 2) Στην Ιτα-
 λία για τους «Ντιντινέ», 3) Στις
 Η.Π.Α. για τον «Μικρό δραπέ-
 τη», 4) Στην Αγγλία για τα
 θαυμασία χρώματα του φιλμ
 «Μουλέν Ρούζ», 5) Στη Γαλλία
 για τα κοστούμια και το νεκρό
 του φιλμ «Τερέζα Ρακέν», 6)
 Στη Ρωσία για το φαντασμα-
 γορικό θέαμα του θρύλου «Σάτ-
 κο».

Τα δύο βραβεία που προορι-
 ζονται για τους καλύτερους η-
 θοποιούς τα κέρδισαν η Λιλή
 Πάλμπερ για την έρμηνεία της στο
 φιλμ «Συζυγικό κρεβάτι» και ο
 Γάλλος Ανρϋ Βιλμπέρ για το ρό-
 λο του στο φιλμ «Ο Θεός χω-
 ρίς εξομολόγησι».

Σύντομες ειδήσεως

★ Η Σουηδέζα καλλιτέχνης
 Άννιτα Μπόρκ η μεγάλη ά-
 ποκάλυψις του φιλμ «Θυσία στην η-
 δογή» θα είναι η παρτενάρ του
 Γκρέγκορι Πέκ στο φιλμ «Ο
 κόσμος της νύχτας». Στο ίδιο φιλμ
 θα πρωταγωνιστή και η νέα ηθο-
 ποιός Ρίτα Γκάμ.

★ Υστερα από τόσες άλλες συ-
 ναδέλφους της, η Τζήν Κράιη ν
 έπρόκειτο κι αυτή να γυρίσει ένα
 φιλμ στην Ιταλία. Ο Έρρολ
 Φλύν την είχε ζητήσει για παρτε-
 νάρ στο προσέχει του φιλμ. Τώ-
 ρα όμως που ο Δόν Ζουάν του κι-
 νηματογράφου προσέβλησε από ο-
 ξείς ρευματισμούς και υποχρεώθη-
 κε να εγκαταλείψη προσωρινά το
 στούντιο, η Τζήν αναγκάστηκε ν'
 αναστάλη κι αυτή το ταξίδι στην
 Ευρώπη που τόσο θα την εύχαρι-
 στούσε.

★ Μια κωφόαλη ηλικιωμένη
 κυρία ζητάει από τον Πάλ Μι-
 ού νι μια άποψημιας από 25 χι-
 λιάδες δολάρια. Ισχυρίζεται ότι
 αν είναι σήμερα κωφόαλη αυτό
 οφείλεται στο μεγάλο όφθο που
 της προέβησε ο σκύλος του δια-
 στήμου καλλιτέχνη, ο οποίος μια μέ-
 ρα της επέτρεψε, και την δάγκω-
 σε στα πόδια.

★ Μυστήριο σκεπάζει τους έρω-
 τες του Γκρέγκορι Πέκ. «Ε-
 νας δημοσιογράφος αποκάλυψε ό-
 τι η εγκατάλειψις του Γκρέγκορι από
 μέρος της γυναίκας του οφεί-
 λεται στην ανακάλυψις του μυστικού
 δεσμού, που ύπηρχε μεταξύ αυτού
 και της Ωντρεύ Χέμπερσον.

★ Ένας άλλος όμως δη-
 μοσιογράφος ισχυρίζεται ότι ένα
 τυχερό ειδύλλιο έχει αναπτύχθη
 μεταξύ του Γκρέγκορι και της Γερ-
 μανίδος στάρ Χιλντεγκαρντ Νέφ
 από την εποχή που γύριζαν
 μαζί το φιλμ «Κιλιμάντζαρο». Το
 γεγονός είναι ότι ο Γκρέγκορι έ-
 θεάθη πιο πολλές φορές συνοδεύ-
 οντας την Νέφ παρά την Χέμ-
 μπερσον.

★ Μετά την «Φρόντ» που γυρί-
 ζεται με πρωταγωνίστρια την
 Βιργινία Πετιμεζάκη (η
 οποία πήρε το άσχημο ψευδώνυμο
 «Έλενα Κλέους») και την «Θάρα-
 σεια» που πλησιάζει στο τέλος της,
 ο Ιταλικός κινηματογράφος έτοι-
 μάει κι ένα τρίτο φιλμ με ελλη-
 νική υπόθεση: την «Θεοδόρα». Στο
 έργο αυτό θα πρωταγωνιστούν η
 Τζιάννα Μαρία Καραγάλη, η
 Είρηνη Παπά και ο Ζώρζ
 Μαρσάλ.

★ Μέσα σε μια βδομάδα, τρία
 αστέρια του Ιταλικού κινηματογρά-
 φου έπασαν θύματα αυτοκινήτου-
 κών δυστυχημάτων: ο Φράνκ
 Λάτιμορ χτύπησε με το αυτο-
 κίνητό του ένα άλλο με αποτέλεσμα
 την άχρηστεσις της ωραίας λι-
 μουζίνας του. Ο ίδιος εύτυχως
 γλύτωσε ως εκ θαύματος με ένα
 φρέν μόνο άνωχας. Ο Τζιάνο Λε-
 ουρίνι έπασε το ποδί του σε
 τρία σημεία, πέφτοντας από την
 μοτοσυκλέτα του. Τέλος η άρρα
 Τζιάνο Καραγάλη έπασε κι αυ-
 τή το πόδι της σε μία σύγκρουσι
 του ταξί που την μετέφερε στη
 δουλειά της μ' ένα λεωφορείο.

★ Τις τελευταίες ώρες του φε-
 στίβάλ, έφτασε στη Βενετία και ο
 ηθοποιός του αμερικανικού κινημα-
 τογράφου Στήβ Κόχραν.
 Προεργόταν από την Γερμανία, ο-
 που μόλις τελείωσε το γύρισμα του
 φιλμ «Κάρνιβαλ» με παρτενάρ
 την Άνν Μπάρτετ.

ΠΑΤ ΚΕΝΕΝΤΥ

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗ

«Αργοπορία...»

(Η σκηνή στη μικρή «πλάζ»
 ενός κομψού ξενοδοχείου, στην
 Αϊδηψό. Κάτω απ' το κιόσκι, ο
 λουόμενος αρθροβιστής των μα-
 μάδων παρακολουθεί με πολλή
 στοργή... κι αρκετή μελαγχολία
 τα ζωγρά νειάτα.

ΕΚΕΙΝΗ: Μικροσκοπική, μι-
 σχοειδής, λεπτοφύης και ως τό-
 σο γεμάτη σκανδαλιστική θη-
 λυκότητα: Στο μάτι, στην κι-
 νησι, στο ύφος, στις γοητευτι-
 κές, άγυρες κι ανεπαίσθητες
 καμπυλότητες του μινιατουρί-
 στικού κορμιού.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Άρκετα νέος,
 άρρενωπός, χαριτωμένος. Με-
 λαχροινός απ' την άρμυρα της
 θάλασσας, που αλατίζει τα σώ-
 ματα για να τα ψήση και να τα
 κάνουν για «νόστιμα» στην όπτι-
 κή γεύσι ο ήλιος).

ΕΚΕΙΝΗ (συνεχίζει κουδέν-
 τα): Είμαι πικραμένη και απο-
 γοητευμένη. Δεν μπορεί κανείς
 να βρή στη ζωή την τρισυπό-
 στατη χαρά.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Τρισυπόστατη;
 ΕΚΕΙΝΗ: Μά, ναι! Εύτυχια
 πρέπει να είναι το «τρίπτυχο»: Πνευματική απόλαυσις, ψυχική
 γαλήνη, έρωτας.

ΕΚΕΙΝΟΣ: Ο! αυτά μαζί
 τα ζητάς από έναν άνθρωπο;
 ΕΚΕΙΝΗ (λίγος... «σκεπτι-
 στικά»):

ΕΚΕΙΝΟΣ (επείγει): Έγώ
 δεν το είπα έτσι...
 ΕΚΕΙΝΗ (χαριτωμένα): Έ-
 τσι το είπατε! Όταν ένας νέ-
 ος λή σε μια κοπέλλα «θα θέ-
 λετε να παντρευτήτε;» και τα
 μάτια του τρέχουν μέλι, βά-
 ζει σφάως υποψηφιότητα!...

ΠΕΡΙΠΛΟΚΑ ΕΙΔΥΛΛΙΑ

Η Ρίτα Καθηνουάρ, που βρίσκεται τώρα στο Λας Βέγκας μαζί
 με τον αγαπημένο της Ντικ Καίμης, τον γνάτω τραγουδιστή,
 που κινδυνεύει να εκδιωχθή για διαφόρους λόγους από τις Η-
 νόμιμες Πολιτείες, έδηλωσε ότι θα παντρευτούν στις 24 Σε-
 πτεμβρίου. Ο γάμος αυτός θα είναι ο πέμπτος της Ρίτας και ο
 τρίτος του Ντικ Καίμης, ο οποίος περιμένει την έκδοσι του δια-
 ζυγίου, που θα τον χωρίση από την Νόρα Έντγκτον, άλλοτε
 σύζυγο του Έρρολ Φλύν.

ΕΚΕΙΝΟΣ (άναστεναγμός του ήττημένου που απολαμβάνει την ήττα του): "Έχετε δικαιο! Αυτό ήθελα να πω!"

ΕΚΕΙΝΗ: Σας βρίσκω άφάνταστα συμπαθητικό. "Αλλά... φοβάμαι πως θα μάς χαλάσει έλκεινά ή άρρογορία μου! Πόσων χρόνων είσαστε;"

ΕΚΕΙΝΟΣ (σοβαρά): Δεν θέλω να σας πω ψέματα, Λύντια. Φαίνομαι ίσως νεώτερος... αλλά είμαι περίπου σαράντα.

ΕΚΕΙΝΗ: Τό «περίπου» πάλι προς τ' άπάνω ή προς τ' κάτω;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Είσαστε άμείλικτη! ("Άναστεναγμός). Προς τ' άπάνω.

ΕΚΕΙΝΗ: Έμένα πόσο με κάνετε;

ΕΚΕΙΝΟΣ: Δεκαεννιά;

ΕΚΕΙΝΗ: Πέσατε έξω... πέντε χρόνια! Προς τ' κάτω!... Είπα κι' εγώ ένα ψευδαρκί, γιατί θέλω λίγους μήνες για να κλείσω τ' δεκατέσσερα!

ΕΚΕΙΝΟΣ (με την άφαντο όρχη του άπογοητευμένου): "Α, μά λοιπόν έσείς είσατε μωρό! Καλά σας λένε μικρομεγάλη!"... (Κοκκινίζει και τρέμει δολοφίλος με τ' πάθημά του). Και τ' καθόσατε και κάνετε παρέα μαζί μου; Γιατί δεν πάτε να παίξετε; ("Ιδρώνει). Μά... (την κυττάζει) ή μουντα τόσο βέβαιος πως δεν είσαι μικρότερο από είκοσι χρονών και τ'όσοις τ'αγατικό νάχω τ'ά διπλά χρόνια...

ΕΚΕΙΝΗ (με τ' μικρομεγαλίστικο άπάθεια που δίνει ό Δημιουργός στις άγουρες ιδιοφυίες): Δε σας τόπα; Φταίει φοδερά ή άρρογορία μου! Είχα ραντεβού με τ' ζωή πολύ ναίτερα! Με καθυστέρησι τουλάχιστον καμιά δεκαπενταριά χρόνια... (Έλαφρά μελαγχολικά): "Όσοι να μεγαλώσουν οι άνθρωποι τής γενιάς μου, εγώ θάχω γίνε "γρηά"..."

(Μεγάλη σιγή).

ΕΚΕΙΝΟΣ (σε κατάσταση πολύ δύσκολη): Μην πίνης πέριμαν! Δεν κάνεις (Βλέπει μια κομψή, βουτηγμένη στο «παρφέν» γοητευτική σαραντάρα που τ'ά μάτια της είναι διαφημιστικοί προβολείς ύποσχών). Λύντια... "Η μαμά σου θά σε ζητά".

ΕΚΕΙΝΗ: Τό πιστεύω!... (Σαρκαστικά): Μόλις είδα την κυρία, σκέφτηκα κι' εγώ πως «ή μαμά μου θά με ζητάει! Με προλάβετε! (Σηκώνεται): Θά σας δώ αύριο;

ΕΚΕΙΝΟΣ: "Όχι, παιδί μου. Άύριο φεύγω.

ΕΚΕΙΝΗ: Μά... λέγατε πως θά κάνετε άκόμη μπάνια...

ΕΚΕΙΝΟΣ (πικρά): "Έκανα σήμερα ένα πολύ ψυχρό «ντους»! (Βουρκωμένα): Γειά σου «μικρομεγάλη»... Μισώ τ' ζωή για τήν «άρρογορία» της στο «ραντεβού» σας...

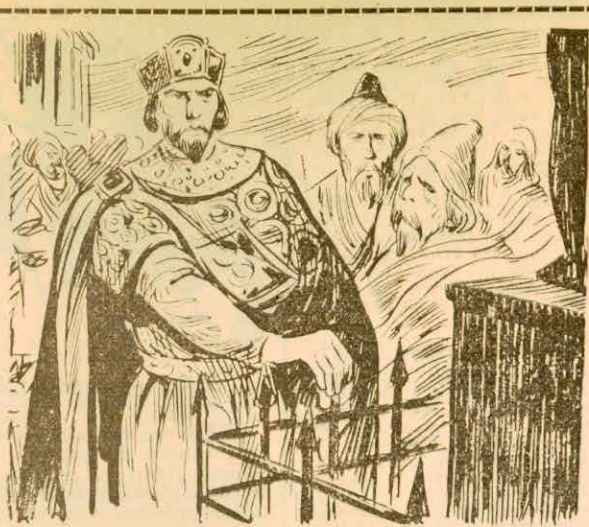
ΕΚΕΙΝΗ: Γειά σας! (Παιχνιδιάρικα): Πηγαίνετε γρήγορα γιατί κοινοστέκεται πολύ νευρικά ή κυρία. (Φεύγοντας): Μπορεί και να ξανασυναντηθούμε ύστερα από δέκα χρόνια...

Τότε κι' ό γάμος θά επιτρέπεται! "Η άπόστασι του Χρόνου θάχη συντομευθή! "Ορεδουάρ!

(Κατάπληκτη γι' αυτό που συμβαίνουν στο «ρεπορτάριό της Ζωής» κλείνει άσφα τα κουρασμένα και σκονισμένα βελούδα της ή:

Αυλαία)

Δ. Κ. ΕΥΑΓΓΕΛΙΔΗΣ

Οι "Ιουδαίοι προφήτες άνάγκασαν τόν Λέοντα τόν "Ισαυρο να όρκισθή άκουμπώντας τ'ό χέρι του σ'ά πυρωμένα κάγκελα τού θυσιαστηρίου...

Συνηθισμένες φράσεις και παροιμίες

Ποιά είναι ή ιστορία τους

ΜΙΑ ΦΡΑΣΙ ΠΟΥ ΤΗ ΛΕΜΕ ή τήν άκούμε συχνά, είναι και τ' «κάθουμαι σ' άναμμένα κάρθουνα». Στ' αρχαία και μεσαιωνικά άκόμη χρόνια οι άνθρωποι μεταχειρίζονταν ως αποδεικτικό μέσο τις λεγόμενες "θεοδικίες". Πίστευαν δηλαδή ότι ό θεός, μπορούσε να επεμείη στις υποθέσεις τους και ν' άποδείξη τήν αλήθεια των λεγομένων. "Ετσι ό έλεγχόμενος, παρ' όλους τούς όρκους που έκανε για τήν αθωότητά του, καταδικαζόταν να κρατήσει π. χ. ένα πυρωμένο σίδερο, να βάλη τ'ά χέρια του μέσα σε ζεματιστό νερό ή να καθήσει πάνω σ' άναμμένα κάρθουνα. "Αν, λοιπόν, δεν πάθαινε τίποτε, τότε πίστευαν ότι έλεγε τήν αλήθεια. "Η συνήθεια αυτή δεν ήταν άγνωστη και στους Βυζαντινούς. Οι "Ιουδαίοι προφήτες, που προείπαν στο Λέοντα τόν "Ισαυρο ότι θά βασιλεύση, τόν άνάγκασαν να όρκισθή "θέτων τήν χείρα επάνω εις τ'ά πεπυρωμένα κάγκελα τού θυσιαστηρίου και δίδων έγγυτην τόν μεγαλομάρτυρα τού Χριστού θεοδώρον, εις τήν έκκλησίαν τού όποιου ευρίσκετο". Σήμερα, ή φράσι "κάθουμαι σε άναμμένα κάρθουνα", έχει τή σημασία τής άνησυχίας, τής άνυπομονής.

*

ΠΟΛΥ ΣΥΧΝΑ άκούμε τήν έρώτησι "άπό πού κρατάει ή σκούφια σου;";, αλλά λίγοι άσφαλώς θά ξέρουν άπό πού προέρχεται. ("Σκούφ" στήν παλιά αλβανική γλώσσα σημαίνει γενιά και μεταφέρθηκε σε μάς άπό τήν εποχή των "Αλβανικών επιδρομών στα χωριά μας. "Ο έλληνικός όμως λαός τ'ό "σκούφ" τόκανε "σκούφια" κι' έτσι, παρ' όλο πού ή φράσι αυτή μάς φαίνεται σήμερα κάπως άκατανόητη, νομίζουμε πως είναι έλληνική. "Αλλά φράσι πού έχει περίπου τήν ίδια σημασία και πού τή λέμε συχνά, είναι και τ'ό "κρατάει άπό μεγάλο τζάκι". Στά παλιά τ'ά χρόνια, όταν άκόμη δεν είχαν βγεί οι σόμπες, πολλά σπιτία είχαν τζάκια-πού τ'ά στόλιζαν όμορφα- για να ζεσταίνονται τ'ό χειμώνα. "Επειδή όμως τ'ά τζάκια αυτά τ'ά διατηρούσαν μονάχα οι πλούσιοι, ό λαός, για να ξεχωρίξη τόν άρχοντα άπό τ'ό φτωχό, έλεγε για τόν πρώτο ότι "κρατάει άπό μεγάλο τζάκι".

*

"ΠΑΛΙ ΕΜΕΙΣ και πάλι έμείς, πάλι ό "Αλή πασάς βαλῆς" λέει μια γνωστή ήπειρωτική παροιμία, για εκείνους που διαρκώς βρίσκονται επί κεφαλής τής πολιτικής ζωής τού τόπου. "Η παροιμία αυτή κρατάει άπό τήν εποχή τού "Αλή πασά, πού ή μακροχρόνια τυραννία του είχε καταστήσει εφιάλτης για τούς "Έλληνες που ζούσαν κάτω άπό τόν ασπύκτο ζυγό του. "Από τήν ίδια περίπου αίτια βγήκε και τ'ό "άλλος Μπέης, άλλα λαδία". "Η παροιμία αυτή είναι μανιατική και προέρχεται άπό τήν εποχή πού οι μπένδες, πληρώνονταν διπλά και τριπλά τούς φόρους, όχι σε χρήματα, άλλα σε λάδι.

*

ΠΟΛΥ ΣΥΧΝΑ ΑΚΟΥΜΕ τόν όρκο: "Νά κυθή τ'ό αίμα μου σαν τ'ό κρασί πού πίνω, άν σου λείψω ψέματα". Λίγοι, άσφαλώς, θά ξέρουν άπό πού προέρχεται. Πριν άπό κάθε μάχη, οι αρχαίοι "Έλληνες πολεμιστάι, έσφαζαν άρνία και τ'ά θυσίαζαν στους θεούς. "Υστερα γέμιζαν τις κύβες τους κρασί, έστρεφαν τ'ά βέλημά τους προς τήν άνατολή, έκυναν μερικές σταγόνες στή γή και προτού πιούν τ'ό υπόλοιπο, έλεγαν: "Ζευ ένδοξότατε, μέγιστε και άλλοι άθάνατοι θεοί, όποιοι πρωτότερα ήθελον βλάψει παρά τούς όρκους, είθε ό έγκέφαλός των να κυθή κατά γής, όπως ό οίνος ούτος, και κατ' αυτών και τών τέκνων των, αϊ δε σύζυγοι των να πέσουν εις χείρας άλλων". Παρ' όλο λοιπόν πού άπό τότε πέρασαν χιλιάδες χρόνια, ή φράσι αυτή τού όρκου εξακολουθεί να λέγεται στήν εποχή μας.

Γ. Β. Ι.

ΤΟ ΛΥΚΟΦΩΣ των πρωταθλητών

Άπό τή δέξα στήν άπάνεια

Τήν περασμένη έβδομάδα, ό Πρίμο Καρνέρα έγινε "Αμερικανός πολίτης. Τόν σχετικό όρκο τόν είχε δώσει άπό τις 28 Αυγούστου σε μια επίσημη τελετή πού διεξήχθη στο δημαρχείο τού Λος Άντζελες. "Αλλά έπρεπε να εκπληρωθούν διάφορες άλλες διατυπώσεις πού απαιτείται ό "Αμερικανικός νόμος κι' έτσι τ'ό σχετικό διάταγμα εξέδόθη μόλις τώρα.

Τήν άμερικανική ύπηκοότητα απέκτησαν επίσης ή σύζυγός του Πίνα, ή κόρη του "Ιωάννα-Μαρία, ήλικίας 10 χρόνων και ό δεκαεταετής γιός του Ουμ-βέρτος.

"Όπως θά θυμούνται οι άναγνώστες μας, ό Πρίμο Καρνέρα ήταν παγκόσμιος πρωταθλητής τής πυγμαχίας μέχρι τ'ό 1933. Σήμερα γυρίζει μια ταινία μαζί με τόν Μπόμπ Χόπ.

Με τήν ευκαιρία αυτή μια "Αμερικανική έφημερίδα, έκαμε μια έρευνα για να εξακριβώσει τί απείνουν οι παλαιοί πρωταθλητές, πού τ'ά όνόματά τους έλαυψαν για μια στιγμή, σαν φωτεινά μετέωρα, στόν ούρανό. Νά, λοιπόν, μερικές ενδιαφέρουσες πληροφορίες γι' αυτούς:

Ποιάς δεν θυμάται τόν περίφημο νέγκρο Ζές "Οουενς, πού, σ' ένα μόνο άπογευμα, κέρδισε τέσσερα χρυσά μετάλλια στήν "Ολυμπιάδα τού Βερολίνου τού 1936. Σήμερα, ό "άνθρωπος -φαινόμενος, όπως είχε αποκληθή τότε, άσχολεται με διάφορες δουλειές τού ποδαριού στό Σικάγο. "Έχει γεράσει πρόωρα και θά δυσκολευόταν κανείς ν' άναγνωρίσει σ' αυτόν τόν παλιό ένδοξο πρωταθλητή.

"Αλλά δεν είναι ό μόνος.

Με δουλειές τού ποδαριού άσχολεται επίσης και ό άλλοτε πρωτοπυγμαχός Τζέν Τούννευ. "Ένας άλλος μεγάλος μπόξερ, ό Μας Μπέρ, παίζει σ' ένα θέατρο ποικιλιών. "Ο Τζέιμς Μπράντον, πού ήταν επίσης μια άπό τις μεγαλύτερες δόξες τού ρίγκ, εργάζεται σήμερα σε μια εταιρία αυτοκινήτων τής Νέας "Υερσής, ενώ ό Τζόε Λίνους ύπηρετεί ως υπάλληλος στή διεθνή λέσχη πυγμαχίας τής Νέας "Υόρκης με έτήσιο μισθό 15.000 δολλαρίων.

"Ένας μεγάλος πρωτοπυγμαχός, ό Τόμμι Μπέρς, ήλικίας 72 χρόνων, έχει φορέσει τ'ά ράσα και είναι ιερέας σε μια μικρή πόλι τής Καλιφορνίας.

"Η περίφημη "Αμερικανική κολυμβήτρια Γερτρούδη "Εντερλε, πού διεσχίσε τ'ό 1926, τ'ά Μάγχι, έχει χάσει τήν άκοή της και κερδίζει σήμερα με κόπο τ'ά ζωή της κάνοντας διάφορες χειροτεχνικές εργασίες.

"Ο Τζόε Βέρνιντερ, εξ άλλου, παγκόσμιος πρωταθλητής τής ύπτιας κολυμβήσεως, περιέρχεται ως πλοσιέ τής πόλης τών "Ηνωμένων Πολιτειών, πουλώντας ραδιόφωνα.

"Ας τελειώσουμε με τήν διάσημη άλλοτε και ώραιότατη πρωταθλήτρια τού τέννις Γκούσι Μόραν. "Έχει εγκαταλείψει άπό καιρό τ'ό τένις και τραγουδάει σήμερα σ' ένα λαϊκό νυκτερινό κέντρο.

Μίλησαμε στο προηγούμενο τεύχος για τούς σεισμούς τής Μεσοήνης και τής "Ισκία, πού είχαν ό πρώτος 100.000 θύματα κι' ό δεύτερος πάνω άπό 3.000.

Πολλοί άπό κείνους πού σώθηκαν ώφειλαν τ'ή σωτηρία τους σε παράδοξες και έκπληκτικές συμπτώσεις.

Τέτοια π. χ. ήταν ή περίπτωση τού βουλευτού Καπέλλο. Βρισκόταν στο ξενοδοχείο «Μικρός Σκοπός» ("Ισκία), όπου δινόταν μια συναυλία.

Σε κάποια στιγμή, ένας ιδιόρρυθμος "Αγγλος ζήτησε άπό τήν όρχήστρα να παίξη τ'ό πένθιμο έμβατήριο τού Σοπέν. "Ο Καπέλλο διαμαρτυρήθηκε κι' έπειδή ό διαμαρτυρίες του δεν είσασκυσήκαν, βγήκε επιδεικτικά άπό τήν αίθουσα μόλις ή όρχήστρα άρχισε να παίξη τ'ό πένθιμο έμβατήριο τού μεγάλου μουσουργού.

"Επειτα άπό μερικές στιγμές έγινε ό σεισμός κι' όλοι όσοι βρίσκονταν μέσα στήν αίθουσα — άκροατάι, μουσικοί, υπάλληλοι τού ξενοδοχείου — τάφηκαν κάτω άπό τ'ά έρείπια. "Ο μόνος πού σώθηκε ήταν ό Καπέλλο. Καί τ'ή σωτηρία του τήν χρωστούσε στήν άγανάκτησι πού τού προκάλεσε ή άξίωσι τού έκκεντρικού "Αγγλου.

Μια άλλη αξιοσημείωτη περίπτωση ήταν ή εξής:

"Ένας πατέρας, γυρίζοντας στο σπίτι του, έμαθε άπό τ'ή γυναίκα του και τις τρεις κόρες του ότι ό μοναχογιός του γλεντούσε σε μια γειτονική ταβέρνα όπως συνήθιζε να κάνει συχνά. "Εφυγε τότε καταθυμωμένος για να πάη να τόν πάρη άπό τήν ταβέρνα. "Ο σεισμός τούς βρήκε στο δρόμο. Οι ισχυροί κραδασμοί τού έδάφους τούς έκαναν να χάσουν τήν ισορροπία τους και σώριαστηκαν κι' οι δύο κάτω. "Αλλά δεν έπαθαν τίποτε. "Όταν, όμως, έφτασαν στο σπίτι τους, δεν βρήκαν παρά ένα σωρό άπό πέτρες και χρώματα. "Η μητέρα κι' οι τρεις κόρες τής είχαν ένταφιασθή κάτω άπ' αυτά.

Συγκινητική ήταν ή περίπτωση τής άγγλικής οικογενείας Μπλού-μενταλ, πού έμενε επίσης στο ξενοδοχείο τού «Μικρού Σκοπού». "Απετελείτο άπό τ'ή μητέρα, δύο κορίτσια, δύο άγόρια και τήν παιδαγωγό τους.

Μόλις έγινε ό σεισμός, τ'ό δωμάτιό τους χωρίστηκε στα δύο κι' ή μητέρα με τ'ά δύο κορίτσια, πού βρίσκονταν στο μπροστινό μέρος κατέπεσαν στο κενό και ένταφιασθηκαν κάτω άπό τ'ά έρείπια.

Οι δούησεις κι' οι καταρρεύσεις τμημάτων τού ξενοδοχείου συνεχίζονταν.

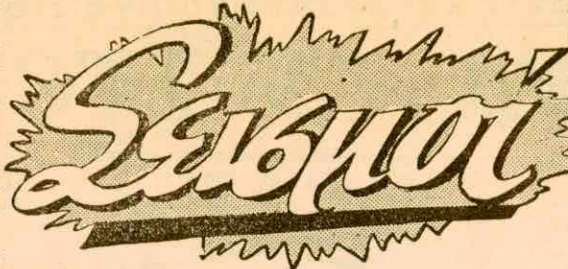
"Η παιδαγωγός, όμως, δεν έχασε τήν ψυχραιμία της. "Εδесе τέσσερα σεντόνια, τ'ό ένα με τ'ό άλλο, τ'όλγξε στήν άκρη τού τελευταίου τ'ά δύο άγοράκια και τ'ά κατέβασε άπό τ'ό παράθυρο στόν κήπο. "Ετοιμάστηκε κατόπιν να δέση μερικά άλλα σεντόνια για να κατεβή κι' ή ίδια. "Αλλά μια καινούργια δόνησι έκαμε και τ'ό υπόλοιπο μέρος τού δωματίου να καταρρεύσει. "Η δυστυχισμένη ένταφιασθηκε κάτω άπό τ'ά έρείπια, όπως μερικά λεπτά πρωτότερα και ή κυρία Μπλούμενταλ μαζί με τ'ά δύο κορίτσια της.

Νά μια άλλη συγκινητική περίπτωση:

Τήν ώρα πού έγινε ό σεισμός τής Μεσοήνης, ό νεαρός δικηγόρος, Λουίτζι "Σεργάντι, βρισκόταν στο λιμάνι και δεν έπαθε τίποτε. "Η έγγαμη αδελφή του "Ιουλία, είχε πεί, όμως, σε κάποια επίσκεψι και τ'ό σπίτι όπου βρισκόταν είχε καταρρεύσει. "Ο Λουίτζι έτρεξε εκεί κι' άρχισε να ψάχνει άνάμεσα στα έρείπια φωνάζοντας: «"Ιουλία! "Ιουλία!» Κατάφερε έτσι ν' άπελευθερώσει άπό τ'ά έρείπια έντεκα άτομα. "Άκουσε, τέλος, μια αδύνατη φωνή, πού τήν άναγνώρισε άμέσως. "Ήταν τ'ή αδελφή του. Τό κεφάλι της προεξήγε άπό τ'ά έρείπια, άλλα τ'ό σώμα της δεν φαινόταν καθόλου. "Ο Λουίτζι έκαμε να τρέξη προς τ'ά εκεί. "Αλλά ήταν τόσο ή συγκίνησι του, πού έχασε τις αισθήσεις του και σωριάστηκε κάτω. Τό κεφάλι τού δυστυχισμένου χτύπησε τότε πάνω σε μια μητερή πέτρα κι' άνοιξε στα δύο. Τό αξιοσημείωτο είναι ότι ένα συνεργείο έβγαψε έπειτα άπό λίγη ώρα τήν αδελφή του "Ιουλία. Είχε πολλά τραύματα στο σώμα της, άλλα κανένα άπ' αυτά δεν ήταν σοβαρό.

Πολλοί άπό τούς διασωθέντας έπαθαν τελεία άναίσθησι. Τέτοια ήταν ή περίπτωση μιας γυναίκας άπό τήν Καζαμπαϊόλα. Οι χειρουργοί τής έκοψαν τ'ό δεξι χέρι άπό τόν ώμο χωρίς να βγάλη λέξι άπό τ'ό στόμα της. "Άλλοι έχασαν τελείως τ'ή μνήμη τους ή παρεφρόνησαν. "Αλλά και τ'ά ζώα βρήκαν τήν ευκαιρία εκείνη τήν ήμέρα να δείξουν με αξιοθαύμαστο τρόπο τήν άφοσίωσι τους στους κυρίους

Η ΤΡΟΜΕΡΗ ΜΑΣΤΙΓΑ ΤΗΣ ΑΝΘΡΩΠΟΤΗΤΟΣ

Παράδοξες και έκπληκτικές σωτηρίες

των, πού τούς συνήθισαν. Στ'ή Μεσοήνη π. χ. ένας γεωργός ένταφιασθηκε κάτω άπό τ'ά έρείπια τού σπιτιού του πού κατέρρευσε. Τό σκυλί του, όμως, δεν έπαθε τίποτε. Για κάμποσα λεπτά, τ'ό τετράποδο δεν έκαμε τίποτε άλλο άπό τ'ό να ούρλιαξη. "Επειτα, όμως, άρχισε να ψάχνει άνάμεσα στα έρείπια και, όδηγούμενο άπό τήν σφρησί του, κατάφερε ν' άνακαλύψη τ'ό μέρος όπου βρισκόταν ό κύριός του. "Ενέτεινε τότε τις προσπάθειές του, άπομάκρυνε έναν όλοκληρο σωρό άπό χρώματα, παρμέρισε τις πέτρες και τ'ά έρείπια με έξαιρετική έπιμονή και προσπάθεια και, στο τέλος κατάφερε να τόν άπελευθερώσει.

"Αλλά δεν έλειψαν και τ'ά κομικά επεισόδια. "Ένας άββάς, όταν έγινε ό σεισμός, πέταξε τ'ά ράσα του και φόρεσε τ'ά... ρούχα και τ'ό καπέλλο τής οικονόμου, πού τόν περιποιόταν. Τόν μετέφεραν άργότερα τραυματισμένο στο νοσοκομείο τής Νεαπόλεως.

— Μου είναι άδύνατο να εξηγήσω, έλεγε στους γιατρούς, ποιά σκέψι με ώδηγησε σ' αυτή τήν περιέργη μεταμφίεσι! Τό μόνο πού ξέρω είναι πως δεν κατάλαβα τίποτε. "Ενεργούσα σαν αυτόματο... Τ'ή μεταμφίεσί μου τήν κατάλαβα, όταν μ' έβγαλαν άπό τ'ά έρείπια και μ' έβαλαν στο φορείο.

"Ένας Γάλλος έμπορος κρασιών πού έμενε στή Μεσοήνη,

ό Τιμολέων Μαρτινιόν, όταν έγινε ό σεισμός, αντί να πάρη τ'ά χρήματά του, έβγαλε στήν τσέπη του... τ'ά κερία πού βρισκόταν στα κρηπίδια και πήδησε άπό τ'ό παράθυρο μερικές στιγμές προτού καταρρεύσει τ'ό σπίτι του.

"Από τ'ά έρείπια ενός σπιτιού άνασώθηκε μια γρηά ζωντανή. Μόλις τήν έβγαλαν, άρχισε να κλαίει και να παρακαλή τούς σκαπανείς πού τήν είχαν σώσει να βοηθήσουν και τ'ή σύντροφό της.

Οι στρατιώτες, νομίζοντας ότι και κάποια άλλη γυναίκα βρισκόταν κάτω άπό τ'ά έρείπια, συνέχισαν τ'ό σκάψιμο κι' έπειτα άπό πολλούς κόπους κατάφεραν να βγάλουν μια ζωντανή όρνιθα!

Αυτή ήταν ή συντρόφισσα τής γρηάς! "Από ένα άγροτικό σπίτι τής Μεσοήνης, εξ άλλου, σώθηκε μόνον τ'ό χοιροστάσιο. "Εκεί μέσα βρίσκονταν δύο χοίροι. Οι άσχαλούμενοι με τ'ό έργο τής διασώσεως τούς άνακάλυψαν έπειτα άπό 32 ήμέρες!

"Ήταν άποσκελετωμένοι, φυσικά, άλλα ζούσαν άκόμη. Οι εργάτες τούς έδωσαν άμέσως τροφή, άλλα στάθηκε άδύνατο να τούς κάμουν να άγγίξουν τ'ό παραμικρό.

Ρίχτηκαν, αντίθετα, με άληθινή μαγία στο νερό πού τούς δώσανε να πιούν. Τρεις ήμέρες στή σειρά δεν έκαναν τίποτε άλλο άπό τ'ό να πίνουν άγρόταγα, κάθε λίγο και λιγάκι, και μόνο κατά τ'ό τέλος τής τρίτης ήμέρας ξεδιψασαν κι' άρχισαν επιτέλους να τρώνε τήν τροφή πού τούς είχαν δώσει.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Πώς προκαλούνται οι σεισμοί.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΤΩΝ ΣΤΕΝΑΓΜΩΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Πάολο (Ρολάνδος) κατορθώνει να κερδίσει την εμπιστοσύνη της Μπιάνκας, που του μιλάει με αδιάφορη για τη ζωή που περνάει στο σπίτι της μητέρας της. Του κάνει λόγο επίσης για μια επίσκεψη στον δωμάτιό της κάποιου κληρικού, στον οποίο ο Πάολο αναγνωρίζει τον Βέμπο. Φεύγει κατόπιν αφού την διαβεβαιώνει ότι δεν διατρέχει κανένα κίνδυνο. Η μικρή ήρεμη τελείως και η 'Ιμπέρια που διαπιστώνει με τα μάτια της αυτό το αποτέλεσμα εκφράζει στον Πάολο την ευγνωμοσύνη της. Ο Πάολο κατορθώνει κατόπιν να της αποσπάσει το μυστικό της. Η 'Ιμπέρια του εξιστορεί με ποιο τρόπο γεννήθηκε η Μπιάνκα.

13^{ον} Η 'Ιμπέρια, χωρίς να το θέλει, χαμογέλασε ακούγοντας αυτά τα λόγια. "Αν δεν έβλεπε την ειλικρινή έκφραση που είχε το πρόσωπο του Ρολάνδου, θα νόμιζε πως την εironεύονταν.

— Κύριε, είπε, θα σας μιλήσω με ειλικρίνεια που θα μπορούσατε να αποκαλέσετε κυνισμό... Αλλά δεν πρέπει να με κατακρίνετε... Θα το κάω μόνο για το συμφέρον της κόρης μου...

— Ούτε να σας κρίνω, ούτε να σας κατακρίνω πρόκειται, της απάντησε. Μην φοβάσαστε, λοιπόν, ότι θα φανώ άδικος απέναντί σας. Κι' άλλωστε, βρισκόσαστε πάνω κι' από αυτόν ακόμη τον κυνισμό... Η 'Ιμπέρια αναρωτήθηκε αν έπρόκειτο για ένα ευγενικό φιλοφρόνημα ή για ένα ραπισμά.

— Αλλά ο Ρολάνδος δεν της έδωσε τον καιρό να σκεφτεί.

— Λοιπόν; ρώτησε.

— Λοιπόν, απάντησε η 'Ιμπέρια, δεν ξέρω τον πατέρα της Μπιάνκας μου.

— Σας λυπούμαι, κυρία, της είπε ο Ρολάνδος. Είναι τρομερό για μια γυναίκα να μην ξέρει ποιος είναι ο πατέρας του παιδιού της... Η περιπτώσή σας μου θυμίζει την ιστορία που μου αφηγήθηκε πριν από δυο χρόνια μια γυναίκα του κόσμου, που συνάντησα τυχαία κοντά σ' ένα χωριό του Τρεβίζε, που λεγόταν, νομίζω, Νερβέζα... Αυτή η γυναίκα αγαπούσε τις περιπέτειες και είχε περιπλανηθεί, μια μέρα, στα στενά του Πιάβε...

— Συνεχίστε...

— Σε κάποια στιγμή, λοιπόν, βρέθηκε περικυκλωμένη από μια ομάδα ληστών, που την ώδηγησαν σε μια έρημη και άγρια τοποθεσία, που λεγόταν, νομίζω, Μαύρο Σπήλαιο.

— Η 'Ιμπέρια είχε αλλάξει ένα σωρό χρώματα. Ο Ρολάνδος δεν την άφησε από τα μάτια του.

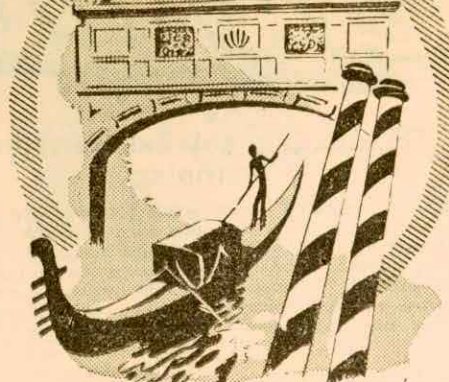
— Εκεί, συνέχισε, αυτή η γυναίκα κυριεύθηκε από ένα παράξενο καπρίτσιο. Αισθάνθηκε την επιθυμία να προσφέρει τον έρωτά της σ' έναν απ' αυτούς τους ληστές, που την είχε γοητεύσει με την ψηλή κι' επιδλητική κορμοστασιά του...

— Η 'Ιμπέρια άφησε μια κραυγή, που ο Ρολάνδος προσποιήθηκε πως δεν άκουσε, γιατί εξακολούθησε:

— Από μια παράξενη εironεία της τύχης, αυτή η γυναίκα που ήταν ως τότε στείρα και που δεν είχε αποκτήσει παιδιά, ούτε από πρίγκιπες, ούτε από καρδινάλιους, συνέλαβε ένα παιδί από το ληστή που την είχε γοητεύσει. Αυτό το παιδί, που έφερε έπειτα από μερικούς μήνες στον κόσμο, ήταν μια κόρη...

— Μην προχωρήσετε περισσότερο, φώναξε η 'Ιμπέρια, που το πρόσωπό της είχε πάρει μια θυμωμένη έκφραση. Η συνάντησή σας μ' αυτή τη γυναίκα στα στενά του Πιάβε, είναι καθαρό επινόημα της φαντασίας σας. Θέλετε να μιλήσετε γιό μόνον!...

— Για σας, κυρία; Με εκπλήσσετε... Για μένα!... Αυτή η ιστορία που αφηγήθηκατε, είναι αληθινή. Πώς την μάθατε; Τό άγνωστο. Γιατί μου την είπατε; Ούχι αυτό το ξέρω!...

— Κάνετε λάθος, κυρία, επέμεινε ο Ρολάνδος. "Αν σας συνέβη μια τέτοια περιπέτεια, γιατί δεν θα μπορούσατε να συμβή κάτι παρόμοιο και σε μια άλλη γυναίκα; Η 'Ιμπέρια κούνησε με δυσπιστία το κεφάλι της.

— Θέλετε να μάθετε ποιος ήταν ο πατέρας της Μπιάνκας, είπε σε λίγο. Το ξέρετε τώρα. Είναι ένας ληστής! 'Αλλά άγνωστο το όνομά του κι' ούτε θέλησα ποτέ να το μάθω. Φοβάμαι, μάλιστα, πως κι' αν τύχαινε να τον συναντήσω κάπου, δεν θα μπορούσα να τον αναγνωρίσω... Βλέπετε, ότι δεν σας είπα ψέμματα, βεβαιώνοντας σας πως δεν ήξερα ποιος ήταν ο πατέρας της Μπιάνκας.

— Δεν πρέπει, λοιπόν, συμπέρανε ο Ρολάνδος, να περιμένουμε καμιά βοήθεια απ' αυτό το μέρος έναντιον του τέρατος που λέγεται Βέμπο...

— Η 'Ιμπέρια τινάχτηκε από το κάθισμά της.

— Ο Βέμπο! φώναξε, πιάνοντας το χέρι του Ρολάνδου. Ο Βέμπο! Ποιος σας μιλήσει για τον Βέμπο; Ποιος σας είπε, ότι αυτός είναι ο άνθρωπος που φοβάμαι;

— 'Αλλά σεις, κυρία, της απάντησε. Είναι αλήθεια πως δεν είπατε τ' όνομά του. 'Αλλά, μιλώντας πρωτότερα για το τέρας

που τριγυρίζει την κόρη σας, το αποκαλέσατε επίσκοπο... Σκέφτηκα, λοιπόν, πως έννοούσατε τον επίσκοπο της Βενετίας. Μηπως έκαμα λάθος;

— Η 'Ιμπέρια άφησε τα χέρια του Ρολάνδου κι' έγειρε προς τα πίσω το κεφάλι της.

— "Οχι, απάντησε. Δεν κάματε λάθος... Τίποτα δεν σας ξεφεύγει! "Ω, στ' αλήθεια, με κάνετε να σας φοβάμαι.

— Με φοβάσαστε, γιατί με βλέπετε να τα έρευνώ όλα μεθοδικά και να μην αφήνω καμιά λεπτομέρεια να μου ξεφύγει. "Αν, όμως, με φοβάστε, κυρία, το καλύτερο θα ήταν τότε να φύγω...

— "Οχι, μείνετε! φώναξε η 'Ιμπέρια. Το κάτω-κάτω τί έχω να φοβηθώ από σας ή από οποιοδήποτε άλλον; Το κυριώτερο για μένα είναι να σώσω την Μπιάνκα. "Ε, λοιπόν, κυρία, ο άνθρωπος που φοβάμαι είναι ο Βέμπο! Αυτός την είδε κι' από τότε δεν κάνει τίποτε άλλο από το να με τριγυρίζει και να με απειλεί. Γιατί μ' αυτόν με ένώνει η μυστική συμφωνία, που μαντέψατε με την δευδερκεία που σας διακρίνει!

— Ένα ελαφρό χαμόγελο μισάνοιξε τα χείλη του Ρολάνδου. Καταλάβαινε τώρα πως κρατούσε την 'Ιμπέρια στα χέρια του.

— Ποιά είναι αυτή η συμφωνία, ρώτησε. Σκεφθήτε, πρόσθεσε, βλέποντας την έτσι, να κουνάει αποφασιστικά το κεφάλι της προς τα πίσω. πως μου είπατε πάρα πολλά, για να προσπαθήσετε τώρα να μου κρύψετε την αλήθεια. Αυτή την αλήθεια, όσο τρομερή κι' αν είναι, θα την ανακαλύψω κι' ίσως μετανοήσετε τότε γιατί δεν μου την ομολογήσατε μόνη σας.

— Θα σας υπακούσω, τραυλίζει η έτσι. Ποιος είσαατε λοιπόν; Και τι ζήτησα από μένα;... "Ω, στ' αλήθεια, σας φοβάμαι!

— Μιλήστε! της είπε μ' επιτακτικό ύφος ο Ρολάνδος. Σας άκουω!

— Το 1509, άρχισε η έτσι, είχα αγαπήσει έναν άνθρωπο... "Ηταν ο μόνος που αγάπησα στη ζωή μου. Κι' όταν φάχω μέσα στην ψυχή μου, καταλαβαίνω πως τον αγαπάω ακόμη...

— Ετρίξε τα δόντια της και συνέχισε: Τον αγαπάω και τον μισώ! Άκούστε με...

— Στον άνθρωπο αυτόν πρόσφερα τα πάντα... Αυτός, όμως, με περιφρόνησε, με ταπεινώσε, μ' έδρισε... Γιατί αγαπούσε μια νέα...

— Πως λεγόταν αυτός ο άνθρωπος; — Ρολάνδος Κανδιάνο... — Κι' η νέα που αγαπούσε; — Λεωνώρα Δάνδολο...

— Καλά, συνεχίστε, είπε ο Ρολάνδος, που έχανε τα νύχια του μέσα στις παλάμες του για να μην προδοθή.

— Αποφάσισα τότε να εκδικηθώ, συνέχισε η έτσι. Είχα έναν φίλο που λεγόταν Νταβίλα. Αυτός ο Νταβίλα με βρήκε μια μέρα να παραληρώ από αγάπη και νόνο μπροστά σ' ένα πορτραίτο του ανθρώπου που λάτρευα και που είχα προμηθευθί έπειτα από πολλούς κόπους... Πάνω στην όργη του, θέλησε να με σκοτώσω... 'Αλλά πρόλαβα και τον σκότωσα εγώ!...

— Έπειτα από το έγκλημά μου, έστεκα με άμηχανία μπροστά στο πτώμα, μη ξέροντας τί έπρεπε να κάω, όταν, ξαφνικά, άκουσα έναν μικρό θορύβο πίσω μου. "Ηταν ο Βέμπο! Είχε δει τα πάντα! Με πήρε από το χέρι και με ώδηγησε σ' ένα διπλανό δωμάτιο. "Εκεί ένας άλλος άνθρωπος περίμενε. "Ηταν ο 'Αλτιέρι, αρχηγός των τοξοτών τότε και σήμερα αρχιστράτηγος της Γαλινοτάτης...

— Η 'Ιμπέρια σταμάτησε λαχανιασμένη. Εκπληρώσαν κι' η ίδια για την εύκολη με την οποία είχε πη αυτά τα λόγια. Τί ήταν, λοιπόν, εκείνο που την είχε κάμει να φανερώσει το τρομερό μυστικό της σ' έναν άνθρωπο που μόλις τον γνώριζε; Κι' αυτό-

σο, ήταν ανίκανη πιά να συγκρατηθή. Οι έκμυστηρεύσεις έδωγαν σαν χειμαρρός από το στόμα της. Είχε την έντύπωση πως αλάφρωνε μιλώντας για το έγκλημά της.

— Ο 'Αλτιέρι κι' ο Βέμπο. συνέχισε, μ' έβαλαν να καθίσω. Ο δεύτερος μου είπε τότε: "Σκοτώσατε ένα μέλος του Συμβουλίου των Δέκα. Θα πεθάνετε πάνω στην αγχώνη, εκτός αν οι δικαστάι σας προτιμήσουν να σας παραδώσουν στο δήμιο, για να χωρίση αυτό το υπέροχο κεφάλι από το αγαλματένιο κορμί σας". Το μυαλό μου έτρεξε άμέσως στη μικρή μου Μπιάνκα. Τί θα γινόταν αν πέθαινα; Οι χωρικοί, στους οποίους την είχα εμπιστευθί για να την μεγαλώσουν, θα την έβαζαν να δουλεύη στα χωράφια...

— "Αν είχα το θάρρος να πεθάνω τότε, όλα θα είχαν τελειώσει. 'Αλλά η σκέψη της κόρης μου, από το ένα μέρος κι' ο φόβος του θανάτου από το άλλο, με είχαν φέρει σε κατάστασι αλλοφροσύνης. Και τί δεν θάκανα, για να σώσω τη ζωή μου... Ο Βέμπο μάνεψε τη σκέψη μου και μου είπε: "Υπάρχει ένας τρόπος για να σωθήτε, ένας και μόνον!... "Ποιος; ρώτησα παραληρώντας από τη χαρά μου. "Ο τρόπος αυτός είναι να καταγγείλετε κάποιον άλλον ως δολοφόνο του Νταβίλα. "Αν παραστή ανάγκη, ο φίλος μου κι' εγώ θα επιδεινώσουμε με όρκο τα λόγια σας. "Αλλά πού να καταγγείλω; είπα με απορία. "Πού; Τον Ρολάνδο Κανδιάνο; μου απάντησε. "Ποτέ! είπα. "Τότε, μου απάντησε, θα ανεβήτε στο ικρίωμα κι' ο Ρολάνδος Κανδιάνο θα πάρη γυναίκα του τη Λεωνώρα. "Η σκέψη αυτή με αναστάτωσε. Μου φαινόταν πως θα τρελλανόμουν! "Η Λεωνώρα Δάνδολο θα ζούσε; λοιπόν, εύτυχισμένη κοντά στον άνθρωπο που έλάτρευα;... Φώναξα τότε πως ήμουν έτοιμη να κάω τα πάντα κι' ο 'Αλτιέρι μου υπαγόρευσε την καταγγελία, που ο Βέμπο έριξε κατόπιν μέσα στο στόμα του λιονταριού, στην πλατεία του Αγίου Μάρκου...

— Αυτό που έκαμα ήταν τρομερό, δεν είναι αλήθεια;

— Ναι, απάντησε ο Ρολάνδος. "Ηταν τρομερό στην πράξι αυτή σας έσπρωξε η ζήλια, 'Αλλά ο Βέμπο γιατί μισούσε αυτό το νέο;

— Δεν ξέρω... "Ισως τον ζήλευε γιατί ήταν ώραιος και ανδρείος... Δεν μου είπε ποτέ τίποτα.

— Κι' ο 'Αλτιέρι;

— Αγαπούσε τη Λεωνώρα Δάνδολο. Ο Ρολάνδος κατέπνιξε έναν στεναγμό.

— Και τί έκαμαν στο Ρολάνδο Κανδιάνο;

— Τον έρριξαν στα «πηγάδια».

— Και βέβαια θα βρίσκεται ακόμη εκεί...

— "Οχι. Πέθανε.

— Πως το ξέρετε;

— Δραπέτευσε μαζί μ' έναν άλλον κατάνικο και πνίγηκαν κι' οι δυο στο κανάλι. Είναι καλύτερο που έγινε έτσι... Δεν υποφέρει πιά...

— Ναι... βέβαια... είναι καλύτερο... 'Αλλά σεις πως μπορούσατε να ζήσετε όλο αυτό τον καιρό που ο δυστυχισμένος βρισκόταν στα «πηγάδια»;... Οι τύψεις δεν σας έβασάνιζαν;

— Μήπως ξέρω; απάντησε η 'Ιμπέρια ανατριχιάζοντας. "Ηταν φορές που σκεφτόμουν να πάω και να παραδοθώ μόνη μου στις άρχες... 'Αλλά έτρεμα στη σκέψη του δημίου. Άλλες φορές σκέφτηκα να προσπαθήσω να τον ελευθερώσω... 'Αλλά το πράγμα αυτό είναι σχεδόν αδύνατο... "Ω! Αν ξέρατε πόσες φρικτές νύχτες πέρασα!... Όταν το χειμώνα ούρλιαζε ο άερας μέσα στη νύχτα, μου φαινόταν πως άκουγα τα βογγητά του Ρολάνδου Κανδιάνο... Εύτυχως που πέθανε!

— Ναι... εύτυχώς!... Έπειτα;

— Έπειτα... δεν ξέρω τί άλλο να σας πώ... "Όπως καταλαβαίνετε, ο Βέμπο με κρατάει τώρα στην εξουσία του. 'Από εξη χρόνια, δεν κάνω τίποτε άλλο παρά να εκτελώ τις διαταγές του σαν σκλάβο. Κάθε φορά που τολμάω ν' αντιταθώ με απειλεί ότι θα με καταγγείλη. "Εκείνο που φοβάμαι είναι ότι θα τον άκούσω κάποια νύχτα να μου λέει: "Την κόρη σου ή το κεφάλι σου!..."

— Έσπασε σε λυγμούς.

Ο Ρολάνδος σκεφτόταν: «Ξέρω αρκετά τώρα για την 'Ιμπέρια, τον Βέμπο και τον 'Αλτιέρι. 'Αλλά ο Δάνδολο; Ποιος τον έκαμα να συμμετάσχη έναντιον μου;... Ο Φόσκαρι;... Τί του είχα κάμει;... 'Υπομονή! Θα τα μάθωμε όλα!...»

— Μην κλαίτε πιά, κυρία, είπε έπειτα από μερικές στιγμές. Θα σώσω την κόρη σας!

— Ο Θεός να σας εύλογη! απάντησε η 'Ιμπέρια. Είσαατε, λοιπόν, ο άγγελος που ήρθε να μου φέρη τη συγγνώμη και τη σωτηρία;

— Το μόνο που μπορώ να σας πώ είναι ότι θα σώσω την κόρη σας, είπε, ο Ρολάνδος. Δεν έπρεπε να ιδίτε τίποτε άλλο σε μένα.

— Σας πιστεύω, ψιθύρισε η 'Ιμπέρια. Ο Ρολάνδος είχε σηκωθεί από τη θέση του. Προτού προφτάση να τον εμποδίση, η 'Ιμπέρια έπεσε στα πόδια του, πήρε το ένα του χέρι και το φίλησε.

Ο Ρολάνδος τράβηξε το χέρι του κι' έτρεξε να βγί από το δωμάτιο. Έπειτα από μερικές στιγμές βρισκόταν στον καθαρό αέρα της νύχτας.

Τα δάκρυα ενός πατέρα

Όταν έφτασε στην αποβάθρα, κύτταξε γύρω του και διέκρινε μια σκιά που κρυβόταν πίσω από μια κολώνα.

Τράβηξε άμέσως προς τα εκεί.

— Έσυ είσαι; ρώτησε.

— Ναι, αφέντη, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο βγαίνοντας από την κολώνα. Είχε βγάλει τη χρυσαστόλιστη λιθρέα κι' ήταν ντυμένος τώρα σαν ευκατάστατος άστος.

— Αγρυπνούσα εδώ, αφέντη, πρόσθεσε.

— Κι' οι σύντροφοί μας;

— Έφτασαν όλοι σχεδόν και περιμένουν τις διαταγές σας.

— Καλά. Όταν μαζευτούν όλοι είδοποίησέ με.

Είχε λύσει μια γόνδολα και πήδησε μέσα.

— Ποέπει να σας συνοδεύσω, ρώτησε ο Σκαλαμπρίνο.

— Ναι. Η νύχτα είναι ήρεμη και πιστεύω ότι ένας περίπατος στη θάλασσα θα μάς κάμω καλό.

Ο Σκαλαμπρίνο, που δεν ήταν συνηθισμένος ν' ακούη εκείνον που άπακούσε σε αφέντη του να του μιλά έτσι, πήδησε

μέσα στη γόνδολα και πήρε στα χέρια του τα κουπιά.

Η βάρκα απομακρύνθηκε άεως.

— Πού θέλετε να σας πάω; ρώτησε.

— Στο Λίντο, απάντησε ο Ρολάνδος. Είναι το μόνο μέρος, όπου μπορεί κανείς να μιλήση, χωρίς να φοβάται μήπως τον ακούσουν.

Η Βενετία ήταν βυθισμένη σε ύπνο.

Η γόνδολα άφησε τα κανάλια πίσω της και σε λίγο έφτασε στο λιμάνι του Λίντο. Σ' ένα νεύμα του Ρολάνδου, ο Σκαλαμπρίνο την ώδηγησε μακριά από τις προκουαίες.

— Αφισε τα κουπιά, τον διέταξε ο Ρολάνδος όταν απομακρύνθηκαν αρκετά. Μπορούμε τώρα να συζητήσουμε... Μου είχε πη, αν δεν κάνω λάθος, ότι δεν ξαναείδες ποτέ αυτή τη γυναίκα...

— Ποιά γυναίκα, αφέντη; ρώτησε εκπληκτος ο Σκαλαμπρίνο.

— Δεν μου αφηγήθηκες μια περιπέτεια που είχες με κάποια γυναίκα στο Μαύρο Σπήλαιο;... Μου είχε πη πως σε προτίμησε από τον Σαντρίγκο...

— "Οχι, απάντησε ο Σκαλαμπρίνο. Δεν την έσναειδα ποτέ!

Ο Ρολάνδος έμεινε συλλογισμένος μερικές στιγμές. Έπειτα ξαναρώτησε:

— Κύτταξες καλά αυτή τη νέα που σου έδειξα στο μέγαρο της 'Ιμπέρια;

— Ναι, αφέντη. Κι' όπως σας είπα θα μπορούσα να την αναγνωρίσω ανάμεσα σε χίλιες.

— Ξέρεις το όνομά της;

— "Οχι, αφέντη.

— Θα σου το πώ; λέγεται Μπιάνκα.

— Μπιάνκα, ξαναείπε ο παλιός ληστής. Δεν θα ξεχάσω ποτέ αυτό το όνομα.

— Και δεν πρέπει να το ξεχάσης. Όπως δεν πρέπει να ξεχάσης ούτε τα χαρακτηριστικά αυτού του παιδιού...

— Αφού με διατάζετε, αφέντη, δεν θα το ξεχάσω!

— Εγώ;... 'Αλλά δεν σου έδωσα καμιά τέτοια διαταγή... Αυτό είναι δικό σου ζήτημα...

Ο Σκαλαμπρίνο κύτταξε μ' απορία το Ρολάνδο.

— Δεν καταλαβαίνω, είπε.

— Έχασα μια λεπτομέρεια, συνέχισε ο Ρολάνδος. Η 'Ιμπέρια είναι η μητέρα του παιδιού.

— Η έτσι;

— Ναι. Είναι η ίδια που σε πλήρωσε

ΠΑΡΑΞΕΝΙΕΣ ΘΗΡΙΩΝ

Ο ρινόκερος θεωρείται ένα από τα πιο επικίνδυνα θηρία και ανήκει στην κατηγορία εκείνων που είναι σχεδόν αδύνατον να δαστούν. Κι' όμως ο «Μάχαν» τράφιος ενός ταιρκού του Λονδίνου, έχει ένα νεαρό φίλο, τον Ντέιβιντ Κόνσταντ, ηλικίας 4 χρόνων, που του επιτρέπει να τον πλησιάζει και να τον βοηθήσει να πάρη το μπάνιο του. "Ανοτέρω μια φωτογραφία του «Μάχαν» και του μικρού Ντέιβιντ, που αποτελεί αδιάφευστη απόδειξι της φιλίας τους.

Τὰ φίλμ πού θὰ δοῦμε τὸν χειμῶνα

Γ.

Μεταξὺ τῶν ἔργων πού θὰ μᾶς παρουσιάσῃ τὸ συγκρότημα Δαμασκηνός-Μιχαηλίδης, υπάρχουν πολλά ενδιαφέροντα φίλμ εὐρωπαϊκῆς παραγωγῆς, γιὰ τὰ ὁποῖα τὸ κοινὸν δείχνει μίαν ἰδιαίτερη προτίμηση.

Στὴ γαλλο-ιταλική συνεργασία, οφείλονται μερικά θεαματικά ἔργα, ὅπως ἡ «Λοὺκρητία Βοργία», πού γυρίστηκε βάσει ἑνὸς μυθιστορήματος τοῦ Σοσίλ Σαιν Λωράν, ἀπὸ τὸν σκηνοθέτη Κριστιάν Ζάκ, μὲ πρωταγωνιστὴ τὴν Μαρτίν Καρόλ, τὸν Πέντρο Ἀρμεντιάρ, τὸν Μάσιμο Σεράτο, τὴν Βαλεντίνη Τεσσέ, τὸν Ζωρζ Λάν καὶ τὸν Λουί Σεγιέ. Ἡ «Κυρία με τὴς καμέλιες» τοῦ Α. Δουμά γυρίστηκε γιὰ πρώτη φορά ἐγχρωμῇ, μὲ πρωταγωνιστὴ τὴν Μισελίν Πρέλ, τὸν Τζίνο Τεόρβι, τὸν Ρολάν Ἀλεξάντερ, τὴν Ἀλμπα Ἀρνούα καὶ τὸν Ζάν Μπρόσσο. Στὴ γαλλο-ιταλική συνεργασία οφείλεται καὶ ὁ θρυλικὸς «Δὸν Καμίλλο». Τὸ φίλμ γυρίστηκε ἀπὸ τὸν Γάλλο σκηνοθέτη Ζυλιέν Ντυβιέ, μὲ βάσι τὸ μυθιστόρημα τοῦ Γουαρέσκι, ἔχει δὲ μιὰ συνέχεια πού θὰ δοῦμε τοῦ χρόνου: «Ἡ ἐπανάδωξ τοῦ Δον Καμίλλο». Οἱ δύο βασικοὶ πρωταγωνιστὰ τοῦ φίλμ, πού ἦρθε πρῶτο σὲ εἰσπράξεις ὁ ὁλόκληρος τὴν Εὐρώπη, εἶναι ὁ Φερναντέλ σὲ ρόλο τοῦ Δον Καμίλλο καὶ ὁ Τζίνο Τεόρβι, σὲ ρόλο τοῦ κομμουνιστοῦ Πεπόνε. Ἡ «Σκλαβία» τέλος περιγράφει τὸ δράμα ἑνὸς τοξικομανοῦς ζωγράφου, πού ὑποδύεται ὁ Ντανιέλ Ζελέν. Στὸ ἔργο παίζουν ἐπίσης ἡ Ἐλεονώρα Ρόσοι Ντράγκο, ἡ Μπαρμπάρα Κέας, ὁ Λουί Σεγιέ καὶ ὁ Ζεράρ Λαντόν.

Ἡ Φρανσουάζ Ἀρνούλ, πρωταγωνιστὴ σὲ δύο αισθηματικά καὶ ἀρκετά ρεαλιστικά φίλμ. Στὸν «Ἀπαγορευμένο καρπὸν» ζετρελλοῦται μὲ τὰ τεχνάσματά της ἑνα φίλησος γιαντρός, τὸν ὁποῖο ὑποδύεται ὁ Φερναντέλ. Στὸ ἄλλο («Σὺντροφοὶ τῆς νύκτας»), παίζει τὸν ρόλο μιᾶς νέας, πού κυλιόταν σὲ βούρκο καὶ πού σκοτώνει ἀδελὰ της τὸν ἄνθρωπο πού τὴν κατέστρεψε, τὴ στιγμή ἀκριβῶς, πού ἑνας ἄνδρας ἐρωτᾷ της ξανάδινε τὸ χαμόγελο. Συμπρωταγωνιστὴς της στὸ δεύτερο αὐτὸ φίλμ, εἶναι ὁ Ραϊμόν Πελλεγκρίν, ἡ Νικόλ Μυρέ, ἡ Μάρθα Μερκαντιέ, ὁ Πιέρ Κρεσσούα καὶ ὁ Κριστιάν Φουρκάντ.

Τὰ «Καπριτσια τῆς Καρολίνας» εἶναι μιὰ συνέχεια σὲ φίλμ «Οἱ ἐρασταὶ τῆς Καρολίνας», πού εἶδαμε πέρυσι. Τὸ φίλμ εἶναι αὐτὴ τὴ φορά ἐγχρωμῇ καὶ ἐκτός τῆς Μαρτίν Καρόλ, πρωταγωνιστοῦν ὁ Ζάκ Ντακλιν, ἡ Μάρθα Μερκαντιέ, ἡ Βέρα Νορμάν, ὁ Ζάν Πακί καὶ ὁ Ζάν Κλωντ Πασκάλ. Τὸ φίλμ περιεχει εἰς τὴν οὐσίαν καὶ ἀρκετὰ τολμῆρες σκηνές.

Στὴν ὁπερέττα «Αὐτοκρατορικὸς βιολέττε», πού εἶναι κι' αὐτὴ ἐγχρωμῇ, πρωταγωνιστὴ τὸ γνωστὸ μᾶς ἀπὸ τὸ φίλμ «Ἀνδραγαθία» ζευγάρι Λουίς Μαρβανὸ καὶ Κάρμεν Σεβιλία.

Σὲ μιὰ νέα ἐκδοσὶ τοῦ «Καίνε-μαρκ», τοῦ γνωστοῦ μυθιστορηματος τοῦ Πιέρ Μπενουά, πρωταγωνιστοῦν ὁ Ζάν-Πιέρ Ὑμόν, ἡ Σουλβάν Παμπανί, ἡ Ρενέ Φώρ, ὁ Λουί Σεγιέ καὶ ὁ Ρολντάνο Λουπύ.

Σὲ τρία ἀπὸ τὰ ἰταλικά φίλμ, πού θὰ δοῦμε ἐφέτος, πρωταγωνιστοῦν Ἕλληνοὶ καλλιτέχνες. Ἡ Εἰρήνη Παπαπαί-ζει μαζί μὲ τὴν Τζίνα Λολομπριγκίτα, τὸν Πιέρ Κρεσσούα καὶ τὴν Ἀννα-Μαρία Φερνέρο σὲ τὸ φίλμ «Ἀπίστες», ἡ δὲ Βιργίνια Πετιμεζάκη, πού διάλεξε, ἀντὶ τὸν γιαντὸ, τὸ ψευδώνυμο «Ελενα Κλέους», θὰ εἶναι ἡ πρωταγωνιστρία τῶν φίλμ «Τζιό-κόντα» καὶ «Ὁ ρύνη».

Στὸ ρεαλιστικὸ δράμα «Ἡ δὺπάθεια» πρωταγωνιστοῦν ἡ Ἐλεονώρα Ρόσοι-Ντράγκο, ὁ Ἀρμεντιό Νατσάρι καὶ ὁ Μαρτσέλο Μαστρογιάννι. Ὁ Ἀρμεντιό Νατσάρι, πού εἶναι σήμερὰ ὁ ὑπ' ἀρ. 1 ἡθοποιὸς τῆς Ἱταλίας, πρωταγωνιστὴ καὶ σὲ τρία ἄλλα ρεαλιστικά δράματα: «Ποιὸς ὁ ἀναμάρτητος» μὲ τὴν Ὑδὸν Σανσόν, «Ὁ κόσμος τὸν καταδικάζει» μὲ τὴν Ἀλβίνα Βάλλι καὶ τὸν Σέρζ Ρετζιανί καὶ «Ἐνας οὐζοῦγος γιὰ τὴν Ἀννα Ζακ κ. κ. κ.» τοῦ Γκιουζέππε ντε Σάντις, σκηνοθέτου τοῦ «Πόθοι σὺς βάλτους». Στὸ τελευταῖο αὐτὸ φίλμ πρωταγωνιστοῦν ἐπίσης ἡ Σουλβάν Παμπανί, ὁ Μάσιμο Τζιρόττι, ὁ Οὐμπέρτο Σπαντάρρο καὶ ἡ Μονίκα Κλαίρ.

Θεαματικὸ φίλμ καὶ μὲ μεγάλο ἐνδιαφέρον, εἶναι τὸ ἐμπνευσμένο ἀπὸ τὴν Βίβλιν «Βασίλισσα τοῦ Σαβᾶ». Τὴν θρυλικὴ βασίλισσα ὑποδύεται ἡ Ἐλεονώρα Ρόσοι, τὸν βασιλεῖα Σολομῶνα ὁ Τζίνο

Τίτλοι καὶ ἡθοποιοί

Τεόρβι καὶ τὸ γυιὸ τοῦ Ροδόμ ὁ Τζίνο Λεορτίνι. Ὁραῖο θέαμα προσφέρει ἐπίσης καὶ τὸ φίλμ «Σπάρτακος», πού ἐξελίσσεται στὴν ἀρχαία Ρώμη καὶ ἐξιστορεῖ τοὺς ἀθλοὺς τοῦ Ἑλλήνου ἐπαναστάτου, πού ζεσπῶσε τοὺς δούλους κατὰ τοῦ καθεστώτος. Πρωταγωνιστοῦν ὁ Μάσιμο Τζιρόττι, ἡ Τζιάννα-Μαρία Κανάλε, ἡ Λουτμίλλα Τσερίνα καὶ ὁ Κάρλο Νινκι.

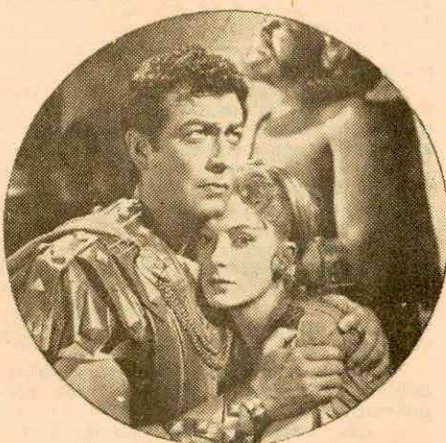
Στὸ ἐγχρωμῇ φίλμ «Τὸ καράβι τῶν χαμένων γυναικῶν» πρωταγωνιστὴ ἡ Κεσίμα, ἡ Μαίρη Μπρίτ, ὁ Ἐττόρε Μάνι, ἡ Τανία Βέρνερ καὶ ὁ Λουίτζι Τόζι. Πρόκειται γιὰ καμμιὰ ἐκατοστὴ γυναικὲς τοῦ ὑποκόσμου, πού, ἐνὺ μεταφέρονται μὲ πλοῖο σὲ μιὰ πορτογαλικὴ ἀποικία, στασιάζουν, σκοτώνουν τὸ πληρώμα καὶ βυθίζονται σὲ τὸ τέλος μαζί μὲ τὸ ἀκυβέρνητο πλοῖο μέσα στὰ μανιασμένα κύματα. Ἀπὸ τὰ ἀγγλικά στούντιο προέρχονται τὰ ἀκόλουθα φίλμ: «Ὁ ἄνθρωπος πού κυττοῦσε τὰ τραῖν α», πού γυρίστηκε βάσει ἑνὸς μυθιστορήματος τοῦ Σιμενόν, μὲ τὸν Κλῶντ Ραίην, τὴν Μάρθα Τόρεν καὶ τὸν Μάριους Γκρίνγκ.

Τὸ «Μουλέν Ρουζ», πού κατέρριψε στὴν Ἀμερική κάθε προηγουμένο ρεκόρ εἰσπράξεων. Τὸ ἐγχρωμῇ αὐτὸ φίλμ εἶναι μιὰ βιογραφία τοῦ Γαλλοῦ ζωγράφου Τουλούς Λωτρέκ καὶ σκηνοθετήθηκε ἀπὸ τὸν Τζῶν Χιούστον, μὲ πρωταγωνιστὴ τὸν Λορέν Φερνέ, τὴν Ζα-Ζα Γκαμπρό, τὴν Σοφία Κολέτ Μαρσάν, τὴν Κάρλιν Κάρτ καὶ τὴν Κλῶντ Νολλιέ.

Ὁ Κάρλο Ρίντ πού μᾶς ἔδωσε πρὸ ἐτῶν τὸν «Τρίτο ἄνθρωπο», γύρισε σὲ Βερολίνο τὸ φίλμ «Ὁ παρὶς αὐτοῦ» μὲ τὸν Τζέμης Μέσον, τὴν Κλαίρ Μπλουμ καὶ τὴν Χιλτεγκόντ Νέφ. Ἡ Ὑδὸν ντε Κάρλο καὶ ὁ Ἀλεξ Γκι-νέας, παίζουν γιὰ πρώτη φορά μαζί σὲ

ἀπὸ 5 1/2 ἑκατομμύρια δολάρια καὶ σὲ ὅποιο, ἐκτός τῶν Ρόμπερτ Τάιηλορ, Ντέμπορα Κέρ, Λέο Γκέν, Πίτερ Ουστίνος καὶ Μαρίνα Μπέρτι, παίζουν ἄλλοι ἐκατὸ ἡθοποιοὶ καὶ 20.000 κομπάρσοι. Τὸ φίλμ γυρίστηκε στὴ Ρώμη, μὲ βάσι τὸ γνωστὸ μυθιστόρημα τοῦ Σιέγκεθιτς. Ὁ «Ἰούλιος Καίσαρ» εἶναι ἑνα ἄλλο ἐγχρωμῇ φίλμ, πού γυρίστηκε μὲ βάσι τὸ ὁμώνυμο ἔργο τοῦ Σαίξπηρ, καὶ μὲ πρωταγωνιστὰ τὸν Μάρλον Μπράντο, τὴν Γκέρη Γκάρσον, τὸν Τζέμης Μέσον καὶ τὴν Ντέμπορα Κέρ.

Ἐγχρωμῇ θεαματικὰ μουσικοχορευτικὰ φίλμ εἶναι ἡ «Ἐὐθυμὴ χήρα», πού γυρίστηκε βάσει τῆς γνωστῆς ὁπερέττας τοῦ Λέχαρ, μὲ τὴν Λάνα Τάρνερ, τὸν Φερνάντο Λάμας καὶ τὸν Τόμας Γκομέζ. Τὸ «Σομπρέρο», πού γυρίστηκε σὲ Μεξικό μὲ τὸν Ρικάρντο Μονταλμπάν, τὴν Σύντ Τσάρρις, τὴν Ὑδὸν ντε Κάρλο, τὴν Πιερράντζελι καὶ τὸν Βιτόριο Γκάσιαν. Ἡ «Αἰλὴ» πού βραβεύτηκε σὲ τελευταῖο φεστιβάλ τῶν Καννῶν, μὲ τὴν Λέουλα Κάρν, τὸν Μέλ Φέρρερ καὶ τὴν Ζα-Ζα Γκαμπρό καὶ τὸ «Βαγόνι - ὀρχήστρα»

Ὁ Ρόμπερτ Τάιηλορ καὶ ἡ Ντέμπορα Κέρ σὲ μιὰ σκηνή τοῦ ἐγχρωμοῦ φίλμ «Κεὶ Βάντις».

μὲ τὸν Φρέντ Ἀστὰρ, τὸν Ὁσκαρ Λή-βαντ, τὴν Σύντ Τσάρρις καὶ τὴν Νανέτ Φομπρέ.

Ἡ Ἐστερ Οὐίλλιαμς πρωταγωνιστὴ σὲ δύο ἄλλα ἐγχρωμῇ φίλμ μὲ φαντασμαγορικὸ θέαμα: «Τὸ σκάδalon τοῦ γυμνοῦ», ὅπου ἔχει μιὰ πορτεναῖν τὸν Φερνάντο Λάμας, τὴν Ντενιζ Νταρελ καὶ τὸν Τζάκ Κάρσον καὶ «Σεῖρ ἡνὰ ἐνὸς ἑκατομμυρίου δολλὰρ ἰων» μὲ τὸν Βίκτωρ Μάτιουρ καὶ τὸν Γ. Πιτζόν.

Ἡ ἐπαρχιωτοπούλα εἶναι μιὰ ἐγχρωμῇ μουσικὴ κωμῶδια μὲ τὴν Τζέην Πάουελ, τὸν Φάρλε Γκρέιντσερ, τὴν Ἀνν Μίλλερ καὶ τὸν Σέκε Σακάλ, ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς πλουσίας διανομῆς.

Ὁ «Αἰχμάλωτος τῆς Ζέντ α», ἡ παλαιὰ ἐπιτυχία τοῦ Ρονάλντ Κόλμαν, γυρίστηκε ἐγχρωμῇ μὲ τὸν Στιούαρτ Γκρέιντσερ, τὴν Ντέμπορα Κέρ, τὸν Τζέμης Μέσον καὶ τὸν Λουίς Κάλκερ.

Ἡ «Ἱστορία τριῶν ἐρώτων» ἀποτελεῖται ἀπὸ τρία ἐγχρωμῇ σκέτς, στὰ ὁποῖα πρωταγωνιστοῦν ἡ Μοίρα Σήρερ, ἡ Πιερράντζελι, ὁ Κίρκ Ντάγκλας ἡ Λέουλα Κάρν καὶ ὁ Τζέμης Μέσον. Ἐγχρωμῇ εἶναι καὶ τὸ φίλμ «Ἡ μικρὴ Λίλι-μπετ», πού ἔχει γιὰ σενάριο τὴ ζωτὴ σημερινῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, μέχρι τὴν ἡμέρα τῆς στέψης της. Τὴν Ἐλισάβετ ὑποδύεται σὲ τὸ φίλμ ἡ Τζέην Σιμνόν, παίζουν δὲ, ἐκτός αὐτῆς, ὁ Στιούαρτ Γκρέιντσερ, ἡ Ντέμπορα Κέρ καὶ ὁ Τσάρλς Λῶτον.

Ἐγχρωμῇ περιπέτειες εἶναι οἱ «Λατίνος ἐραστὰς», πού γυρίστηκε στὴν Ἀργεντινὴ, μὲ τὴν Λάνα Τάρνερ, τὸν Ρικάρντο Μονταλμπάν, τὸν Τζῶν Λάντ καὶ τὴν Τζέην Χέιγκεν, τὸ «Ράιντ Βακέρο», πού γυρίστηκε σὲ Μεξικό μὲ τὸν Ρόμπερτ Τάιηλορ, τὴν Ἀδα Γκάρντνερ καὶ τὸν Ἀντονίνο Κουίν καὶ «Ἡ κοιλία τῆς ἐκδίκης» μὲ τὸν Μπάρτ Λάνκαστερ, τὴν Τζῶν Ντρίου καὶ τὴν Σάλλυ Φόρρεστ. Τὸ φίλμ αὐτὸ εἶναι τὸ τελευταῖο πού γύρισε ὁ Ρόμπερτ Γουῶλκερ. Ὁ θάνατος τοῦ μάλιστα ἀνάγκασε τοὺς παραγωγούς τοῦ ἔργου νὰ ἀλλάξουν τὸ τέλος τοῦ.

Α. ΔΕΠΟΛΛΑΣ

Ἄστρα ΤΟΥ ΦΘΙΝΟΠΩΡΟΥ

Ο ΓΑΛΑΖΙΟΣ ΒΕΓΑΣ

Σήμερα θὰ γνωρίσωμε ἑνα ὠραῖο ἄστρο. Ἐχει ἀνατελεῖ ἀπ' τὴς ἀρχῆς τοῦ καλοκαιριοῦ καὶ τώρα σελαγίζει ψηλὰ στὸ στερέωμα μὲ δυνάτη κυανόλευκὴ λάμψη. Εἶν' ἑνα πραγματικὸ διαμάντι τ' οὐρανοῦ καὶ ἀντιπροσωπεύει τὴ μεγάλη οἰκογένεια τῶν λευκῶν ἡλίων, πού θεωροῦνται πῶς εἶναι οἱ ἀγέννητοι κόσμοι τοῦ μέλλοντος.

Οἱ Ἀραβες τὸν ὠνόμασαν Βέγας, πού σημαίνει «ἱπτάμενο ἄστρο». Οἱ Ἕλληνες ὅμως τ' ὠνόμαζαν Λύρα, ἐπειδὴ δρίσκεται σ' ἑνα σύμπλεγμα ἀστεριῶν, πού θυμίζει τὸ σχῆμα τοῦ γνωστοῦ μουσικοῦ ὄργανου. Ἐκατοντάδες παραμύθια καὶ θρύλοι πλέκονται γύρω ἀπ' τὴ λαμπρότητα καὶ τὸ μεγαλεῖο τοῦ Βέγα. Οἱ λαοὶ τῆς Ἀνατολῆς καὶ ἀργότερα οἱ Ἰσπανοὶ ποντοπόροι ἔδωσαν στὸ ἄστρο αὐτὸ ὅλη τὴ θέρμη τοῦ θαυμασμοῦ τους.

Κατὰ τὴν Ἑλληνικὴ Μυθολογία τὸ σύμπλεγμα τῶν πέντε μικρῶν ἀστεριῶν καὶ τοῦ Βέγα παριστάνει τὴ μυθολογικὴ Λύρα τοῦ Ὀρφέα. Τὸ ὄργανο αὐτὸ, πού κατάρθωσε νὰ λυγίστῃ τὴ σκληρὴ καρδιά τοῦ Πλούτωνα καὶ νὰ ξαναφέρῃ ἀπὸ τὸν Ἀδὴ τὴν Εὐρώδην, ἔπρεπε νὰ πάρῃ ὅπωςδήποτε μιὰ θέσι στὸν οὐράνιο θόλο. Ἄλλῃ ὁμως Ἑλληνικὴ παράδοσι λέει, πῶς ἡ Λύρα αὐτὴ δὲν ἀνήκει στὸν ἐρωτευμένο θεὸ τῆς μουσικῆς, ἀλλὰ στὸν κιθαρωδὸ Ἀρίωνα, πού γυρνώντας ἀπ' τὴ Σικελία στὴν πατρίδα του τὴν Κόρινθο μ' ἑνα πειρατικὸ καράβι, ὑποχρεώθηκε ἀπ' τοὺς συναξειδιώτες τοῦ ν' αὐτοκτονήσῃ, πέφτοντας στὴ θάλασσα. Ἐνα θαυματουργὸ δελφίνι ὅμως τὸν μετέφερε σὼς στὴ στεριά, ἀλλὰ ἡ φτωχὴ τοῦ Λύρα, ἀφοῦ δὲν μπόρεσε νὰ συγκινήσῃ τὴν ἀνάξια ἀκοή τῶν πειρατῶν, ἀνέθηκε στὸν οὐρανὸ γιὰ ν' ἀρμονίξῃ τὴν κίνησι τῶν διαφόρων ἀστρῶν.

Αὐτὰ πίστευαν οἱ μυθολόγοι Ἕλληνες. Ὑπάρχει ὅμως κι' ἑνας μεσαιωνικὸς μῦθος, πολὺ λιγώτερο γνωστός, πού μένει ξεχασμένος μέσα στὰ παλαιὰ ἀστρολογικὰ βιβλία.

Ἦταν, λέει ὁ μῦθος αὐτός, σ' ἑνα ἔρημο νησί ἑνα πολὺ ἀγαπημένον ζευγάρι. Ὁ Βέγας καὶ ἡ Λύρα. Ἀχώριστοι μοιροζύναν τὸ μόχθο τῆς ἡμέρας, χερί μὲ χερί περπατοῦσαν στὴν ἀκρογιά καὶ παίζανε μὲ τὸ κύμα. Τὴν τροφὴ τους τὴν προμήθευε ἡ θάλασσα. Τὸν ἐρωτᾷ τους τὸν εὐλογοῦσαν τὰ μεγάλα ἄστρα καὶ ἡ νύχτα προστάτευε τὸν ὕπνο τους κάτω ἀπὸ μιὰ καλομένια καλύβα.

Ἦταν τόσο εὐτυχισμένοι, ὅσο συνήθως εἶν' ἐκεῖνοι πού ἀγνοοῦν τὴν εὐτυχία τους.

Μιὰ μέρα ἄραξε στὸ νησί τους ἑνα περαστικὸ καράβι. Ἐνας μελαψὸς ναυτὸς κατέβηκε στὴ στεριά, ἔδωσε μιὰ φούχτα μαργαριτάρια στὴ Λύρα καὶ τὴν παρακάλεσε νὰ τὸν ὀδηγήσῃ στὸν πέτρινο δωμὸ τοῦ νησιοῦ.

Γιὰ ποῖον δωμὸ μιλάς; ρώτησε ξαφνιασμένη ἐκεῖνη. Τότε ὁ ξένος κάθισε στὴν ζεστὴ ἄμμο καὶ τῆς μίλησε γιὰ κάποιον μυθικὸ δωμὸ, πού ἦταν κρυμμένος σὲ πικρὸ κι' ἀδιάπλεστο δάσος τοῦ νησιοῦ. Ὅποιος κατάρθωνε νὰ φθάσῃ ὡς ἐκεῖ καὶ νὰ γονατίσῃ στὸ πέτρινο σκαλοπάτι του, μπόρουσε νὰ ζητήσῃ ὅτι ἤθελε...

Τὴν ἴδια μέρα τὸ καράβι ἀρμένισε πάλι στὸ ανοιχτὸ πέλαγος καὶ ὁ ἀγνωστὸς ναυτὸς ἀποχαιρέτησε τὴ Λύρα. Μὰ εἶχε σκοτῶσει πιά τὴν εὐτυχία της...

Ἀπ' τὴ στιγμή πού τῆς φανέρωσε τὴν ὑπαρξὶ τοῦ κρυμμένου δωμοῦ, δὲν ἔπαψε νὰ βασανίζει τὴ σκέψι της καὶ νὰ μελετᾷ ποῖα τάχα ἦταν τὸ ἀγαθὸ πού θάπρεπε νὰ ζητήσῃ ἀπ' τὴ θεότητα τοῦ δωμοῦ, ὥστε νὰ γίνουν πῶς εὐτυχισμένοι ὁ ἄντρας της κι' ἐκεῖνη.

Τὴν ἴδια νύχτα ἡ Λύρα γλύστρησε ἀθόρυβα ἀπ' τὸ πλευρὸ τοῦ κοιμισμένου Βέγα καὶ προχώρησε ὀλομόναχη μέσα στὸ μεγάλο δάσος. Κανέναν φόβος δὲν ταραξε τὴν καρδιά της. Ἀγαποῦσε πολὺ τὸν ἄντρα της καὶ γι' αὐτὸν ἤθελε νὰ γονατίσῃ μπροστὰ στὸ δωμὸ.

Ὅσο προχωροῦσε, τὸ τοπίο γινόταν πῶς ὑποβλητικὸ καὶ πῶς ἄγριο. Περπάτησε ἀρκετὲς ὥρες ὅςθι ἔφτασε σ' ἑνα μικρὸ ξεφύτο τριγυρισμένο ἀπὸ πλώρια δέντρα. Ἐκεῖ ἦταν ὁ μυθικὸς δωμὸς. Ἡ Λύρα γονατίσε πάνω στὸ πέτρινο σκαλοπάτι καὶ προσευχήθηκε μὲ κατάνυξι.

Σιγὰ-σιγὰ κάποια πνοὴ ἄρχισε νὰ ἐμψυχώνει τὸ δάσος. Ἡ Λύρα κατάλαβε πῶς ἡ θεότης τοῦ δωμοῦ ἦταν ἐτοιμὴ νὰ εἰσακούσῃ τὴν προσευχὴ της. Μισόκλεισε τὰ μάτια καὶ εἶπε:

— Θὰ ἤθελα νὰ χαρίσω στὸν ἄντρα μου τὸ μεγαλύτερο ἀγαθὸ!...

Ἐστὶ εὐχήθηκε κι' ἀνασηκώθηκε ἀπ' τὴ σκληρὴ πέτρα χωρὶ νὰ προσέξῃ πῶς τὰ γόνατά της εἶχανε ματώσει.

Ὅταν γύρισε στὴν ἀκρογιά καὶ πῶς ἦταν ἡ καλύβα της, ἀρχίζε νὰ ξημερώνῃ. Μόλις ὅμως ἀντίκρυσε τὴ θάλασσα, εἶδε ἑνα μονόξυλο ν' ἀπομακρύνεται βιαστικά. Καθισμένος στὸ μονόξυλο ὁ Βέγας

δάσος, μιὰ μελωδικὴ φωνὴ νὰ τῆς λήμ με ἀπέραντη καλωσύνη: — Ἡ προσευχὴ σου εἰσακούστηκε. Στὸν ἄντρα πού ἀγαπᾷς δόθηκε τὸ καλύτερο ἀγαθὸ!

— Καὶ ποῖο εἶν' αὐτὸ τὸ καλὸ; ρώτησε ἀπελπισμένη ἡ Λύρα, ἀνασηκώνοντας τὸ κεφάλι της.

— Τὸ νὰ μὴ μὴν νὰ σὲ ξεχάσῃ...

Ὁ Βέγας καὶ ἡ Λύρα ἔζησαν ἀπὸ τότε χωριστά. Μὰ ἡ θεότης τοῦ μακρυνοῦ νησιοῦ τοὺς ἔνωσε καὶ πάλι στὸν οὐρανὸ, ὅταν τελείωσε ἡ ἐπίγειά ζωὴ τους.

Ὁ Βέγας λάμπει ἀγέρωχος στολίζοντας τὴ φθινοπωρινὴ νύχτα μ' ἑνα γαλάζιο σπινθηροδόλημα. Τ' ἀστερία τῆς Λύρας εἶναι χλωμά σὰν θαμπὰ κρύσταλλα, δυσθιμένα στὴν ἀπαρηγόρητη μοναξιά τους.

Ἐλάτε τώρα ν' ἀνακαλύψωμε αὐτὸ τὸ ζευγάρι, τὸ ἐνωμένο γιὰ πάντα στὴν οὐράνια κατοικία του.

Θὰ σύρωμε μιὰ νοτιή γραμμὴ ξεκινώντας ἀπ' τὸ τελευταῖο ἀστέρι τῆς οὐράς τῆς Μεγάλης Ἀρκτοῦ, ὡς ὅτου συναντήσωμε τὸ κέντρο τοῦ Γαλαξία. Ἡ γραμμὴ θὰ περάσῃ πολὺ κοντὰ στὸ Βέγα.

Δὲν ὑπάρχει καμμιὰ περίπτωση νὰ παραπλανηθοῦμε.

Αὐτὴ τὴν ἐποχὴ ὁ Βέγας εἶναι τὸ φωτεινότερο ἄστρο στὸ στερέωμα. Ὁ Σείριος, ὁ μοναδικὸς τοῦ ἀντίπαλος σὲ λαμπρότητα, δὲν ἔχει ἀκόμα ἀνατελεῖ καὶ ὁ Ἀρκτοῦρος τὸ λαμπρότερο ἀστέρι, πού δρίσκεται στὴν κυκλικὴ προέκτασι τῆς οὐράς τῆς Ἀρκτοῦ, εἶναι τώρα χαμηλὰ στὸν ὀρίζοντα.

Ἐμεῖς ὅμως ξέρομε πῶς πρέπει νὰ δοῦμε τὸ Βέγα ψηλὰ, στὸ στερέωμα, στὴ μέση περιτοῦ καὶ πολὺ κοντὰ στὸ Γαλαξία. Ἐστὶ μ' αὐτὴ τὴν ἀπλὴ δὴ-γία μπόρουμε νὰ εἴμαστε

Ἡ Λύρα εἶδε τὸ Βέγα ν' ἀπομακρύνεται βιαστικά μ' ἑνα μονόξυλο. Ἐπ' αὐτὸ: Ὁ ἀστερισμὸς τῆς Λύρας.

βέβαιον πῶς ἡ ματιά μας δὲν θ' ἀναζητήσῃ μάταια τὸ λαμπρὸ αὐτὸ ἄστρο.

Κι' ὅταν ἀνακαλύψωμε τὸ Βέγα, τὸ σχῆμα τῆς Λύρας θὰ παραβληθῇ ὀλοφάνερν.

Ἡ Λύρα ἀποτελεῖται ἀπὸ πέντε μικροσκοπικὰ ἀστεράκια πού ἔχουν ὅλα τὴν ἴδια λάμψη.

Τὰ δύο σχηματίζουν μαζί μὲ τὸν ὀλόλαμπρο Βέγα ἑνα μικρὸ ἰσοπλευρὸ τρίγωνο. Τ' ἄλλα τρία πάλι, μαζί μὲ μιὰ γωνία τῶν ἰσοπλευροῦ τριγώνου σχηματίζουν ἑνα τέλειον παραλληλόγραμμο.

Εἶναι λοιπὸν δύο τέλεια γεωμετρικὰ σχήματα. Τρίγωνο καὶ παραλληλόγραμμο.

Οἱ Ἕλληνες, ὅπως εἶπαμε, ἐτίμησαν αὐτὸ τὸ σύμπλεγμα παραμοιάζοντάς το μὲ τὴν Ὀρφικὴ Λύρα. Μὰ ἐμεῖς αὐτὴ τὴν φορὰ ἐν ἀκολουθήσαμε τὴν ποιητικὴν φαντασία τῶν ἀρχαίων προγόνων μας.

Προτίμησαμε ἑνα μεσαιωνικὸ παραμῦθι πού ζωτανεῖ καὶ θερμαίνει περισσότερο τὸ ἀστρικό μας σύμπλεγμα.

Α. ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ὁ ἀστερισμὸς τοῦ Εὐρώα.

Ο ΤΑΥΓΕΤΟΣ

Από τα βουνά της Πελοποννήσου το προβάδισμα άνηκε ασφαλώς στο γέρο-Ταύγετο και για τον όγκο και το ύψος, που παρουσιάζει — είναι το ψηλότερο βουνό του Μωριά — ακόμα όμως και για τη μεγαλοπρέπεια και την ομορφιά του.

Μία όμορφη άγρια στα ψηλότερα μέρη, με τις χιονισμένες κορυφές, τις φοβερές χαράδρες και τους άβυσσολόγους γκρεμούς, αλλά ήμερη και γραφική στις πλαγιές του, που αντικρίζουν την πεδιάδα της Σπάρτης και το θρυλικό Εύρωτα. Έκει πέρα δεν θα δού κανείς τα έλατα, τους βράχους και τ' αγριόδεντρα του άπαυ Ταύγετου, αλλά πλαγιές ήμερες, που σκεπάζονται από τις έλνες και χάνονται κάτω από τα ευώδια στα κλωνάρια της λεμονιάς και της πορτοκαλιάς. Απ'ερανοί πορτοκαλεώνες βρίσκονται στα κρσπεδα του Ταύγετου, που τροφοδοτούν ολόκληρη την Ελλάδα.

Πηγαίνοντας κανείς στο δημοσίο δρόμο Τριπόλεως—Σπάρτης, όταν φτάσει στα ύψηματα του Βρουλιά, αντικρύζει το μεγαλόπρεπο πανόραμα του χιονισμένου Ταύγετου, που οι κορυφές του τρυπάν τα σύννεφα που τις στεφανώνουν και προβάλλουν και πάλι άπάνω από αυτά, λές και θέλουν ν' αγγίζουν τον ουρανό...

Δεν έχει δε μόνο μία κορυφή ο Ταύγετος. Έκτος από την ψηλότερη, τον Προφήτη-Λιά (2409 μέτρα ύψος), έχει κι άλλες τέσσερις που του δίνουν ένα πεντακάτωλο σχήμα. Έτσι με τ' όνομα Πεντακάτωλος ήταν γνωστός στα βυζαντινά χρόνια, από τις πέντε ψηλότερες κορυφές του που δεσποζουν στις άλλες.

Οι άρχαιοι τον ονομάζαν Ταύγετο από την όμορφη κόρη ενός Άτλαντα, την Ταυγέτη, που δεν μπόρεσε να γλυτώσει από το έρωτικό κυνήγητό του Δία και μη ύποφέροντας την προσβολή που της έγινε, γκρεμίστηκε στο χάος και σκοτώθηκε άπάνω στο βουνό που τούδωσε τ' όνομά της. Από την έρωτική περιπέτεια του Δία με την Ταυγέτη βγήκε ο Εύρωτας, που εξακολουθεί να βρέχει με τα νερά του το παμμέγιστο βουνό-μαυσιλείο της μητέρας του.

Ο σημερινός λαός του Μωριά θαυμάζει τον Ταύγετο και λέει γι' αυτόν:

«Ψηλό βουνό ή Λιάκουρα
ψηλό βουνό ή Ζήρια
μά σαν τον Πεντακάτωλο
άλλο βουνό δεν είδα.»

Αλλά και οι άρχαιοι Έλληνες δεν είχαν λιγότερο θαυμασμό για το βουνό της Λακωνίας και θεωρούσαν δυσκολοπροσπελάστες τις κορυφές του και μεγάλο κάτάρωμα να φτάσει κανείς

ο' αυτές. Ο Άριστοφάνης στη «Λυσιστράτη» παρουσιάζει τη Λαμπίτ να λέγει στις Άθηναιές που είχαν μαζευτεί, με πρόσκληση της Λυσιστράτης για να δουν πώς θα μπορούσαν να τελειώσουν τον πόλεμο: «Έγώ και στην κορυφή του Ταύγετου θ' ανέβαινα ακόμα, αν έπρόκειτο να δω την ειρήνη!...»

Ίσως την «ειρήνη» να μη μπορούσε εύκολα να την δει η Λαμπίτ, κι αν ακόμη ανέβαινε στην κορυφή του Ταύγετου, αφού ο πόλεμος εξακολουθούσε χρόνια αιόμα, θα έβλεπε όμως μία καταπληκτική θέα, ένα μεγαλόπρεπο πανόραμα, από την κορυφή του βουνού, που οι άρχαιοι την ονομάζαν Ταλινόν. Λένε δε πως με δυνατό κιόλια μπορεί να δει κανείς από τη θεία εκείνη, πριν ξεπροβύει ο ήλιος, προς το μέρος της ανατολής τα Δαρδανέλλια, το Βόσπορο και την Κωνσταντινούπολη και προς τη δύση, τη Σικελία και τη μύτη της κάτω Ιταλίας.

Για την κορυφή αυτή υπάρχει τώρα δρόμος για τους ορειβάτες και επάνω ένα εκκλησάκι του Προφήτη Λιά, που αντικατέστησε το θεό «Ηλιο» που εκείνη την εποχή το βωμό του. Στο εκκλησάκι αυτό γίνεται κάθε χρόνο μεγάλο πανηγύρι στις 20 Ιουλίου.

Όταν πριν από χρόνια είχα ανεβεί στην κορυφή του Ταύγετου, στο πανηγύρι του Προφήτη Λιά, δε μπόρεσα ν' απολαύσω τη θέα γιατί στην ανατολή του ήλιου είχε γυρίσει από την κορυφή και χαμηλότερα σύννεφα που την εμπόδιζαν. Ο εκκλησάκις όμως του Προφήτη Λιά και δυο άλλοι με βεβαιώσαν πως αυτοί είχαν διακρίνει τους μινωερέδες της Πόλης και τη Σικελία...

Ο Ταύγετος είναι από τα μακρύτερα ελληνικά βουνά. Φτάνει τα 115 χιλιόμετρα αρχίζοντας από την πεδιάδα της Μεγαλοπόλεως και φθάνοντας ως το Ταίναρο (τόν Κάβο Ματαπά), σε μία σειρά από ψηλά κι άπρόσιτα βουνά, που τα νοτιότερα — τα βουνά της Μάνης — τα χαρακτηρίζει ο βράχος και το πρινάρι και μόνο που και που η μικροδέντρα κι η έλνα έρχονται να μαλακώσουν λίγο την άγριαδα του τοπίου. Στον κάτω αυτό κορμό του Ταύγετου οι Μανιάτες έχουν στήσει τις αετοφωλιές τους. Έχουν πιάσει και τις δυο πλευρές του βουνού: την ανατολική, που ο λαός την ονομάζει «Προσπλιάκη» και που βρέχεται από τη Λακωνική θάλασσα και τη δυτική, την «Αποσκιαδερή» που τη λούζουν τα νερά του Μεσσηνιακού κόλπου.

Και ο μεγάλος κορμός του Ταύγετου προχωρεί α'

γέρωκα μέσα στον ύγρο πόντο που αντικρύζει το Κρητικό πέλαγος και τη θάλασσα της Μπαρμπαρίας, αποτελώντας μαζί με το ακρωτήριο της Ταρίφας στην Ίσπανία τη νοτιότερη άκρη της ηπειρωτικής Ευρώπης.

Ζωή εντύπωσι κάνουν στον ταξιδιώτη, που περιπλέει τη χερσόνησο του Ταίναρου ή άγριαδα και η μεγαλοπρέπεια του τοπίου. Από πάνω βάρυς και σκιερός ο Ταύγετος, σαν ένας τεράστιος βράχος, μάς δείχνει το επιθλητικό του άναστημα. Τη σκυθρωπή όψη του τη μετριάζουν μόνο τα μικρά χωριουδάκια, που ναι σκαρφαλωμένα στις ράχες του και οι λιγοστές έλνες που θέλουν να δώσουν ένα χαρούμενο τόνο στην αυστηρή σκηνοθεσία του τοπίου.

Κάτω, στην άκρογιαλιά του Ταίναρου, που είναι αλληπαλάλλοι κάδοι, βράχοι και σπηλιές, η άβυσσος της θάλασσας συνεχίζει τον προαιώνιο αγώνα της με το γίγαντα της Μάνης, που έχει προχωρήσει τόσο βαθειά μέσα της.

Στα δυο άκρωτήρια του Ταίναρου, τον Κάβο Ματαπά και τον Κάβο Γκρόσσο, σπάνια η θάλασσα είναι γαλήνη. Οι ναυτικοί τρέμουν τα μπουρνια, που κατεβάζει ο Κάβο Γκρόσσο και φοβούνται μη σπάσουν τα καράβια τους στα βράχια και τα ξεροπατάκια που μ' αυτά είναι σπαρμένη η θάλασσα του Κάβο Ματαπά. Η λαϊκή μούσα τους συμβουλεύει να περνάν αρκετά μακριά από το επικίνδυνο αυτό πέλασμο:

«Από τον Κάβο Ματαπά —
σαράντα μίλια μακριά
κι' από τον Κάβο Γκρόσσο —
σαράντα κι' άλλο τόσες.»

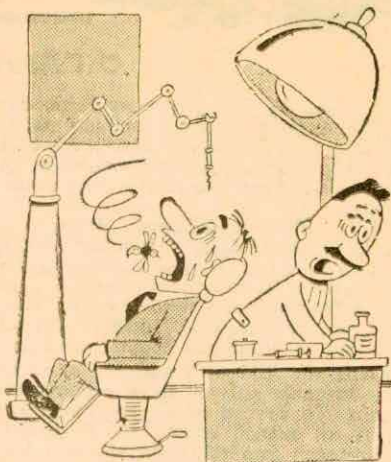
Στο φουρτουνιασμένο αυτό μέρος όπου οι άνεμοι και τα κύματα δίνουν τις άγριες συναντήσεις τους, σε μία από τις πολλές σπηλιές του, οι άρχαιοι είχαν τοποθετήσει το στόμιο του Άδου. Και δε δυσκολεύτηκε ασφαλώς πολύ ο Ήρακλής να φτάσει εκεί για να πάρει τον Κέρβερο και ο Όρφεας για να βρει την Εurydίκη του...

Ο Ταύγετος έχει αρκετές, διαβάσεις, μονοπάτια και μουλαρόδρομους, που συνδέουν τα χωριά και τις πολιτείες της ανατολικής πλευράς του με τη δυτική. Απ' όλες όμως, τις διαβάσεις αυτές η σπουδαιότερη και εκπληκτικότερη σε άγρια όμορφη είναι η διάβαση της Μεγάλης Λαγκάδας, από την οποία περνάει ο δημοσίος δρόμος, που συνδέει τη Σπάρτη με την Καλαμάτα.

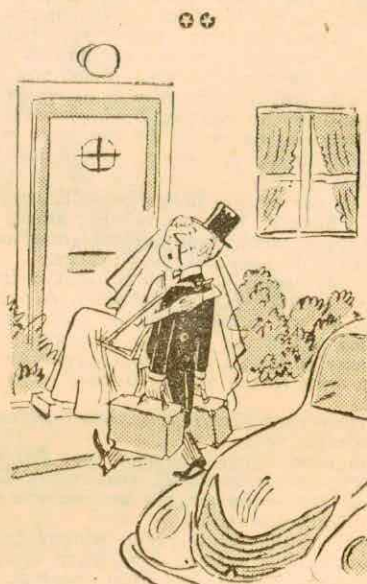
Η διαδρομή μέσα από τη μεγάλη αυτή σκιομάδα του Ταύγετου μένει πάντα αλημονήνη σε όσους θα την περάσουν. Κάθετοι βράχοι, άβυσσολοί, ο ένας απέναντι από τον άλλο, σαν Συμπληγάδες, που περνώντας τις, φοβάσαι μήπως ενώθουν και σου αποκλείσουν την έξοδο, ενώ κάτω από σένα χάσκουν τρομακτικά βάραιρα, έτοιμα να σε καταπιούν, αν ξεγλυστρήσει το αυτοκίνητο είναι τα κύρια χαρακτηριστικά τα δυσκολοπεράστου αυτού δρόμου, που ενώνει την πρωτεύουσα της Λακεδαιμόνης με την πρωτεύουσα της ευφορίας Μεσσηνίας.

Η Μεγάλη Λαγκάδα είναι το αντιπροσωπευτικότερο τμήμα του αστερού Ταύγετου. Σου δίνει όλη την επικίνδυνη μεγαλοπρέπεια της ωρικής του μορφής.

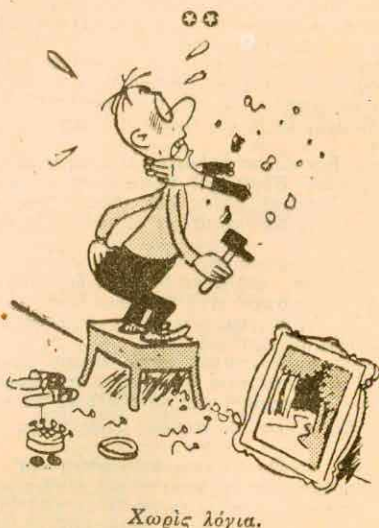
ΤΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΣΕ ΕΙΚΟΝΕΣ

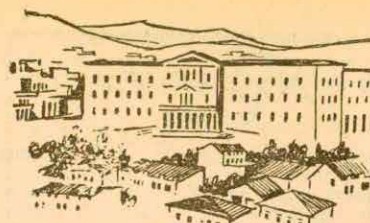
Ο δοντογιατρός: Πρόσεξε μη τυχόν κλείσης το στόμα σου!...

Ο μικροπωλητής παντρεύεται...

Χωρίς λόγια.

Τύποι ΤΗΣ ΠΑΛΙΑΣ ΑΘΗΝΑΣ

Ο Άρνιωτάκης

ΣΤΗΝ Άθήνα είχε άνοιξει τα χρόνια εκείνα, που περιγράφουμε σήμερα, μία δραματική σχολή, που όλοι οι μαθητά της — μαθήτριες δεν είχε — ήταν νεαροί φοιτητά του Πανεπιστημίου. Η σχολή αυτή λειτουργούσε μέσα σ' ένα από τα ξενοίκιαστα μαγαζιά του Δήμου Άθηναιών, που ήταν κάτω από το Δημαρχιακό κτίριο της δόου Άθηνας.

Αλλά το σχολείο αυτό ήταν συνεχώς «υπό... διαμετακόμισιν», γιατί άμα τύχαινε να ζητηθεί το μαγαζί, που στεγαζόταν, από κάποιον για νοίκιασμα, δάσκαλοι και μαθητά έφευγαν από εκεί και πήγαιναν στο διπλανό ή στο παραδίπλανό, που ήταν ξενοίκιστο. Κι' αυτό γινόταν τρεις-τέσσερις φορές το χρόνο.

Το σχολείο αυτό το διηύθυνε ένας παλαιμάχος ήθοποιός, ο Μιχάλης Άρνιωτάκης, πολύ γνωστός στο θεατρόφιλο κοινό της πρωτεύουσας, από μία μεγάλη επιτυχία του στο ρόλο του «Ταρτούφου» του Μολιέρου.

Αυτή λοιπόν η δραματική σχολή, ενώ φαινόταν πως είχε άποκλειστικό σκοπό να βγάλει νέους ήθοποιούς, στην πραγματικότητα είχε άποστολή να παίξει άποκλειστικά τα «ήρωικά» έργα του Άντωνίου Άντωνιάδη, ποιητή, δραματογράφου και γυμνασίου της εποχής του. Ο Άρνιωτάκης ήταν θαυμαστής του έργου του Άντωνιάδη. Ψεύτικα ή αληθινά δεν μπορούμε σήμερα να ξέρουμε. Πάντως τον παρακινούσε διαρκώς να τού φέρη έργα «προς διάσκα-λίσαν». Κι' ο Άντωνιάδης, ο πολυγραφότατος, άλλο που δεν ήθελε! Γιατί τα έργα του ήταν άπειράριθμα. Για την ποιότητα αυτά της παραγωγής του είχε γράψει κάποτε ένα σατυρικό περιοδικό:

«Ω, πόση είνε, φρικιά
και τρέμει η καρδιά!...

Πραγματικά ο Άντωνιάδης θα είχε γράψει καμιά εκατοστή άλαροτραγωδίες, ογδόντα κοινωνικά δράματα, κάπου έβδομηντα τραγωδίες...

«Και κανένα έργο!» όπως είχε παρατηρήσει ο αξέχαστος Τίμος Μωραϊτίνης, που από τις προσωπικές αναμνήσεις του, — που μάς έκανε την τιμή και την έξαιρετική ευχαρίστηση να μάς τις άφηγητά κάποτε — κάποτε — δανειζόμεστε ώρισμα σπαρταριστά ανέκδοτα.

Ο Άρνιωτάκης, λοιπόν, ζήταγε από τον Άντωνιάδη διαρκώς έργα ήρωικά. Και του σιτιστούσε να ανεβάζονται με μία ρεαλιστικότητα σκηνοθεσία! Έτσι για τη σκηνογραφία ενός δάσους κουβαλούσαν σκίνα και πεύκα ή πλατάνια ολόκληρα από την Κηφισιά ή το Μαρούσι!

Στη σειρά των ήρωικών έργων του Άντωνιάδη υπήρχε και ο «Κατσαντώνης». Ο Άρνιωτάκης λοιπόν έπεισε τον κ. γυμνασιάρχη ν' ανεβάσουν το έργο του αυτό οι μαθητά της δραματικής σχολής. Μεταξύ όμως των νέων ήθοποιών δεν βρισκόταν ο ειδικός, που θα έβγαινε ένα άρνι στη σούβλα. Τό ψητό αυτό άρνι θα τρώγατε τα παλληκάρια του Κατσαντώνη, ύστερα από μία μάχη με τον έχθρό.

Έπρεπε λοιπόν να άναζητηθεί ένας ειδικός στο σούβλισμα και το ψήσιμο του άρνιου. Ο άνθρωπος αυτός βρέθηκε, από τον Άρνιωτάκη, στο πρόσωπο του Πανάγου Μελισσιώτη. Άφου συνεννοήθηκε με τον Άντωνιάδη για την «καταλληλότητα του προσώπου, λόγω του άρειμανίου ύφους του Πανάγου και της προσωποποίησης της λεβεντιάς εν αυτό», άμέσως την άλλη ήμερα τον φώναξε και του άνεθεσε τον ρόλο του ψήστη! Ο Μελισσιώτης όμως έδωσε μία γνώμη:

— Είναι καλύτερο, είπε το άρνι να είναι ψεύτικο!

— Γιατί; τον ρώτησε ο Άρνιωτάκης.

— Γιατί — να μη πάη χαμένο το κρέας, αν τύχη κι' άναβηθ ή παράστασι του «Κατσαντώνη»...

Ήταν κάτι που μπορούσε να συμβή.

Ο Άρνιωτάκης όμως διεφώνησε. Και παίρνοντας ύφος σπουδαίου οικονομολόγου, τού έπτε:

— Έφ' όσον τὰ έξοδα θά καταβληθούν όλα από τον κ. Άντωνιάδη, δεν υπάρχει λόγος τούτουτων οικονομιών... Τότε κι' ο Μελισσιώτης έφυγε για να πάη να βρή τη σούβλα.

Την παραμονή λοιπόν της πρεμιέρας του «Κατσαντώνη» μαζί με την γενική δοκιμή του έργου έγινε και το ψήσιμο του άρνιου με «γενική δοκιμή» από τους ήθοποιούς τού όβελια!... Τη νύχτα της πρώτης παραστάσεως τού έργου ενώ ο Κατσαντώνης και τα παλληκάρια του ήταν έαυλωμένοι δίπλα στα σκίνα, άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

— Ψήθηκε, καπετάνιο και μωσχολογεί τοδοκόκκινο!...

— Άντε, ώρέ, και φέρτε το!...

Αλλά όταν φέρανε τη σούβλα στη σκηνή, ήταν άπάνω της δεμένα τα κόκκαλα μόνο του άρνιου! Τό ψαχνό όλο έλειπε. Μόλις κατέβασαν άκούστηκε ή φωνή του να λέη σ' ένα από τα πρωτοπαλληκάρια του, τον Τσόγια:

— Ωρέ, ψήθηκε τ' άρνι!

Συμβουλευθείτε ΤΗΝ ΤΥΧΗ ΣΑΣ

Ο μαγικός καθρέφτης, οι καρφίτσες, το νερό κλπ.

10ον

Στο προηγούμενο τεύχος, σας μιλήσαμε για το «κατακάθι» του καφέ, το λωμένο μολύβι και το αυγό. Νά τώρα και μερικά άλλα μέσα που θα σας επιτρέψουν ν' ανασηλώσετε τον πέπλο, που σκεπάζει το μέλλον:

Οι μαγικοί καθρέφτες

Υπολείπεται να πούμε μερικά λόγια για τους μαγικούς καθρέφτες και την κρυσταλλομαντεία.

Ο Άγιος Αυγουστίνος γράφει, ότι τους μαγικούς καθρέφτες τους χρησιμοποιούσαν οι μάγισσες της Θεσσαλίας, που έγραφαν μέσα σ' αυτούς τους χρησμούς τους με ανθρώπινο αίμα.

Ο Ουάρων υποστηρίζει, ότι πρωτοεμφανίστηκαν στην Περσία. Ο Σπαρτιανός αναφέρει, ότι ο Δίδιος Ιουλιανός εξήγησε να μάθι από έναν μαγικό καθρέφτη την έκβαση της μάχης που έκανε ο ύπατος Τούλιος Κρισπίνιος εναντίον του Σεπτίμου Σεβήρου. Ο Μουρατόρ, αναφέρει, ότι ένας επίσκοπος της Βερόνας καταδικάστηκε σε θάνατο, γιατί χρησιμοποιούσε έναν μαγικό καθρέφτη για να πληροφορηθεί την έκβαση διαφόρων υποθέσεων που τον απασχολούσαν.

Οι μαγικοί καθρέφτες είναι πολλών ειδών.

Ο περίφημος Καλιόστρο, χρησιμοποιούσε μια απλή φιάλη με νερό.

Τη φιάλη αυτή συνιστά και ο Πώλ Κλεμάν Ζαγκό.

Η φιάλη αυτή πρέπει να είναι από διαυγές και άχρωμο γυαλί και να μην έχει στολίσματα, ούτε να είναι ραγισμένη. Τη βάζουμε πάνω σ' ένα τραπέζι, σκεπασμένο μ' ένα μαύρο πανί.

Εκείνος που θέλει να την συμβουλευτεί, κάθεται μπροστά σ' αυτήν και στηρίζει το βλέμμα του στο έσωτερικό της.

Το δωμάτιο, όπου θα τοποθετήσουμε τη φιάλη, πρέπει να φωτίζεται άμυδρά και η έστια του φωτός να μην βρίσκεται πολύ κοντά στο τραπέζι, όπου θα κάσουμε το πείραμά μας.

Πρέπει επίσης να διαλέξουμε μια ώρα, που να έπικρατεί ηρεμία. Οι θόρυβοι δεν μας επιτρέπουν να συγκεντρωθούμε. Για το λόγο αυτό, οι καλύτερες ώρες είναι οι νυχτερινές.

Η ψυχική ηρεμία είναι απαραίτητη για την επιτυχία του πειράματος. Έπειτα από μερικά λεπτά αυτοσυγκέντρωσης, θα δούμε να σχηματίζονται μέσα στο νερό διάφορα σχήματα, πρόσωπα, ζώα κλπ. Αυτά τα σχήματα θα τα ερμηνεύσουμε σύμφωνα με τα όσα είπαμε για το κατακάθι του καφέ.

Είναι δυνατόν, όμως, αντί για συμβολικά σχήματα, να ιδούμε ξεκάθαρες εικόνες π. χ. την εικόνα ενός δυστυχισμένου, μιας συμπολοκής κλπ. Οι εικόνες αυτές δεν χρειάζονται ερμηνεία. Μιλούν μόνες τους.

Ο καθηγητής Ζουαράκ, πύτανας του Πανεπιστημίου της Ντιζόν, είχε κάμει πρό ετών ένα περίφημο πείραμα με την κόρη μιας έγκληματις ασθενοῦς.

Ο διαπρεπής επιστήμονας την είχε βάλει μέσα σε έναν άμυδρα φωτισμένο θάλαμο, που βοσκοτόν πλάι στο χειρουργείο, μπροστά σε μια φιάλη με νερό.

Η νέα είδε μέσα σ' αυτήν όλες τις φάσεις της έγχειρσεως της μητέρας της και τις περιέγραψε με καταπληκτική ακρί-

βεια, σαν να βρισκόταν μέσα στο χειρουργείο.

Αντί για τη φιάλη με το νερό, μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε μια κρυστάλλινη σφαίρα. Κι' αυτήν επίσης θα την τοποθετήσουμε πάνω σ' ένα μαύρο πανί και θα πάρουμε την κατάλληλη θέσι, όπως και προκειμένου για τη φιάλη με το νερό.

Μπορούμε επίσης να χρησιμοποιήσουμε ένα μεταλλικό δίσκο. Άρκει να είναι μονοκόμματος και να μην έχει σκαλίσματα, ραβδώσεις κλπ.

Ένα είδος μαγικού καθρέφτη είναι και η λεκάνη με το νερό (λεκανομαντεία).

Όποιαδήποτε λεκάνη με λεία και λευκή επιφάνεια, μπορεί να μας χρησιμεύσει γι' αυτό το σκοπό. Το φως δεν πρέπει να πέφτει απότομα πάνω σ' αυτήν.

Το νερό

Διατυπώστε μια ερώτηση, στην οποίαν η

Θα καθήσετε μπροστά στη φιάλη με το νερό και θα στήριξε το βλέμμα σας στο έσωτερικό της.

Απάντησις θα είναι «ναί» ή «όχι».

Ρίξτε κατόπιν ένα χαλικάκι μέσα σε μια λεκάνη με νερό και μετρήστε τους κύκλους, που θα σχηματισθούν στην επιφάνεια. «Αν ο αριθμός τους είναι ζυγός, η απάντησις στην ερώτησή σας είναι καταφατική. Αν είναι μόνος, τότε είναι αρνητική».

Το χαρτί

Γράψτε δέκα τρεις ερωτήσεις πάνω σε δεκατρία κομμάτια χαρτί, και ρίξτε τα χωρίς να τα διπλώσετε μέσα σ' ένα πηλίνο δοχείο. Θα χύσετε κατόπιν σιγά-σιγά νερό μέσα σ' αυτό το δοχείο. Η απάντησή σας θα είναι καταφατική στην ερώτησή που περιέχεται στο πρώτο απ' αυτά τα χαρτιά που θ' ανέβει στην επιφάνεια του νερού. «Αν π. χ. το χαρτί που θ' ανέβει

πρώτο στην επιφάνεια περιέχει την ερώτησι «θα πάω ταξίδι», η απάντησις θα είναι καταφατική, δηλαδή «ναί».

Ο άτμος

Θέλετε να μάθετε ποιόν από εκείνους που σας περιτοιχίζουν θα πάρετε;

Γράψτε πάνω σε μικρά χαρτάκια τα ονόματα των υποψηφίων. Αυτά τα χαρτάκια θα τα τυλίξετε σε σχήμα τριγώνου, θα τα κολλήσετε με λίγο σάλιο και θα τα ρίξετε μέσα σ' ένα τρυπητό, που θα το βάλετε πάνω από μια κατσαρόλα με νερό που βράζει. Το χαρτάκι που ο άτμος της κατσαρόλας θα ξεδιπλώσει πρώτο, θαχί το όνομα εκείνου που θα γίνει σύζυγός σας.

Μπορείτε να προσθέσετε και ένα χαρτί, στο οποίο δεν θα γράψετε κανένα όνομα. «Αν βγή πρώτο αυτό, σημαίνει πως κανείς από τους υποψηφίους που έχετε στο μυαλό σας δεν θα γίνει σύζυγός σας, αλλά κάποιος άλλος».

Η βεντάλια

Γράψτε πάνω σε μικρά χαρτιά διάφορες απαντήσεις στα ερωτήματα που σας απασχολούν και βάλτε τα από την άποδοη πάνω στο τραπέζι σας. Θα πάρετε κατόπιν μια βεντάλια και θα αρχίσετε να την κινήτε ελαφρά πάνω από τα χαρτιά. Εκείνο που θα αναποδογυρισθί πρώτο απ' όλα, θα σας δώσει την απάντησι που τόσο επιθυμείτε.

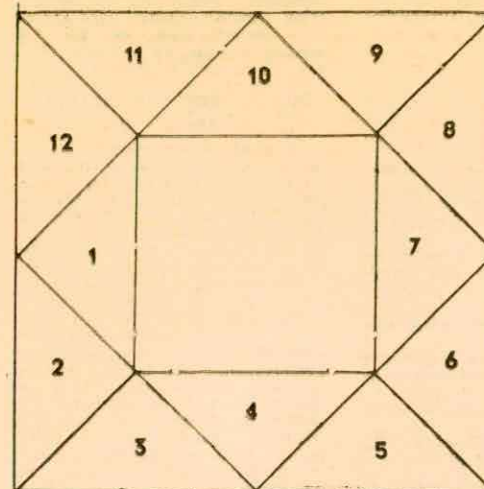
Το σηκί

Πάρτε ένα σηκί ζώου, κατά προτίμησιν από αρνί ή κόττα και βάλτε το πάνω σε μια σχάρα.

Αν το σηκί ξεροψηθή χωρίς να τρέξη ούτε σταγόνα αίμα απ' αυτό: Κακό σημάδι.

Αν τρέξει αίμα απ' αυτό κι' η πρώτη σταγόνα πέση προς τα δεξιά: Καλό σημάδι.

Αν η πρώτη σταγόνα τρέξη προς τα αριστερά: Καθυστερήσι

Να πώς θα χαράξετε τα τρίγωνα για να ρίξετε τις καρφίτσες.

στρακα από θαλασσινά και δύο κουκιά, ένα λευκό και ένα καφέ.

Τα δστρακα πρέπει να έχουν τις ίδιες διαστάσεις.

Θα κουνήσετε επτά φορές την κρισάρα εξ αριστερών προς τα δεξιά. Θα παρατηρήσετε κατόπιν τη θέσι που πήραν τα δστρακα, σχετικά με τα κουκιά, καθώς και αν παρουσιάζουν το κοίλο ή το κυρτό (το έσωτερικό ή το εξωτερικό) μέρος τους προς τ' άπάνω.

Οι εξηγήσεις τους είναι οι εξής: 4 - 7 δστρακα με το κοίλο μέρος τους προς τα έπάνω κοντά στο λευκό κουκί: Εύτυχία, επιτυχία στις υποθέσεις σας, γόνιμος γάμος, μακροζωία.

4 - 7 δστρακα με το κυρτό μέρος τους προς τα έπάνω κοντά στο λευκό κουκί: Ατύχημα ή ασθένεια, όχι όμως θανατηφόρος.

4 - 7 δστρακα από το κοίλο μέρος των κοντά στο καφέ κουκί: Εύτυχία που διακόπτεται, όμως, από δοκιμασίες και βάσανα.

4 - 7 δστρακα από το κυρτό μέρος των κοντά στο καφέ κουκί: Χρηματικές στενοχώριες.

Όστρακα σε σχήμα σταυρού, με το κυρτό μέρος τους προς τα έπάνω, κοντά στο λευκό κουκί: Σύντομο πένθος.

Όστρακα σε σχήμα σταυρού, με το κοίλο μέρος τους προς τα έπάνω, κοντά στο λευκό κουκί: Έναλλαγές ευημερίας και δυσχερειών.

4 δστρακα με το κοίλο μέρος τους προς τα έπάνω γύρω στο λευκό κουκί: Κληρονομία.

4 δστρακα με το κοίλο μέρος τους προς τα έπάνω γύρω στο καφέ κουκί: Όδυμρό τένης και κληρονομία.

4 δστρακα με το κυρτό μέρος τους προς τα έπάνω, το καφέ κουκί μακριά από το λευκό: Ατύχημα σε ταξίδι.

Μαντεία με καρφίτσες

Και τώρα να πώς γίνεται η μαντεία με τις καρφίτσες: Θα πάρετε μια φούχτα καρφίτσες στο ένα σας χέρι και κατόπιν θα τις περάσετε στο άλλο. «Αν πρόκειται για τρίτο πρόσωπο, θα τις δώσετε σ' αυτό για να τις περάση από το ένα χέρι του στο άλλο».

Θα τις ρίξετε κατόπιν πάνω σ' ένα λευκό χαρτί, που θα το έχετε διαίρεισι προηγουμένως σε 12 ίσα τρίγωνα, συμμετρικώς διατεταγμένα.

Το 1ο απ' αυτά τα τρίγωνα, αναφέρεται στη ζωή γενικά.

Το 2ο στον πλούτο.

Το 3ο στην οικογένεια γενικά.

Το 4ο στους γονείς.

Το 5ο στα παιδιά.

Το 6ο στην υγεία.

Το 7ο στο γάμο.

Το 8ο στις εναντιότητες, ασθένειες, δυστυχήματα, δίκες κλπ.

Βάλτε μέσα σε μια κρισάρα ή ένα μεγάλο κουτί από χαρτόνι επτά μικρά δ-

Το 9ο στα ταξίδια.

Το 10ο στην κοινωνική θέσι του ατόμου.

Το 11ον στους φίλους.

Το 12ο στους έχθρους.

Τα τρίγωνα αυτά θα τα βάλετε πάνω στο χαρτί σε τρόπον ώστε:

Το 1ο να βρίσκεται άπέναντι στο 7ο

Το 2ο » » » » 9ο

Το 3ο » » » » 8ο

Το 4ο » » » » 10ο

Το 5ο » » » » 12ο

Το 6ο » » » » 11ο

Οι καρφίτσες πέφτοντας σ' αυτά τα τρίγωνα, θα σχηματίζουν διάφορα σχήματα (γραμμές, τρίγωνα, τετράγωνα κλπ.) που θα τα ερμηνεύσετε σύμφωνα με όσα είπαμε στο προηγούμενο τεύχος για τον καφέ.

Το σχήμα που βρίσκεται παραπλεύρως, θα σας δείξη με ποιο τρόπο θα σχεδιάσετε τα τρίγωνα πάνω στο χαρτί.

Ένας άλλος τρόπος μαντείας με τις καρφίτσες είναι ο εξής:

Θα ρίξετε πάνω σ' ένα χαρτί μερικές καρφίτσες. Θα πλησιάσετε κατόπιν σ' αυτές ένα μαγνήτη, που, όπως είναι φυσικό, με την έλκτική του δύναμη θα σηκώσει μερικές απ' αυτές.

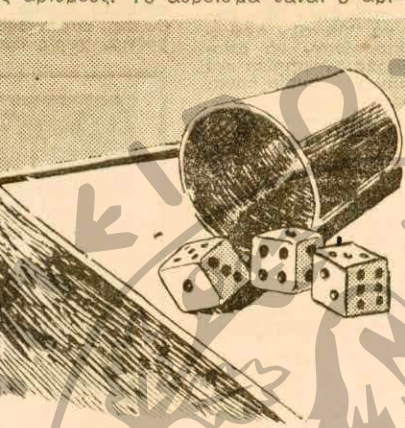
Αν οι καρφίτσες που θα κολλήσουν στο μαγνήτη είναι ζυγές, ή επιθυμία σας θα πραγματοποιηθή.

Αν αντίθετα είναι μονές, δεν θα πραγματοποιηθή.

Τα ζάρια

Για να μαντέψετε την τύχη με τα ζάρια, σ' αυτόν σας ή σε άλλα άτομα, πρέπει να μεταχειρισθίτε τρία ζάρια, όμοια στο μέγεθος, στο βάρος κλπ., και να τα κουνήστε καλά μέσα σ' ένα κύπελλο ή άλλο δοχείο.

Ύστερα θα τα ρίξετε πάνω στο τραπέζι. Θα σημειώσετε τους αριθμούς που έχουν οι τρεις πλευρές τους που ήσαν προς τα πάνω, και θα προσθέσετε τους τρεις αυτούς αριθμούς. Το άθροισμα θάναί ο αριθμός που θα σας δώσει την απάντησή σας.

Αφού κουνήστε καλά τα ζάρια μέσα στο κύπελλο, θα τα ρίξετε πάνω στο τραπέζι.

Θα σημειώσετε τους αριθμούς που ήσαν προς τα πάνω, και θα προσθέσετε τους τρεις αυτούς αριθμούς. Το άθροισμα θάναί ο αριθμός που θα σας δώσει την απάντησή σας.

Αν π. χ. με το ρίξιμο των τριών ζαριών, φέρετε τους αριθμούς εξη, δύο και τέσσερα, το άθροισμά τους είναι 12. Θα αναζητήσετε λοιπόν στον παρακάτω πίνακα την προφητεία που έχει τον αριθμό «δώδεκα».

Να τώρα σ' προφητείες που ανταποκρίνονται στους διαφόρους αριθμούς:

3: Θα δοκιμάσετε μια ευχάριστη έκπληξη. 4: Θα γίνει αυτό που έλπίζε. 5: Θα συναντήσετε ένα άγνωστο, που θα γίνει καλός φίλος σας. 6: Θα υποστήτε μια υλική ζημία. 7: Θα ανακατευθίτε σ' ένα σκάνδαλο. 8: Θα σας επιπληρώσει για κάτι που δεν έκαμνατε. 9: Θα βρεθίτε ανακατεμένος σε κάποιο γάμο. 10: Σας κάποιος δάπτει θα σας συμβή κάτι ενδιαφέρον. 11: Θα πά-

ρετε ίσως μια μεγάλη κληρονομία. 12: Θα λάβετε γρήγορα ένα γράμμα. 13: Σας περιμένουν λύπες και στεναγμοί. 14: Θα αποκτήσετε γρήγορα ένα καινούργιο θάμαστη, που μπορεί να σας ερωτευθή. 15: Αν δεν προσέξετε θα υπερχίτε σε μια μηχανορραφία, χωρίς να σαστε υπεύθυνος. 16: Θα κάμει ένα ευχάριστο ταξίδι. 17: Θα έχετε μια κάποια ανάμειξη με τη θάλασσα, που θάναί για όφελός σας. 18: Θα σας συμβή πολύ γρήγορα κάτι εξαιρετικά ευχάριστο (προβιδασμός, κέρδη, ερωτική επιτυχία, κλπ.).

Αν δύο ζάρια φέρουν τον ίδιο αριθμό, θα λάβετε ευχάριστες ειδήσεις από μακριά.

Αν πέση χάμα το ένα ζάρι, θ' ανακατευθίτε σε μια λογομαχία, που μπορεί να εξελιχθί σε σοβαρό καυγά, εάν δεν προσέξετε.

Αν το ένα ζάρι σταθί πάνω στο άλλο, θα λάβετε δώρο.

Μπορείτε επίσης να μαντέψετε το μέλλον σας με τα «ξυλάκια» του ντόμινο, του γινούστου αυτού παιχνιδιού, κατά τον εξής τρόπο:

Τα βάλετε όλα πάνω στο τραπέζι, αναποδογυρισμένα ώστε να μη φαίνονται οι αριθμοί τους, και τ' ανακατεύετε καλά. Παίρνετε ένα απ' αυτά, το βάλετε κατά μέρος και ξαναανακατεύετε τα υπόλοιπα. Ξεπανάλαμβάνετε το ίδιο πράγμα άλλες δύο φορές.

Ύστερα γυρίζετε τα τρία «ξυλάκια» που ξεχωρίσατε, για να δίτε τους αριθμούς που έχουν επάνω.

Στον παρακάτω πίνακα, θα βρήτε ποιά σημασία έχει το κάθε «ξυλάκι». Συνδυάζετε λοιπόν αυτά που σημαίνουν τα τρία «ξυλάκια» θγάζετε έτσι ένα γενικό συμπέρασμα που αφορά το άμεσως προσεχές μέλλον σας.

Μην επαναλάβετε ποτέ αυτή τη μέθοδο μαντείας προτού αλλάξί το φεγγάρι. Αλλιώς, δεν θάχουν καμιά αξία οι προφητείες που θα σας δώσουν τα «ξυλάκια» τις επόμενες φορές.

Λευκό - λευκό: Θα δοκιμάσετε απογοήτευσι. 1 - λευκό: Προσοχή. Οι έχθροί σας σας υπονομεύουν. 2 - λευκό: Ανησυχείτε για το τίποτα. 3 - λευκό: Σημαίνει κάποια στενοχώρια, ερωτικής φύσεως για τους ανύπαντρους και χρηματικής για τους παντρεμένους. 4 - λευκό: Θα δοκιμάσετε μια μικρή απογοήτευσι, ίσως γιατί ανέβληθι κάτι που σας ενδιαφέρει. 5 - λευκό: Να σκέπτεσθε πολύ, πριν απαντήσετε σ' ό,τι σας ρωτάνε. Μια διαστικη απάντησι μπορεί ναχί συνέπειες. 6 - λευκό: Είσατε ανακατεμένος σ' ένα σκάνδαλο. Προσοχή! 1 + 1: Θ' αποκτήσετε γρήγορα ένα καινούργιο φίλο. 1 - 2: Ένας παλιός φίλος θάρθι να σας δι. 1 + 3: Η απάντησι στην ερώτησή που σας ενδιαφέρει, είναι «όχι». 1 - 4: Προσοχή! Κινδυνεύετε από χρηματικές στενοχώριες. 1 - 5: Θα κερδίσετε πολλά χρήματα. 1 - 6: Υπάρχει ένας γάμος στο προσεχές μέλλον, στον οποίον είσατε ανακατεμένος. 2 - 2: Η ζωρότερη επιθυμία σας θα πραγματοποιηθή. 2 - 3: Θα συμβή γρήγορα μια άλλανη στη δουλειά σας, ή θα κάμει ένα σύντομο ταξίδι, πάντως μ' ευχάριστες συνέπειες. 2 - 4: Επιπληρώσε κάποιον που δεν τ' αείζει. 2 - 5: Έχετε ένα ελκική φίλο, στον ό ποίο μπορεί να ευπιστευθή. 2 - 6: Θα επιτύχετε σ' ό,τι κι' αν αναλάβετε. 3 - 3: Θα πάρετε σύντομα χρήματα. 3 - 4: Αν είσθε ανύπαντρος, θαέτε μια κατάρτησι, αν είσθε παντρεμένος σας περιμένει ευτυχία στην οικογενειακή ζωή σας. 3 - 5: Κάποιος με ανώτερη θέσι από σας θα σας βοηθήσει σε ώρα ανάγκης. 3 - 6: Θα πάρετε γρήγορα ένα δώρο. 4 - 4: Θαέτε κάποια σχέσι μ' ένα μεγάλο κτίριο. 4 - 5: Σας επιφύλασσεται μια έκπληξη. 4 - 6: Θ' ανακατευθίτε σ' ένα καυγά. 5 - 5: Μια αλλαγή θα σας φέρη καλοτυχία. 5 - 6: Χαρά και ευτυχία από κάποιον αγαπημένο φίλο. 6 - 6: Σας περιμένει γρήγορα κάποια μεγάλη ευτυχία.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Οι «μαγικές εικόνες».

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΟΛΟΟΥΣ

Η αρθρίτις στις γυναίκες

Είναι αποτέλεσμα της κοπώσεως

Ήταν ανέκαθεν γνωστό ότι η αρθρίτις τα κοινώς λεγόμενα «αρθρίτικα», δείχνουν μία ιδιαίτερη προτίμηση στις γυναίκες, ιδίως δε στις νέες, 20-35 ετών, που εργάζονται στο σπίτι τους ή έξω απ' αυτό. Τώρα λοιπόν αποδείχθηκε με καινούργιες έρευνες, ότι η αρθρίτις προσβάλλει κυρίως τις γυναίκες, που κουράζονται πολύ σωματικά ή πνευματικά εξ αιτίας της δουλειάς τους και δεν βρίσκουν την απαιτούμενη ανάπαυση. Μ' άλλα λόγια, ο κόπος αυξάνει τις πιθανότητες της αρθρίτιδας.

Το όνομα αυτό έχει δοθεί σε μια ομάδα παθήσεων, που ποικιλούν φλογώδεις, αρθρώσεων του σώματος. Υπάρχουν κυρίως δύο τύποι αρθρίτιδας: η ρευματοειδής αρθρίτις, η οποία προσβάλλει κυρίως τις γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία. Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά. Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περιπτώσεις. Τα άλατα του χρυσού, ή κορτιζόνη και η ACTH χρησιμοποιούνται τελευταία με σχετική επιτυχία κατά της ρευματοειδούς αρθρίτιδας. Στην οστεοαρθρίτιδα δεν ωφελούν καθόλου.

Οι παραισθήσεις και αναπηρίες από αρθρίτιδα προλαμβάνονται, στα 70% των περι-

πτώσεων, με σωματική και πνευματική εργασία της κατά τους πρώτους μήνες μετά τον τοκετό. Παίζει επίσης σημαντικό ρόλο η γενική υγιεινή κατάσταση. Όταν π. χ. ο οργανισμός έχει καταβληθεί από μία άλλη αρρώστια, παρουσιάζονται συχνά τα πρώτα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Η εξάντληση, ο γενικός κλονισμός, ο φόβος, η αγωνία, ο θυμός, ευνοούν επίσης την εμφάνισή της.

Άλλα και στην οστεοαρθρίτιδα έχει να κάνει πολύ το φύλο. Η ηπιώτερα αυτή μορφή αρθρίτιδας παρουσιάζεται πιο συχνά στις γυναίκες κατά την εμμηνόρροια, ή ύστερα απ' αυτήν. Επίσης εμφανίζεται σε νέες γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία.

Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά.

Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περι-

πτώσεων, με σωματική και πνευματική εργασία της κατά τους πρώτους μήνες μετά τον τοκετό. Παίζει επίσης σημαντικό ρόλο η γενική υγιεινή κατάσταση. Όταν π. χ. ο οργανισμός έχει καταβληθεί από μία άλλη αρρώστια, παρουσιάζονται συχνά τα πρώτα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Η εξάντληση, ο γενικός κλονισμός, ο φόβος, η αγωνία, ο θυμός, ευνοούν επίσης την εμφάνισή της.

Άλλα και στην οστεοαρθρίτιδα έχει να κάνει πολύ το φύλο. Η ηπιώτερα αυτή μορφή αρθρίτιδας παρουσιάζεται πιο συχνά στις γυναίκες κατά την εμμηνόρροια, ή ύστερα απ' αυτήν. Επίσης εμφανίζεται σε νέες γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία.

Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά.

Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περι-

πτώσεων, με σωματική και πνευματική εργασία της κατά τους πρώτους μήνες μετά τον τοκετό. Παίζει επίσης σημαντικό ρόλο η γενική υγιεινή κατάσταση. Όταν π. χ. ο οργανισμός έχει καταβληθεί από μία άλλη αρρώστια, παρουσιάζονται συχνά τα πρώτα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Η εξάντληση, ο γενικός κλονισμός, ο φόβος, η αγωνία, ο θυμός, ευνοούν επίσης την εμφάνισή της.

Άλλα και στην οστεοαρθρίτιδα έχει να κάνει πολύ το φύλο. Η ηπιώτερα αυτή μορφή αρθρίτιδας παρουσιάζεται πιο συχνά στις γυναίκες κατά την εμμηνόρροια, ή ύστερα απ' αυτήν. Επίσης εμφανίζεται σε νέες γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία.

Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά.

Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περι-

πτώσεων, με σωματική και πνευματική εργασία της κατά τους πρώτους μήνες μετά τον τοκετό. Παίζει επίσης σημαντικό ρόλο η γενική υγιεινή κατάσταση. Όταν π. χ. ο οργανισμός έχει καταβληθεί από μία άλλη αρρώστια, παρουσιάζονται συχνά τα πρώτα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Η εξάντληση, ο γενικός κλονισμός, ο φόβος, η αγωνία, ο θυμός, ευνοούν επίσης την εμφάνισή της.

Άλλα και στην οστεοαρθρίτιδα έχει να κάνει πολύ το φύλο. Η ηπιώτερα αυτή μορφή αρθρίτιδας παρουσιάζεται πιο συχνά στις γυναίκες κατά την εμμηνόρροια, ή ύστερα απ' αυτήν. Επίσης εμφανίζεται σε νέες γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία.

Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά.

Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περι-

πτώσεων, με σωματική και πνευματική εργασία της κατά τους πρώτους μήνες μετά τον τοκετό. Παίζει επίσης σημαντικό ρόλο η γενική υγιεινή κατάσταση. Όταν π. χ. ο οργανισμός έχει καταβληθεί από μία άλλη αρρώστια, παρουσιάζονται συχνά τα πρώτα συμπτώματα της αρθρίτιδας. Η εξάντληση, ο γενικός κλονισμός, ο φόβος, η αγωνία, ο θυμός, ευνοούν επίσης την εμφάνισή της.

Άλλα και στην οστεοαρθρίτιδα έχει να κάνει πολύ το φύλο. Η ηπιώτερα αυτή μορφή αρθρίτιδας παρουσιάζεται πιο συχνά στις γυναίκες κατά την εμμηνόρροια, ή ύστερα απ' αυτήν. Επίσης εμφανίζεται σε νέες γυναίκες, που δεν έχουν πια έμμηνο ρυθμό έπειτα από αφαίρεση της μήτρας τους ή από ισχυρή ακτινοθεραπεία.

Γενικά λοιπόν φαίνεται ότι η αρθρίτις στις γυναίκες συνδέεται με ορμονικές διαταραχές. Αυτή άλλωστε η θεωρία ώδηγησε στην ανακάλυψη της κορτιζόνης και της ACTH, των δύο ορμονών που φέρνουν εκπληκτική ανακούφιση από τα συμπτώματα της αρθρίτιδας — χωρίς όμως και να τη θεραπεύουν πραγματικά και οριστικά.

Δεν εξηγείται ωστόσο, έτσι γιατί οι γυναίκες που εργάζονται κουραστικά, παθαίνουν αρθρίτιδα συχνότερα απ' τις άλλες. Η Ιατρική επιστήμη το έχει διαπιστώσει με έπαινετα μέτρα: οι γυναίκες που έχουν έμμηνο ρυθμό, αλλά άγνοια ακόμη την αιτία.

Πάντως, με τις περιορισμένες γνώσεις που έχει ήδη, βεβαιώνει ότι τα 70% των αρθριτικών θα μπορούσαν να αποφυγούν σοβαρές αναπηρίες και να ξαναβρουν την υγεία τους, αρκεί μόνο:

1) Να αναγνωρίσουν έγκαιρα την αρθρίτιδα και
2) Να υποβληθούν γρήγορα στην κατάλληλη θεραπεία.

Ός προς το πρώτο, τα προειδοποιητικά συμπτώματα είναι τα εξής τρία: 1) Ένοχαλαιστίες στά γόνατα, τα δάκτυλα και τα κάτω μέρη της πλάτης, που εξαλείσσονται σε λίγες και πρόχειρο των αρθρώσεων. 2) Μόνιμοι πόνοι στους υγούς. 3) Άνεζηνη απώλεια βάρους, πυρετός και αδυναμία.

Τα συμπτώματα αυτά μπορεί να έρχονται και να χάνονται, συχνά δε δεν διαρκούν περισσότερο από λίγες μέρες κάθε φορά. Δεν πρέπει όμως να' αδιαφορούμε γι' αυτά, γιατί μία μέρα θα ευφρανισθούν με ραφινική σφοδρότητα, σαν πραγματική αρθρίτις.

Όσο για τη θεραπεία της αρθρίτιδας οι γιατροί δεν μπορούν να κάνουν πολλά πράγματα. Συνιστούν πάντως στη ρευματοειδή αρθρίτιδα μία λογική ισορροπία μεταξύ αναπαύσεως και δράσεως. Στην οστεοαρθρίτιδα επιβάλλεται η άναπαυσις.

Μία κατάλληλη διατροφή ωφελεί συχνά, και στις δύο περι-

ΕΜΒΟΛΙΑ από ιούς

Προφυλάσσουν από τη λύσσα, την πολιομυελίτιδα κλπ.

Αφού οι επιστήμονες κατάρθωσαν να νικήσουν τα περισσότερα και φοβερότερα μικρόβια, έχουν στρέψει τώρα τις προσπάθειές τους εναντίον ενός έκθροου πιο ύπουλου και επικίνδυνου: δηλαδή των ιών.

Οι υπερμικροσκοπικοί αυτοί παθογόνοι παράγοντες προσβάλλουν κάθε ζωντανό όν, σκοτώνουν φυτά, ζώα, ανθρώπους ακόμη και τα άλλα μικρόβια! Προκαλούν πάνω από 200 σοβαρές αρρώστιες, όπως ο κίτρινος πυρετός, η ευλογιά, η ιλαρά, η πολιομυελίτις, η παρωτίτις, η γρίπη... Τα αντιβιοτικά δεν φέρνουν αποτέλεσμα εναντίον τους.

Όστόσο, στα λίγα τελευταία χρόνια, οι επιστήμονες βρήκαν ένα τρόπο να καταπολεμήσουν τους ιούς. Παρασκευάζουν δηλαδή μ' αυτούς έμβολια, που προφυλάσσουν απ' τις αντίστοιχες ασθένειες. Τό' έχουν ήδη επιτύχει για ώριμες αρρώστιες του ανθρώπου και των ζώων, και συνεχίζουν ολοένα τις έρευνές τους προς αυτή την κατεύθυνση.

Για πρώτη φορά το 1931, ο Αμερικανός δόκτωρ Γκουντπάστορ κατάρθωσε να καλλιεργηθεί ιός μέσα σε γονιμοποιημένα αυγά κόττας. Συνάντησε όμως όχι λίγες δυσκολίες. Με τον πολλαπλασιασμό τους, οι ιοί σκότωναν το έμβρυον του αυγού. Καθώς δε έχουν την ιδιότητα να μη μπορούν ν' αναπτυχθούν παρά μόνο σε ζωντανούς ιστούς πέθαιναν κι' αυτοί μετά το θάνατο του εμβρύου. Έπρεπε λοιπόν να προλαμβάνει ο δόκτωρ Γκουντπάστορ να μεταφέρει τους καλλιεργημένους ιούς σε άλλο αυγό πριν πεθάνει το έμβρυον του πρώτου — κι' αυτό έπρεπε να επαναλαμβάνεται συνεχώς, όσο διαρκούσε η επιστημονική μελέτη του ιού.

Πάντως, με τη μέθοδο αυτή, μπορούσαν οι επιστήμονες να μελετήσουν ένα μόνο είδος ιού — όποιον ήθελαν — γιατί τα έμβρυα των αυγών δεν περιέχουν κανένα άλλο ιόν ή μικρόβιο.

Εξακριβώθηκε τότε ότι, με την καλλιέργεια αυτή μέσα στ' αυγά, οι ιοί εξασθενούν και χάνουν σιγά-σιγά τις επικίνδυνες ιδιοτητές τους. Κι' έτσι, αν εισαχθούν κατόπιν στο σώμα ενός ανθρώπου ή ζώου, του δημιουργούν ανοσία κατά της ασθένειας που προκαλούν οι ιοί του είδους των.

Με τη μέθοδο αυτή, από 17 ετών, ο δόκτωρ Μάξ Τάιλερ παρασκεύασε για πρώτη φορά ένα προφυλακτικό έμβολιο για τον κίτρινο πυρετό. Αφού βεβαιώθηκε για την αξία του, δοκιμάζοντάς το σε πιθήκους, το μεταχειρίσθηκε ύστερα και σε ανθρώπους.

Ός το 1950, το έμβολιο αυτό είχε χορηγηθεί σε 28 εκατομμύρια άτομα και τα είχε σώσει απ' τη φοβερή αυτή ασθένεια, που μαστίζει τις ζούγκλες της Νοτίου Αμερικής.

Για τη λαμπρή αυτή επιτυχία του, ο Μάξ Τάιλερ ανταμειβήθηκε με το Βραβείο Νόμπελ.

Μπορούσαν όμως να χρησιμοποιηθούν και για άλλες ασθένειες τέτοιου είδους έμβολια; Οι επιστήμονες διατηρούσαν ώριμες αμφιβολίες, ως ότου, το 1950, ο δόκτωρ Χέραλντ Κόξ παρασκεύασε άλλα έμβολια, αποτελεσματικά για τη νόσο Νιουκέϊτλ που αποδεκάτιζε τις κόττες, για τη χολέρα των κοίρων, για τη μόρβα των σκυλιών... Μ' αυτά προφύλαζε

50 εκατομμύρια κοτόπουλα, 5 εκατομμύρια χοίρους και 2 εκατομμύρια σκυλιά.

Σε καμμία περίπτωση δε τα έμβολια του δεν παρουσίασαν βλαβερή ενέργεια.

Ένας άλλος Αμερικανός επιστήμων, ο δόκτωρ Ουίλιαμ Μάλκομ, ανακάλυψε κατόπιν ένα έμβολιο κατά της λύσσας.

Για την τρομακτική αυτή ασθένεια υπήρχε ως τότε μόνον ο όρος που είχε επινοήσει άλλοτε ο Παστέρ και που παρασκευάζεται από απεξηραμένο νωτισίο μυελό λυσσασμένων κουνελιών. Δεν ήταν όμως πάντα αποτελεσματικός.

Ο δόκτωρ Μάλκομ πήρε 10 λύσσας απ' τον έγκεφαλο μιας μικρούλας που είχε πεθάνει απ' την αρρώστια αυτή, και τον καλλιεργήσε μέσα σε αυγά. Ύστερα τον δοκίμασε σε διάφορα είδη ζώων. Βρήκε λοιπόν ότι, με μία μόνον ένεση, τα σκυλιά προφυλάσσονταν επί 2 χρόνια απ' τη λύσσα, ακόμη κι' αν μολύνονταν κατόπιν με μία ισχυροτάτη δόση ιού, αρκεί την για να θανατώσει 10.000 σκύλους που δεν θα είχαν έμβολιασθεί!

Τώρα το έμβολιο αυτό έχει χρησιμοποιηθεί σε πολλά εκατομμύρια σκυλιά, σ' όλο τον κόσμο — και στην Ελλάδα τελευταίως. Έτσι, η λύσσα εξαφανίζεται σιγά-σιγά τον πολιτισμένο κόσμο. Μα, κι' αν ακόμη ένα λυσσασμένο ζώο δαγκώσει έναν άνθρωπο, του κάνουν τώρα μία ένεση με ισχυρή δόση αντιλυσσικού ορού, και λίγο αργότερα μία δεύτερη ένεση με το νέο έμβολιο, κι' έτσι σώζεται 100% απ' τη λύσσα.

Τέλος, από 2 ετών, ο δόκτωρ Χέραλντ Κόξ άρχισε συστηματικές έρευνες για την παρασκευή ενός προφυλακτικού εμβολίου κατά της πολιομυελίτιδας. Κοπίασε πολύ, ως ότου κατορθώσει να καλλιεργήσει τον ιόν αυτής της αρρώστιας μέσα σε αυγά. Επιτέλους το έπιασε με 10ν προερχόμενον από μολυσμένα ποικιλικά.

Ο ιός αυτός ήταν (τύπου 2) (γιατί η πολιομυελίτις προκαλείται από τρία διάφορα είδη ιών). Το έμβολιο όμως που παρασκευάζεται μ' αυτόν, προφυλάσσει εξ ίσου καλά κι' από τον (τύπο 1), δηλαδή τον πιο διαδεδομένο απ' όλους, καθώς κι' από τον σχετικά σπανιότερο (τύπο 3).

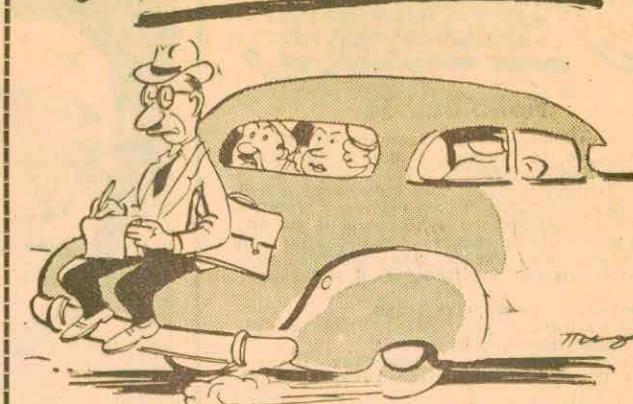
Κι' αν ακόμη λοιπόν ο δόκτωρ Κόξ δεν κατορθώσει να καλλιεργήσει τους άλλους δύο τύπους ιών, το έμβολιο απ' τον (τύπο 2) φαίνεται αρκετό για την προφύλαξη των παιδιών απ' την πολιομυελίτιδα.

Οι έρευνες και τα πειράματα του δόκτορος Κόξ συνεχίζονται ακόμη προς αυτή την κατεύθυνση. Φαίνεται δε ότι έχει βρή το σωστό δρόμο για την καταπολέμηση της βαρείας αυτής ασθένειας, που κάνει μεγάλη θραύση, ιδίως στην Αμερική.

Η μεταφύτευση αδένων

Στη Φιλαδέλφεια, ένας χειρουργός μεταφύτευσε μ' επιτυχία ολόκληρο το θυρεοειδή αδένά ενός βρέφους 3 εβδομάδων σε μία γυναίκα. Και, στη Νέα Ορλεάνη, μία άλλη γυναίκα ζή με το μεταφτευμένο θυρεοειδή αδένά ενός πειραματοζώου. Κι' οι δύο αυτές περιπτώσεις αποτελούν σπουδαία βήματα προς την πραγματοποίηση του όνειρου της αντικατάστασης των αρρωστών ανθρώπων αδένων με άλλους υγιείς, προερχόμενους από ανθρώπους ή ζώα. Οι έγχειρήσεις αυτού του είδους άρχισαν το 1951, όταν ο δόκτωρ Χάρρυ Γκρήν, του Πανεπιστημίου του Γκέιλ, μεταφύτευσε σε άνθρωπο επινεφρίδιους, θυρεοειδείς και γεννητικούς αδένες, από έμβρυα προερχόμενα από αποβολή.

Τελωτοθεραπεία

— "Ωχ! Μας τσάκωσε ο εφοριακός για τη φορολογία των αυτοκινήτων!... (Του Π. Παυλίδη)

— "Ωραία!... Έχετε βλέπω και την... Έγκριση του Λειτουργού για την προκαταβολή!... (Του Αρχειάου)

— "Ολοσσο! Ολοσσο!... (Του Β. Χριστοδούλου)

Πολύ δειλός

— 'Επιτέλους, Καίτη, αποφάσισε να σου έκμυστηρευθώ τα αίσθηματά του ό ύποψηφιος αρραβωνιαστικός σου;
— Όχι ακόμα. Είναι τόσο ντροπαλός!... Κά-νει όμως προόδους. Προηγουμένως, έπαιρνε πάντα στα γόνατά του τό άλμπουμ με τις φο-τογραφίες. Τήν περασμένη βδομάδα πήρε τή γάτα μας, και χθές τό μικρό μου αδελφό... 'Ελπίζω νάφτασε επίτελους κι' ή σειρά μου!

Νύχτα, σ' ένα έρημικό δρόμο.
'Ο λωποδύτης.— 'Αλτ! Ψηλά τά χέ-ρια! Δώσε μου τά λεφτά σου!
'Ο τκοσυγλύφος.— Εύχαρίστως. 'Ο τόκος είναι 50 τοίς 100. Ποιά έξασφάλισι όμως θά μου δώσετε!...

*
'Εκείνος.— 'Η σελήνη μας κυττάζει από ψηλά... ή στιγμή είναι επίσημη... Πές μου, ά-γάπη μου, κάτι πού νά μέ κάνει ν' άνατριχιάσω από συγκίνηση!
'Εκείνη.— 'Ο πάγκος πούχεις καθήσει, εί-ναι φρεσκομπογιατισμένος!

*
'Ο νεαρός κορτάκιας, στό δρόμο:
— Μήπως μπορώ νά σας εξυπηρετήσω σέ τι-ποτε, δεσποινίς;
—Ναι, βέβαια. Φιλήστε με! 'Ερχεται ό άρ-ραβωνιαστικός μου. 'Αν σας άρχισή στα χα-στούκια, θά πεισθώ πως μ' αγαπάει άκόμη...

*
'Ο καμαριέρης στό δανειστή:
— 'Ο κύριος σας παρακαλεί νά τον συγχω-ρήσετε. Δέν είν' εδώ.
— Πολύ καλά. Πέστε του νά μέ συγχωρή κι' έμένα... άλλα θά τον περιμένω!

*
'Ο τμηματάρχης τού γραφείου βλέπει στό πάτωμα ένα μισοκαπνισμένο τσιγάρο.
— Δικό σου είναι; ρωτάει αυστηρά τόν κλη-τήρα.
— Όχι, όχι! σπεύδει ν' άπαντήσει εκείνος.
'Αφού τό είδατε πρώτος, είναι δικό σας!

*
— Ποιός είν' αυτός εκεί ό άσχημομούρης;
— 'Ο αδελφός μου.
— Ω, μέ συγχωρείτε! Δέν είχα προσέξει τήν όμοιότητά σας...

*
Στό δικαστήριο:
'Ο συνηγόρος.— 'Ο πελάτης μου κατη-γορείται γιά μία άπλή κλοπή...
'Ο κατηγορούμενος (προσβεβλημέ-νος).— Άπλή;... Δέν δοκιμάζεις νά τήν κάνης καί τό λόγου σου;...

*
'Ενας φαλακρός λέει σέ κάποιο φίλο του:
— Θέλω νά καμώ στή γυναίκα μου ένα ώ-ραίο δώρο γιά τή γιορτή της. Μά σκέπτομαι νά της χαρίσω κάτι σπάνιο. Τι μέ συμβουλεύ-εις εσύ;
— Δώσε της... μία τούφφα άπ' τά μαλ-λιά σου!

*
— Γιατί σέ διώξαν, Μαρία, από τό σπίτι πού δούλευες;
— Γιατί έσπασα ένα πιάτο...
— Μονάχα γι' αυτό;
— Καί γιάτί... πληγώθηκε ή κυρία μου έλα-φρά στό κεφάλι μ' αυτό!

*
'Ο σωφέρ (σ' ένα άφηρημένο πεζό πού περπατάει στό δρόμο και κυττάζει τόν ούρα-νό): "Ε, κύριος! "Αν δέν κυττάς εκεί πού πη-γαίνεις, τότε θά πιάς εκεί πού κυττάς!...

*
'Ενας νεαρός Σκωτσέζος έκανε χρέη αίμο-δότου. Μία άρρωστη, πού είχε άνάγκη από πρέις μεταγγίσεις, μετά τήν πρώτη αίμοδο-σία, τού έδωσε 10 λίρες, στή δεύτερη πέντε και στήν τρίτη τού είπε ένα ξερό «εύχαρίστω» Είχε πιά άρκετό σκωτσέζικο αίμα μέσα της.

*
'Ο δούκας τού 'Αθολ έλεγε ότι κατά τόν πόλεμο τών Μπόερς, δύο Σκωτσέζοι περικυ-κλώθηκαν από τούς 'Ολλανδούς. 'Η θέσι τους ήταν άπελπιστική. Πολέμησαν όμως, σάν λιογ-τάρια και βαρεία τραυματιέμένοι έφτασαν κά-ποτε στή μονάδα τους.

*
'Ο δούκας τούς έπαινεσε γιά τόν ήρωισμό τους και πρόσθεσε πως στήν περίπτωσί τους, δέν θά ήταν καθόλου άνανδρία, άν παραβί-δονταν.

*
—Νά παραδοθούμε; φώναξαν κι' οι δύο μα-ζί. Μά δέν είχαμε πάρει άκόμη δόλοκληρο τό μισθό μας!

ΕΛΛΗΝΙΔΕΣ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΔΕΣ

'Η έκλεκτή και γεμάτη μπρίο καλλιτέ-χνις τού έλαφρού μουσικού μας θεάτρου Ντιριντάουα καταχειροκροτείται κάθε βράδυ από τούς πολυπληθείς θεατές τής επιθεωρήσεως «Καί ό μήνας έχει 9» πού παίζεται στό «Περόκεν».

ΔΥΟ ΔΥΣΑΝΑΛΟΓΟΙ ΦΙΛΟΙ

'Ο τεράστιος αυτός έλέφας είνε ό «Μπίρ-πα» τού τσίρκου Σμάρτ τού Λονδίνου και ή μικρή πού παίζει άφοδα στα πό-δια του, ή Χριστίνα Σμάρτ, κόρη τού ιδιοκτήτου τού τσίρκου.

Ο ΕΠΙΜΕΝΩΝ ΝΙΚΑ:

'Ο Τζών Ο' Ρούρκε και ή γυναίκα του, πού μένουν στό Ρέντγουντ τών Η.Π.Α. είχαν από τόν καιρό πού παντρεύτηκαν, ένα όνειρο: Ν' άποκτήσουν μία κορού-να. Παρά τήν έπιμονή τους όμως, δέν μπόρεσαν νά πραγματοποιήσουν τό όνει-ρό τους αυτό κι' έτσι σήμερα έχουν ό-κτώ παιδιά, όλα άγόρια. 'Η κυρία Ο' Ρούρκε πάντως, πού βλέπετε άνωτέρω μαζί με τούς 8 γιούς της, έλπίζει ότι τό ένατο παιδί θά είναι κορίτσι.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΚΑΙ ΞΕΝΟΙ ΚΑΤΑΣΚΟΠΟΙ ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Άπαντήσεις έπιστολών

*
'Ομηρον 'Αποστολίδην, 'Ενταύθα: Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι. 'Ανδρέαν Γκίκαν, Μέτοσος: 'Ο «Θησαυ-ρός» έχει ως άρχή νή μη δημοσιεύη συνεργα-σία άναγνωστών. Γιά τά καλά σας λόγια εύ-χαριστώ. Δημ. Γερωντόπουλον, Νέα Κοκκινιά: Μέχρι πέρσι ύπήρχαν οι τάφοι αυ-τοί. 'Ηταν 272. 'Ισως έστειλαν τά όστά τους στή Γερμανία. Βλαδίμηρον, 'Ενταύθα: Κά-θε άλλο. Οι Λευκορώσοι πού συνεργάσθηκαν με τούς Γερμανούς είναι γνωστοί. Δέν ήταν ό-λοι. 'Εξ αντιθέτου οι περισσότεροι έδειξαν αι-σθήματα καθάρως έλληνικά. Μ. Μανουσά-κη ν, 'Ενταύθα: Περάστε από τά γραφεία μας ένα μεσημέρι. Κάτι μπορεί νά γίνει. Στυλ. Παπαθεοδώρου, Ζάκυνθος: Χρειάζεται καιρός γιά νά κατασταλάξη κανείς σέ συγ-κεκριμένα συμπεράσματα. Καί όπως βλέπετε, δέν υπάρχει καιρός. Ζ. Ντάσιον, 'Αγρίνι-ον: Όλα και όλοι, έρχονται με τή σειρά τους. Τι νά πρωτογράψη κανείς, όταν οι άφανείς ή-ρωες είναι χιλιάδες; Γ. Μόσχον, Κ. Πανα-γιώτου, 'Αναστασία Πολυχρόνη, Μιχαήλ Μιχα-ν, Α. 'Ιωάννου και Ι. Γρηγοριάδην, εύχαριστώ. Θά συνεχιστούν. Χρ. Ψυχάν, Λευκάδα: Δέν είμαι θεός. Από σας περιμένω νά μέ βοηθή-σετε. Χαρ. Τσακνάκη ν, 'Ηράκλειον, Κρή-τη: 'Εγγραφα. Είναι εξαιρετικά ενδιαφέρον κι' ίσως επανέλθω άργότερα. 'Η πρόσκλησίς σας μέ συγκινεί. 'Ηλ. Περιστέρη, 'Ενταύθα: Δέν θέλω νά σας στερήσω. 'Αν μου χρεια-σθούν, θά σας γράψω. Τό «Μ. 103» ήταν γερ-μανικό. Δέν ξέρω τι απέγινε. Στ. Θεολό-γου, Πήλιον: Ναι, είναι όμορφη ή ζωή. Χαί-ρομαι πού τήν απολαμβάνετε. Ντίνον Σπα-νόπουλον και Α. Κουδούναν, 'Αμφισσα: 'Ο ταγματάρχης Τζεφ ήταν Βρετανός, άρχη-γός τής άποστολής στήν περιφέρειά σας. 'Ο νομά του ήταν Τζεφerson Γκόντον Κρήτ. 'Η οικογένεια Σκανδάλη, εργάστηκε στό πλευρό του, όσον καιρό έμεινε στήν 'Ελλάδα. Σερα-φείμ Διδασκάλου, Δίρφη: Εύχαριστώ. 'Αφού έχετε τήν εύχαρίστησι, νά τά συγκεν-τρώσετε και νά μου τά στείλετε. Εύάγγε-λον Γεωργουλή ν, Λάρισα: Γιατί αυτό τό περίεργο ενδιαφέρον; 'Εμένα μου φαίνεται ύποπτο, όπως και τ' όνομά σας. Σωτ. Δ. Σταυρινόν, Κορδίτσα: 'Εν τάξει. Τά πε-ριμένω με τόν τρόπο πού μου γράφετε. Πέ-τρον Παπαγγελή ν, 'Ανδρό: 'Ηταν ή πύ ήρωική έποχή, όπως τόν παλιό εκείνο και-ρό πού τόσο ωραία μου περιγράφετε. Εύχαρι-στό γιά τόν κόπο. Ζήσιμον Βοζίκη ν, 'Αρτα: Τρία γράμματα σέ μία βδομάδα γιά μία τόσο μικρή έκδούλευσι! 'Εγινε. Τά γραμ-ματόσημα τά κρατώ στή διάθεσί σας. Σωτ. Καραγιάννη ν, Πρέβεζα: Γιατί δέν τού γράφετε ό ίδιος αφού έχετε τή διεύθυνσί του; Θά εύχαριστηθώ πολύ. Μάρκον 'Αντωνι-άδην, 'Οσιον Λουκά: 'Η εύθύνη είναι μεγά-λη. Νά μου στείλετε πρώτα τά στοιχεία και μετά βλέπουμε. Στάθην Μπάκαν, Πά-ρος: Δέν ήταν δυστύχημα. Με τόν τρόπο αυτό, οι έθνικές οργανώσεις έβγαλαν από τή μέση ένα επικίνδυνο πρόδοτη. Αυτό είναι τό κλειδί τού «μυστηρίου». Γ. Προύσαλη ν, Ν. 'Ιω-νίαν: Δέν κουράζομαι ποτέ νά διαβάζω γράμ-ματα φίλων μου. Γιά τό άλλο ζήτημα είμαι πρόθυμος. 'Αλέξανδρον Παπαγεωρ-γίου, Βασ. Ναυπλιώτην, Δημ. Μαραγκόν, Γεωργιον Σερέτην, Χρ. Φίλον και Νικόλαον Τσε-κίδην, εύχαριστώ. Θά συνεχιστούν. Γερ. Λα-ϊνά ν, Ψαθόपुरγον: Είναι Πρωταπριλιά; 'Ι-ωακείμ, 'Ενταύθα: 'Οποίος κρύβει τ' όνο-μά του γιά νά καταγγείλη κάποιον, έχει πάν-τα κάποιον άλλο σκοπό. Μπορείτε νά μου τά στείλετε όλ' αυτά ένοπογράφως; Τότε, μπρά-βο σας! Παρ. Λευκαδίτην, 'Ωρωπόν: Οι φυγαδεύσεις αυτές γίνονταν με χίλιους δυο τρόπους κι' από διάφορα σημεία. 'Εχω γρά-ψει τόσες φορές γιά παρόμοιες περιπτώσεις. Μαργ. Ζιφάρ, 'Ελένη Μαυρομάτη και Εύδοκία Οικονόμου, 'Ιθάκη: Εύχαριστώ. 'Αν μπορέσω νά βρώ, θά σας στείλω, Μιχαήλ Παρούση ν, Νικ. Σαραντήν και Γεωργιον Κωνσταντινίδην, εύχαριστώ. Θά συνεχιστούν. Νικηφόρον Μπικάκη ν, Κυπαρισσία: 'Όταν πέρασε από τή Μακεδονία, δέν είχε μα-ζί του ούτ' ένα Βρετανό. 'Ησαν όλοι τούς 'Ελληνες. 'Ιορδάνην Α. Βαρυπάλην, Κέρκυρα: Δυστυχώς δέν υπάρχει πιά τρόπος. Οι κατάλογοι έχουν κλείσει από πολλού. Λυ-πούμαι. 'Ελλη Στυλιανίδου, Λυών: 'Η φίλη σας μου έγραψε και τής άπάντησα. Εύ-χαριστώ γιά τό ενδιαφέρον. Βασίλειον 'Αμπατζή ν, Θεσσαλονίκη: Θά ήθελα πολύ νά τ' ανταλλάξουμε, έστω και γιά ένα μόνο μήνα. Γίνεται; 'Αγγελον Παρίτην, 'Ενταύθα: Τό ψευδώνυμο αυτό και ό άγνω-ριστικός αριθμός τού Γ. Τ. μού είναι τελείως άγνωστος. Πάντως δέν είναι άγνωρισμένα ά-πό τή Μ. Α. Διαφορετικά θά ύπήρχαν στόν έ-πίσημο φάκελλό του.

I.B.I.

Μωάρμωαρα Πέϋλον

ΤΟ «ΚΟΝΤΡΑ ΚΟΛΠΟ»

ΠΡΟΣΩΠΑ:

ΤΑΣΟΣ—ΛΕΛΑ: 'Αντράγιο αμυντικό κι' αγαπημένο «κατά συνθήκη». ΖΩΖΩ: φίλη της Λέλας. ΖΙΖΗ: φίλη του Τάσου.

ΣΚΗΝΗ 1η

(Στο σπίτι της Ζωζώ)
ΛΕΛΑ: Στά χέρι σου κρέμομαι, Ζωζώ μου.
ΖΩΖΩ: Φοβάμαι ότι δεν μπορώ να σε βοηθήσω.

ΛΕΛΑ: 'Αδύνατον! Εί-
σαι τόσο έξυπνη και καπά-
τσα, ώστε ασφαλώς κάτι
θα σκαφίστηκες.

ΖΩΖΩ: Γιατί δεν επιχει-
ρείς δια της «κανονικής ό-
δου»; Στο κάτω-κάτω τι
ντρέπεσαι; 'Αντρας σου εί-
ναι.

ΛΕΛΑ: Δεν τον ξέρεις
καλά τον Τάσο. 'Αν του
πώ ότι θέλω γούνα, θα γκρι-
νιάζει τούλάχιτον ένα εξά-
μηνο. Γι' αυτό πρέπει να
βρούμε ένα κόλπο.

ΖΩΖΩ: Σάμπως το βρή-
κα!

ΛΕΛΑ: Μη μου το λές!
ΖΩΖΩ: Ναι, ναι! Το βρή-
κα. 'Ακου τι θα κάνω. Το
βράδυ που θα γιορτήσω στο
σπίτι θα του ανακαλύψω
μία ξανθή τρίχα στο πέτο
του.

ΛΕΛΑ: Μά θα ύπαρξη
για να την ανακαλύψω;

ΖΩΖΩ: Κουτή! Θα την
βάλω μόνη σου για να ύ-
πάξη.

ΛΕΛΑ: Καί που θα την
βρώ;

ΖΩΖΩ: Θα σου δανείσω
εγώ μερικές. Τις έχω για
ώρα ανάγκης! Μόλις την ά-
νακαλύψεις λοιπόν, θα βά-
λεις τις φωνές, θ' αρχίσω
τα κλαίματα, θα δημιουργή-
σης φοβερή σκηνή και θα
δεχθείς να εξευμενισθής μόνο
με μία γούνα.

ΛΕΛΑ: Είσαι πραγματι-
κή μεγαλοφυΐα.

ΣΚΗΝΗ 2η

(Την άλλη μέρα στο σπίτι
της Λέλας)

ΖΩΖΩ: Λοιπόν; Τι έγι-
νε;

ΛΕΛΑ: Μμμμμ...

ΖΩΖΩ: Τι θα πη μμμ;

ΛΕΛΑ: 'Επιασε το κόλπο ή δεν έ-
πιασε;

ΛΕΛΑ: 'Επιασε χωρίς
να πιάση...

ΖΩΖΩ: Δηλαδή;

ΛΕΛΑ: Νά. Μετά την ό-
λονύκτια χθεσινή κρεβατο-
μουρμούρα, σηκώθηκε το
πρωί πολύ μετανοιωμένος
και το μεσημέρι μου έφερε
ένα άρωμα.

ΖΩΖΩ: Μόνο;

ΛΕΛΑ: Μάλιστα! 'Ενα
ψωροσάκχαλο! Καταλαβαίνεις
δηλαδή ότι για να φτάσωμε
στη γούνα, πρέπει να του
ανακαλύψω τουλάχιστον δέ-
κα τούφες ξανθές τρίχες!...

ΖΩΖΩ: Τότε πρέπει να
έπινοήσουμε άλλο κόλπο.

ΛΕΛΑ: Σκέψου λιγάκι,
Ζωζώ μου. Νά χαρής ό,τι
αγαπάς.

ΖΩΖΩ: Σκέψου κι' εσύ.

(Βυθίζονται και οι δύο σε
άπεραντες σκέψεις. 'Ακούγεται
η εξώπορτα που ανοίγει
και αντρικά βήματα που
σταματούν στην πόρτα του
σαλονιού).

ΛΕΛΑ: Βρήκες τίποτα;

ΖΩΖΩ: Νομίζω ναι.

ΛΕΛΑ: 'Αχ! για πές
μου!

ΖΩΖΩ: 'Ακου, Λέλα μου.

'Αφού η ξανθή τρίχα απε-
δείχθη άσημαντη, θα χρησι-
μοποιήσης μαντηλάκι.

ΛΕΛΑ: Τι μαντηλάκι;

ΖΩΖΩ: 'Ενα παρφουμαρι-
σμένο γυναικείο μαντηλάκι.

ΛΕΛΑ: Καί τι θα το κά-
νω;

ΓΝΩΡΙΖΕΤΕ ΟΤΙ...

Υπάρχουν 435.000 πηγές πετρελαίου στις 'Η-
νωμένες Πολιτείες;

Στις Αμερικανικές πολιτείες κατασκευάζονται
κατά μέσον όρο 80.000 σπίτια το μήνα;

Περισσότερα από 30 εκατομμύρια 'Αμερικα-
νών, επί συνολικού πληθυσμού 150 εκατομμυρίων, έ-
χουν ιδιόκτητο αυτοκίνητο;

Η ετήσια παραγωγή καπνού στον κόσμο ά-
νέρχεται σε 3.285.000 τόνους;

Για να μεταφερθεί αυτός ο καπνός θα χρειά-
ζονται 2350 σιδηροδρομικοί συρμοί, από 100 βαγό-
νια ο καθένας;

... 'Ο εικοστός αιώνας έχει τα περισσότερα δίσ-
κα έτη (24) και ότι ο Φεβρουάριος είχε και θα έχει
τρεις φορές από πέντε Κυριακές (1920, 1948,
1974);...

... 'Η νήσος Μανχάταν, πάνω στην οποία είναι χτι-
σμένο σήμερα το κεντρικότερο τμήμα της Ν. 'Υόρ-
κς είχε αγοράσει πριν 500 χρόνια από έναν 'Ινδο
φύλαρχο, αντί πέντε λιρών;

ΖΩΖΩ: Θα το ανακαλύ-
ψω στη τσέπη του.

ΛΕΛΑ: Μά δεν το θεω-
ρώ τόσο σπουδαίο να βρε-
θώ ένα μαντηλάκι μου στην
τσέπη του.

ΖΩΖΩ: Μά δεν θα είναι
δικό σου το μαντήλι, χρυσή
μου.

ΛΕΛΑ: 'Αλλά;

ΖΩΖΩ: Δικό μου θα είναι!
Θά σου δανείσω εγώ ένα.

ΛΕΛΑ: Όχι με τη μάρκα μου, φυ-
σικά. Φαντάζομαι πως ό-
ταν του βρής ολόκληρο μαν-
τήλι, θα σου την πάρη πιά
τη γούνα.

ΛΕΛΑ: Ζωζώ μου, είσαι
ή... 'Εδίσσαν τών κόλπων!

ΣΚΗΝΗ 3η

(Το άλλο βράδυ στο ίδιο
«ντεκωρ»)

ΤΑΣΟΣ: (μπαίνοντας):
Καλησπέρα.

ΛΕΛΑ: Καλώς τόν άν-
τρουλή μου! (Τόν άγκαλιά-
ζει και βάζει με τρόπο στην
τσέπη του ένα μαντήλι) Μά
τι μωσοβολάς;

ΤΑΣΟΣ: Κολώνια. 'Από
το κουρέιο έ--ομαι...

ΛΕΛΑ: 'Όχι, δεν είναι
καλόνια! 'Αρωμα είναι.

Για να σε μυρίσω! (Τόν
μυρίζει) Νά! 'Από δώ
βγαίνει ή μυρωδιά! (Δεί-
χνει τήν... πονηρή τσέπη)

Τι έχεις εδώ μέσα, κύριε;
(Βάζει το χέρι της και τρα-
βάει... δύο μαντηλάκια).

ΤΑΣΟΣ (Ταραγμένος):
Θά σου εξηγήσω, Λέλα...

ΛΕΛΑ: Τι να μου εξηγή-
σης; 'Εδώ το πράγμα μι-
λαιο κασαρά. ('Εξετάζει τα
μαντηλάκια) Μπά! Το ένα έ-
χει και μονόγραμμο. (Δια-
βάζει) Ζήτη Κάπα. Τι ση-
μαίνει αυτό;

ΤΑΣΟΣ: (με συντριβή):
Ζωζώ Κουτσουκελίδου...

ΛΕΛΑ: (με φρίκη):
Πώς; Ζωζώ... Ζωζώ... Δη-
λαδή; 'Η φίλη μου ή Ζω-
ζώ;

ΤΑΣΟΣ: Ναι. 'Αγαπιό-
μαστε εδώ κι' ένα χρόνο.

ΛΕΛΑ: 'Α! Την όχιά!
Θά την γδάρω ζωντανή! Κι'
έσένα θα σε χωρίσω!

ΣΚΗΝΗ 4η

(Σ' ένα κοσμικό ζαχαροπλα-
στείο)

ΖΙΖΗ: Θα μου εξηγήσης,
επί τέλους, τι ή ήθελες το
μαντήλι μου;

ΤΑΣΟΣ: Το χρησιμο-
ποίησα για φυσίγγιο. Καί
μ' ένα σπάρο πέτυχα δύο
τρυγόνια. 'Η μάλλον δύο...
κακαράδες.

ΖΙΖΗ: Δεν καταλαβαίνω.

ΤΑΣΟΣ: Μά είναι πολύ
άπλο, παιδί μου. 'Εσύ λέ-
γεσαι Ζιζή Κρουονέρκη. Κι'
ή φίλη της γυναίκας μου
που σου λέγα ότι κρυφάκου-
σα να την συμβουλευή πως
να με αναγκάση να της ά-
γοράσω γούνα, λέγεται Ζω-
ζώ Κουτσουκελίδου. Είπα
λοιπόν ότι το μαντήλι ήταν
δικό της κι' έτσι τις τιμώ-
ρησα και τις δύο.

ΖΙΖΗ: Καί τι κάνουν τώ-
ρα ή γυναίκα σου κι' ή φί-
λη της;

ΤΑΣΟΣ: Προς το παρόν
έχουν από σαράντα πυρετό.

ΖΙΖΗ: Καί χαιρέσαι γι'
αυτό;

ΤΑΣΟΣ: Βεβαίως! Για-
τί κι' εγώ έχω τόν ίδιο ά-
κριδώς πυρετό... για σένα!

ΑΥΛΑΙΑ

Γ. ΓΙΑΝ.—

— 'Επί τέλους έφτασαν οι πρώ-
τες βοήθειες!...

— 'Ελα έπάνω, Γιώργο, να
δής τί υπέροχη θέα!...
— Δεν βαρύνεσαι, Λούλα μου!
κι' απ' εδώ βλέπω πολύ καλά!...

— Βρέ να πάρη ή όργη, ώ-
που να βάλουμε τα κνάλια, χάθηκε
το πουλί!...

Τα μυθιστορά

ΤΗΣ ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ο άστυνομικός συντάκτης

Εί-
ναι ο ρεπόρτερ που πρέπει να βρίσκεται
πάντα επί ποδός πολέμου. Οι ώρες της
έργασίας του δεν είναι προσδιορισμένες,
όπως των άλλων ρεπόρτερς. Ποτέ δεν είναι
σίγουρος πώς θα κοιμηθή ήσυχα. 'Ενα τη-
λεφώνημα μπορεί να τον στείλη από το κρεβ-
βάτι του στην Βουλιαγμένη, στο Μεγάλο
Πεύκο, στη Μαλακιάσα. Καί άς είναι τρείς
μετά τα μεσάνυχτα.

Ο άστυνομικός ρεπόρτερ δεν κάνει τυπική
δουλειά. Είναι υποχρεωμένος να ξεφαντίσει
την ειδησι, να παίξει ρόλο ανακριτού, εξαγ-
γελέως, λαγωνικού. Δεν περιμένει να κατα-
πονή από το «δελτίον συμβάντων» της ά-
στυνομικής άρχης. Αυτό το χρησιμοποιεί για
το τρέχον ρεπορτάζ, εκείνο που αναφέρεται
στις μικροειδησεις. Σε περιπτώσεις μεγάλων
έγκλημάτων και σκοτεινών υποθέσεων κινεί-
ται με απόλυτη πρωτοβουλία. Καί θγάζει
συμπεράσματα, που σε πολλές περιπτώσεις ά-
ποδεικνύονται χρήσιμα και για τις ανακριτι-
κές άρχες. 'Αστυνομικοί συντάκται δόθησαν
παλαιότερα στη διαλεύκανση μυστηριωδών έγ-
κλημάτων.

Πρώτη φροντίδα του λαγωνικού της έφη-
μερίδος, μόλις άρχισή τη δουλειά του, είναι
να περάση από την 'Αστυνομική Διεύθυνση,
όπου θα λάβη γνώση του δελτίου συμβάντων.
Το δελτίο αυτό είναι συνήθως «φιλικάτζίδι-
κο». 'Αναγράφει λακωνικά τις μικρολεποδυ-
σιες, μικροβιαρρήξεις, πυρκαϊές... τρίτης ποι-
ότητας, άσημαντους τραυματισμούς, αυτοκτο-
νίες ή απόπειρες αυτοκτονιών.

Αν δεν υπάρχει τίποτε άλλο σπουδαίτε-
ρο, ο άστυνομικός συντάκτης θα άπομονώση
από τις ειδησεις το δελτίο εκείνης που έ-
πιδέχονται έκμετάλλευση. Μιά άπιστευτή ά-
φορηή αυτοκτονία, Μιά διαρρήξη της οποίας
ο δράστης παραμένει άγνωστος. Μιά πυρ-
καϊά που μυρίζει έμπρησμό. 'Από τη στιγμή
έκείνη θα τρέξη να κάνει δουλειά ανακριτού.
Θά βρεθή «επί τόπου», θα έρευνήση, θα ά-
νακρίνη, θα ρωτήση τους γείτονες, θα θγά-
λη τα προσωπικά του πορίσματα επί της ύ-
ποθέσεως.

Φυσικά αυτό γίνεται σε πολύ μεγαλύτερη
κλίμακα, όταν πρόκειται για «συνταρακτική»
υπόθεση, από αυτές που άσασχολούν πολλές
στήλες της έφημερίδος. Στην περίπτωση αυ-
τή πρέπει να δειλή όλες τις ικανότητες του.
Μιά ενδιαφέρουσα περίπτωση ένοχς στυγερού
έγκληματος, όπως λόγου χάριν του έγκλη-
ματος του δράκου του Καβούριου — μπορεί
να δώση κυκλοφορία. Γι' αυτό ο άστυνομικός
ρεπόρτερ δεν έξάντληε το θέμα σε μία μέρα,
έστω και αν δεν υπάρχουν ανακριτικές συμ-
πληρωματικά στοιχεία. Ξανάφραξε και ξα-
νάρχεται, προσπαθώντας να διαπρήση το έν-
διαφέρον του άναγνωστικού κοινού.

Το άστυνομικό είναι ρεπορτάζ «άνωτερας
κλάσεως». 'Απαιτεί έτοιμότητα πνεύματος,
άντοχη, κέφι, άφηγηματική ικανότητα, παρα-
τηρητικότητα, όξεια αντίληψη. 'Ανέκαθεν οι
έφημερίδες — δικές μας και ξένες — έδει-
χαν σε ιδιαίτερη ύποληψη. 'Υπάρχουν άστυ-
νομικοί ρεπόρτερς που άπέκτισαν διεθνή
φήμη.

Λόγω ακριδώς του ότι το ρεπορτάζ αυτό
θεωρείται άνωτερας περιωπής, σε άρισμένες
περιπτώσεις το αναλαμβάνουν έκτάκτως και
οι διευθυνταί και οι άρχισυντάκται τών έφη-
μερίδων. 'Ο Γαβριηλίδης συχνά περιέγραφε

μόνος του μεγάλα έγκλήματα της έποχής
του. 'Ο Γεώργιος Βλάχος, πολλές φορές άνε-
λαθε τη δημοσιογραφική διαχείριση σκοτεινών
έγκληματικών υποθέσεων.

Ο άστυνομικός ρεπόρτερ καλλιεργεί ιδιαι-
τερες φίλιες ανάμεσα στους παράγοντας έ-
κείνους που μπορούν να του φανούν χρήσιμοι
στην καλή διεκπεραίωση της δουλειάς του:
Τους ανακριτές, τους εισαγγελείς, τους ά-
στυνομικούς κ.λ.π.

Είναι ο μόνος συντάκτης που δεν έχει έξα-
σφαλισμένη την Κυριακή άργία του. Ούτε
του Πάσχα, των Χριστουγέννων και της Πρω-
τοχρονιάς. 'Αν τον ειδοποιήσουν ότι συμβάι-
νει κάτι πολύ σοδαρό, είναι υποχρεωμένος
να παρατήρη στη μέση την χριστουγεννιά-
τη γαλοπούλα ή τόν πασχαλιτικό όδελία και
να τρέξη επί τόπου, για να κάνει έγκαιρώς
την έρευνά του και να προετοιμάση την ά-
φήγησή του.

Προτού συστηματοποιηθή το έπάγγελμα του
φωτορεπόρτερ, ο άστυνομικός συντάκτης είχε
πάντα μαζί του και τη φωτογραφική μηχα-
νή. Θυμούνται τόν μακαρίτη 'Ανδρέα Τσαμό-
πουλα, ο οποίος έσέρνε τη μηχανή μαζί του
παντού όπου πήγαινε, ακόμα κι' όταν φορού-
σε το φράκο του για να παραστή σε μία επί-
σημη δεξίωση. Κανείς δεν ξέρε τι μπορεί να
συμβή από τη μία στιγμή στην άλλη...

Σήμερα και συγκοινωνιακά μέσα υπάρχουν
άφθονα και ταχύτατα, αλλά και οι έφημερί-
δες άντεχουν σε έκτακτες δαπάνες, προκει-
μένου να διευκολύνουν την άνετη κίνηση του
άστυνομικού συντάκτου, ο οποίος είναι υπο-
χρεωμένος να κάνει διάφορες διαδρομές έως
όπου ολοκληρώση το ρεπορτάζ του. Παλαιό-
τερα τα πράγματα δεν ήσαν τόσο εύκολα.
Προκειμένου να περιγράψη μία μεγάλη πυρ-
καϊά, ο άστυνομικός συντάκτης του 1900,
ήταν υποχρεωμένος πολλές φορές να παρα-
κολουθήση... τρέχοντας την πυροσβεστική άλ-
τάλα. 'Όχι πως δεν ύπήρχαν τα μόνιπτα, άλ-
λά συνήθως δεν ύπήρχαν τα άπαραίτητα ψα-
λά στο ταμείο της έφημερίδος.

Η τεχνική πρόοδος της έποχής μας είχε
τόν αντίκτυπο της και στο έπάγγελμα του ά-
στυνομικού συντάκτου. Πρώτος ο Τσαμόπου-
λος άπέκτισε κατά το 1924 ιδιόκτητο
αυτοκίνητο, πράγμα που του εξησφάλισε την
δυνατότητα να συναγωνίζεταν άνεωτερας τους
συναδέλφους του. Δεν ήταν, το αυτοκίνητο
έκείνο, καμμία έκπλησοσης μεγαλοπρεπειας
κούρσα, ήταν όμως ένα μέσον ασφαλούς επι-
τυχίας. Γρήγορα έσπευσε να λάβη τα μέτρα
του ο νεαρός τότε και τώρα... νεαρώτερος
Βενιζέλος Ζερβέας — ήδη άστυνομικός συν-
τάκτης της «Βραδυνης», — άποκτήσας μιάν
καλύτερας ποιότητας... σακαράκα, με την ό-
ποϊαν και ο ύποφαινομενος έκανε πρό είκο-
σαςτίας περίπου εξορμήσεις, μέχρι και Λου-
τρακίου.

Ο άστυνομικός συντάκτης είναι πάντοτε
ένα από τα βασικότερα στελέχη της έφημε-
ρίδος. Οι νέοι του έπαγγέλματος συμπάσθουν
ιδιαιτέρως την ειδικότητά του, αλλά δεν εί-
ναι εύκολο να την άποκτήσουν. Πρέπει να
μαθητεύσουν επί πολύν καιρό κοντά στους βετε-
ράνους ως δοθηθεί, έως ότου εξοικειωθούν με
τα μυστικά της δουλειάς, μάθουν όλες τις
πηγές και άποκτήσουν γνώριμες με τους άρ-
μόδιους άστυνομικούς και δικαστικούς παρά-
γοντας.

ΚΩΣΤΑΣ Ζ. ΠΟΛΙΤΗΣ

1 'Ο Δανός Γιόγκε Λίλινστραντ ξεκίνησε
πρό ήμερών από την Κοπεγχάγη της Δα-
νίας μαζί με την καταικα του, την Άννίτα,
για να κάνει τόν γύρο του κόσμου. Η φω-
τογραφία αυτή πάρθηκε στη Ρώμη, απ' ό-
που πέρασαν οι δύο τους, τραβώντας για
την 'Αφρική. 'Ο Γιόγκε υπολογίζει πως θα
του χρειαστούν τέσσερα χρόνια για να πε-
ράση απ' όλες τις πρωτεύουσες της Γης.

2 'Ο δήμαρχος της γερμανικής πόλεως Μπο-
χουμ έγκαινιάσε πρό ήμερών το «Αυτο-
κίνητο-μαγνήτη». 'Εφοδιασμένο στο πίσω μέ-
ρος του μ' ένα ισχυρότατο μαγνήτη, το αυ-
τοκίνητο αυτό γυρίζει στους δρόμους της πό-
λεως και τους καθαρίζει απ' όλα τα μετάλ-
λινα αντικείμενα. Μέσα σε τρείς ώρες το
«Αυτοκίνητο-μαγνήτης» μαζεύει κατά μέσον
όρον αντικείμενα βάρους πέντε κιλών.

3 'Η Ιταλική άρχιτεκτονική έγκαινιάσε ένα
καινούργιο στυλ στις οικοδομές της. 'Η
αстроγυλή πολυκατοικία, που βλέπεται, άπο-
τελεί ένα τμήμα του συγκροτήματος τών οι-
κοδομών ένοχς έργοστασίου αυτοκινήτων, που
βρίσκεται κοντά στη Μαρίνα γι' Μάσσα και
χρησιμεύει για να στεγάξη περί τους 700 έρ-
γάτες του έργοστασίου. Παρόμοιες οικοδο-
μές βλέπει κανείς και στη Νεάπολι. Καμ-
μιά απ' αυτές δεν έχει έσωτερικές σκάλες,
σ' όλους δε τους χώρους τους φτάνει κανείς
μ' ένα έλικοειδές κεκλιμένο επίπεδο.

4 Τόν καταπληκτικό άθλο της φωτογραφίας
μας επέτυχε πρό ήμερών ο άνθρωπος χω-
ρίς νεύρα, όπως είναι γνωστός στον κό-
σμο ο Άλφρεντ Άσλιντς και άκροβάτης
'Αρνιμ Ντάλ. 'Ο Ντάλ έπήδησε από ένα ά-
εροπλάνο που πετούσε με ταχύτητα 150 χιλι-
όμετρα την ώρα, χωρίς αλεξίπτωτο και από
ύψους 50 μέτρων μέσα στον κόλπο του Λού-
μπεκ χωρίς να πάθη τίποτα!...

ΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΒΟΥΒΕΣ ΤΡΑΓΩΔΙΕΣ

Εσύ εδώ; άπορησε.

Εκείνος γέλασε σαρκαστικά και την τράβηξε με δύναμη παράμερα. Μέσ' στο λιγοστό φώς είδε τον αδελφό της να βγάλλει απ' τις τσέπες του όλα τα κοσμήματα της κυρίας Μελίδη, εκείνα που ο άντρας της τα κλείδωνε στο χρηματοκιβώτιό του, μέσα στο γραφείο του.

—Κλέφτη! Κλέφτη! είπε η Ρούλα με πνιγμένη φωνή.
—Σκαμμός βλάκα! γκρίνιαζε ο Πέτρος. Άκουσέ με καλά. Αυτοί έχουν εκατομμύρια και δεν θα τους στοιχίσω αν τα χάσουν. Έγώ δεν μπορώ να βγω έξω από το σπίτι μ' όλ' αυτά. Θα τα κρύψω στο δωμάτιό σου και αύριο μ' απολαδίσω προφανώς θα βγής έξω και θα μου τα φέρεις στο σπίτι. Κανείς δεν θα υποψιαστή ένα ζώο σαν και σένα! Κατάλαξες;
—Η Ρούλα, δίχως να μπορεί να προφέρει λέξι είδε τον Πέτρο να γεμίζει την ποδιά της με τα κοσμήματα.
—Φύγε!... κλέφτη! κατάφερε να ψιθυρίσει.
—Όταν έφυγε ο αδελφός της η Ρούλα απόμεινε εκεί κλαίοντας, κουλουριασμένη σαν ζώο καταγής, ώπου ένα σιχαρό χέρι τη σήκωσε βγάζοντάς την απ' τη νάρκη της...

Η ποιή της δεν ήταν και τόσο βαρειά, γιατί το δικαστήριο αναγνώρισε πως ήταν άναπρη διανοητικώς και την έκλεισαν για τρία χρόνια στο φρενοκομείο. Ο μόνος που της έδειχνε καλωσύνη εκεί πέρα, ήταν ένας ηλικιωμένος κύριος με μελαγχολική έκφραση, ο καθηγητής Ζάκας.
—Θα ήθελα να είχα έναν πατέρα σαν και σάς, του είπε.
—Είσαι ένα άτυχο, μα αγαπητό πλάσμα, της απάντησε ο γιατρός. Όταν φύγεις από δω, θα σε πάρω σπίτι μου.
Πραγματικά, όταν πέρασαν τα τρία χρόνια ο καθηγητής την πήρε σπίτι του. Δούλευε κι' εκεί, αλλά πολύ λιγώτερο.
—Μια μέρα θα παντρευτής και θα φύγεις από δω, της έ-

Η Ζωή ΤΗΣ ΡΟΥΛΑΣ

λεγε καμιά φορά ο καθηγητής.

Η Ρούλα δεν σκεφόταν ούτε το γάμο, ούτε τον έρωτα. Ήταν πάντα καθυστερημένη σε όλα. Βρισκόταν κιόλας εδώ κι' ένα χρόνο στο σπίτι του καθηγητού, όταν ο γιός του που σπούδαζε στο εξωτερικό ήρθε για λίγες μέρες να δει τον πατέρα του. Όταν είδε τη Ρούλα ο Ντίνος, είπε στον πατέρα του:

—Αυτή είναι η κοπέλλα που βγήκε απ' το φρενοκομείο; Δεν είναι δα και τόσο άσχημη! Αυτή είναι η κοπέλλα που βγήκε απ' το φρενοκομείο; Δεν είναι δα και τόσο άσχημη!

Ο καθηγητής τον κύταζε με αυστηρό βλέμμα. Το ίδιο εκείνο βράδυ ο Ντίνος μπήκε στην κამαρά της και αδιαφορώντας για την αντίσας της και τις φωνές της την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα...

Τρεις μήνες αργότερα, ξυπνώντας ένα πρωί, η Ρούλα αισθάνθηκε ζαλάδα, κι' ένιωσε τις αισθήσεις της να την εγκαταλείπουν. Όταν συνηλθε, ο καθηγητής Ζάκας που ήταν πάνω απ' το προσκέφαλό της της είπε:

—Γιατί δεν μου είπες την αλήθεια;
—Την αλήθεια; ρώτησε απορώντας η Ρούλα.
—Θα γίνης μητέρα... Ο γιός μου είν' ένας παλιάνθρωπος! Δεν θα μπορούσε να επανορθώσει το κακό που σούκαμε γιατί είναι παντρεμένος και πατέρας δύο παιδιών. Θα σε παντρευτώ εγώ και θα δώσω τ' όνομά μου σε σένα και το παιδί σου.

Το παιδί γεννήθηκε, όταν η Ρούλα ήταν πιά κυρία Ζάκας. Ο Νίκος το παιδί της, ήταν δυό χρόνων, όταν πέθανε ο καθηγητής. Από εκείνη την ημέρα η Ρούλα έπαψε να είναι ένα άτυχο πλάσμα και δεν έμοιαζε πιά με τη σιωπηλή και αδύνατη γυναίκα που ήταν κάποτε... Όταν ο Νίκος έγινε είκοσι χρόνων, έφυγε για την Αγγλία για να σπουδάσει και η Ρούλα που απόμεινε μόνη και ήταν τώρα πλούσια, για να ξεχάσει ακριβώς τη μοναξιά της, έφυγε για τη Ρόδο και κάθισε σ' ένα από τα μεγαλύτερα ξενοδοχεία.

Ήταν πιά σαράντα χρόνων, αλλά φαινόταν πολύ πιο νέα, γιατί τα μαλλιά της ήταν ξανθά, το δέρμα της καθαρό και γιατί είχε χάσει πιά τη δειλή και μελαγχολική έκφραση της. Ήταν τώρα μία κομψή κυρία.

Εκείνο το βράδυ καθισμένη στο σαλόνι του ξενοδοχείου, κύταζε απ' το παράθυρο τη θάλασσα, όταν την πλησίασε ένας κομψός νέος που την κάλεσε να χορέψουν μαζί. Η Ρούλα δέχτηκε, κι' έτσι άρχισε το ειδύλλιο της μαζί του.

Τώρα η Ρούλα είχε κάποιο σκοπό στη ζωή της, γιατί άφησε τον Άλκη σαν να ήταν μία κοπέλλα είκοσι χρόνων. Ο Έρωτας είχε φτάσει πολύ αργά στη ζωή της. Ένα βράδυ όμως περίμενε άδικα τον Άλκη στο ραντεβού τους. Όταν, απογοητευμένη, τράβηξε για την κάμαρά της, τον είδε στο χώλ να μιλά με μίαν άλλη γυναίκα. Ο Άλκης δεν την αντιμετώπιζε κι' εξακολούθησε τη συνομιλία του.

—Πώς μπορείς να σκεφθής τέτοιο πράγμα; Έλεγε. Έσένα μόνο λατρεύω!

Η Ρούλα απόμεινε άναυδη.
—Πολύ αργά, σκέφτηκε, έρχοντα όλα. Το ίδιο κι' ο Έρωτας! Την άλλη ημέρα έφυγε από τη Ρόδο. Το πρόσωπό της είχε γεράσει ξαφνικά. Ήταν τώρα μία δυστυχισμένη γυναίκα, που η μόνη της ελπίδα στη ζωή, ήταν η αγάπη του γιού της...
ΒΕΡΘΕΡΟΣ

παίρνε κρυφά στην αγκαλιά της και τη νανούριζε.

—Ήθελε να πάη κι' εκείνο το βράδυ που έδινε δεξίωση η κυρία Μελίδη. Δεν πρόφτασε όμως ν' ανέβη τις σκάλες κι' ακούστηκε μία φωνή:

—Έλα κάτω!
Γνώρισε τη φωνή του αδελφού της. Πέτρο κι' άρχισε να τρέμει.

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΑΝΕΣΙΣ

—Μα δεν σου είπα, 'Αργυρώ, να κυττάζης πρώτα τα κρεβάτια κι' ύστερα να τινάζης τα σεντόνια;

ΟΤΑΝ γεννήθηκε η Ρούλα, η μητέρα της πέθανε, γιατί η καρδιά της ήταν αδύνατη. Ο πατέρας της δεν συγχώρησε ποτέ στη Ρούλα το πρώτο αυτό σφάλμα της. Όταν τα βράδια γύριζε μεθυσμένος σπίτι και τ' άλλα του κορίτσια, που ήταν μεγαλύτερα στην ηλικία, του έλεγαν κάτι, σήκωνε τους ώμους του και τους απαντούσε:

—Δεν με νοιάζει πιά για τίποτα! Άς πάνε όλα κατά διαβόλου αφού δεν ζή πιά η γυναίκα μου. Αυτή η μαίμου φταίει για όλα.

Η μαίμου ήταν η Ρούλα και ο χαρακτηρισμός δεν ήταν άδικα. Λόγος, γιατί το κοριτσάκι ήταν αδύνατο, μάλλον άσχημο, με μία κουτή έκφραση. Η Ρούλα ήταν δώδεκα χρόνων όταν μία μέρα στο τραπέζι ο πατέρας της της είπε:

—Αύριο θα φύγεις και θα πιάς υπηρέτρια στην κυρία Μελίδη...

—Είναι η κυρία που κάθεται στη βίλλα; ρώτησε η Ρούλα και τα μεγάλα ανέκφραστα μάτια της κύταξαν τον πατέρα της με άπορη.

—Ναι, στη βίλλα...

Η κυρία Μελίδη ήταν μία ψηλή, μελαχροινή, ωραία γυναίκα, αρκετά νέα. Όταν είδε τη Ρούλα έτσι αδύνατη και κακοφτιασμένη, της είπε με συμπόνοια:

—Και τί δουλειές έχεις να κάνης εσύ μικρή μου;

—Όλες τις δουλειές, κυρία...

—Καίμενούλα! είπε η κυρία Μελίδη. Φαίνεται πως ποτέ σου δεν ήπιας σαν παιδάκι.

Κι' αλήθεια, δεν είχε παίξει ποτέ της. Κι' αργότερα, όταν ήταν δέκα πέντε χρόνων και είδε να χαρίζουν στην κόρη της κυρίας της μία θαυμάσια κουκλα, κατάλαβε πως ήταν κι' αυτή ένα παιδί.

Πέρασαν τα χρόνια. Η κόρη της Μελίδη μεγάλωσε και παράτησε τις κουκλές και τ' άλλα παιχνίδια. Μονάχα στη Ρούλα έκανε ακόμα εντύπωση η κουκλα και τότε-τότε πήγαινε κρυφά στη σοφίτα, την έ-

Ο Ντίνος την έσφιξε στην αγκαλιά του και τη φίλησε στο στόμα...

Η κ. Βιντόγια Λακμί Παντί σε μία συνομιλία της με τον Άγγλο ύπουργό των Εξωτερικών σέρ Άντονι Ήντεν.

Γυναικες διπλωματες

Τριάντα χρόνια δραστηριότητας του ωραίου φυλού στις διεθνείς σχέσεις

Β

Την εποχή ακριβώς, που το άστρο της Κολλοντά άρχισε να δύη, μία νέα εξαιρετική γυναίκα προσωπικότητας επραγματοποίησε την εμφάνισή της στη διεθνή διπλωματία. Τη παρελθόν της ήταν εξ ίσου τρικυμώδης, εξ ίσου πλούσια σε μόχθους, αγώνες και κινδύνους.

Η πολυάμηκτη μολσεβική επανάσταση όφειλε πολλά στην Αλεξάντρα Μιχαήλοβνα Κολλοντά. Αλλά και η ειρηνική επανάστασι των Ίνδιων, που έκαμε να εκπληρωθούν τα όνειρα δεκάδων γενεών, δεν όφειλε λιγώτερα στην Βιντόγια Λακμί Παντί, την αδελφή του σημερινού πρωθυπουργού Γιαβαχαργάλ Νεχρού.

Όταν η κ. Παντί επέδωσε, το καλοκαίρι του 1947, τα διαπιστευτήριά της στον Ίωσήφ Στάλιν ως πρώτη πρεσβευτής στη Μόσχα της νεαρής Ίνδικης Δημοκρατίας, το όνομά της ήταν κιάλα γνωστό στους διεθνείς πολιτικούς κύκλους.

Κατά τα μακροχρόνια διαστήματα, που ο αδελφός της θριασκόντα κλεισμένος στις αγγλικές φυλακές, η κ. Παντί είχε η ίδια αναλάβει, στο πλευρό του Μαχάτα Γκάντι, το θάρρος και επίμονο έργο της ηγεσίας των απελευθερωτικών αγώνων του λαού της. Την εποχή που ανέλαβε την θέση του πρεσβευτού στην Μόσχα, ήταν σαράνταεπτά χρόνων. Τα πλούσια, κυματιστά μαλλιά της είχαν άρχισι ν' ασιόκουν. Αλλά η όμορφιά της, η θαυμαστή όμορφιά των γυναικών της αρχούσης τάξεως των Ίνδιων, στην οποία ανήκει η οικογένεια Νεχρού, είχε διατηρηθή ανέπαφη!

Το φωτεινό της πρόσωπο, με το λείο, μελαχρινό δέρμα, λάμπει από ευγένεια. Τα γνωστά, μακρυά χέρια της προδίδουν την αριστοκρατική της καταγωγή. Μία διαπεραστική ευφύια σπινθηροδοεί στα κατάμαυρα μάτια της. Είτε φοράει το πατροπαράδοτο «σασί» των Ίνδιων, με τα χρυσά σανδάλια στα γυμνά πόδια, είτε το απλό ευρωπαϊκό φόρεμα, με το οποίο εμφανίζεται στις διεθνείς διασκέψεις, το παρουσιαστικό της διατηρεί την ίδια επιβλητική αχρονία.

Ήταν είκοσι ενός χρόνων, σ' όλη την ακμή της καλλονής της, όταν παντρεύθηκε στο πατρικό της σπίτι — το «Ανάντ Μπαζαν» (Σπίτι της Ευφροσύνης) όπως ονομαζόταν — ένα νεαρό Ίνδο διανοούμενο, τον Ραντοϊτ Παντί.

Αλλά η ειδυλλιακή εποχή του γάμου της δεν κράτησε πολύ. Οι αγώνες που για την απελευθέρωσι των Ίνδιων έτοιχισαν στον Ραντοϊτ Παντί μακροχρόνιες διώξεις και αλλεπάλληλες φυλακίσεις. Η εστιάθητη υγεία του δεν άνθεξε στις δοκιμασίες. Και το 1944 ξεψύχησε στην άγκαλιά της.

Όταν το 1949, έπειτα από διετή παραμονή στη Μόσχα, η κ. Παντί τοποθετήθηκε ως πρεσβευτής στην Ουάσιγκτον, σ' ολοκληρώρη την Αμερική ξεσηκώθηκε ένας τεράστιος σάλος. Οι πανίσχυρες γυναικείες οργανώσεις εξέδωσαν έντοπα ανακοινωθέντα εναντίον του προέδρου Τρούμαν, που κρατούσε τις Αμερικανίδες εκτός του διπλωματικού νυμφώνος, ενώ μία Ίνδη ανέλαμψε να εκπροσωπήσει την χώρα της στις σημαντικώτερες θέσεις. Η κατάσταση αυτή ήταν απaráδεκτη!

Ο Τρούμαν, ωστόσο, δεν είχε καμιά αντίρρηση να χρησιμοποιήση το «ασθενές φύλον» στον διπλωματικό στίβο. Εβίσταξε, όμως, προκειμένου να διαλέξη εκείνη, που θα άνοιγε τον δρόμο και στις υπόλοιπες. Ωσπου, ένα θράδυ, εκεί που το έπιμαχο θέμα συνεζήτητο στο οικογενειακό τραπέζι, η κόρη του προέδρου, η Μάργκαρετ Τρούμαν, έριξε ξαφνικά μία ιδέα: «Γιατί να μη στείλωμε την Πέρλ».

Η εύθυμη χήρα

Η Μάργκαρετ έριξε την ιδέα της περισσότερο ίσως σ' αστεία, παρά σ'α σοβαρά. «Αλλά» ο πατέρας της την επεδοκίμασε αμέσως! Σκέφθηκε πως δεν έπρόκειτο, ασφαλώς, να διακινδυνεύση το γόντρο της Αμερικανικής Συμπολιτείας, αν η οικογενειακή της φίλη Πέρλ, η ζαπλουτή χήρα κ. Πέρλ Μέστα, που είχε κατακτήσει τον τίτλο του πιδ άνοιχτοχόρη αμφιτρώνας της αμερικανικής πρωτεύουσας, έτοιμαζε ως πρώτη γυναίκα — πρεσβευτής των Ήνωμένων Πολιτειών, όχι θέβαια — πρὸς Θεοῦ! — σε καμιά σπουδαία διπλωματική θέση, αλλά κάπου, όπου η παρουσία της να ήταν, τουλάχιστον, ανώδυνη! Έτσι, τρεις μήνες μόλις, μετά την άφιξη της κ. Παντί στην Ουάσιγκτον, η κ. Πέρλ Μέστα επέδιδε τα διαπιστευτήριά της στην Μεγάλη Δούκισσα του Λουξεμβούργου.

Η τεραστία περιουσία της κ. Μέστα δεν έχρονολογείτο από πολλές γενεές. Ο πατέρας της ήταν ένας άσημος περιουσιών αντιπρόσωπος του Τέξας. Ώς την ημέρα που απέκαλυψε πως το υπέθαφο ενός μικρού κτήματος που είχε, ήταν πλούσιο σε πετρέλαιο!

Η κληρονομία των πετρελαίων δεν άργησε να βρή τον σκύλο που της ταίριαζε, στο πρόσωπο ενός πολυκατοικημένου εργοστασιάρχη. Σέ ηλικία 32 ετών, η κ. Μέστα έμεινε χήρα. Και εύθυμη...

Τότε, εγκαταστάθηκε στην Ουάσιγκτον. Ίσως να τώξερε πως η πρωτεύουσα των Ήνωμένων Πολιτειών είναι μία από τις πληκτικώτερες πόλεις του κόσμου. Και η εύθυμη χήρα απέφασσε να την ζωντανέψη με το ανεξάντλητο κέφι της.

Οι δεξιώσεις της, με τις εκατοντάδες των προσκλημένων, έμειναν ιστορικές. Το διπλωματικό σώμα ημερομεραδισόταν στο σπίτι της. Οι ύπουργοι κατέφυναν με προθυμία στην φιλοξενία της, για να ξεσκασουν από μονότονο μόχθο της δουλειάς τους.

Η σταδιοδρομία της ως πρεσβευτού υπήρξε κάτι το καταπληκτικό. Έπληρώσε σχεδόν τα όρια της φάρσας! Η αγνοία που είχε για τους στοιχειώδεις κανόνες του διπλωματικού πρωτοκόλλου, έμειναν παροιμιώδεις. Η ακριτομυθία της έθρασε σε ρεκόρ δυσθεώρητο. Κάθε προσκεκλημένος της είχε την ευκαιρία να μάθη από πρώτο χέρι τα πιο κρυφά μυστικά των προσωπικοτήτων της Ουάσιγκτον. Οι συνάδελφοί της τα είχαν χάσει μαζί της. Οι άρχες του Λουξεμβούργου το ίδιο. Γκάφα πάνω στην γκάφα, ήταν ο άπολογισμός της καριέρας της. Και το μοναδικό έσπευσμα όπήρε να γίνουν τα μοναδικά καθορώματα της άσφαρη για... μία από τις διασκεδαστικώτερες ταινίες του Χόλλυγουντ!

Το καταπληκτικώτερο, όμως, είναι πως όλες οι γκάφες, τα λάθη, οι ακριτομυθίες και οι ασαφασονισμοί της εύθυμης Αμερικανίδας χήρας κατέληξαν σέ μία... πρώτης τάξεως επιτυχία: Για όλα αυτά μαζί ακριβώς, η κ. Πέρλ Μέστα έγινε δημοφιλέστατη στους κατοίκους του μικρού δουκάτου!

Κανείς διπλωματικός εκπρόσωπος δεν κατάβησε να κατακτήση για τη χώρα του τόσες συμπάθειες, όσες κατέκτησε για λογαριασμό των Ήν. Πολιτειών η εύθυμη χήρα του Τέξας. Και το Λουξεμβούργο, που δεν φιμίζονταν ποτέ για τα αμερικανόφιλα αισθήματά του, έγινε από τότε αμερικανόφιλο χωρίς, αποκλειστικά και μόνο στην κ. Μέστα.

Λίγο πριν χάση τη θέση του πρεσβευτού, παρευρέθη στη Σπένη της Έλσιάδελ κι' έδωσε στο «Λοντόντερο Χάους» ένα από τα πολυτελέστερα ξενοδοχεία της βρετανικής πρωτεύουσας την επιβλητικώτερη απ' όλες τις δεξιώσεις της.

Λίγο πριν χάση τη θέση του πρεσβευτού, παρευρέθη στη Σπένη της Έλσιάδελ κι' έδωσε στο «Λοντόντερο Χάους» ένα από τα πολυτελέστερα ξενοδοχεία της βρετανικής πρωτεύουσας την επιβλητικώτερη απ' όλες τις δεξιώσεις της.

Η Αμερικανίδα πρεσβευτής στο Λουξεμβούργο κ. Πέρλ Μέστα.

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ και η λογική

Κάποιος Άγγλος συγγραφέας είχε όρισει το αίσθημα σαν τη λογική της καρδιάς. Το μόνο κακό είναι ότι αυτή η λογική δεν έχει καμιά σχέση και, μάλιστα, έρχεται συχνά σε αντίθεση προς την άλλη, την επίσημη άς την πούμε, που έχει την έδρα της στον έγκέφαλο ή πηγάζει απ' αυτόν.

Είναι πολύ εύκολο να ξεκαθαρίσμε το ζήτημα των σχέσεων του αίσθηματος με τη λογική με μερικους άφορισμούς σαν αυτούς: «Η λογική δεν πρέπει ν' ανακατευτεί στα ζητήματα της «καρδιάς».

«Η καρδιά πρέπει να έχη παντού και πάντοτε την ανεξαρτησία και την αυτονομία της...»

«Όταν η καρδιά θέλη, η λογική πρέπει να υποτάσσεται σ' αυτήν». Όλοι αυτοί οι άφορισμοί, όμως είναι κοίφιοι και χωρίς αξία. Και η κενότητα τους γίνεται πιο φανερή, όταν τους δούμε κάτω από το πρίσμα της πραγματικότητας, δηλαδή της ζωής.

Ο άνθρωπος δεν είναι όν που αισθάνεται μόνον, αλλά και που ζή επίσης. Η ζωή του κυλάει μέσα σε ώριμα οικογενειακά, κοινωνικά, επαγγελματικά κτλ. πλαίσια. Κυλάει επίσης σύμφωνα με ώριμους ήθικους νόμους, που του δημιουργούν καθκόντα και υποχρεώσεις και, αντίστοιχα, του παρέχουν δικαιώματα ή δικαιολογούν αυτήν ή εκείνη την επιδίωξη και την διεκδικία του.

Όλη αυτή την πολυπλοκή και πολυσύνθετη ζωή του δεν τη ρυθμίζει μόνον η λογική, αλλά και το συναίσθημα. Το ότι π. χ. μία νέα σέδετα τις θελήσεις της υπέρτατης απορρέει περισσότερο από λόγους συναισθηματικούς — σtorνή, άφοβισι κτλ. — παρά από την λογική έκτιμησι της άμοιβαίας σχέσής τους και των θυσιών στις όποιες έκεινν που την έφερε στον κόσμο υπεβλήθη προς χάριν της.

Το να θέλωμε, λοιπόν, να δούμε το έρωτικό αίσθημα σαν κάτι το ανεξάρτητο από όλα αυτά άποτελεί έναν θεμελιώδη παραλογισμό.

Αν ο δυναμισμός μας εξαρτάται από τον τρόπο που αναπνέουμε και το έρωτικό μας αίσθημα είναι επίσης αλληλένδετο με την προσωπικότητά μας, όχι μόνο την ήθικη αλλά και την κοινωνική. Μας είναι αδύνατον, λοιπόν, να βγούμε απ' αυτήν και ν' αναπνέουμε με τον τρόπο των περιστοριών ή των αγρίων της Ζουλουλάνδης. Είτε το θέλομε είτε όχι, αναπνέουμε με τον δικό μας τρόπο, που εξαρτάται όχι μόνο από την αισθηματική μας διάθεση, αλλά κι' από τη θέση που παίνομε απέναντι στη ζωή.

Έκείνο που άποκαλούμε συγκρούσι μετάξυ αισθημάτων και λογικής είναι, σε τελευταία άνάλυση, η πάλη μεταξύ των αντίφατικών τάσεων που συνιστούν την προσωπικότητά μας. Αν ήμαστε μονοκόμματα φτιαγμένοι, δεν θα υπήρχε θέσις γι' αυτή τη συγκρούση.

Η συγκρούσις μπορεί να προέλθει είτε για λόγους εσωτερικούς είτε για λόγους εξωτερικούς.

Εσωτερικοί είναι οι λόγοι που

προέρχονται από μας τους ίδιους και που δεν έχουν σχέση με κανένα άλλον. Άγανακτούμε π. χ. έναντιον του έαυτού μας γιατί άγαπούμε μία γυναίκα που την θεωρούμε άνάξια για την άγάπη μας. Το ότι είναι άνάξια δεν το ζέρει κανείς άλλος ή όπωσδήποτε η γνώμη των άλλων πάνω σ' αυτό το ζήτημα μας είναι άδιάφορη. Μας είναι άρκετο όμως, να το ζέρωμε έμεις, για να αισθανθούμε μία βαθεία περιφρόνησι για τον έαυτό μας.

Οι εξωτερικοί λόγοι ποσέχονται από τον κόσμο που μας περιτοίχει και είναι το ίδιο σοβαροί όσο κι' οι πρώτοι. Έδώ έρχόμεθα σε συγκρούσι με την οικονεία μας, με το περιβάλλον μας, με την ίδια την κοινωνία. Και άγανακτούμε γιατί η οικονεία μας, το περιβάλλον μας ή η κοινωνία υψώνονται έναντιον του αισθηματός μας.

Θα μπορούσαμε να βρούμε και μία τρίτη κατηγορία. Τους λόγους που υπαγορεύονται από το έγνυ μας. Αυτό σμύθαινει π. χ. όταν η άγάπη μας αντίστρατεύεται τις επιδιώξεις μας και υψώνεται σαν άυπερβλήτους φραγμός σε κείνο που νομίζομε πως είναι η βαθύτερη τάσις της ζωής μας. Ο ποιητής που μπλέκει στα δίχτυα μιας μπάλιερνούλας με ψυχκή μικροστοάς τα βάζει με τον έαυτό του γιατί θεωρεί αυτό το αίσθημα σαν δικό του ζεπεσμό, ενώ, από τ' άλλο μέρος, είναι άνίκανος ν' αντίσταθ ό σ' αυτό. Κατά τον ίδιο τρόπο ή γυναίκα με την άνώτερη μόρφωσι και τη λεπτή ψυχή εξεγειρείται έναντιον του έαυτού της γιατί άγάπησε έναν άσυνειδητο τυχοδιώκτη ή ένα λαϊκό τύπο που το πνευματικό του έπιπεδο βρίσκειται πολύ χαμηλά.

Ουσιαστικά, κάθε αίσθημα έχει τη δική του λογική, που είναι σωστή έφ' όσον δεν έρχεται σε συγκρούσι με τη γενικώτερη λογική της προσωπικότητός μας ή με τον τρόπο που το κοινωνικό σύνολο όπου ζούμε συνήθισ να βλέπη προβλήματα όμοια με το δικό μας. Από τη στιγμή όμως, που άρχισι να διαγράφεται μία τέτοια συγκρούσις, το αίσθημα μας γίνεται άντιλογικό και μας τοποθετεί πάνω σε μία σφαλερή βάση απέναντι στη ζωή.

Αλλά και γενικώτερα, το έρωτικό αίσθημα άποτελεί έναν παραλογισμό. Γιατί μία άναγκάζει να βάζωμε παρωπίδες σε τρόπο που να μην βλέπωμε τίποτε άλλο εκτός από το άγαπημένο όν ενώ ταυτόχρονα καταργεί τη λογική. Περνούν με έτσι σαν σε κατάστραfi νάρκης, ένα μεγάλο ή μικρό διάστημα, ως πού, μία μέρα, άφυντίζόμεθα. Άγανακτούμε τότε για τις παρωπίδες που είχαμε βάλει και ή φωνή της λογικής που την είχαμε καταπνίξει ζητάει κυριαρχία τα δικαιώματά της. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι ζαναγυρίζομε στον έαυτό μας από κάποιο μακρύνον ταξίδι. Κι' άρχίζομε τότε να βλέπωμε τα πράγματα με τρόπο πολύ διαφορετικό από πριν.

Μην παραξενεύεθε, λοιπόν, γιατί ή λογική προσπαθεί να κώση παντού τη μύτη της. Αλλά και μην ζητάτε να λύσετε τα πάντα με τη λογική. Γιατί πίσω απ' αυτήν ύπάρχει ο πλούσιος κόσμος του αισθηματος, που κανείς δεν ζέρει που βρίσκονται τα όρια του.

Τί κρύβεται πίσω από το άδιαιπέραστο παραπάτασμα που υκώνεται μεταξύ ζωής και θανάτου; Τί ύπάρχει — αν ύπάρχει κάτι — στην άντιπέραν όχθη του κόσμου;

Το έρώτημα αυτό δεν έπαυσε ποτέ να φλογίζει την φαντασία των ανθρώπων. Άνήσυχα πνεύματα που δεν μπορούσαν με κανένα τρόπο να δεχθούν το δόγμα έπιστευσι και μη έεύνας, προσπαθούσαν να έιχνιάσουν το βαθύ μυστήριο του θανάτου και να ζητήσουν μίαν άπάντησι στο μεγάλο έρωτηματικό, που τους συνεκλόνηζε. Αλλά ή άντιπέραν όχθη έμεινε πάντοτε σιωπηλή στις έκκλήσεις τους.

Άκόμη ένας από εκείνους που προσπάθησαν στο διάστημα των αιώνων, να λύσουν το μυστηριώδες άίνιγμα του Ύπερπεραν, είναι και ο σύγχρονός μας Αμερικανός άτρός δόκτωρ Χήκοξ.

Τις έρευνές του, τις άρχισι μ' ένα πείραμα, λίγο μετά την λήξι του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου. Την εποχή εκείνη, είχε ολοκληρώσει την έφεύρεσι μίας «τεχνητής καρδιάς», που λειτουργούσε με ηλεκτρισμό.

Από τέσσερες λεπτά και μακρύτες βελόνες, οι όποιες εισήγοντο στους μύς της καρδιάς, διαχετεύετο ένα ασθενές ηλεκτρικό ρεύμα, που άποκαθιστούσε τεχνητά τους παλμούς της.

Το μχάνημα αυτό έτέθη για πρώτη φορά σ' ένέργεια, όταν μία ασθενής του καθηγητού Χήκοξ, ή μίς Μώντ Μπαύκροφτ, πέθανε στην κλινική του.

Μισό λεπτό μετά την έφαρμογή του μηχανήματος στην καρδιά της νεκρής, άκούστηκαν οι πρώτοι άδύνατοι παλμοί. Σταματήσαν για λίγο κι' έπειτα ξανάρχισαν ήρεμοι και κανονικοί. Η νεκρή, όμως, έμεινε άκαμπτη και άλύγιστη.

Όκτώ όλόκληρες ώρες πέρασαν, όκτώ ώρες άγωνίας και έλπίδας, στο διάστημα των όποιων ο καθηγητής Χήκοξ, σε κατάστασι τρομερής νευρικής υπερδιέγερσεως, κάπνιζε αλλεπάλληλα το ένα τσιγάρο πάνω στο άλλο.

Τέλος, μετά 8 ώρες και 12 λεπτά άκριβώς, ή νεκρή μισάνοιξε τα βλέφαρα, για να τα ξανακλείση άμέσως. Και τότε άκούστηκε μία άδύνατη φωνή:

— Γιατί... γιατί ξαναγυρίσα;... ρώτησε ή μίς Μπαύκροφτ.

— Ξαναγυρίσατε;... της είπε ο γιατρός. Από που ξαναγυρίσατε; Πού ήσαστε, μίς Μπαύκροφτ; Τί αισθανήκατε; Τί είδατε;...

Η γυναίκα μίλησε, στην άρχή με δυσκολία, έπειτα όμως όλο και πιο καθαρά: — Φώς ήταν εκεί, πολύ φώς, και χρώματα, που έμοιάζαν σαν μουσική. Από τα σύννεφα έρχονταν αυτή ή μουσική... κι' εγώ ταξίδευα πάνω στα χρώματα, που έγιναν ήχοι... Μία άπερίγραπτη γαρά ήταν εκεί. Φώς — και στο φώς έπλεαν όλα.

Στεκόμουν πάνω απ' όλα τα πράγματα — έβλεπα όλα τα πράγματα με μεγάλη φωτεινή κηλίδα, προς την όποία έπλεα — κι' έκει ήταν μόνο φώς! Κι' έπειτα πήρα πίσω όλόκληρο το μεγάλο δρόμο. Ήταν πολύ όδυνηρό και κουραστικό. Γιατί με φέρατε πίσω. Γιατί δεν με άφισατε εκεί;...

Αυτή ήταν ή άδύνατη «άνταπόκρισις» από το Ύπερπεραν της Μώντ Μπαύκροφτ. Έξπσε άκόμη τρείς ήμέρες. Κι' έπειτα ξανάπηρε τον μεγάλο δρόμο για εκεί που ήταν όλα φώς, χρώμα και μουσική.

Μετά την πρώτη αυτή επιτυχία, ο καθηγητής Χήκοξ απέφασσε να εξακολουθήση τα πειράματά του. Και ώοισε άμοιόβ 1.000 δολларια, για όσους θέλουν σ'αν να μεταφέρουν, για ένα βραχύ διάστημα στα πρόθρατα του θανάτου και να χρησιμεύουν έτσι για την συγκέντρωσι και άλλων τεκμηρίων από τον κόσμο του Άγναστου.

Από εκείνους που δέχθηκαν την άσυνήθιστη αυτή προσφορά, ο Αμερικανός καθηγητής διαλέξε όσους παρουσίαζαν την ρωμαιοτέρα κρási και τους μετέφερε δια της μεθόδου της άσφυξίας, ως το χείλος του θανάτου.

Σ' όλα τα έρωτήματα που τους έθεσε κατόπιν για εκείνα που είδαν και αισθάνθηκαν...

— Γιατί... γιατί ξαναγυρίσα; ρώτησε το γιατρό ή μίς Μπαύκροφτ.

«Έρχομαι από τον κόσμο ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ!..»

Τα παράδεξα πειράματα ενός Αμερικανού καθηγητού

Θηκαν, άπήντησαν όλοι για φώς, ήχους και χρώματα.

Αλλά αυτό δεν ίκανοποιούσε άπολύτως τον καθηγητή Χήκοξ. Τόσων ή Μώντ Μπαύκροφτ, όσο και οι έθελοντά του προσωρινού θανάτου, που τους είχε προσελκύσει ή άμοιβή των χιλίων δολларίων, δεν είχαν φτάσει παρά μόνον ως τον δρόμο προς το Ύπερπεραν! Ο καθηγητής ήξελε να μάθι τι συνέβαινε και πιο πέρα: Να έρευνηση τα άδύνα των άδύτων!

Όσπου, μία μέρα, του παρουσιάστηκε μία μοναδική ευκαιρία: Ένας συνάδελφός του τον πληροφόρησε πως μία ασθενής του, ή Άννα Μπλέντ, βρίσκονταν από ήμερες σε νεκροφάνεια. Αυτή, ασφαλώς, θα μπορούσε να πη πολύ περισσότερα για τον κόσμο του Ύπερπεραν!

Οι πρώτες προσπάθειες του γιατρού δεν απέδωσαν κανένα άποτέλεσμα. Η Άννα Μπλέντ έμεινε άκίνητη, με τα χείλη κλεισμένα έρμηκτα. Τέλος, ο καθηγητής απέφασσε να μεταχειριστή την μέθοδο της υπνώσεως.

Πρέπει να μίλησε, Άννα Μπλέντ! της είπε έπιτακτικά. Θυμάσαι τί είδες; Λοιπόν, μίλησε!

Με πολύ κόπο, που μαρτυρούσε μία παράδοξη έσωτερική πάλη, ή γυναίκα ύπάκουσε στη διαταγή του γιατρού.

— Φώς ήταν εκεί, χρώματα και ήχοι! Και έπειτα έγινε σκοτάδι... σκοτάδι...

— Κι' ύστερα; Τί ήταν ύστερα, Άννα Μπλέντ; Μίλησε!...

— Ναι, θά μίλησω και γι' αυτό... Άναζητούσα μία γυναίκα που θα γεννούσε ένα παιδί. Στο παιδί αυτό υπήρχε το Έγώ μου — το πνεύμα μου. Έγιναι άντρας, στρατιώτης. Ο θάνατός μου ήταν σκληρός. Με τσιμεντάκι. Αυτό έγινε κάπου... σε κάποια βάλασσα... Ήταν ζεστή εκεί, πολλή ζεστή. Άφου τσιμεντάκι...

— Τι έγινε τότε;

— Τότε ξαναγίνα παιδί. Παρόενο! Τα έζησα όλα άνάποδα. Τα έζησα όλα από το θάνατο ως τη γέννησι κι' από ένα νέο θάνατο ως μία νέα γέννησι. Έπτά φορές ήρθα στον κόσμο... Έπτά φορές!...

Η Άννα Μπλέντ σάπασε, έξαντλημένη. Και δεν ξαναμίλησε...

Όπως είναι φυσικό, τα πειράματα του καθηγητού Χήκοξ προέκλεισαν και έξακολουθούν άκόμη να προκαλούν ζωηρότατες συζητήσεις μεταξύ των έπιστημονικών κύκλων των Ήνωμένων Πολιτειών και της Ευρώπης.

Αισθηματικό διήγημα

Η έκδρομή με τ' αυτοκίνητο είχε αποφασιστεί για την Πέμπτη το βράδυ. Ο Σάρλ και η Νάντια είχαν ιδωθεί στο μπάρ. Ο Σάρλ ήταν ένας τύπος παράξενος, κλειστός στον εαυτό του, που ως τα εφηβικά του χρόνια διαφορούσε ακόμα και για τις γυναίκες. «Οχι πώς αυτές δεν τον κύτταζαν, κάθε άλλο! Ήταν ψηλός, με έκφραστικά μάτια, συμπαθητικός, άλλ' ένοιωθε μέσα του κάποια δειλία, που τον άναγκαζε να μην είναι εκδηλωτικός μαζί τους. Ωστόσο, η Νάντια κατάφερε να τον αλλάξει. Ήταν μία κοπελλά μελαχροινή, νόστιμη, ευχάριστη, που η καρδιά της δε γύρευε τίποτ' άλλο παρά ν' αγαπήσει. Έπειτα απ' την πρώτη γνωριμία τους και τις πρώτες συναντήσεις, ο Σάρλ την συμπάθησε άμέσως και σιγά σιγά το αίσθημα φούντωσε στις καρδιές των δυο νέων. Βλεποντας τους μαζί τόσο εύτυχισμένους, κανείς δεν μπορούσε να μαντέψει το δράμα που θα επακολουθούσε.

Το καλοκαίρινο εκείνο βράδυ του 'Ιουνίου, ο ουρανός ξαφνικά γέμισε σύννεφα κι' άστραπές. Ο Σάρλ και η Νάντια, μόνοι, είχαν πάει με τ' αυτοκίνητό τους περίπατο, στην έξοχη, και είχαν σταματήσει κάτω από τα πυκνά πεύκα. Δεν μιλούσαν, γιατί τα χάρδια τους και τα φιλήματα τους ήταν πιο ευχλωτά απ' τα λόγια.

Ξαφνικά, η σιωπή ταραχτηκε απ' την εμφάνισι δυο νεαρών, καλοντυμένων, με ύφος αποφασιστικό. «Ο ένας απ' αυτούς άνοιξε δια της βίας την πόρτα του αυτοκινήτου. Ο άλλος, πιδ πίσω, τους διέταξε να κατεβούν. Αφού τους πήραν, δ.τι είχαν και δεν είχαν πάνω τους, ο ένας ανέβηκε στο αυτοκίνητο. Έτοιμαζόταν κι' ο άλλος να τον ακολουθήσει, όταν ο Σάρλ θέλησε να τον πιάσει. 'Αλλά στα χέρια του ληστή έλαμψε ένα περιστρόφο κι' ένας πυροβολισμός ακούστηκε μέσ' στη σιωπή. Ο Σάρλ σωριάστηκε δίχως μια κραυγή. Σε λίγο, το αυτοκίνητο εξαφανίστηκε με τους δυο ληστές.

Η Νάντια απόμεινε στο δημόσιο δρόμο για μία στιγμή σαν απολιθωμένη. Έπειτα, άρχισε να φωνάζει, να κλαίει με λυγμούς. Ο Σάρλ βογγούσε πεσμένος κάτω, με τόνα χέρι στην κοιλιά του.

Η Νάντια, με τις φωνές της, κατάφερε να σταματήσει κάποιο αυτοκίνητο που περνούσε. Ήταν μέσα ένα ζευγάρι. Μετέφεραν τον Σάρλ μέσ' στο αυτοκίνητο, ανέβηκε και η Νάντια κι' έτρεξαν, όσο μπορούσαν πιο γρήγορα, στο πιο κοντινό νοσοκομείο.

Οι γιατροί που εξέτασαν τον Σάρλ καθυσάσαν τη Νάντια και τους συγγενείς του Σάρλ που έτρεξαν ειδοποιημένοι άμέσως. 'Η έγχειρησι για να βγάλουν τη σφαίρα απ' την κοιλιά του τραυματία έγινε άμέσως κι' ο νέος φάνηκε πως θα σωζόταν. 'Αλλά κάποια απρόδλεπτη περιπλοκή επέσπευσε την τραγική λύσι. Ο Σάρλ ξεψύχησε την άλλη μέρα, αφού έχασε τις αισθήσεις του. 'Εκείνη τη στιγμή, η Νάντια δεν ήταν στο νοσοκομείο και μόνο η μητέρα του Σάρλ άκουσε τα τελευταία λόγια του: «Λίνα, συχώρα με!...».

*

Τη μέρα της κηδείας, πίσω απ' το φέρετρο, ακολουθούσαν δυο κοπέλλες, ντυμένες στα μαύρα. Η Νάντια κύτταζε, δίχως να καταλαβαίνει, την απροσδόκητη αντίζηλο. Έπειτα κατάλαβε κι' ανατρίχιασε. 'Η άλλη είπε δυνατά:

— Αυτή έπρεπε να πεθάνη κι' όχι ο Σάρλ! 'Εγώ είμαι η πραγματική μνηστή του!...

Τότε, η Νάντια απομακρύνθηκε άμέσως για να προλάβει κανένα έπεισόδιο.

Η Λίνα, η άλλη, χλωμή, μπήκε στην έκκλησία. Τα βλέμματα όλων στυλώθηκαν πάνω της, γιατί κανείς δεν είχε ξαναδεί αυτή την κοπέλλα, με τα καστανά μαλλιά, το αποφασιστικό ύφος και τα μάτια γεμάτα δάκρυα.

Σε λίγο μαθεύτηκε απ' όλους περί τίνος έπρόκειτο. Η Λίνα ήταν κόρη εργατών και γνώριζε τον Σάρλ πριν από τρία χρόνια. Ο Σάρλ την είχε ζητήσει μία μέρα απ' τους δικούς της, περίμενε όμως, όπως έλεγε, ν' αποκτήσει μία καλύτερη θέσι στην εταιρεία που δούλευε.

Το ειδύλλιο τους ήταν τρυφερό σαν έρωτικό παραμύθι. Ο Σάρλ έδειχνε πως λάτρευε κυριαλεκτικά τη Λίνα και πως δεν ζητούσε τίποτ' άλλο στη ζωή παρά να την κάνει ευτυχισμένη.

Εκείνη πίστευε βαθειά στην αγάπη του κι' ήταν βέβαιη πως τίποτα πια στον κόσμο δεν θα μπορούσε να τους χωρίσει. Συναντιόντουσαν σχεδόν κάθε βράδυ στην άκρη του πάρκου κι' από εκεί τρα-

ποτάριζαν. Στο μεταξύ, η αστυνομία προσπαθούσε να βρή τους δολοφόνους του Σάρλ. 'Υστερ' από πολλές έρευνες κι' ανακρίσεις, ανακάλυψε πως το έγκλημα το είχε κάνει κάποιος Γκαστόν, ένα ύποπτο ύποκειμενο, που ήταν άλλοτε φίλος της Νάντιας.

Όταν η αστυνομία κάλεσε τη Νάντια και τον Γκαστόν σε αντιπαράστασι, εκείνος είπε κυνικά στην κοπέλλα:

— Δεν με νοιάζει που τον έστειλα στον άλλο κόσμο το φιλάρακο σου! Τον προτιμήσεις από μένα και εκδικήθηκα!

Οι αστυνομικοί αναγκάστηκαν να επέμβουν για να εμποδίσουν τη Νάντια, που σαν μαινάδα ρίχτηκε πάνω στον Γκαστόν για να του ξεσχίσει το πρόσωπο με τα νύχια της!

Έτσι η κοινή γνώμη ησύχασε με την ανακάλυψι του δολοφόνου. 'Αλλ' η θλιβερή αυτή ιστορία δεν είχε τελειώσει. Όλοι έμαθαν πως η Νάντια είχε στείλει ένα γράμμα στην αντίζηλό της, τη Λίνα, που η δυστυχισμένη όμως δεν το διάβασε ποτέ...

Η Λίνα είχε καταντήσει πια η σκιά του εαυτού της. Το ξαφνικά εκείνο γκρέμισμα της ετυχίας της έσκιζε την καρδιά της και πλήγωσε την ψυχή της αγιάπρευτα.

Ερχόνταν στιγμές που νόμιζε πως θα τρελλανόταν, γιατί δεν μπορούσε να πιστέψει ακόμα την προδοσία του Σάρλ και τον θανάτο και τραγικό εκείνο χαμό του.

— Όλα τελείωσαν, λοιπόν; Όλα; ψιθύριζε στεναζώντας, ενώ από τα μάτια της κυλούσαν χοντρά δάκρυα.

Πώς είχε μπορέσει να ξεχάσει τους δρκους του και τις υποσχέσεις του και ν' αγαπήσει μία άλλη γυναίκα; Μά τι κέρδιζε βασανίζοντας το μυαλό της μ' αυτές τις φοιχτές σκέψεις; 'Η φοβερή πραγματικότητα ήταν μία: Ο Σάρλ δεν ζούσε πιά. Κι' η αίτια του θανάτου του ήταν εκείνη η μοιστή γυναίκα, η Νάντια!...

Η Λίνα ένοιωθε πως δεν θα μπορούσε ν' άνθεξι στο σκληρό εκείνο χτύπημα της μοίρας. Περνούσε τις μέρες της κλαίγοντας απαρηγόρητα και κυττάζοντας μία μεγάλη φωτογραφία του Σάρλ, που είχε πάνω στο μικρό κομοδίνο της, δίπλα στο κρεβάτι. Τα λουλούδια, που έβαζε πάντα σ' ένα ανθοδοχείο, δίπλα στη φωτογραφία, είχαν τώρα μαραθρή και τα χλωμά πέταλά τους έπεφταν μπροστά στη μορφή του αγαπημένου της.

— Ο θάνατος... ψιθύριζε με αγωνία. Ο θάνατος με τριγυρίζει από παντού...

Κι' άρχισε να μισή την ίδια τη ζωή της! Δεν ήθελε να ζήσει πε-

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΜΗΝΥΜΑ

ρισσότερο... Επιδίωκνυσε να πεθάνη κι' αυτή, μία και δεν ζούσε πια ο Σάρλ.

Ξαφνικά, μέσα στο θολωμένο μυαλό της, πέρασε μία σκέψη και το φάτισε σαν λαμπερή αχτίδα. Έπρεπε να πάη να συναντήσει τον αγαπημένο της στην άλλη ζωή.

Εκεί δε βρισκόταν η Νάντια! Ο Σάρλ θα καταλάβαινε έτσι πως η Λίνα τον αγαπούσε περισσότερο από την άλλη και θα ένοιωθε μία άπειρη ευγνωμοσύνη γι' αυτήν, που δεν θέλησε να τον αφήσει μόνο... Θα έβγαζε έτσι γρήγορα τη Νάντια και θα θυμάταν τα τρυφερά έρωτικά λόγια, που έλεγε άλλοτε στη Λίνα. 'Η παλιά αγάπη τους θα τους ένωσε για πάντα, αιώνια...

Η Λίνα μία νύχτα, βγήκε σαν τρελή από το δωμάτιό της και πριν προφτάσει κανείς να τη συγκρατήσει, ανέβηκε στην ταράσσα του σπιτιού της. Κι' από κει, με μία σπαραχτική κραυγή, σαν να καλούσε μ' αυτήν τον αγαπημένο της, έπεσε στο κενό.

Όταν έτρεξαν κοντά της, η Λίνα κείταν αιμόφυρτη, νεκρή στην αλή του σπιτιού...

Φυσικά, η αστυνομία ανακατεύθηκε και πάλι κι' ανακάλυψε και το γράμμα της Νάντιας, που το δημοσίευσαν οι εφημερίδες:

«Σε μίσησα—έγραφε η Νάντια στη νεκρή πια Λίνα—από ζήλεια. Δεν σου έκλεψα τον Σάρλ, κι' ούτε φταίω εγώ αν σε παράτησε και μ' αγάπησε. Δεν σου γυρεύω συγγνώμη γι' αυτό, γιατί έχω κι' εγώ τον πόνο μου.

«Θα με ρωτήσεις για ποιο λόγο σου γράφω: για να σου αποκαλύψω πως έχω μέσα στα απλάχνα μου ένα πλάσμα, που σε λίγους μήνες, θα δει το φως του ήλιου. Είναι το παιδί του Σάρλ. Κι' εσύ κι' εγώ ονειρευόμαστε το γάμο με τον Σάρλ. 'Η μοίρα όμως θέλησε να μ' αφήσει μόνη: εσύ έχασες για πάντα τον Σάρλ, άλλ' ο Σάρλ ζή τώρα ξανά μέσα μου, χάρι στο παιδί του. Δε νοιώθω τον εαυτό μου απελτισμένο, κάθε άλλο! Θάλεγα πως είμαι χαρούμενη. 'Αν έχως μάλιστα τη δύναμι, θα ήθελα εσύ να βαφτίσεις το παιδί μου...».

Η Λίνα δεν διάβασε ποτέ το τελευταίο μήνυμα της Νάντιας. Και ίσως να ήταν καλύτερα έτσι, γιατί η απογοήτευσι της θα ήταν ακόμα πιο μεγάλη, γι' αυτήν, που τόσο είχε πιστέψει στα έρωτικά λόγια και στους δρκους του Σάρλ.

ΜΙΣΕΛ ΜΕΡΣΙΕ

Ηταν μία μαγευτική ανοιξιάτικη βραδιά, απ' αυτές που ξυπνάνε την καρδιά και την κάνουν να ζητάει αγάπη. Μέσα σ' ένα μυρωμένο άλσος γλυκομιλούσαν δυο έρωτευμένοι: ο πρίγκιπας κι' η πριγκιποπούλα.

— Τί καλά που είναι, σ' αυτή τη μοναχική γωνιά! Έλεγε εκείνη. Όλα γύρω μου σιωπούν... κι' όμως ακούω τόσο καθαρά την ψυχή μου να μιλάει!... Πές μου, είν' αλήθεια πώς θα παντρευτούμε σε δέκα μέρες; Θα σημάνουν χαρούμενα οι καμπάνες για το γάμο μας;

Ο πρίγκιπας την κούταζε τότε τρυφερά κι' απάντησε με φλογερή φωνή:

— Ω, από πόσον καιρό συλλογίζομαι αυτή την κωδωνοκρουσία! Θάθελα νάναι επιβλητική, απέραντη, βαθεία, μα καί καινούργια, καθαρή... Θάθελα μία καμπάνα που να σκορπίζει ως ψηλά στον ούρανο τη μεγάλη μας χαρά. Μία καμπάνα από μέταλλο όμοιο με κρύσταλλο, που η δυνατή φωνή της θα ξεχύνει ως τα πέτρατα του κόσμου το τραγούδι της καρδιάς μας! Μία καμπάνα που να σημαίνει χαρούμενα, θριαμβευτικά, ταιριάζοντας τους χτύπους της με τα χτυποκάρδια μας.

Στάθηκε λίγο κι' ύστερα συνέχισε με πάθος:

— Έλεγα να πάω μία μέρα στο μακρινό βασίλειο που βρίσκονται οι καμπάνες, για να διαλέξω αυτήν που ήθελα... Θα πάω και θα πω στο βασιλιά που εξουσιάζει όλες τις καμπάνες: «Αν τόλμησα νάρθω ως τη χώρα σου, τόκαμα για την αρραβωνιαστικιά μου. Το πρόσωπό της μοιάζει με μισάνοιχτο λουλούδι. Τα μάγουλά της με πέταλα τριαντάφυλλων... Αγαπιόμαστε και πρόκειται να παντρευτούμε σε λίγο. Οι καμπάνες θα μπουν τότε σε κίνηση και θα σκορπίσουν παντού τους δυνατούς ήχους τους. Μα έμεις θα προτιμούσαμε να σημαίνει μία μόνο καμπάνα... Πρέπει όμως ναχνη έναν ήχο τρυφερό μαζι' και δυνατό, που να πετάει χαρούμενα απ' τη μία καρδιά στην άλλη.

»Τί λές, δεν είναι καλή η ιδέα μου; Και δεν θ' αργήσω καθόλου να την πραγματοποιήσω. Φεύγω τώρα αμέσως!...

Κι' ο έρωτευμένος πρίγκιπας, χωρίς να χάσει καιρό, τράβηξε για το βασίλειο που βρίσκονταν οι καμπάνες. Βρήκε το βασιλιά, του μίλησε και πήρε την άδεια να πάει ελεύθερα να διαλέξει την καμπάνα του.

Πέρασε μπροστά από πολλές καμπάνες, όλων των ειδών. Μα καμιά δεν τον σταματούσε. Τις κούταζε και προσπερνούσε.

Ξαφνικά στάθηκε. Η καμπάνα που γύρευε, ή καμπάνα που όνειρευότανε, βρισκόταν μπροστά του, ακριβώς όπως τη φανταζόταν! Το μέταλλό της ήταν σάν γυαλί, η φωνή της σάν άσπρη. Μα δεν ήταν γυαλί, ούτε άσπρη.

Ο πρίγκιπας χάρηκε πολύ που την είδε, και

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

μου; Τα μάτια του κλείνουνε, τα χέρια του πέφτουνε... Δεν έχει ιδέα, λοιπόν, να ξεψυχάει κάτω απ' αυτή την άψυχη καμπάνα, δίχως να μπορέσω να του δώσω ούτ' ένα τελευταίο φιλή!...

»Αγάπη μου, ζύπνα! Βάλε τα χείλη σου πάνω στο μέταλλο... Θα κολλήσω κι' εγώ τα δικά μου στο ίδιο μέρος, απ' έξω... Ω, πόσο σ' αγαπώ!

Και το θαύμα έγινε! Η καμπάνα ράγισε απ' το φλογερό φιλή, έσπασε, έγινε χίλια κομμάτια. Κι' ο πρίγκιπας πετάχτηκε έξω, ζωντανός, τρίβοντας τα μάτια του.

— Πώς! Γλύττωσα;... είπε.

Η συγκίνησή του δεν τον άφησε να προσθέσει τίποτ' άλλο.

— Ναι, αγαπημένη μου, του απάντησε εκείνη. Βλέπεις, τίποτα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο αληθινό φιλή της αγάπης!... Ας ευχαριστήσουμε το Θεό για τη σωτηρία σου... Μα έλα να φύγουμε πιά απ' αυτό το μαγεμένο τόπο... Ω, γιά στάσου! Ακουσε... Μία γλυκεία μελωδία φτάνει ως εδώ!

Κοντά στη λίμνη, που τη σκέπαζε μία ελαφριά καταχνιά, τα λουλούδια κουνιόνταν ελαφρά στον άνεμο. Τα κοπάδια γύριζαν απ' τη βοσκή και τα κουδούνια τους ήχουσαν αρμονικά. Ένας βοσκός τραγουδούσε γλυκούς σκοπούς με τη φλογέρα του. «Εν' αβδόνι άποχαιρετούσε την ημέρα. Σήμαινε έσπερινός.

Η μαγική χώρα με τις καμπάνες έπαιρνε τώρα μία ζωή δική της, όχι πια παραμυθένια. Η νύχτα έπεφτε γύρω, απλώνοντας σιγά-σιγά τα σκοτεινά κρέπια της.

Η ιερή ώρα που τα πάντα γαληνεύουν και βυθίζονται σε μία μελαγχολική έκσταση, για το άργο ξεψύχισμα της μέρας, που χάνεται σάν φευγαλέο δράμα, περνώντας μέσα απ' την ίδια τη ζωή τους...

Ο πρίγκιπας παρακολουθούσε μαγεμένος το θαύμα της μαργαριταρένιας άρας, της ώρας που δεν είναι ούτε φώς ούτε σκοτάδι, μα η γλυκή κι' αμφίβολη ώρα του όνειρου!

Πέρασε ελαφρά το χέρι του στη λυγερή μέση της αγαπημένης του. Πήρε το μικρό κάτασπρο χεράκι της και τόφερε άδρά στα χείλη του.

Εκείνη έγειρε μεθυστικά το κεφάλι της στον ώμο του κι' απόμειναν σιωπηλοί, παραδομένοι στο εύτυχισμένο πεπρωμένο της μεγάλης αγάπης τους.

Ο έσπερινός εξακολουθούσε ν' άργοςηαίνε κάπου εκεί μακριά. Οι γλυκές νότες του έφταναν θαμπές, απαλές σάν υπερκόσμιο χάδι που θάπτε τις αισθήσεις τους και τις έρωτευμένες καρδιές τους...

— Νά η κωδωνοκρουσία, η πιό αληθινή, η πιό γλυκεία, η πιό μαγευτική! είπε η πριγκιποπούλα στο σύντροφό της. Γιατί να γυρεύουμε μακριά τη χίμαιρα κι' όχι εκείνο που έχουμε μπροστά μας;...

M. ΣΙΑΒΕΡ

Τά μυρμήγκια τρώνε τα λεφτά

Τα χαρτονομίσματα της νέας έκδόσεως, που κυκλοφόρησε τελευταίως στο Ναγκπούρ των Ινδιών, αποδείχθηκαν εξαιρετικά αγαπητά... στα άσπρα μυρμήγκια, που άφθουν σ' αυτή την περιοχή. Πραγματικά, τα έντομα αυτά τα καταβροχθίζουν, όπου τα βρούν! Ένα πακέτο με 38.000 «ρούπιες» (περίπου 240.000.000 δραχμές) έπαθε τόσες ζημιές απ' τα μυρμήγκια, ώστε χρειάστηκε να τα αντικαταστήσει η Τράπεζα με καινούργια.

—Αγαπημένε μου, του είπε η πριγκιποπούλα, τίποτα δεν μπορεί ν' αντισταθεί στο αληθινό φιλή της αγάπης!...

βιάστηκε να τη φορτωθή και να την πάρη. Μά, καθώς την έβαλε στους ώμους του και κίνησε να φύγει, γλύστρησε. Με το γλύστρημά του αυτό, έπεσε από πάνω του η καμπάνα και τον σκέπασε. Κι' ο πρίγκιπας βρέθηκε έτσι κλεισμένος σε μία άσυνήθιστη φυλακή...

Η πριγκιποπούλα ανησύχησε για τον καλό της, που άργούσε

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΦΥΜΑΤΙΩΣΕΩΣ

Ποιά είναι η αληθινή αξία της «Ισονιαζίδης»

ΘΑ ξέρετε, κατά πάσαν πιθανότητα, ότι η φυματίωση προκαλείται από ένα μικρόβιο, που φθείρει τους ιστούς του σώματος και δημιουργεί αποστήματα και κοιλότητες στους πνεύμονες, τον εγκέφαλο, τους σπένες ή τα όστα. Στο δέρμα, το μικρόβιο αυτό σχηματίζει φρικτά έλκη. Ως επί το πλείστον όμως, προσβάλλει τους πνεύμονες. Προστατεύεται δε από ένα στρώμα κηρού που το περιβάλλει.

Επί αιώνας δόκλινους, οι γιατροί δεν διέθεταν κανένα ειδικό φάρμακο έναντιόν του. Συνιστούσαν μόνο την τόνωση του οργανισμού, με άναπαυση, καλοφάγια και καθαρόν αέρα, για να νικήση ίσως το μικρόβιο. Με την ανακάλυψη της στρεπτομυκίνης, απέκτησαν για πρώτη φορά, ένα όπλο, έστω και άτελές, που μπορούσε να προσβάλει το μικρόβιο. Μπορούσαν επιτέλους κάτι να κάνουν κι' αυτοί, αντί να κάθονται με τα χέρια σταυρωμένα... Υστερα προστέθηκε στο όπλοστάσιό τους και το ΠΑΣ.

Μερικά χρόνια αργότερα, το 1952, εμφανίσθηκε ξαφνικά η Ισονιαζίδη—ή «διανικουλίη», όπως την ονόμασαν στην Ελλάδα. Υπήρξε καρπός έρευνών μακρών και κουραστικών. Οι γιατροί που πειραματιζόνταν πρώτοι μ' αυτή, προσπάθησαν να κρατήσουν όσο το δυνατόν μεγαλύτερη μυστικότητα. Δυστυχώς όμως, η είδησις έφτασε ως τους δημοσιογράφους, απ' τις αφηγήσεις των συγγενών διαφόρων άρρώστων, που είχαν παρουσιάσει καταπληκτική βελτίωση με το νέο φάρμακο.

Οι αμερικανικές έφημερίδες χάλασαν τότε τον κόσμο, δημοσιεύοντας συνταρακτικές περιγραφές στις πρώτες σελίδες τους, καθώς και φωτογραφίες φυματικών διαφόρων ανατοριών, που χόρευαν απ' τη χαρά τους. Ο θόρυβος αυτός άρχισε στις 27 Φεβρουαρίου 1952—ημέρα που ονομάσθηκε «Μαύρη Πέμπτη» απ' το δόκτορα Ρόμπιντς, ένα απ' τους «πατέρες» του νέου φαρμάκου. Δεν άργησε δε ν' αποδειχθεί ότι ήταν πρόωρος, βλαβερός και υπερβολικός...

Οι περισσότεροι φυματικοί ήθελαν τώρα να εγκαταλείψουν τις κλασικές μεθόδους θεραπείας και να πάρουν τα θαυματουργά χάπια. Δεν ένοιούσαν να υποβληθούν σε απαραίτητες χειρουργικές επεμβάσεις, κι' όταν ακόμη ήταν τόσο προχωρημένη η κατάστασή τους, ώστε δεν θα μπορούσε πιά να τους ωφεληθεί η Ισονιαζίδη.

Φυσικό ήταν να εμφανισθεί αμέσως μία ζωηροτάτη αντίδραση εκ μέρους των συντηρητικών γιατρών, που δεν πίστευαν στην αξία του νέου φαρμάκου, χαρακτηρίζον «εσφαλτάνα» τους υποστηρικτές του και διατύπωναν την υπόνοια ότι όλη αυτή η ιστορία δεν ήταν παρά μία συνωμοσία για την οικονομική καταστροφή των ιδιωτικών ανατοριών. «Ποτέ άλλοτε δεν είδα τέτοια όξεια επιστημονική διαμάχη—έγραφε ο διευθυντής της «Αμερικανικής Επιστημονικής Φυματιολογίας». Ο αγώνας αυτός θυμίζει τους θρησκευτικούς πολέμους του Μεσαίωνα.

Ένας διακεκριμένος γιατρός διακήρυξε ότι η Ισονιαζίδη δεν φαίνεται καθόλου αποτελεσματικότερη απ' τα άλλα αντιφυματικά φάρμακα. Και πρόσθετε, με πικρό σαρκασμό: «Αρκεί απ' τους άρρώστους που είδαμε πέσει στις φωτογραφίες να χορεύουν, είναι σήμερα νεκροί».

Αντίθετα, ένας άλλος βεβαίωσε ότι το νέο φάρμακο ήταν κατά 28 % αποτελεσματικότερο απ' τα προηγούμενα για την εξάφani των μικροβίων απ' τα πτύελα, κι' επομένως την πρόληψη της μετάδόσεως της ασθένειας.

Όταν τελείωσε σιγά-σιγά η διαμάχη και ήρεμσαν τα πνεύματα, διαπιστώθηκε ότι—όπως συνήθως—η αλήθεια βρισκόταν στη μέση. Αποδείχθηκε δηλαδή ότι η Ισονιαζίδη, μόνη της, είναι εξ' ίσου αποτελεσματική με το συνδυασμό στρεπτομυκίνης και ΠΑΣ, κατά της πνευμονικής φυματίωσης. Παρουσιάζει όμως το πλεονέκτημα νάναι φθηνότερη και πιό εύληπτη. Επίσης δεν προκαλεί τοξικές αντιδράσεις (κάποιος επιχείρησε ν' αυτοκτονήσει με 100 χάπια Ισονιαζίδης και δεν έπαθε ούτε... κακοστομαχία!). Αντίθετα, η στρεπτομυκίνη φέρνει κάποτε βαρυντικά ή και κώφωση, το δε ΠΑΣ βαραίνει υπερβολικά το στομάχι.

Τέλος, χρησιμοποιημένη μόνη της, έδωσε ικανοποιητικώτατά αποτελέσματα κατά της κεγχρωδούς φυματίωσης και της φυματιώδους μηνιγγιτιδίας, δηλαδή δύο μορφών φυματίωσης που ήταν άλλοτε 100 % θανατηφόροι.

Όπως ανακοινώθηκε τελευταίως σ' ένα Ιατρικό συνέδριο, η Ισονιαζίδη

αύξησε κατά 60 % τις ελπίδες της διασώσεως από φυματιώδη μηνιγγιτιδα!

Οι δόκτορες Μάκ Ντέρμωτ και Μουσεναχίμ, η μεταχειρίστηκαν κατά της κεγχρωδούς φυματίωσης—στην οποία τα μικρόβια διασκορπίζονται σ' όλοκληρο το σώμα και φέρνουν γρήγορα το θάνατο, συχνά από μηνιγγιτιδα. Ως τώρα, το ένα τρίτο των άρρώστων αυτών πάθαιναν μηνιγγιτιδα κι' οι μισοί απ' αυτούς πέθαιναν. Επίσης τα 60 % εκείνων που δεν πάθαιναν μηνιγγιτιδα, παρουσιάζαν υποτροπές και πέθαιναν, μολοντί η στρεπτομυκίνη είχε φαινομενικά αναχαιτίσει την ασθένεια. Με την Ισονιαζίδη λοιπόν, δεν αναφέρεται καμιά περίπτωση εμφάνισης μηνιγγιτιδίας, ούτε και υποτροπής!

Όπως είχε αποδειχθεί πειραματικά, τα μικρόβια της φυματίωσης άποκτούν σιγά-σιγά άνωγή στην Ισονιαζίδη—ιδίως όταν χορηγείται μόνη της, χωρίς στρεπτομυκίνη. Κι' όμως δεν έλαττωνόταν η αποτελεσματικότητά του φαρμάκου! Πώς εξηγείται αυτό το μυστήριο;

Κατά τη θεωρία που υποστηρίζει ένας γιατρός, τα μικρόβια αυτά, που έγιναν ανθεκτικά στην Ισονιαζίδη, έχουν χάσει συγχρόνως την τοξικότητά τους. Επομένως, μολοντί εμφανίζονται στα πτύελα, ο άρρωστος εξακολουθεί να καλλιτερεύει.

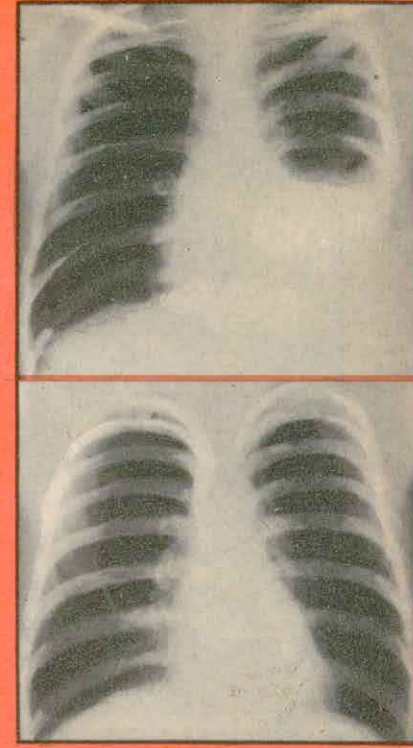
Αντίθετα, προκειμένου για τη στρεπτομυκίνη, όταν τα μικρόβια συνηθίσουν πιά σ' αυτήν, η κατάσταση του άρρώστου χειροτερεύει ραγδαία. Η θεωρία αυτή έχει επιβεβαιωθεί με παρατηρήσεις σε πειραματόζωα, καθώς και σε 57 άρρώστους ενός ανατορίου, που είχαν μόν ανθεκτικά μικρόβια στα πτύελά τους, δεν παρουσίασαν όμως την παραμικρή επέκταση της ασθένειας σε άλλα μέρη των πνευμόνων.

Τέλος, αποδείχθηκε ότι η Ισονιαζίδη μπορεί να χορηγηθεί με ικανοποιητικά αποτελέσματα σε «περιπατητικούς» άσθενείς, που δεν θέλουν ή δεν μπορούν να υποβληθούν στην κλασική θεραπεία της αναπαύσεως. Γι' νονται δε τώρα πειράματα, για να εξακριβωθεί μήπως δεν χρειάζεται καν άναπαυση σε ώριμμένες περιπτώσεις φυματίωσης, εφόσον χορηγείται Ισονιαζίδη.

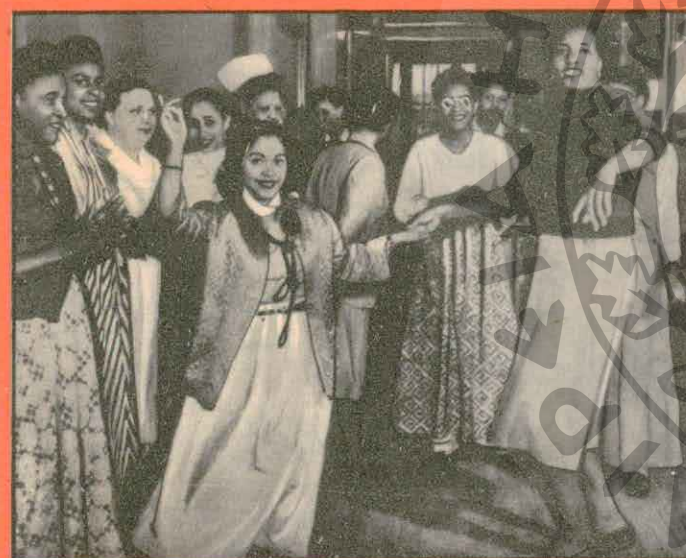
Εξ' άλλου, ο συνδυασμός Ισονιαζίδης και στρεπτομυκίνης απέδειχθηκε ανώτερος από κάθε άλλη φαρμακοθεραπεία. Χρησιμοποιήθηκε από τότε σε πολλούς στρατιωτικούς, που κόλλησαν φυματίωση από τους Ιθαγείς της Κορέας, και τους θεράπευσε στα 90 % των περιπτώσεων.

Στο Πανεπιστήμιο του Σικάγου έγιναν πειράματα με Ισονιαζίδη που περιείχε ραδιενεργόν άνθρακα, για την εξακρίβωση της διεισδυτικής ικανότητας του φαρμάκου σε ανθρώπους. Επιβεβαιώθηκε λοιπόν εκείνο που είχε παρατηρηθεί είδη σε ζώα: ότι δηλαδή η Ισονιαζίδη διασπείρεται σ' όλο το σώμα, συγκεντρώνεται όμως ιδιαίτέρως στους πνεύμονες, όπου και χρειάζεται περισσότερο.

Στη φυματίωση των όστων, η στρεπτομυκίνη είχε αποδώσει μέτρια αποτελέσματα. Η Ισονιαζίδη όμως κάνει θαύματα σε τέτοιες περιπτώσεις.

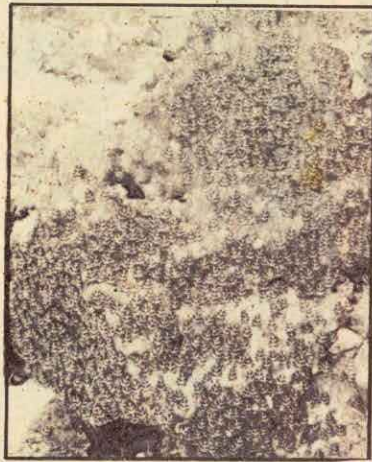
Ακτινογραφίες άρρώστου που πάθαιναν σε χρονικό διάστημα έξη μηνών και δείχνουν πώς η «Ισονιαζίδη» καθάρισε την πνευμονική μόλυνση (όμιχλώδης περιοχή της άνω φωτογραφίας).

Η φωτογραφία αυτή προκάλεσε όλο το θόρυβο γύρω από την «Ισονιαζίδη». Άρρωστοι που μέχρι πρό τινας ήταν κατάκοιτοι στα κρεβάτια τους, χορεύουν στην αίθουσα του νοσοκομείου (Ση-Βιού) της Νέας Υόρκης. Τη μεταβολή αυτή την έφεραν λίγα χαπάκια...

Σήμερα οι άρρωστοι δεν χορεύουν πιά, η θεραπεία όμως συνεχίζεται, μολοντί οι αποτελέσματά της δεν είναι και τόσο εντυπωσιακά, όπως τα παρουσιάζει η άλλη φωτογραφία.

Όταν οι πεταλούδες είναι κουρασμένες στους κορμούς των δέντρων, νομίζει κανείς ότι αποτελούν ένα συμπαγές σώμα κάποιου περιέργου φλοιού...

Η ΚΟΙΛΑΔΑ μέ τις πεταλούδες

Ένα μοναδικό θέαμα στη Ρόδο

Ένα μοναδικό θέαμα, απ' αυτά που παραμένουν ανεξήγητα, είναι οι πεταλούδες της Ρόδου. Ο ξένος, που επισκέπτεται την κοιλάδα με τις πεταλούδες, φεύγει με τις καλύτερες εντυπώσεις και συχνά παραξενεύεται με την αδιαφορία των Ροδίων, όταν μιλούν για το εκπληκτικό αυτό φαινόμενο. Προτινούν απλά στους ξένους να επισκεφθούν τις «πεταλούδες», κι' αποφεύγουν να μιλήσουν περισσότερο γι' αυτές, επειδή οι ίδιοι συνήθισαν ασφαλώς αυτό το θέαμα και δεν τους κάνει πια καμμία εντύπωση.

Ανάμεσα λοιπόν σε δυο υψώματα, με οριζώδη βλάστηση, με τρεχούμενα νερά και με διάφορα πουλιά που γεμίζουν την ατμόσφαιρα με πρόσχαρα κελαιδίσματα, υπάρχει μία περιοχή μήκους και πλάτους όχι μεγαλύτερου από 100 μέτρα, που όμοια της ασφαλώς δεν υπάρχει σ' άλλωκληρο τόν κόσμο.

Χιλιάδες πεταλούδες πετούν πέρα - δώθε, δημιουργώντας ένα σύννεφο που σ' εμπόδιζε να διακρίνης τα διάφορα αντικείμενα λίγα μέτρα πιο πέρα. Όλες οι πεταλούδες της ίδιας οικογενείας, καστανοχρώμες από πάνω και κοκκινωτές από κάτω, προσφέρουν ένα γοητευτικό και χαρούμενο θέαμα.

Τα πελώρια γυρτά δέντρα σκεπάζουν το τοπίο και μόνο σποραδικές ακτίνες του ήλιου καταφέρνουν να φτάσουν στο έδαφος, μοιάζοντας σαν χρυσές τεντωμένες κλωστές, που καταλήγουν στα κρυστάλλινα νερά ενός ρυακιού, που συμπληρώνει το παραδεισιακό αυτό τοπίο.

Όλη αυτή η εικόνα θυμίζει ζωγραφίες ή εγχρώμα φιλμ φυσικών καλλονών ή ακόμη και πίνακες μεγάλου ζωγράφου.

Οι άνθρωποι επίσης φρόντισαν με καλλιτεχνικές τροποποιήσεις να στολίσουν με ακόμη μεγαλύτερη όμορφιά το προνομιακό αυτό μέρος της Ρόδου.

Μικρά στενά δρομάκια, με πολύχρωμα χαλίκια και γραφικές ξύλινες γεφυρούλες διακοσμούν τη φύση.

Όσο για το γοητευτικό θέαμα που παρουσιάζουν οι πεταλούδες, είναι κάτι άπείρητο, όπως είπαμε. Έπισης το φαινόμενο τους αυτό παραμένει ανεξήγητο. Πολλοί ειδικοί προσπάθησαν να δώσουν κάποια εξήγηση, αλλά καμμία δεν φαίνεται ικανοποιητική. «Ολόκληρη η

κοιλάδα, μακρούς αρκετών χιλιομέτρων με την ίδια διαμόρφωση του εδάφους και την ίδια βλάστηση, μένει... περιφρονήμένη από τις πεταλούδες και μόνο μία μικρή περιοχή τις προσελκύει.

Οι πεταλούδες δεν απομακρύνονται ποτέ από εκεί, λες και κάποια άορατη δύναμη τις κρατάει σ' εκείνο το μέρος.

Το χειμώνα οι πεταλούδες ναρκώνονται, ψοφούν και την άνοιξη απ' τα κουκούλια τους βγαίνουν οι καινούργιες, όλες ομοιόχρωμες και πάντα φτερουγίζουν μέσα στα δέντρα της περιοχής τους, που την κρατούν με... φανατισμό, σαν κληρονομιά των προγόνων τους!... Και η παραμονή τους εκεί θα συνεχιστεί ποιος ξέρει για πόσα χρόνια ακόμη.

Όταν οι πεταλούδες είναι χαρούμενες, φτερουγίζουν συνεχώς, παίζουν μεταξύ τους και ο μεγάλος αριθμός τους αποτελεί ένα μεγάλο σύννεφο που μετακινείται δεξιά και αριστερά, χωρίς όμως ποτέ να ξεπερνά την περιοχή τους, σαν να υπάρχουν άορατες δροστικές γραμμές, που ποτέ δεν παραβιάζουν.

Άλλοτε πάλι κουρασμένες από τα πολλά φτερουγίσματα, ησυχάζουν στους κορμούς και τα κλαδιά των δέντρων. Τότε είναι δύσκολο να τις διακρίνη κανείς. Αφομοιώνονται με το χρώμα του περιβάλλοντος και ξεγελούν τους περιέργους, που πηγαινουν εκεί για να τις δουν. Αρκεί όμως ένας θόρυβος, ένα χτύπημα των χεριών ή ένα κούνημα των κλαδιών για να τις ξυπνήσει και ν' αρχίσουν να πετούν χιλιάδες άμετρητες, μαζί, για ν' αποφύγουν τον κίνδυνο...

Βλέπεις λοιπόν κανείς συχνά διάφορες συντροφίες να χειροκροτούν, να κάνουν θόρυβο ή και να τραγουδούν ακόμη, για να ξεσηκώσουν τις πεταλούδες.

Το πραγματικό υπέροχο αυτό θέαμα πολλοί λίγοι ξένοι το ξέρουν. Και όμως παρουσιάζει ένα μεγάλο τουριστικό ενδιαφέρον!...

Ο εξερευνητής Στήθεσσον και οι ιθαγενείς της Σαμόα

Ο Άγγλος εξερευνητής Στήθεσσον κέρδισε την αγάπη και την αφοσίωση των ιθαγενών κατοίκων της νήσου Σαμόα με την παρακάτω ευγενική του πράξη:

Όταν οι Ευρωπαίοι κατακτητές της νήσου, για να τρομοκρατήσουν και υποτάξουν τον πληθυσμό της, έπιασαν και φυλάκισαν τον αρχηγό των ιθαγενών Ματάφα, ο Στήθεσσον τον επισκέφθηκε άμεσα στη φυλακή του και μοίρασε σ' αυτόν και στους συντρόφους του καπνό και άλλα δώρα.

Όταν, λοιπόν, βγήκαν από τη φυλακή ο Ματάφα και οι σύντροφοί του, έφτιαξαν με την προσωπική τους εργασία έναν μεγάλο δρόμο ως το σπίτι του Στήθεσσον. Κι' όχι μόνον αυτό αλλά τον έκαναν και αρχηγό μιάς από τις φυλές της Σαμόα. Η αφοσίωση αυτή του Ματάφα και των άλλων έριξε σε θαθείες σκέψεις το σωματωύλακα του Άγγλου εξερευνητού, τον Ιθαγενή Σοσίμο.

Ο Στήθεσσον τότε κατάλαβε τι σκεπτόταν και το έβλεπε:

Σοσίμο, η σοφία στους ανθρώπους είναι μεγάλο πράγμα.

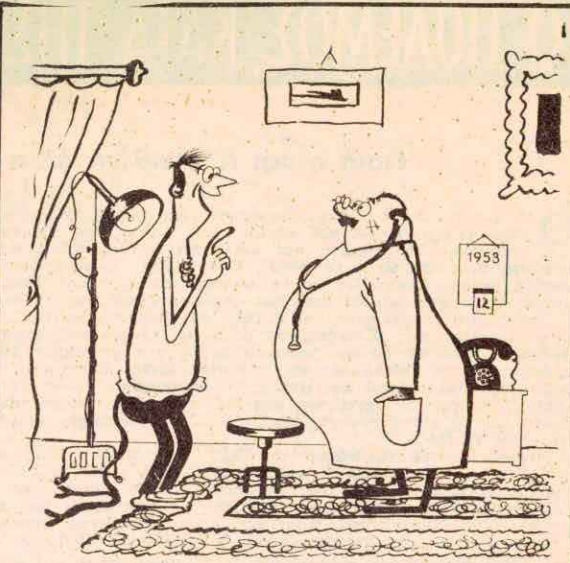
Όχι η σοφία, φάνηκε, απάντησε άμεσα ο Σοσίμο, αλλά η αγάπη και η αφοσίωση των ανθρώπων!

Όταν πέθανε ο Στήθεσσον, σε όλο το νησί εξαπλώθηκε βαθύ πένθος.

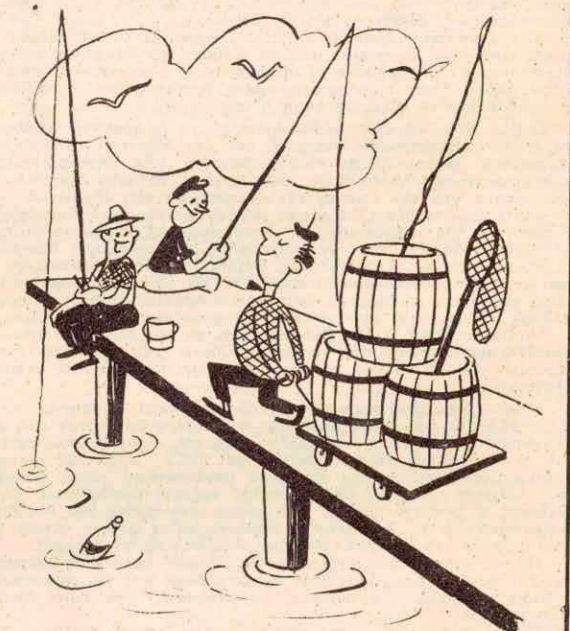
Στην κηδεία του μεγάλου εξερευνητού ήταν μόνον ένα λευκό: «Ένας Σκωτσέζος έντελως ξένος στο νησί».

Τι ζητάς έσυ εδω; τον ρώτησε ο Ματάφα.

«Ηρόβα να πληρώσω τον φόρο αφοσίωσης μου στον νεκρό... απάντησε. — Πάνε τώρα πολλά χρόνια — ο Στήθεσσον — με συνάντησε σ' έναν έρημο δρόμο. Είχα χάσει κάθε έλπιδα στη ζωή και ήθελα ν' αυτοκτονήσω. Έκείνος όμως με τα παρηγορητικά και ενδιαφέροντικά λόγια του μου ξαναζέστανε την καρδιά...»

— 'Ηταν καιρός πιά να μ' επισκεφθίτε!
— Γιατί, γιατρέ; Πάνε τόσο άσχημα οι δουλειές σας;...

— Βρε αίσιοδοξία, πού την έχει ο άφιλότιμος!..

— 'Ο άντρας μου πήρε την άδεια του και πήγε για λίγες μέρες στα λουτρά!...

ΤΟ ΧΑΡΤΟΝΕΝΙΟ ΚΑΠΑΚΙ

Η παράξενη δολοφονία του Φρέντ Χόμππαχ

Αφού έριξε μία ματιά γεμάτη στοργή στη γυναίκα του, που κοιμόταν δίπλα του, ο πλούσιος κτηματίας Φρέντ Χόμππαχ ξαπλώθηκε στο κρεβάτι. Η ώρα ήταν 10. Μά, μόλις ο Φρέντ είχε κλείσει τα μάτια του, ανακάθισε ξαφνικά, με μία έκφραση αγωνίας χυμένη στο πρόσωπό του.

— Πάλι αυτοί οι καταραμένοι πόνοι!... ψιθύρισε, τρίβοντας την κοιλιά του.

Υπόφερε από δυνήρες στομαχικές ενοχλήσεις από 24 χρονών. Μά απόψε πονούσε περισσότερο από κάθε άλλη φορά. Αναγκάστηκε λοιπόν να ξυπνήσει τη γυναίκα του και της είπε:

— Πήγαινε να φωνάξεις το Σάμ. Αυτός ξέρει τι πρέπει να κάνω σε τέτοιες περιπτώσεις...

Πραγματικά, η κ. Χόμππαχ ντύθηκε πρόχειρα κι' έτρεξε να βρή το Σάμ Μπράουν, τον έπιστάτη του κτηματός, που είχε την κάμαρά του πάνω απ' την αποθήκη, στο βάθος της αυλής.

Ο Σάμ προσπάθησε ν' ανακουφίσει τον κτηματία, όπως άλλοτε, πιέζοντας το χέρι του πάνω στο στομάχι του. Μά οι πόνοι εξακολούθωναν και μάλιστα δυνάμωναν όλοένα!

Η κ. Χόμππαχ τηλεφώνησε επίτελους στο γιατρό τους, στην πόλη Χάρπερ του Κάνσας, που άπαιχε περί τα 10 χιλιόμετρα. Όταν όμως έφτασε ο δόκτωρ Γκουάμ, ήταν πια πολύ αργά. Ο Χόμππαχ σπάραζε φριχτά στο κρεβάτι του, και σ' λίγο ξεψύχησε. 'Απ' όλα τα συμπτώματα, ο γιατρός σχημάτισε την υπόνοια πως επρόκειτο περί δηλητηρίασης, κι' είσοποίησε την άστυνομία.

Ο σερίφης Τζωρτζ Γκάρμπερ, που ανέλαβε την υπόθεση, ρώτησε τη γυναίκα του Φρέντ τι είχε κάνει ο άντρας της όλο το βράδυ, ώπου πήγε να κοιμηθ.

— Όταν γύρισε απ' το Χάρπερ, απάντησε εκείνη, φάγαμε όπως συνήθως. Έγώ έβρασα αμέσως στο κρεβάτι, γιατί είχα δυνατό πονοκέφαλο, τόσο που άφισα απλута τα πιάτα. Ο Φρέντ ήθελε πολύ αργότερα...

Ο δόκτωρ Γκουάμ εξέτασε όλα τ' αποφάγια, τα πιάτα, τα προύσια, τα κουτάλια, αλλά δεν βρήκε πουθενά ίχνη δηλητηρίου.

— Παράξενο! είπε ο σερίφης, όταν το έμαθε. Κι' όμως, ο ιατροδικαστής βρήκε στο σώμα του Φρέντ στρυχνίνη αρκετή για να σκοτώσει 'έν' αλγο!

Μπορεί, απάντησε ο γιατρός. 'Αλλ' ο Φρέντ δεν δηλητηριάστηκε την ώρα του φαγητού του. Άλλωστε, η στρυχνίνη ενεργεί γρήγορα, μέσα σε μισή ώρα μόνο.

Το ίδιο απόγεμα, ο Γκάρμπερ έλεγε στην απαρηγόρητη χήρα: — Κάποιος έδωσε στον άντρα σας στρυχνίνη, μισή ώρα πριν πέσει στο κρεβάτι. Μπορείτε να μάς πείτε τι έκανε την ώρα εκείνη το θύμα;

Η γυναίκα επανέλαβε πως δεν ήξερε. Μά ο μικρός γιός της βεβαίωσε πως είχε δει τον πατέρα του να κουβεντιάζει με το Σάμ, κάτω στην αυλή. Ο σερίφης κάλεσε αμέσως τον έπιστάτη και τον ρώτησε σχετικά.

— Η γυναίκα επανέλαβε πως δεν ήξερε. Μά ο μικρός γιός της βεβαίωσε πως είχε δει τον πατέρα του να κουβεντιάζει με το Σάμ, κάτω στην αυλή. Ο σερίφης κάλεσε αμέσως τον έπιστάτη και τον ρώτησε σχετικά.

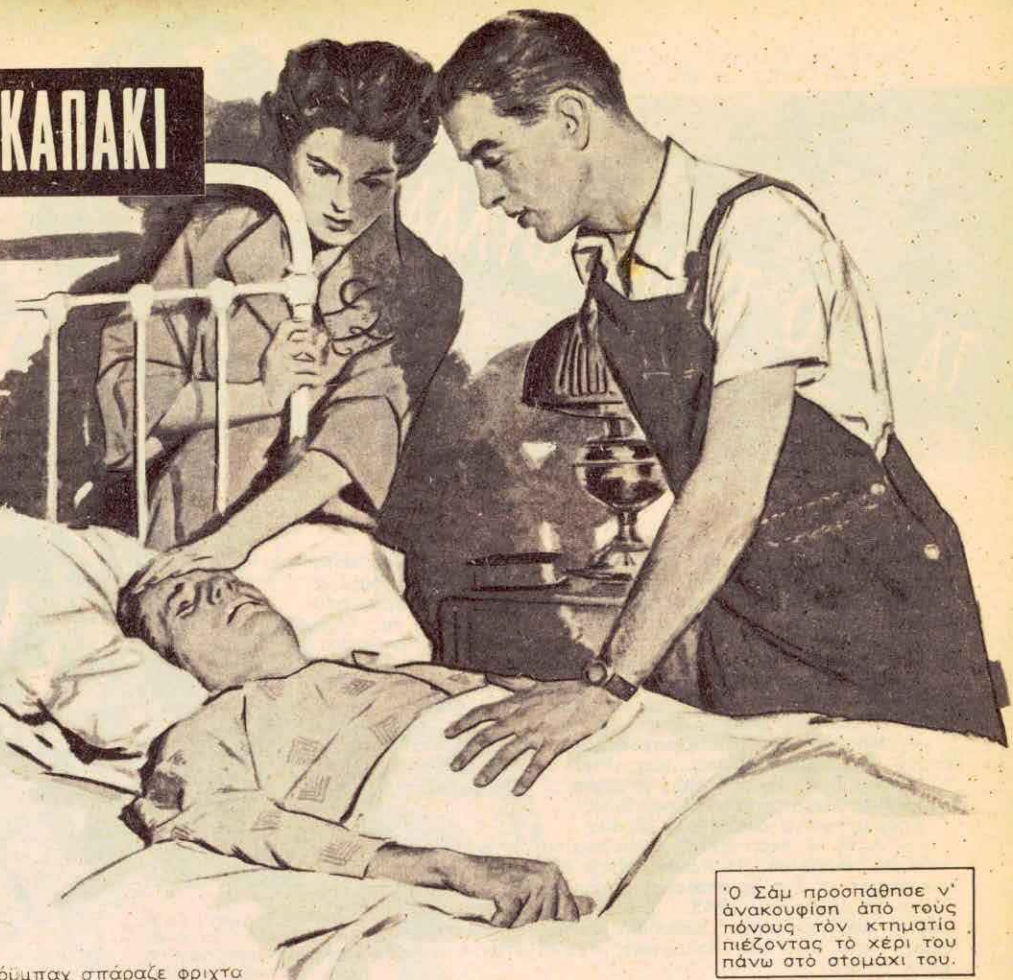
Είχε πάνω του μερικά ίχνη μιάς άσπρης σκόνης. Όταν τ' εξέτασε ο δόκτωρ Γκουάμ, δήλωσε πως ήταν στρυχνίνη!

Ο Γκάρμπερ ξαναπήγε στο μέρος που είχε βρή το καπάκι του κουτιού. Εξέτασε το έδαφος, ανακάλυψε κάτι πατημασιές και πήρε τα αποτυπώματά τους.

Ύστερα γύρισε όλους τους φαρμακοποιούς. Επ'ιτέλους, ένας απ' αυτούς του είπε πως είχε πουλήσει πρό ημερών λίγη στρυχνίνη στο Σάμ Μπράουν, μέσα σ' ένα άσπρο χαρτονένιο κουτί.

Ο Σάμ δεν τ' άσνηθηκε. Είχε προμηθευθ' το δηλητήριο — έπτε — για ν' αφτιάσει δολώματα για τους άρουραίους. Στις έπιμόνες — έπτε — επανειλημμένες έρωτήσεις του σερίφη, απαντούσε στερεότυπα πως δεν ήξερε τι είχε άπογίνει το κουτί με το δηλητήριο. Τό είχε χάσει απ' το δωμάτιό του.

Ο Γκάρμπερ εξακρίβωσε εξ άλλου ότι ο Σάμ κι' ο Φρέντ είχαν

Ο Σάμ προσπάθησε ν' ανακουφίσει από τους πόνους τον κτηματία πιέζοντας το χέρι του πάνω στο στομάχι του.

μαλώσει, πριν από τρεις μήνες, κι' ότι ο κτηματίας είχε διώξει τον έπιστάτη. Ρώτησε την κ. Χόμππαχ γιατί τον είχαν ξαναπάρει κατόπιν στην υπηρεσία τους.

— Ο Σάμ ήρθε και ζήτησε συγγνώμη για τη συμπεριφορά του, εξήγησε η χήρα. Ο Φρέντ τον λυπήθηκε τότε και του είπε πως θα τ' άδεχνούσε όλα.

— 'Ηταν κανείς παρών σ' αυτή τη συνομιλία; — Βέβαια! Ο Τζακ Σπένγκλερ, ο Χέρμαν Κράουζ, ο Μπερτ Γκρήν κι' ο Μπέν Ρόμιν, όλοι γείτονές μας.

Ο σερίφης πήγε αμέσως να ρωτήσει το Γκρήν.

— Έγώ έφτασα αργά, του είπε εκείνος. Ο Μπέν Ρόμιν όμως ήταν εκεί απ' την άρχη. Στο κτήμα του Ρόμιν, ένας υπηρέτης είπε στο σερίφη ότι ο κύριός του έλειπε στην πόλη, κι' ότι θα γύριζε αργά τ' απόγεμα. Καθώς ο Γκάρμπερ ανέβαινε σ' αυτοκίνητό του για ν' αφύγει, πρόσεξε κάτι άσπρο, μέσα σ' ένα σωρό από σκουπίδια.

— 'Ηταν ένα μικρό χαρτονένιο κουτάκι, δίχως καπάκι! Πήγε αμέσως στην πόλη, πήρε στο καλάι που είχε κλείσει το Μπράουν, και τον ρώτησε απότομα:

— Πές μου, Σάμ, ο Ρόμιν ήταν στενός φίλος με τους Χόμππαχ; — Πιστεύω πως ήταν κάτι παραπάνω... απάντησε ο έπιστάτης. Αυτός κι' η κυρία Χόμππαχ...

Τον διέκοψε ή άφιξη του Μπέν Ρόμιν. Ο σερίφης πήρε τότε το αυτοκίνημα απ' τις πατημασιές που είχε βρή στην αυλή, και το συνέκρινε με τα πατημασιά του Ρόμιν.

Ταίριαζε τελείως μ' αυτά! Στην άρχη, ο Ρόμιν άρνήθηκε την ενοχή του. Μά, όταν έμαθε για το κουτί που είχε βρεθ' στο κτήμα του, τ' άωολόγησε όλα:

— 'Ηταν τρυφερός φίλος της κ. Χόμππαχ, κι' είχαν συμφωνήσει οι δυο τους ν' άεκάσουν τον άντρα της, για ν' άχουν μεγαλύτερη ελευθερία.

— Επαφελήθηκαν απ' την άγορά της στρυχνίνης απ' το Σάμ. Την άλλη μέρα, η κ. Χόμππαχ φρόντισε ν' άπάσχαλωση αρκετήν ώρα τον έπιστάτη, ως ότου ο Ρόμιν μπη κρυφά στο δωμάτιό του και κλέψη το δηλητήριο. Έλπιζαν πως ο γιατρός θ' άπέδιδε το θάνατο του Φρέντ στη στομαχική του πάθηση. Είχαν πάντως ύπ' όψη τους, αν πήγαιναν άσχημα τ' άπραγματα ν' στρέψουν τις ύποψεις στο Σάμ.

— 'Η κ. Χόμππαχ προσποιήθηκε πως είχε πονοκέφαλο κι' έπρεσε στο κρεβάτι, αφού όμως έριξε τη στρυχνίνη στο χάλα ποτίνε πάντα ο άντρας της πόνε πάλι να κοιμηθ. Ύστερα φρόντισε να πλύνει καλά το φλυτζάνι και ν' άφισα το κουτί της στρυχνίνης στο πείραξί ενός παράθυρου της αυλής, για ν' ά τ' άπρη από κεί ο Ρόμιν και ν' ά τ' άεφανισθ.

— Όλα πήγαν καλά, ως ότου ο Ρόμιν γλύστρησε μέσα στην αυλή, για ν' άπρη το κουτί. Μή βέλοντας ν' άνάμη σπέρτο, ψάχούλεψε στα σκουπίδια, και τό καπάκι του κουτιού έπεσε χάμω — έκεί πού τό βρήκε αργότερα ο Γκάρμπερ.

Στις 17 Μαΐου 1919, οι δυο ένοχοι δικάσθηκαν και καταδικάσθηκαν σε ισόβια δεσμά.

ΤΑ ΔΥΟ ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΑ

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

Μας έδειξε μια νεαρή ακόμη γυναίκα, που περνούσε κείνη τη στιγμή από την πλαζ. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα με κλειστό γιακά και περπατούσε τόσο ανάλαφρα, που θάλεγε πως δεν πατούσε στο έδαφος. Οι κινήσεις της ήταν απλές, αλλά τόσο χαριτωμένες, που έκαναν άμέσως εντύπωση.

— 'Η Ρουντιτσέντα! μάς είπε.

Τόν κυττάσαμε με έκπληξη. 'Η Ρουντιτσέντα, τ' αστέρι του Μόντε Κάρλο, η χορεύτρια με την παγκόσμια φήμη!

— 'Ο φίλος μας χαμογέλασε.

— Μην ξεχνάτε, ότι έχουν περάσει τόσα χρόνια από την εποχή των θριάμβων της, μάς είπε. 'Αλλά περισσότερο από τα χρόνια έφθειραν την Ρουντιτσέντα οι λύπες... 'Επειτα από την τελευταία περιπέτειά της ιδίως...

Κρεμαστήκαμε από τα χείλη του.

— Αυτή η περιπέτεια χρονολογείται από την εποχή του πολέμου, συνέχισε. 'Η Ρουντιτσέντα έδινε τότε μια σειρά παραστάσεων σ' ένα άριστοκρατικό κέντρο της Γενεύης. 'Ηταν οι αρχές του 1943... Σ' όλες τις κατεχόμενες χώρες, οργανώνονταν μεθοδικά κινήματα αντίστασης. Πέρα από τον 'Ατλαντικό, σχεδιάζονταν η μεγάλη επίθεση...

— 'Η Ρουντιτσέντα, άπορροφημένη από την τέχνη της, δεν είχε καμιά ανάμιξη σ' όλα αυτά τα πράγματα. 'Ενα βράδυ, όμως, καθώς έφυγε από το κέντρο, άκουσε μια φωνή πίσω της:

— Μικρή Γαλλίδα, θέλετε να υπηρετήσετε την πατρίδα σας; — 'Η Ρουντιτσέντα γύρισε απότομα.

— 'Ο άνθρωπος που της είχε πη αυτά τα λόγια, φορούσε ένα τριμμένο κοστούμι, άρβυλες κι' ένα κασκέτο στο κεφάλι. Θά τον νόμιζες για έργατικό. 'Αλλά το βλέμμα κι' η έκφρασή του δεν ανταποκρίνονταν στην εμφάνισή του.

— Με μεγάλη μου χαρά, κύριε, απάντησε η χορεύτρια.

— 'Ημουν βέλγιος γι' αυτό, της είπε. Είσαστε Γαλλίδα, δεν είν' έτσι;... Καί λεγόσατε Μαρκέλλα Μονιέ... 'Ο πατέρας σας ήταν Γάλλος κι' η μητέρα σας 'Ισπανίδα... 'Ο χορός βρισκόταν μέσα στο αίμα σας και γι' αυτό γινήκατε χορεύτρια... 'Αλλά ξέρω καλά πως κι' η αγάπη για την πατρίδα σας βρίσκεται επίσης μέσα στο αίμα σας... 'Ο πατέρας σας έχει πεθάνει από καιρό. 'Η μητέρα σας μένει στο Παρίσι... Κάθε μήνα της στέλνετε τα μισά από ό,τι κερδίζετε... Δεν έχετε κανένα φίλο και ζητέ πολύ φρόνιμα...

— Βλέπω, ότι είσαστε πολύ καλά πληροφορημένος για μένα, του απάντησε χαμογελώντας.

— 'Αρχισαν να προχωρούν προς το μέρος του γειτονικού πάρκου. 'Επειτα από μερικά λεπτά, κάθησαν σ' ένα παγκάκι ο ένας πλάι στον άλλον.

— Μαρκέλλα, της είπε ο άγνωστος, εκτός από χρήματα, στέλνετε επίσης στη μητέρα σας διάφορα πράγματα, τρόφιμα, ρούχα κλπ. Μά έπειτα δεν μπορείτε να τα βγάλετε από τα έδελτικά σύνορα, πηγαίνετε μία φορά την εβδομάδα στο 'Ανεμάς, το μικρό αυτό γαλλικό χωριό, που δεν απέχει ούτε μία ώρα από τη Γενεύη. Προμηθεύεστε από εκεί τα πράγματα που θέλετε και τα στέλνετε στη μητέρα σας. 'Εκείνο που ζητάω από σας, είναι να δίνετε, κάθε φορά που πηγαίνετε στο 'Ανεμάς, ένα φάκελλο σε κάποιο πρόσωπο που θα σας υποδείξω...

— Μόνο αυτό; ρώτησε η χορεύτρια.

— 'Ο άγνωστος χαμογέλασε.

— Αυτό που σας ζητάω να κάμετε, είναι πολύ σοβαρό και επικίνδυνο, της απάντησε. 'Ακούστε τώρα: Συνιθίζετε όταν χορεύετε να έχετε ένα λευκό τριαντάφυλλο στα μαλλιά. 'Αν καταλάβετε κάποτε ότι σας παρακολουθούν κι' ότι είναι επικίνδυνο να σας συναντήσω, σ' αντικαταστήσετε αυτό το τριαντάφυλλο με ένα άλλο κόκκινο... Είσατε σύμφωνοι;... Εύχαριστώ... Πάρτε τώρα τον πρώτο φάκελλο...

— Την άλλη μέρα, η Μαρκέλλα έφυγε για το 'Ανεμάς και εξέτελεσε την παραγγελία του άγνωστου.

— Πέρασαν κάμποσες εβδομάδες.

— 'Η 'δουλειά', γινόταν κανονικά. 'Αλλά, ξαφνικά, η Μαρκέλλα είχε την εντύπωση πως την παρακολουθούσαν. Και, μία μέρα, κοντά στα σύνορα, την έπιασαν δυο άγνωστοι, που έψαχναν τις αποσκευές της κι' αυτήν την ίδια. Της είπαν πως ήταν τάχα αστυνομικοί που καταδιώκουν τους λαθρεμπόρους, αλλά η νέα κατάλαβε πως έπρόκειτο για Γερμανούς πράκτορες της υπηρεσίας αντικατασκο-

— 'Επειτ' από λίγη ώρα η Ρουντιτσέντα και ο άγνωστος περνούσαν τα σύνορα...

πείας. Δεν έφερε, ωστόσο, καμιά αντίρρηση. Γιατί είχε από πριν την πρόνοια να βάλει το φάκελλο που μετέφερε ανάμεσα στα μαλλιά της.

— 'Όταν ξαναγύρισε στη Γενεύη, η πρώτη της σκέψη ήταν να ειδοποιήσει τον άγνωστο να μην την ξαναπλησιάσει. Περίμενε, λοιπόν, την ώρα της παραστάσεως, για ν' αντικαταστήσει το λευκό τριαντάφυλλο με το κόκκινο. 'Αλλά το τελευταίο είχε εξαφανισθεί από το καμαρίνι της.

— 'Τα πράγματα ήταν πολύ σοβαρότερα από ό,τι είχε φαντασθεί. Οι έγχροϊ της βρίσκονταν ολόγυρά της. 'Αλλά πώς θα έκανε για να ειδοποιήσει τον άγνωστο, ότι δεν έπρεπε να την πλησιάσει;

— 'Στο τέλος, είχε μια έξυπνη ιδέα. Και να τί έκαμε:

— 'Όταν ήρθε η στιγμή για το νούμερό της, βγήκε ζωρή και χαρούμενη στη σκηνή κι' άρχισε να χορεύει τους λικνιστικούς σπασιόλικους χορούς της. Στα μαλλιά της φορούσε το λευκό τριαντάφυλλο, που έσημαινε: «Δεν υπάρχει κανείς κίνδυνος. Συνεχίστε». Ξαφνικά, όμως, το έβγαλε από τα μαλλιά της και το έφερε στο έπανω μέρος του στήθους της, κοντά στο λαιμό της... Την ίδια στιγμή, έχωσε ένα μικρό μαχαίράκι που είχε κρυμμένο στο χέρι της, μέσα στις σάρκες της... Το αίμα της, αναπηδώντας με όρμη, έδωσε κόκκινο το τριαντάφυλλο...

— 'Επειτα από λίγη ώρα, ετοιμάσθηκε για να φύγει. 'Αλλά, καθώς περνούσε από το διάδρομο, ένα χέρι την άρπαξε με όρμη και την τράβηξε μέσα σ' ένα άδειο καμαρίνι.

— 'Ηταν ο άγνωστος.

— Μας περιμένουν στην έξοδο, της είπε. Κι' όπως ξέρετε, δεν άστεϊούνται σε παρόμοιες περιπτώσεις...

— Πήδησαν κι' οι δυο από το παράθυρο στην αύλη του χτιρίου και βγήκαν από μια μικρή πόρτα που έβλεπε σ' ένα στενό δρόμο. 'Επειτα από λίγη ώρα, περνούσαν τα σύνορα.

— Είχαν σωθεί!...

— 'Αλλά την άλλη μέρα, η Ρουντιτσέντα ψιγνόνταν από τον πυρετό. Το μικρό τραύμα της είχε μολυνθεί και κατάντησε με τον καιρό μια μεγάλη πληγή. Η δυστυχισμένη πάλεψε δυο ολόκληρους μήνες με το θάνατο. 'Εγινε, τέλος, καλά, αλλά στο στήθος της παρέμεινε μια βαθειά ούλη, που είναι πολύ αντιασθητική.

— Καταλαβαίνετε τώρα, συνέχισε ο φίλος μας, γιατί η Ρουντιτσέντα φοράει πάντα κλειστούς γιακάδες. 'Απομένει να σας εξηγήσω γιατί είναι ντυμένη στα μαύρα...

— Αυτό είναι μια άλλη ιστορία. 'Η Ρουντιτσέντα κι' ο άγνωστος, που δεν ήταν άλλος από το Γάλλο ταγματάρχη Ραούλ Λερούα, αγαπήθηκαν παράφορα και παντρεύθηκαν.

— Είχαν πάει στο 'Ανεσού για να περάσουν το μήνα του μέλιτος. 'Αλλ' ένα πρωί, οι Γερμανοί έπιασαν τον Λερούα κι' έπειτα από δυο μέρες τον τουφέκισαν μπροστά στα μάτια της γυναίκας του για ν' αχαιρίσουν τη ζωή σ' αυτήν.

— 'Από τότε η Ρουντιτσέντα ντύθηκε στα μαύρα και δεν ξαναχόρεψε πιά. Είναι σήμερα μια δυστυχισμένη ύπαρξη...

ΖΟΖΕΦ ΠΕΝΩ

ΔΕΝ πρόκειται να σας χρειασθ' σωσίβιο όταν φθάσετε στο Βόλο. 'Απολύτως άσφαλή αισθάνεσθε εδώ τον εαυτό σας. Είναι η πόλη. Πόλη με τα δλα της, πόλη χωρίς συγκράτασι. Λίγα έπαρχιακά κέντρα μας μπορούν να παρουσιάσουν την εικόνα μιας πόλεως τόσο ολοκληρωμένης. Μια πολιτεία νοικοκυρεμένη, άσφαλισμένη, καλώς φωτισμένη, με όλες τις ξενοδοχειακές ανέσεις, που είναι το πιο ενδιαφέρον απ' όλα για τον επισκέπτη.

Φυσικά και στο Βόλο η λαχτάρα νέων και ώριμων είναι η πρωτεύουσα. Κοινό γνώρισμα της ελληνικής έπαρχιας. 'Ο Κερκυραίος μόνο δεν διαδηλώνει έντονη την έπιθυμία να εγκαταλείψει το νησί του και να μεταφερθ' στην 'Αθήνα. Σ' όλες άλλες πόλεις γνώρισα, η φυγή είναι ο γενικός πόθος. 'Ο Βόλος δεν κάνει εξαίρεσι. Κι' έχει τόσο άδικο... Πόλη άνετη και συμπαθητική. Δεν είναι όπως άλλες πόλεις μας, το μεγάλο χωριό με τα μεγάλα σπίτια που κατοικούνται από χωρικούς με λαιμοδέτες. 'Ο Βόλος έχει όλα τα γνωρίσματα ενός εξελιγμένου κέντρου. Λεπτές σιλουέτες, ωραία κεφάλια, κομψές γυναίκες, καλοθαλμένοι άντρες. 'Αν πάτε σ' ένα χορό, σε μια οποιαδήποτε κοσμική συγκέντρωση δεν θα δ'ήτε εκείνο που θα λέγατε ατμόσφαιρα έπαρχιας. 'Ισως ο πρωτευουσινός να αισθανθ' έπαρχιώτης ανάμεσα σ' ένα κόσμο που έχει τον αέρα της κοσμικότητας. 'Ανθρακοί ταξιδεμένοι, που έζησαν στο έξω-τερικό, που βρίσκονται σε έμπορικη έπικοινωνία με ευρωπαϊκές χώρες, που γνώρισαν τη ζωή πέρα από τα περιωρισμένα όρια της θεσσαλικής γης, 'Ακόμα και οι μετανάστες τους δεν παρουσιάζουν την εικόνα των μεταναστών άλλων περιφερειών μας. Δεν είναι οι χωριάτες που πλούτισαν και επέστρεψαν καλοντυμένοι. 'Η Αίγυπτος ήταν κυρίως ο τόπος της μεταναστεύσεώς τους και επέστρεψαν απ' αυτόν μ' έναν τόνο κοσμοπολιτισμού. 'Όλα όμως αυτά δεν κατασιγάζουν στους Βολιώτες τον πόθο της πρωτεύουσας.

Μά δεν ήρθαμε στον Παγασητικό για να ενδοσκοπήσουμε τους κατοίκους του. 'Ο Πήλιο είναι η κατεύθυνσή μας. 'Από τα πιο ευπροσέγγιστα βουνά μας. Δεν επιυαλλεται με την αυστηροτήτά του, όπως ο 'Όλυμπος. Αυστηρή είναι ακόμα κι' αυτή η Πάρνηθά μας.

Στο Πήλιο ο πλούτος και η ποικιλία της βλαστήσεως μαλακώνουν την κατήφεια του βουνού. 'Ο πρασινο σε όλες τις αποχρώσεις του. 'Ελιες στους κάμπους, όπωροφόρα με την ευλογία των καρπών στις πλαγιές, μηλιές — πόσες μηλιές! — που λυγίζουν κάτω από το φορτίο του καρπού. 'Όσο δε προχωρείτε σε ύψος και σε βάθος, δρύς, πεύκες, καστανιές, καρυδιές... Το δέντρο όμως που επικρατεί είναι η οξύς. Δάση ολόκληρα από οξυές! Δάση που δεν άγριεύουν την όψη του βουνού.

Περνώντας από το Πήλιο σκέπτομαι τους φοβερούς Κενταύρους. Περίεργο, αλήθεια, να τους τοποθετήση η μυθολογία σ' ένα τόσο πρόσχαρο και τόσο γελαστό βουνό! Δεν ήταν το καταλληλότερο πλαίσιο για να διεξαχθούν μάχες άγριες, όπως αυτή των Τιτάνων εναντίον των θεών. Ουτ' ένα τέτοιο κλίμα μακαριότητος είναι από κείνα που θα ξυπνούσαν τις ανησυχίες των 'Αργοναυτών και θα τους έκαναν ν' αναζητούν στους Δρυμούς του Πηλίου τα έβλα για την ναυπήγησή της 'Αργούς. Στόν τόπο αυτό της συγκέντρωσας, κάτω από την πολύπτυχη σιαιά του πράσινου, κατεβαίνει στο μηδέν η πυρετός των ανησυχιών και δεν κυριαρχεί από μόνον η γαλήνη.

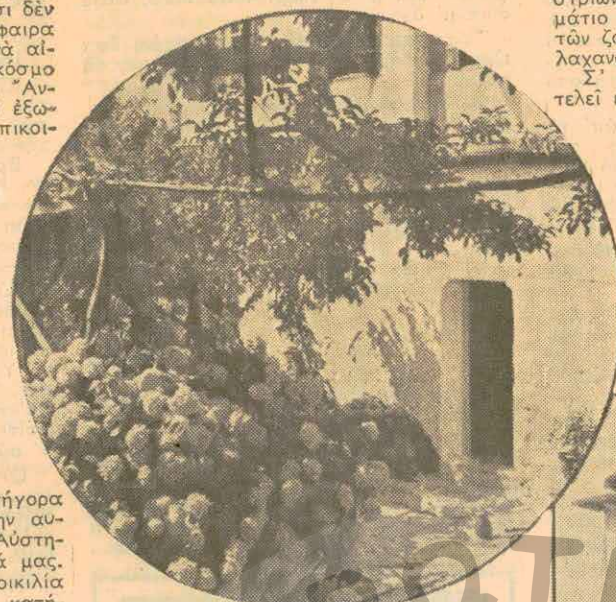
Το βουνό με την ημερότητα, την γαλήνη και κάτι ακόμα: το κομφορ. Πολύ σπουδαίο κι' αυτό. Για το γύρο του Πηλίου πορείε να ξεκινήσετε με ήσυχη την καρδιά. Δεν πρόκειται να σας χρειασθ' η κληρότητα και η σωματική άντοχη του ορειβάτη.

Δεν χρειάζεται καν να είστε ορειβάτης. 'Υάρχει το λεωφορείο και η άσφαλτος. 'Υάρχει προπάντων η τουριστική συνείδησι των ανθρώπων. Θα συντελή στην ανάπτυ-

ΣΤΙΣ ΠΛΑΤΕΙΣ και ΣΤ' ΑΚΡΟΠΟΛΙΑ μας

Πήλιο, το βασίλειο της όρτανσίας

Ξί της το λιπαρό έδαφος. 'Ενα έδαφος που τα δίνει όλα, κι' έτσι διαλύει την μιζέρια και δεν αφήνει εικόνες γύμνιας της φύσεως και άπαθλιώσεως, τόσο γνώριμες, αλλοιμονο, σε άλλες ελληνικές περιφέρειες. 'Εδώ, με την προστάσια του 'Ακράιου Δία που λατρεύθηκε στην κορυφή του Πηλίου, η παραμονή δε θα γίνη περιπέτεια και τα-

Κήπος με όρτανσιες στην Πορταριά.

Λαίωπα.

— Από την Πορταριά ως τα πιο μακρινά σημεία, όπου κι' αν βρεθ'τε, δε θα σας λείψη το απαραίτητο. 'Εμφυχα και άψυχα είναι σά να σας ενδιαφέρουν και να σας λένε: 'Εννοια σου και δε θα δεινοπαθήσεις. Κατι θα εξοικονομηθ' και για σένα όπωσδήποτε ένα κοτόπουλο, μια κολοκυθότητα, φρούτα, ηλεκτρικό φως, νερό του πάγου...

Δεν υπάρχει στο Πήλιο πρόβλημα τροφής και στέγης. 'Αλλού θα συναντήσετε την πολυτέλεια, άλλου το μέτριο, άλλου μόνο το απαραίτητο.

Παντού όμως κάτι θα βρεθ' για να μη καταληθ' ο επισκέπτης από όργη, άπδια και άπώγωνσι.

— 'Αν τύχη να μη περισσέψη κρεβάτι στα ξενοδοχεία και στις πανσιόν, μένουν πάντα τα σπίτια, τα υπλά και λευκά σπίτια του Πηλίου με τις πέτρινες στέγες και με τα άνθη στους κήπους, πρόθυμα να δεχθούν και να φιλοξενησουν τον έκδρομο και τον παραεριστή.

— 'Ω, αυτά τα σπίτια του Πηλίου. 'Ασπρες τελείες στο πέλαγος του πράσινου, μπουκέτα από μαργαρίτες σε κατάφυτες πλαγιές, κυκνιοι σελιμένες πρασινές. 'Εκείνο δε που τα εξοραίζει είναι τα άνθη τους: Ντάλιες, γαρδένιες, γιασεμιά, στους κήπους και στις γλαστρές. Και κυρίαρχη στον άνοιχο κόσμο, η όρτανσία. 'Όποιος εύχρησε να δ'η στην άνοιξη τους τις όρτανσιες του Πηλίου, δε λησμονεί το θέμα. 'Η φαντασμαγορία. 'Όρτανσιες σε όλα τα χρώματα που φυτρώνουν παντού. Στους κή-

πους, αλλά και στην άκρη των πεζοδρομίων, παντού όπου υπάρχει έστω και μία χούφτα χώμα.

Βασίλειο της όρτανσίας δηλ η περιοχή. Νομίζετε πως κάποιος έρωτευμένος και υπομονητικός καλλιτέχνης κάθισε και φιλοτέχνησε μια-μιά τις αναρίθμητες όρτανσιες και τις ράντισε ύστερα με τους πιο άπιθανους συνδυασμούς χρωμάτων, που χαίρεται το μάτι.

Τέτοιο θέαμα θα το ζήλευε η φαντασία κι' αυτού του Ντίσνεϋ, που δραματίζεται παραδείσους, τους όποιους ο μεγάλος αυτός δημιουργός μεταφέρει ύστερα στην όθονή του.

Την προβολή ταινίας του Ντίσνεϋ νομίζετε ότι παρακολουθείτε όταν περνάτε έμπρός από τον ώκεανό με τις όρτανσιες που πλαισιώνονται από την άφθονία των άλλων λουλουδιών.

— 'Όσο δε προχωρείτε από τη Ζαγορά προς την Τσαγκαράδα, τόσο η φαντασμαγορία κορυφώνεται. 'Όρτανσιες σε όλα τα μεγέθη. Μπουκέτα τεράστια σκορπισμένα με σπατάλη απεριγραπτη και στις αλές των φτωχόσπιτων και στον πιο άσημαντο κηπάκο, στα στήθη των παραθεριστιών, στα χέρια των παιδιών, στο δώματιο του ξενοδοχείου σας, στα χάμους των ζώων, ακόμα και στους φράχτες των λαχανοκηπών.

— 'Αυτά τα μέρη η όρτανσία δεν αποτελεί είδος πολυτέλειας. Σας τη χαρίζουν.

Την πετούν. Στέκεσθε να την καμαρώσετε και κάποιο υποχρεωτικό χέρι, που ούτε σας ξέρει, σας γεμίζει την άγκαλιά με άνθη.

— 'Αλλά να που λικνίζομενοι στον ώκεανό των δέντρων και των λουλουδιών περάσαμε τον 'Αη Γιάννη το Χορευτή και φθάσαμε στην Τσαγκαράδα.

— 'Εδώ είναι κι' αν είναι το όργιο του πράσινου. 'Ενα χωριό καμουφλαρισμένο από τη φύση. Πού να το δ'ήτε; Χάνεται μέσα στο

Παλιός άρχοντικός πύργος.

πράσινο. 'Όλων των ειδών τα δέντρα. Βαθύσκοι πλατάνοι ριζωμένοι στις ρεματιές όπου άντχει το τραγούδι του νερού. Πρέπει ν' ανεβήτε στα ύψωματα του χωριού για να μη σας κρύβη το πράσινο τη θέα και ν' αντικρύσετε το γαλάζιο Αιγαίο με τη Σκιάθο και τη Σκόπελο, γελαστά νησιά με τα γραφικά ακρογολιά τους και άριστερά στο βάθος του ορίζοντα, αυστηρό και επιβλητικό τον 'Αθω, μέσα στο γκρίζο πέπλο της πάχυνσής του, σε θύμαμα που ανεβαίνει από την κορυφή του 'Αγίου 'Όρους — εύλαβης προσφορά της σκυθρωπής πολιτείας στον ποιητή του ούρανού και της γης.

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΟΥ ΠΑΤΡΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Ο Ροσκόφ φανερώνει στην Σιμόν το μυστικό του Ζερόμ και του πατέρα της Μαρίας, κι' εκείνη χαίρεται γιατί βρήκε ένα τρόπο εκδίκησης. Ο Ζερόμ ζητάει απ' το Μαντελέρ το χέρι της κόρης του, εκείνος όμως αρνείται, δίνοντας να του εξηγή τους λόγους. Τότε ο νέος προτείνει στην άγαπημένη του να την απαγάγει. Εκείνη δέχεται, όταν όμως βρίσκεται στο σπίτι του, μετανοώνει και φεύγει για να γυρίσει κοντά στον πατέρα της.

6ον «Ατιμάσθηκα! Καταστράφηκα! Θεέ μου, τι θα απογίνω!» Πλησίασε, επί τέλους, στον κήπο, έσπρωξε τη μικρή πόρτα πουδλεπε προς το δάσος, μπήκε από κει και γλύστρησε ως ένα παράθυρο του σπιτιού.

Ο πατέρας της δεν βρισκόταν στην κάμαρα εκείνη. Είχε ωστόσο γυρίσει πια στο σπίτι, γιατί το καπέλλο του και το παλτό του βρίσκονταν εκεί, πάνω σε μία καρέκλα. Η πολυθρόνα του ήταν κοντά στο τζάκι, όπου έκαιγε δυνατή φωτιά.

Το λιγοστό φως που έβγαλε απ' τα τζάκια, φωτίζε το χλωμό πρόσωπο της Μαρίας και το ακατάστατο ντύσιμό της. Τα μάτια της φαίνονταν σαν νάχαν μεγαλώσει υπερβολικά... Ήθελε να κλάψει, μα δεν μπορούσε.

Ο πατέρας της μπήκε σε λίγο στο δωμάτιο. Τον έβλεπε ανάμεσα στις μισανοιχτές κουρτίνες.

Δεν είχε πέσει να κοιμηθώ. Έμενε όρθιος στη μέση της κάμαρας, ακίνητος, με τα χέρια του κρεμασμένα, σαν παράλυτα. Η Μαρία έπεσε στα χόρτα και ψιθύρισε με λυγμούς:

— Τι να κάνω, Θεέ μου;... «Ω, τί ντροπή! Πώς να κυττάω στα μάτια τον πατέρα μου, που θα ντρέπεται για μένα, για το κατάντημά μου;... Ω, Θεέ μου!...

★

...Οι πρώτες ακτίνες της ημέρας, είχαν αρχίσει να φωτίζουν τα δέντρα. Ο άνεμος έδιωχνε τα σύννεφα.

Ξαφνικά, η Μαρία συλλογίστηκε με άνακούφισι τη Σιμόν...

— Αυτή θα με σπλαχνισθώ ίσως... ψιθύρισε η φτωχική κοπέλλα. Φάνηκε πάντα καλή απέναντί της... κι' ο πατέρας μου την αγαπάει τόσο πολύ...

Σηκώθηκε και προχώρησε προς το σπίτι της νέας χωρικής, δίχως καν να σκεφθεί να τακτοποιήσει λίγο τα φορέματά της.

Βλέποντάς την τόσο χλωμή κι' εξουθενωμένη, η Σιμόν τρόμαξε:

— Από που έρχεσαι; τη ρώτησε. Πού πέρασες τη νύχτα;

— Στη Σαντριέρ...

Τώρα χλώμιασε η Σιμόν.

— Είδες... το Ζιλμπέρ; πρόφερε.

— Ναί, τον είδα.

Ακολουθούσε σιωπή. Ύστερα η Σιμόν πλησίασε περισσότερο τη Μαρία, την άρπαξε απ' τα μπράτσα και τάσφιξε.

— Για ν' αποφασίσεις ένα τέτοιο πράγμα, είπα με τρεμουλιαστή φωνή, η πρέπει να τρελλάθηκες... ή να μην ανήκης πια στον εαυτό σου.

— Δεν τρελλάθηκα... ψιθύρισε η Μαρία, λιποψυχώντας.

— Έγινες, λοιπόν, δική του;

Η Μαρία, με τα μάτια κλειστά, κούνησε αρνητικά το κεφάλι της. Η άλλη γέλασε σαρκαστικά.

— Λές ψέμματα! φώναξε.

Η Μαρία επαναστάτησε για την προσβολή.

— Ναί, ανήκω στο Ζιλμπέρ! απάντη-

σε. Μα αυτός είναι τόσο καλός, τόσο ευγενικός και μ' αγαπάει τόσο πολύ, ώστε ούτε μ' άγγιξε καν!

Ύστερα διηγήθηκε λαχανιασμένη όσα είχαν συμβεί. Όταν τελείωσε, η Σιμόν τη ρώτησε:

— Και τί ζητάς τώρα από μένα;

— Να πας να βρης τον πατέρα μου...

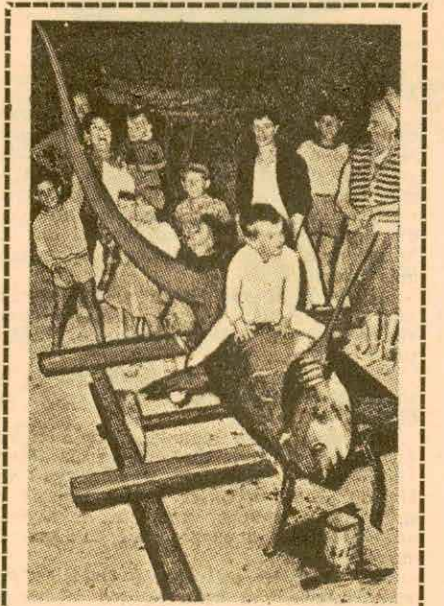
— Για ποιο σκοπό;

— Δεν έχω τη δύναμη να του ζητήσω συγγνώμη. Μη θελήσης και συ να χειροτερέψης τη θέση μου... Η εκδίκησή σου είναι πολύ εύκολη. Παραδίδομαι ολότελα σε σένα...

Η Σιμόν γέλασε.

— Πώς νόμισες, ότι θα δεχόμουν;... πρόφερε. Μιλάς για εκδίκησι. Ξέρω πως είναι αίσχος και να το σκέπτεται κανείς! Είμαι καθυποχρεωμένη σε σένα. Ήμουν φτωχή, δίχως οικογένεια, χωρίς προστασία, όταν με πήρε ο πατέρας σου και μ' ανάθρεψε σαν παιδί του...

«Ήταν φανερό, λοιπόν, το καθήκον μου: Έπρεπε να θυσιάσω εγώ στον έρωτά σου, και να τον βοηθήσω ακόμα. Ωραία δουλειά!... Δεν σ' έμποδισα ν' αγαπάς το Ζιλμπέρ. Αυτό τουλάχιστον δεν μπορείς να τ' αρνήθης. Ποτέ δεν σουφερα έμποδια...

«ΘΑΛΑΣΣΙΑ ΛΑΩΠΗΣ»

Το σπάνιο αυτό θαλάσσιο ζώο, που μοιάζει με καρχαρία είναι μία «θαλασσία αλώπηξ» που πιάστηκε με αγκιστρι από τον κ. Γκωντέν, ένα ψαρά της Μασσαλίας. Στη φωτογραφία μας ο γιός του κ. Γκωντέν ποζάρει με υπερηφάνεια καθάλα σ' αυτήν, σαν να την έχει πιάσει ο ίδιος!...

Μα τώρα η τιμωρία για σένα κι' η εκδίκησή για μένα, θάβαν τρομερότερες απ' ό,τι φαντάζεσαι! Άκουσε, άκουσε, Μαρία...

Η Σιμόν σταμάτησε λίγο. Η δυνατή συγκίνησή της είχε κόψει τη μιλιά.

— Τι έννοιες; ψιθύρισε η Μαρία.

— Ήμουν μπροστά, την ημέρα που ο Ζιλμπέρ, ή μάλλον ο Ζερόμ, σου διηγήθηκε το θάνατο της μητέρας του. Τ' άκουσα όλα... Ξέρω τις φριχτές συνθήκες αυτού του θανάτου, καθώς και την ατιμία του γιατρού, πούγινε η αίτια του!

«Και τώρα, ξέρεις τί απόγινε εκείνος; ο γιατρός, ο Μαντελέρ, ο υπεύθυνος που έχυσε το άθωο αίμα της Άννας Κομπρεντέλ;

Η πόρτα είχε ανοίξει στο μεταξύ, δίχως να το αντιληφθούν οι δυο κοπέλλες, κι' ένας νέος στεκόταν στο κατώφλι. Ήταν ο Ζερόμ.

Πώς είχε βρεθί εκεί;

Είχε άκουσει τη φωνή πούβγαλε η Μαρία, όταν έπεσε στα χέρια των ξυλοκόπων. Είχε τρέξει άμέσως στο δωμάτιο που την άφησε να τον περιμένει.

Βρήκε εκεί το γράμμα της. Το διάβασε. Κατέβηκε, ώρμησε προς το δάσος και συνάντησε τους ξυλοκόπους. Απ' τα κτηνώδη γέλια τους και τους χυδαίους ύπαινιγμούς τους, κατάλαβε τι είχε συμβεί.

— Παληανθρωποι! μούγκρισε.

Χύμησε πάνω τους, άρπαξε απ' το λαιμό δυο απ' αυτούς και τους έριξε χάρω μισοπεθαμένους. Οι άλλοι τόβαλαν στα πόδια, τρομαγμένοι.

Ύστερα ο Ζερόμ ώρμησε μέσα στο δάσος, φωνάζοντας τη Μαρία, σαν τρελλός απ' τον τρόμο. Έφτασε έτσι μπροστά στο σπίτι της Σιμόν, τη στιγμή πουμπαιναν σ' αυτό η χωρική κι' η Μαρία.

Οι δυο κοπέλλες δεν τον είχαν δει καθόλου, ούτε κι' όταν μπήκε στο δωμάτιο που βρισκόταν.

Ακούγοντας τη Σιμόν να προφέρη τ' όνομά του και τ' όνομα του Μαντελέρ, ο Ζερόμ άρχισε να τρέμει...

— Θ' άπορής, βέβαια, και σύ, συνέχισε η χωρική, ποιος είναι ο αληθινός λόγος που άναγκάζει τον πατέρα σου να κρατάς σ' απόστασι το Ζερόμ.

— Ναί, είν' αλήθεια...

— Αν ωστόσο ήξερε πως ο φίλος σου λέγεται Ζερόμ Κομπρεντέλ, θ' άντιστεκόταν ακόμα περισσότερο!

Η Μαρία έμπηξε μία φωνή δυνατή.

Ο Ζερόμ ώρμησε κι' άρπαξε απ' τα μπράτσα τη Σιμόν, με μανία. Ύστερα την άφησε και σήκωσε απειλητικά τις γροθιές του.

— Τί θέλετε να πητε; μούγκρισε.

— Θέλω να πώ... θέλω να πώ...

Η Σιμόν προσπαθούσε να φανή άπαθής, μα ένοιωθε ότι, μπροστά στο νέο, την έγκατέλειπε το θάρρος της...

— Μιλήστε, λοιπόν! Τελείωσε! έπέμεινε εκείνος.

Η Σιμόν δίσταζε ακόμη. Ήταν φοβερή ή αποκάλυψη εκείνη. Μα δεν μπορούσε πια να την άποφύγει.

Ο γιατρός της Σατώ, είπα με φριχτή άγωνία, εκείνος ο Μαντελέρ, κρύβεται σήμερα στην Ώτ-Μπιουτέ... με το ψευδώνυμο Λωράν!

— Λέτε ψέμματα!

Καθόλου. Ο Μαντελέρ είναι ο πατέρας της Μαρίας. Μπορείτε εύκολα να βεβαιωθήτε γι' αυτό. Έπομένως, δεν θα ληφθε λόγος να σας πώ ψέμματα.

Ακολουθούσε μία σκηνή σπαρτακτική.

— Αχ, Θεέ μου!... Αχ, πατέρα μου! μούγκρισε η Μαρία λιποψυχώντας.

Ύστερα σωριάστηκε χάρω κι' έμεινε ακίνητη. Είχε τα μάτια της κλειστά. Το μι-

σανοιχτό στόμα της άφηνε να φαίνονται τα άσπρα και σφιγμένα δόντια της. Είχε τα χέρια της ένωμένα, σαν για μία ύστατη ίκεσία...

Ο Ζερόμ κι' η Σιμόν έσκυψαν πάνω της και την κύτταζαν, παγωμένοι απ' το φόβο, δίχως να προφέρουν λέξι...

— Μα αυτή πέθανε! φώναξε ξαφνικά ο Ζερόμ.

Στράφηκε στη Σιμόν, που δεν έδλεπε πια, ούτε άκουγε τίποτε.

— Τη σκοτώσατε! πρόσθεσε.

— Πιστεύετε;... τραύλισε εκείνη, έμβρόντητη.

Ο Ζερόμ την έπιασε απ' το χέρι και την άνάγκασε να γονάτιση μπροστά στη Μαρία. Η Σιμόν δεν άντιστεκόταν καθόλου. Λύγισε το κορμί της, έσκυψε το κεφάλι της.

Δεν καταλάβαινε πολύ καθαρά, ότι γινόταν γύρω της. Είχε σβυστή η φωτιά των μαύρων ματιών της, και στο ήλιοκαμμένο πρόσωπό της είχε χυθεί μία θανάσιμη χλωμάδα.

Γονατιστή μπροστά στην κόρη του Μαντελέρ, την κύτταζε, σαν άποσβολωμένη.

Ζητήστε συγγνώμη απ' την άθωα αυτή κοπέλλα για το κακό που της κάνατε! είπα με θυμό ο Ζερόμ. Ζητήστε άμέσως συγγνώμη!

Η χωρική ψιθύρισε μερικές λέξεις μπερδεμένες, άκατανόητες, κι' ύστερα έπεσε πάνω στο ακίνητο σώμα της Μαρίας. Έπιτέλους, άνέθηκαν δάκρυα στα μάτια της.

— Άθλια! Κακούργα! πρόφερε άμειλκτα ο Ζερόμ.

Κι' η Σιμόν άπάντησε, δίχως να τον κυττάει:

— Αλήθεια, είναι φριχτό!... Το καταλαβαίνω, έγκλημάτσα! Μα είχα χάσει τα λογικά μου απ' τη ζήλεια... γιατί σας άγαπά!

Ο Ζερόμ έκαμε ένα βήμα πίσω, μ' άποτροφή.

— Είναι άποτρόπαιο... πρόσθεσε η Σιμόν. Μα φταίω εγώ;...

Είχε ξεκουμπώσει το φόρεμα της Μαρίας, στο στήθος. Άνασκήκωσε το κεφάλι της κι' έριξε τα μαλλιά της προς τα πίσω.

Νερό, είπα, δώστε μου νερό. Λιποθυμία είναι!...

Της δρόσισε το μέτωπο, τα μελίγγια, τα χείλη, μιλώντας της με τ' όνομά της. Μα δεν κατάφερε να την ξαναφέρη στις αισθήσεις της.

Το πρόσωπο της Μαρίας ήταν άσπρο σαν κερί. Η Σιμόν έτρεξε να ειδοποιήσει το Μαντελέρ.

Ο Ζερόμ έπεσε σ' ένα κάθισμα, έχοντας καρφωμένα τα μάτια του στη Μαρία. Ένοιωθε πως τον έγκατέλειπαν το θάρρος του κι' οι δυνάμεις του...

Μα ήταν, αλήθεια, τόσο φοβερή η πραγματικότητα!

Ο Μαντελέρ!...

Θυμόταν ότι τον είχε δη πριν από δεκαπέντε χρόνια. Πώς να τον άναγνωρίσει σήμερα, έτσι που είχε καμπουριάσει, άσπρίσει, παραμορφωθεί;

Κι' η Μαρία... Θυμόταν επίσης, άλλ' άμυδρότερα, τη συνάντησή του μ' ένα κοριτσάκι, στο σπίτι του Μαντελέρ. Μα όλ' αυτά ήταν τόσο άόριστα κι' άσαφή!...

Σε λίγο, θάρχοντα ο Μαντελέρ. Ο Ζερόμ θ' άντίκρυζε τον άνθρωπο που είχε παίξει τόσο άπαίσιο ρόλο στη ζωή του.

Θα κατάρθωνε να συγκρατηθώ;... Ναί, έπρεπε... για τη Μαρία, για να μην πεθάνη αυτή. Έπρεπε να συλλογίζεται τη Μαρία.

Η κοπέλλα ήταν ακόμη ξαπλωμένη χάρω. Ο Ζερόμ την κύτταζε.

Την είδε ξαφνικά να κουνιέται λίγο. Πήγε άμέσως κοντά της, γονάτισε δίπλα της, έπιασε τα χέρια της και τής είπα τρυφερά:

— Μαρία! Άγαπημένη μου Μαρία!...

Η κοπέλλα άρχισε να συνέχεται απ' το λήθαργο, ν' άνοίγει τα μάτια της, να κουνά τα χέρια της. Ωστόσο, το μυαλό της δεν έμπνουσε. Κύτταζε το Ζερόμ με μάτια μεγάλα κι' άπλανη, που είχαν μία έκφραση τρομαχτική...

Η ματιά της του πλήγωνε την καρδιά.

Μια ύποψία τον έκαμε να παγώσει. — «Ω, θάταν πάρα πολύ!... τραύλισε. Όχι, δεν είναι δυνατόν... να τρελλάθηκε!

Την άνασκήκωσε και τής είπα τρυφερά: — Μαρία, Μαρία μου, μ' άναγνωρίζεις; Είμαι ο Ζερόμ... Σ' αγαπά!

Εκείνη τον κύτταζε με περιέργεια. Είχε έλευθερώσει τα χέρια της απ' τα δικά του και περνούσε τα δάχτυλά της άνάμεσα στα μαλλιά της.

Ύστερα ξανάκλεισαν τα μάτια της, σπαρτάρησε, ξέφυγε απ' τα χέρια του Ζερόμ κι' έπεσε πάλι προς τα πίσω, ακίνητη, με σταυρωμένα τα χέρια...

Τη στιγμή εκείνη, άνοιξε άπότομα η πόρτα.

Ο Μαντελέρ ώρμησε προς την κόρη του, γονάτισε, την άρπαξε στην άγκαλιά του. Κάρφωσε ύστερα τα μάτια του στο Ζερόμ και πρόφερε, με σφιγμένα δόντια: — Άνανδρε!... Άτιμε!...

Ο νέος τινάχτηκε κι' έκαμε ύστερα δυο βήματα προς το Μαντελέρ. Ήταν τόσο όρμητική η κίνησή του, πούλεγε κανείς πως θα χυμούσε πάνω στο γέρο...

Μα ο θυμός του έσβυσε ξαφνικά. Γιατί είχε δη τη Σιμόν, που στεκόταν πίσω απ' το γιατρό και τούδειχνε ίκετευτικά τη λιπόθυμη Μαρία...

Τραβήχτηκε τότε πίσω, ύπομένοντας τη φλογερή ματιά του Μαντελέρ, κι' άκούμπησε στον τοίχο.

Ο γιατρός είχε πάρει την κόρη του στην άγκαλιά του. Την άνασκήκωσε και θέλησε να τη βάλει να καθήσει σε μία καρέκλα. Μα οι δυνάμεις του δεν του τό επέτρεψαν.

— Βοήθησέ με, Σιμόν! ψιθύρισε. Άχ, Θεέ μου, τί μεγάλη συμφορά!...

Η Μαρία δεν συνερχόταν, παρ' όλες τις προσπάθειες του πατέρα της.

Πρέπει να τη μεταφέρουμε στο σπίτι, είπα, το τελευταίο.

Θέλησε και πάλι να τη σηκώσει στα χέρια, αλλά δεν μπόρεσε. Η Σιμόν τον παρμέρισε τότε ήσυχα και του είπα:

— Άφήστε έμένα. Έγώ είμαι πιό δυνατή!...

Και, πραγματικά, σήκωσε στην άγκαλιά της τη Μαρία, σαν νάταν μικρό παιδί. Ο Μαντελέρ την άκολουθούσε, λέγοντάς της κάθε φορά που σκόνταβε σε μία πέτρα ή σε μία ρίζα:

— Πρόσεχε!... Πρόσεχε, για το Θεό!

Κι' άπλωνε τα χέρια του, σαν νάθελε να την προφυλάξει, να όδηγήση τα βήματά της, να τη συγκρατήσει αν έπεφτε.

Έφτασαν έτσι στο σπίτι του. Η Σιμόν

— Σας είχα πη πως είσατε άνανδρος, τόνισε ο Μαντελέρ στο Ζερόμ.

ξάπλωσε τη Μαρία στο κρεβάτι της. Η άλλόκοτη λιποθυμία της νέας συνεχιζόταν. Ο Μαντελέρ έτρεξε να πάρη ό,τι του χρειαζόταν για να την περιποιηθώ.

Η Άγγελική έκλαιγε και ρωτούσε τί είχε συμβεί.

Η Σιμόν, σκύδοντας πάνω απ' το κρεβάτι, άκούμπουσε σχεδόν στο πρόσωπο της Μαρίας και μούρμούριζε με άγωνία: — Μαρία, συχώρεσέ με! Μη με φοβάσαι πιά!... Όχι, δεν πρέπει να πεθάνω! Σ' αγαπά, Μαρία, και νοιώθω φρίκη για ό,τι σουκάνα! Μα μη φοβάσαι πιά... δεν βάχης να μου παραπονεθής για τίποτα!...

★

Η νύχτα εκείνη πέρασε με θανάσιμη άγωνία. Τέλος, η Μαρία συνήλθε. Μα την έπιασε δυνατός πυρετός με παραμιλητό.

Σε ποιά κατάστασι θα βρισκόταν το λογικό της, έπειτα από μία τέτοια κρίσι; Δεν ύπήρχε φόβος να τρελλαθώ!...

Στην ιδέα αυτή, ο Μαντελέρ ένοιωθε να βρέχεται το μέτωπό του από παγωμένο ιδρώτα.

Μέσα στο άσυνάρτητο παραμιλητό της κόρης του, είχε ξεχωρίσει μερικές λέξεις, που φαίνονταν να συνδέονται με μία και την αυτή ιδέα. Μα δεν μπορούσε ακόμα να καταλάβει... Ήταν ο μόνος που άγνοούσε πως ήξεραν πια το μυστικό του όλοι εκείνοι απ' τους οποίους ήθελε πάντα να το κρύβει!

Είχε σχηματίσει ωστόσο την πεποίθησι πως η Μαρία είχε κάμει ένα λάθος άνεπαρόρωτο, που τόδερε πια όλος ο κόσμος και που θα τη στιγμάτιζε για πάντα!

— Πές μου τί ξέρεις... είπα στη Σιμόν με κουρασμένη φωνή.

Εκείνη άνασκήκωσε τους ώμους του και διηγήθηκε ό,τι ήξερε. Στο τέλος, πρόσθεσε:

— Άν ξέρω τίποτ' άλλο... Μα πρέπει να τη συγχωρήσετε. Ήταν πολύ δυστυχισμένη!

Ο Μαντελέρ δεν άπάντησε τίποτε στην πικρή εκείνη μομφή. Έσκυψε μόνο το κεφάλι του. Και δεν άλλαξαν άλλη λέξι, οι δυο τους.

Η Σιμόν δεν ήθελε ν' άφήση καθόλου την κάμαρα της Μαρίας. Δεν ήθελε ν' άναπαυθώ ούτε στιγμή.

Μα κι' η Ρόζα έμενε διαρκώς εκεί. Η δύστυχη μικρούλα λάτρευε τη Μαρία. Σπάνια μιλούσε, αυτή. Φαινόταν πάντα άφηρημένη, σαν να περνούσαν μυστηριώδεις σκέψεις απ' την τρυφερή ψυχή της, τη

συνθησισμένη κιάλας στα μυστήρια και στους πόνους...

Δεν της είχαν πη τίποτα, μα είχε καταλάβει. Τα μεγάλα μάτια της, καρφωνόνταν πονεμένα στο πρόσωπο της Μαρίας...

«Ο Μαντελέρ βγήκε ένα πρωί, χωρίς να ειδοποιηθεί κανένα. Η Μάρια ήταν καλύτερα και κοιμόταν. Ο γέρος γιατρός τράβηξε προς το σπίτι του Ζερόμ.

Πρόβλεπε άρα γε ο νέος αυτή την έπισκεψη; Ποιος ξέρει... Πάντως, δεν έφευγε καθόλου απ' το κτήμα του, απ' όπου έμαθε πως ήταν άρρωστη η Μάρια.

Είχε σκεφθεί στην αρχή να πάει να βρή τη Σιμόν και να της ζητήσει πληροφορίες για την κατάσταση της αγαπημένης του. Μα δεν τόλμησε. Τον τρόμαζε η σκέψη πως θ' αντίκριζε το Μαντελέρ. Φοβόταν μήπως δεν θα μπορούσε να συγκρατηθεί... Κι' οι μέρες του κυλούσαν, γεμάτες αγωνία.

Κάθε φορά που έδλεπε κανένα χωρικό να μπαίνει στο κτήμα του, φοβόταν μήπως έρχοταν να του αναγγείλει κάποιο μεγάλο κακό... Ίσως το θάνατο της Μαρίας! Όταν μπήκε τώρα ο Μαντελέρ, ο Ζερόμ ήταν σωστό κουρέλι...

«Ο γιατρός προχώρησε ως τη μέση της κάμαρας, ξεχνώντας να χαιρετήσει. Το πρόσωπό του φάνερανε τη θύελλα της ψυχής του. Φορούσε μαύρα, σαν να χε πένθος. Ο Ζερόμ ένοιωσε άποστροφή, βλέποντάς τον. Σηκώθηκε ύστερα και σταύρωσε τα χέρια του, θέλοντας να διατηρήσει την αυτοκυριαχία του, όσες βρισιές και προκλησεις κι' αν δεχότανε...

— Σας είχα πη πως είσαστε ανανδρός, πρόσφερε ο Μαντελέρ. Προσβέτω τώρα πως η διαγωγή σας ήταν αίσχρη! Ο Ζερόμ δεν μίλησε. Έσφιγγε τα χείλη του για να σωπάσει...

— Τί κάνατε το παιδί μου; συνέχισε ο γέρος. Τί δικαίωμα έχετε να καταστρέψετε τη ζωή του; Δεν της άρκοιτε η δική μου αγάπη;... Ήταν εύτυχισμένη, όπου ήρθε σε σας για να τη βυθίσετε στη λύπη! Ένώ συγκέντρωνε το γενικό σεδασμό και θαυμασμό, ήρθε να τη σώσετε στην άτιμία.

«Σας ρωτάω και πάλι, τί δικαίωμα έχετε;... Σας αρνιόμουν την κόρη μου... κι' είχα δίκιο, καθώς βλέπετε, γιατί αυτό που κάνατε είναι άτιμία! Η Μάρια μου θ' άκουγε επίτελους τις συμβουλές μου, θα ύποταζόταν στη θέλησή μου. Η ανάμνησή σας θάσβυνε σιγά-σιγά απ' τη μνήμη της. Θα ξανάβρισκε την ήρεμη ζωή της, αφιερωμένη μόνο στη φιλανθρωπία.

«Μα σεις δεν το θέλατε! Καί, για να επιτύχετε τους σκοπούς σας, μεταχειρισθήκατε το αίσχρότερο μέσον! Μου κλέψατε την τιμή του παιδιού μου. Κι' ατιμάσατε τη σύζυγό σας... Γιατί τώρα δεν μπορώ πια να σας την άρνηθώ, είναι δική σας! Δεν μπορεί να έπανορθωθεί διαφορετικά το σφάλμα σας.

«Μα ο γάμος σας θα γίνει μ' έναν όρο: Θα ζήσετε κι' οι δυο μακριά μου! Δεν θέλω να σας βλέπω! Αυτό θάναυ ή τιμωρία της κόρης μου... Με καταλαβαίνετε;

— Ναί.
— Καί δέχεσθε αυτά που σας λέω;
— Δεν μπορώ να παντρευτώ τη Μάρια.
— Δεν... δεν μπορείτε;...

«Ο Μαντελέρ έσφιξε το μέτωπό του ανάμεσα στα χέρια του. Το αίμα χτυπούσε με όρμη στα μελίσγιά του. Τα γουρλωμένα μάτια του προσπαθούσαν να διαβάσουν μέσα στα μάτια του Ζερόμ, πούμνε όρθιος κι' άκίνητος.

— Άλήθεια λοιπόν... άρνείσθε;
— Ναί!

«Ο γέρος κύτταξε γύρω του, σαν τρελός. Είδε να λάμπη πάνω στο γραφείο ένας μπερδός χαρτοκοπής. Έτρεξε, τον άρπασε και χύμψε προς το νέο, φωνάζοντας:

— Άτιμε!... Παλινάθρωπε!... Ο Ζερόμ δεν έκαμε την παραμικρή κίνηση για να φυλάνη. Αντίθετα μάλιστα, πρότεινε το στήθος του.

— Άν σε σκότωνω, τραύλισε ο γέρος, πιστεύεις πως θα βρίσκονταν δικαστήι να με καταδικάσουν;

— Πιθανόν, κύριε Μαντελέρ! Έτσι και πριν από δεκαπέντε χρόνια βρέθηκαν κάποιοι άλλοι, που καταδίκασαν την Άννα Κομπρεντέλ, τη μητέρα μου!

«Ο Μαντελέρ ταραχθηκε, τα μάτια του γούρλωσαν και το μαχαίρι έπεσε απ' τα χέρια του.

— Τι... τί είπατε; ψιθύρισε. Είσαστε ο γιουός της Άννας Κομπρεντέλ, εκείνης που κατατομήθηκε στη Σατώ;...

— Ναί, είμαι ο Ζερόμ Κομπρεντέλ.

«Ο γέρος έτρεμε συγκορμος. Τα πόδια του λύγισαν, έπεσε γονατιστός και τραύλισε:

— Πάντα το ύποπτευόμουν αυτό!... Καί τώρα, δλέπετε, γι' αυτό σας άρνήθηκα το χέρι της κόρης μου...

Σώπασε για λίγο, κι' ύστερα εξακολούθησε πιο σιγά:

— Ο Θεός δεν ξεχνάει! Έκδικείται και τιμωρεί... Έσκυψε το κεφάλι του και πρόσθεσε, σιγανά κι' ίκετευτικά:

— Συγγνώμη! Συγγνώμη! Υπόφερα τόσο πολύ! Έχω τόσες τφειές!... Μα όλ' αυτά δεν σβύνουνε το αίμα της πεθαμένης... Σας δίνω τη ζωή μου, αν θέλετε, σ' αντίλλαγμα μίας μόνο εύσπλαχνικής λέξεώς σας. Μα μην άφίστε, μην έγκαταλείψετε την κόρη μου, που ζή μόνο για σας!...

— Ποιους πόνους και ήθικά μαρτύρια θα ύφίστατο ο Μαντελέρ, πού τη στιγμή αυτή, γονατισμένος, με το κεφάλι σκυφτό, κατάχλωμος σαν πεθαμένος, δάγκωνε μ' άπελπισία τα χέρια του! Δίχως άμφοβλία, ο θάνατος ήταν προτιμώτερος απ' αυτές τις φρικαλεότητες... Κι' ο Θεός θάδειχνε άπειρη έπιείκεια, αν έπαιρνε κοντά του τις τρεις εκείνες θλιμμένες ψυχές!

«Ο γέρος άναστήκωσε το κεφάλι του και ψιθύρισε, με φωνή κομμένη:

— Είχατε δικαίωμα να έδικηθήτε... Μα η έκδίκησή σας έναντίον της κόρης μου άποτελεί άληθινό έγκλημα, άνάξιο για έναν έντιμο άνθρωπο!

«Ο Ζερόμ έκαμε μία χειρονομία θυμού. Τα λόγια εκείνα του Μαντελέρ του άνέβαζαν το αίμα στο κεφάλι.

— Δεν έκδικήθηκα, είπε άπότομα. Προχθές μόλις έμαθα το άληθινό όνομά σας... Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του.

— Ά, τόσο το καλλίτερο... ψιθύρισε. Φαίνεται σαν να είχε συλλάβει κάποια έλπίδα. Άφού ο Ζερόμ άγαπούσε άληθινά τη Μάρια, ο έρωας θάταν ίσως ισχυρότερος απ' την άνάμνηση του μίσους...

— Είχα έρθει εδώ σαν έξωργισμένος πάτερρας, είπε. Τώρα όμως δεν διατάζω, άλλα παρακαλώ! Καταλαβαίνετε, βέβαια, τους δισταγμούς μου: Δεν ήθελα να κάνω το παιδί μου να κοκκινίζει για τον πατέρα του.

«Ο Ζερόμ γύρισε άλλού τα μάτια του. Χρειάζεται να σας ύπενθυμίσω τις παρακλήσεις σας και τα έπιχειρήματα που έπικαλεσθήκατε τότε; πρόσθεσε ο γιατρός. Τα ξεχάσατε άραγε;

— Όχι.
— Όταν σας αρνιόμουν την κόρη μου, μου λέγατε: «Δεν φοβάσθε, σεις που είσαστε γιατρός και που επιδλέψατε σ' όλη σας τη ζωή την εύπαθη ύγεια της, δεν φοβάσθε μήπως τη σκοτώσατε;». Λοιπόν, σας έπαναλαμβάνω κι' εγώ σήμερα ό,τι μου λέγατε τότε!

— Μα ποιά άλλη άπάντησι μπορώ να σας δώσω, παρά εκείνη που έζρετε; Δεν βλέπετε πως ύποφέρω κι' εγώ φριχτά; Πώς θα μπορέσω να ξεχάσω, είτε την άνάμνηση της μητέρας μου που σκοτώσατε σεις, είτε τον έρωτά μου για τη Μάρια; Είναι φριχτό αυτό το δίλημμα!

«Βλέπετε ώστόσο με πόση άπάθεια σας μιλάω! Δεν θα παντρευτώ τη Μάρια... Είμαι ήρεμος, σαν να μιλούσα για μία ύποθεσι που άφορα κάποιον άλλον, κι' όχι μένα. Κι' όμως φοβιάζοι ο θάνατος στην καρδιά μου! Βλέπω πόσο φοβερά άδιέξοδη είναι η θέση μου. Μα το παρελθόν σας μάς καταδικάζει να μένουμε αιώνια χωρισμένοι, η Μάρια κι' εγώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άφιξεις

«Ο ιατρός Α. ΖΑΒΕΡΔΙΝΟΣ, έπιμελητής «Ευαγγελισμός», έπανελθών εκ Παριίων, όπου ιδιαίτερως ήσκολήθη με τας Ρευματικές νόσους, δέχεται εις το επί της 4-6 μ. μ. (Τηλ. 53.015).

Τι φταίει αυτή, αν έχη όνομα που δικαιούσθε να καταρασθήτε;

«Τό άγνοεί, αυτό τ' όνομα, γιατί ντρέπομαι να της το πώ... και φοβάμαι μήπως μάθη τυχαίως το μυστικό μου.

— Η Μάρια τα ξέρει όλα!

— Τα ξέρει όλα;... πρόσφερε ο γέρος, σαν να μην καταλάβαινε, σαν να χε γίνει πια άναίσθητη ή ψυχή του από τόσους σπαρακτικούς κι' άλλεπάλληλους πόνους.

«Απλώθηκε μία σιωπή βαρεία, όδυνηρή. Ο Ζερόμ στεκόταν όρθιος, άναστατωμένος. Η ψυχική του κατάσταση ήταν άξιοθρήνητη... Ένοιώθε πως είχε τελειώσει πια η ζωή του! Δεν είχε άναγκη να φροντίση για το τι έμελε ν' άπογίνη. Υπάρχουν περιστάσεις που κάνουν την ψυχή άνικανη πια να συγκινήθ, να λυπηθ, να χαρής...

Μα κι' η Μάρια, το άξιολάτρευτο εκείνο πλάσμα, αν περιέλαζε το λογικό της απ' το φοβερό δράμα, δεν διέτρεχε τόν κίνδυνο να πάθ, από ένα τέτοιο κλονισμό; Δεν θα πέθαινε, μαθαίνοντας την άρνησι του Ζερόμ;

Ποιους πόνους και ήθικά μαρτύρια θα ύφίστατο ο Μαντελέρ, πού τη στιγμή αυτή, γονατισμένος, με το κεφάλι σκυφτό, κατάχλωμος σαν πεθαμένος, δάγκωνε μ' άπελπισία τα χέρια του! Δίχως άμφοβλία, ο θάνατος ήταν προτιμώτερος απ' αυτές τις φρικαλεότητες... Κι' ο Θεός θάδειχνε άπειρη έπιείκεια, αν έπαιρνε κοντά του τις τρεις εκείνες θλιμμένες ψυχές!

«Ο γέρος άναστήκωσε το κεφάλι του και ψιθύρισε, με φωνή κομμένη:

— Είχατε δικαίωμα να έδικηθήτε... Μα η έκδίκησή σας έναντίον της κόρης μου άποτελεί άληθινό έγκλημα, άνάξιο για έναν έντιμο άνθρωπο!

«Ο Ζερόμ έκαμε μία χειρονομία θυμού. Τα λόγια εκείνα του Μαντελέρ του άνέβαζαν το αίμα στο κεφάλι.

— Δεν έκδικήθηκα, είπε άπότομα. Προχθές μόλις έμαθα το άληθινό όνομά σας... Ο γιατρός κούνησε το κεφάλι του.

— Ά, τόσο το καλλίτερο... ψιθύρισε. Φαίνεται σαν να είχε συλλάβει κάποια έλπίδα. Άφού ο Ζερόμ άγαπούσε άληθινά τη Μάρια, ο έρωας θάταν ίσως ισχυρότερος απ' την άνάμνηση του μίσους...

— Είχα έρθει εδώ σαν έξωργισμένος πάτερρας, είπε. Τώρα όμως δεν διατάζω, άλλα παρακαλώ! Καταλαβαίνετε, βέβαια, τους δισταγμούς μου: Δεν ήθελα να κάνω το παιδί μου να κοκκινίζει για τον πατέρα του.

«Ο Ζερόμ γύρισε άλλού τα μάτια του. Χρειάζεται να σας ύπενθυμίσω τις παρακλήσεις σας και τα έπιχειρήματα που έπικαλεσθήκατε τότε; πρόσθεσε ο γιατρός. Τα ξεχάσατε άραγε;

— Όχι.
— Όταν σας αρνιόμουν την κόρη μου, μου λέγατε: «Δεν φοβάσθε, σεις που είσαστε γιατρός και που επιδλέψατε σ' όλη σας τη ζωή την εύπαθη ύγεια της, δεν φοβάσθε μήπως τη σκοτώσατε;». Λοιπόν, σας έπαναλαμβάνω κι' εγώ σήμερα ό,τι μου λέγατε τότε!

— Μα ποιά άλλη άπάντησι μπορώ να σας δώσω, παρά εκείνη που έζρετε; Δεν βλέπετε πως ύποφέρω κι' εγώ φριχτά; Πώς θα μπορέσω να ξεχάσω, είτε την άνάμνηση της μητέρας μου που σκοτώσατε σεις, είτε τον έρωτά μου για τη Μάρια; Είναι φριχτό αυτό το δίλημμα!

«Βλέπετε ώστόσο με πόση άπάθεια σας μιλάω! Δεν θα παντρευτώ τη Μάρια... Είμαι ήρεμος, σαν να μιλούσα για μία ύποθεσι που άφορα κάποιον άλλον, κι' όχι μένα. Κι' όμως φοβιάζοι ο θάνατος στην καρδιά μου! Βλέπω πόσο φοβερά άδιέξοδη είναι η θέση μου. Μα το παρελθόν σας μάς καταδικάζει να μένουμε αιώνια χωρισμένοι, η Μάρια κι' εγώ.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ : Η συνέχεια.

Κοινωνικά

Άφιξεις

«Ο ιατρός Α. ΖΑΒΕΡΔΙΝΟΣ, έπιμελητής «Ευαγγελισμός», έπανελθών εκ Παριίων, όπου ιδιαίτερως ήσκολήθη με τας Ρευματικές νόσους, δέχεται εις το επί της 4-6 μ. μ. (Τηλ. 53.015).

«Τί θα κάνατε, αν σάς έμεναν μόνο 24 ώρες να ζήσετε;»

— Χέρ προφέσσορ, παρακαλώ μία έρώτησι!

«Ο καθηγητής Ρώυτερ — και πρώτος πολίτης του Δυτικού Βερολίνου — γύρισε και κύτταξε την κομψή άπεσταλμένη ένός γερμανικού περιόδικου, που στεκόταν όρθια μπροστά του, με το καρνέ στο χέρι.

— Ό,τι θέλετε, δεσποινίς... Τί θα κάνατε, χέρ προφέσσορ, αν δεν σάς έμεναν παρά μόνο 24 ώρες να ζήσετε άκομη;...

«Ο δήμαρχος της άλλοτε πρωτεύουσής του Ράιχ ξαφνιάστηκε. Περίμενε, ίσως, μία

1

2

3

4

5

6

7

8

9

10

11

12

13

14

15

16

Μία πρωτότυπη έρευνα μεταξύ άστέρων, πολιτικών και ανθρώπων των γραμμάτων

τε; Είμαι μία εύτυχισμένη μητέρα. Αυτό τα λέει όλα!...

«Η έπίσης διάσημη στάρ Κάθριν Χέμπουργκ: «Θα εργαζόμουν, θα χόρευα, θα έπινα και θα διάβαζα άστυνομικά μυθιστορήματα! Γιατί; Για να μην σκέπτομαι πως θα πεθάνω!...»

«Ο σκηνοθέτης Γουίλλιαμ Γουάιλερ, ο δημιουργός της γνωστής ταινίας «Τα καλύτερα χρόνια της ζωής μας»: «Θα κρατούσα σημειώσεις, λεπτό με λεπτό, για τις έντυπώσεις, τις σκέψεις μου, τις αντιδράσεις μου, την αγωνία μου. Αυτό το υλικό θα έδινε την ευκαιρία σ' έναν άλλο σκηνοθέτη να κάνει ένα περίφημο φίλμ, που εγώ θα είχα γράψει εκ του φυσικού το σενάριο!»

«Ο Γερμανός ποιητής Μάνφρετ Χάουσιαν: «Αν ήξερα πως θα πεθάνω σε 24 ώρες, θα ζούσα άκριβώς όπως ζω και τώρα. Η ζωή μου ρυθμίζεται από την άπόλυτη έπιγνώσι πως κάθε ημέρα και κάθε ώρα μπορεί και νάνα η τελευταία μου...»

«Ο «γός» της όθνης Ρόμπερτ Τέλλορ:

1) «Ο δήμαρχος του Δυτικού Βερολίνου, καθηγητής Ρώυτερ. 2) Η Κάθριν Χέμπουργκ. 3) Η Τζόαν Φονταίν με την κόρη της. Καί οι Γερμανοί ποιηταί: Μάνφρετ Χάουσιαν (4) και Χάινε Ερριχ Νόσσακ (5).

«Για να μην λυπηθώ και να μην προξενήσω λύπη και πένθος άλλους, θα φροντίζα, τις 24 τελευταίες μου ώρες, να ζήσω μακριά από εκείνους που αγαπώ. Πιστεύω πως θα πρόφαινα να δω τουλάχιστον τρία φίλα. Υπάρχουν πάρα πολλά ώραία φίλα και ποτέ δεν είχα αρκετό καιρό για να τα δω όλα!... Όταν γύριζα στο σπίτι μου, θα έγραφα δυο γραμμάτια, όπου θ' άφηνα να εκδηλωθ, γι' ακόμη μία φορά, ολόκληρη η αγάπη μου για την οίκογένειά μου και για τους φίλους μου — καθώς και ό,τι κακό σκέπτομαι για άρισμένους ανθρώπους...»

«Ο διάσημος στάρ Έρρολ Φλύνν: «Μου φαίνεται πως το πράγμα είναι πολύ απλό. Θα καλούσα όλους τους φίλους μου, γυναικες και άντρες, θα τους έλεγα πως μού μένουν μονάχα 24 ώρες να ζήσω και θα τους παρακαλούσα να καταφύγουν στην βοήθεια της φαντασίας τους, για να με κάνουν να περάσω αυτές τις ώρες, όσο το δυνατόν καλύτερα. Πιστεύω πως η συντροφιά ένός μόνον ή μι-

αί μόνον από αυτούς δεν θα ήταν αρκετή για να με κάνει να ξεχάσω πως άφηνω τόν ώραίο αυτόν κόσμο.

«Ο Γερμανός ποιητής

Χάινε Ερριχ Νόσσακ: «Εικοσιτέσσερες ώρες είναι πολλός καιρός. Η ένα εικοσιτετράωρο μονάχα, ή πολλά-πολλά χρόνια, είναι στο βάθος το ίδιο. Αισθάνομαι πως θα έκανα ό,τι κάνω, όταν είμαι στο σπίτι μου και περιμένο ήρεμα να νυχτώση. Θα ήταν μία νύχτα, όπως όλες οι άλλες. Ίσως να καθόμουν στο γραφείο μου, για να κρατήσω μερικές σημειώσεις, όπως συνηθίζω να κάνω κάθε βράδυ. Άλλά ή σκέψη πως οι σημειώσεις αυτές θάταν τα τελευταία μου λόγια, θα μ' έμπόδιζε να τις γράψω. Αυτή θάταν, νομίζω και ή μόνη διαφορά...»

«Η χαριτωμένη στάρ Έστερ Γουίλλιαμς: «Πιστεύω πως θα έκανα ό,τι μπορούσα, για να τελειώσω το φίλμ, που θα έγυριζα εκείνον τόν καιρό. Να περάσω τις τελευταίες μου ώρες με τόν άντρα που αγαπώ, θα ήταν κάτι πολύ θλιβερό. Θα προσπαθούσαμε κι' οι δυο άπελπισμένα να κρύψ, ό ένας από τόν άλλο τις σκέψεις του. Άλλά θα θυμάστανε όλοένα τις ώρες και τα λεπτά που περάσανε — άσταμάτητα, χωρίς ούτε ένος λεπτού ήσυχία. Στο τέλος θα τρελαινώμασταν. Μόνον ή δουλειά θα μπορούσε να με λυτρώσει απ' όλες τις άλλες βασανιστικές σκέψεις».

«Ο δήμαρχος της Φραγκφούρτης, δόκτωρ Βάλτερ Κόλμπ: «Ένα τέτοιο ζήτημα ποτέ δεν με άπασχόλησε. Σαν αληθινός χριστιανός, έγκαταλείπω τη ζωή μου στα χέρια του Θεού. Έκείνος ξέρει, πότε πρέπει να τελειώση... Για το ταξίδι του αιώνιου γυρισμού δεν χρειάζεται καμμία προετοιμασία, όταν κατέχεται κανείς από αυτήν την βεβαιότητα.

Καί ο μεγάλος στάρ της όθνης Γκάβρυ

Κούπερ: «Ελπίζω πως δεν θα μάνα από πριν, ποιά θα είναι ή τελευταία μου μέρα. Άλλ' αν τύχη να το ξέρω, θα περάσω τις τελευταίες 24 ώρες μου, σαν να μην συνέβαινε τίποτε το έξαιρετικό. Έχω μία βαθιάτη άποστροφή για την παθητική στάσι. Γι' αυτό και δε θα μπορώ εύκολά να κρύψω την αγωνία και την θλίψη που θα αισθάνομαι. Την διαθήκη μου, την έχω κάνει από καιρό.

Δεν θάχα ούτε γραμμή να προσθέσω. Οι άνθρωποι που αγαπώ ξέρουν τα αισθήματά μου γι' αυτούς. Για να τους τα πώ καλύτερα, θάπρεπε να ξέρω να γράφω. Συνηθίζω να λένε πως είμαι καλός ήθοποιός, άλλ' άμφοβάλλω αν θα μπορούσα να γίνω καί συγγραφέας. Καί δεν πιστεύω πως θα γίνω 24 ώρες πριν πεθάνω!...»

Αυτές ήταν μερικές άπαντήσεις των ανθρώπων της Τέχνης της Πολιτικής και των Γραμμάτων στη μακάδρια έρώτησι.

17

18

Χάινε Ερριχ Νόσσακ: «Εικοσιτέσσερες ώρες είναι πολλός καιρός. Η ένα εικοσιτετράωρο μονάχα, ή πολλά-πολλά χρόνια, είναι στο βάθος το ίδιο. Αισθάνομαι πως θα έκανα ό,τι κάνω, όταν είμαι στο σπίτι μου και περιμένο ήρεμα να νυχτώση. Θα ήταν μία νύχτα, όπως όλες οι άλλες. Ίσως να καθόμουν στο γραφείο μου, για να κρατήσω μερικές σημειώσεις, όπως συνηθίζω να κάνω κάθε βράδυ. Άλλά ή σκέψη πως οι σημειώσεις αυτές θάταν τα τελευταία μου λόγια, θα μ' έμπόδιζε να τις γράψω. Αυτή θάταν, νομίζω και ή μόνη διαφορά...»

«Η χαριτωμένη στάρ Έστερ Γουίλλιαμς: «Πιστεύω πως θα έκανα ό,τι μπορούσα, για να τελειώσω το φίλμ, που θα έγυριζα εκείνον τόν καιρό. Να περάσω τις τελευταίες μου ώρες με τόν άντρα που αγαπώ, θα ήταν κάτι πολύ θλιβερό. Θα προσπαθούσαμε κι' οι δυο άπελπισμένα να κρύψ, ό ένας από τόν άλλο τις σκέψεις του. Άλλά θα θυμάστανε όλοένα τις ώρες και τα λεπτά που περάσανε — άσταμάτητα, χωρίς ούτε ένος λεπτού ήσυχία. Στο τέλος θα τρελαινώμασταν. Μόνον ή δουλειά θα μπορούσε να με λυτρώσει απ' όλες τις άλλες βασανιστικές σκέψεις».

«Ο δήμαρχος της Φραγκφούρτης, δόκτωρ Βάλτερ Κόλμπ: «Ένα τέτοιο ζήτημα ποτέ δεν με άπασχόλησε. Σαν αληθινός χριστιανός, έγκαταλείπω τη ζωή μου στα χέρια του Θεού. Έκείνος ξέρει, πότε πρέπει να τελειώση... Για το ταξίδι του αιώνιου γυρισμού δεν χρειάζεται καμμία προετοιμασία, όταν κατέχεται κανείς από αυτήν την βεβαιότητα.

Καί ο μεγάλος στάρ της όθνης Γκάβρυ

Κούπερ: «Ελπίζω πως δεν θα μάνα από πριν, ποιά θα είναι ή τελευταία μου μέρα. Άλλ' αν τύχη να το ξέρω, θα περάσω τις τελευταίες 24 ώρες μου, σαν να μην συνέβαινε τίποτε το έξαιρετικό. Έχω μία βαθιάτη άποστροφή για την παθητική στάσι. Γι' αυτό και δε θα μπορώ εύκολά να κρύψω την αγωνία και την θλίψη που θα αισθάνομαι. Την διαθήκη μου, την έχω κάνει από καιρό.

Δεν θάχα ούτε γραμμή να προσθέσω. Οι άνθρωποι που αγαπώ ξέρουν τα αισθήματά μου γι' αυτούς. Για να τους τα πώ καλύτερα, θάπρεπε να ξέρω να γράφω. Συνηθίζω να λένε πως είμαι καλός ήθοποιός, άλλ' άμφοβάλλω αν θα μπορούσα να γίνω καί συγγραφέας. Καί δεν πιστεύω πως θα γίνω 24 ώρες πριν πεθάνω!...»

Αυτές ήταν μερικές άπαντήσεις των ανθρώπων της Τέχνης της Πολιτικής και των Γραμμάτων στη μακάδρια έρώτησι.

19

20

21

22

23

24

25

26

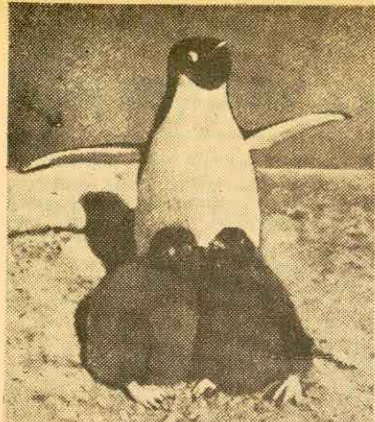
27

28

29

30

31

Η περιοχή γύρω από το Νότιο Πόλο κατοικείται μόνο από... πγκουίνους!

Πώς θα σωθούμε ΑΠΟ ΤΗ ΒΟΜΒΑ ΥΔΡΟΓΟΝΟΥ;

Οι σύγχρονοι Νώε και τα
ευτοπιστικά σχέδιά τους

Έδω και εκατομμύρια χρόνια, η οργή του Θεού ξέσπασε πάνω στους ανθρώπους κι' άρχισε να δρέχει διάκοπα επί σαράντα μέρες και σαράντα νύχτες. Ασφαλώς, οι μέρες και οι νύχτες της εποχής εκείνης ήταν πολύ μεγαλύτερες από τις σημερινές, γιατί στο μικρό αυτό διάστημα τα νερά σκέπασαν όλες τις ηπείρους και έπνιξαν όλους τους ανθρώπους και όλα τα ζώα.

Ένας μόνο άνθρωπος δόθηκε χάρι μπροστά στο Θεό, επειδή ήταν δίκαιος: Ο Νώε. Σύμφωνα με τη θείκη εντολή, ο Νώε έφτιαξε μια «κιβωτό», ένα είδος τεράστιου κασινιού, όπου συγκέντρωσε την οικογένειά του και ένα ζευγάρι από κάθε είδος ζώου. Έτσι, σώθηκε η οικογένειά του Νώε και ο ζωικός κόσμος την καταστροφή.

Μα η ιστορία αυτή είναι πολύ παλιά... Σήμερα, ο ίδιος ο άνθρωπος είναι πρόξενος της καταστροφής του. Βγαίνοντας από το δρόμο του Θεού, έφτιαξε ένα τρομερό όπλο, τη Βόμβα Υδρογόνου, που δεν μπορεί να χαλιναγωγηθεί στην έντελεια. Από τα κατρίτσια λοιπόν μερικών ανθρώπων εξαρτάται η τύχη της Ανθρωπότητας.

Πολλοί νεώτεροι Νώε έχουν κιόλας αρχίσει να κάνουν τη σκέψη: «Πώς θα σωθούμε από την καταστροφή αυτή; Πού να ζητήσουμε καταφύγιο, μέσα στον κόσμο αυτό της μανίας και της παραφροσύνης;»

Οι γαλλικές εφημερίδες εδημοσίευσαν πρό καιρού μια παράξενη είδηση. Ένας Γάλλος ναυτικός κατασκευάζει σ' ένα λιμανάκι της Μάγχης ένα είδος κιβωτού, ένα πλοίο-ριο στεγανά κλεισμένο απ' όλες τις πλευρές. Το εσωτερικό του είναι έτσι διαρρυθμισμένο, ώστε να χωρήσει άνετα την οικογένειά του Γάλλου αυτού Νώε καθώς και δύο... αγελάδες! Ο σύγχρονος Νώε λογαριάζει να γεμίσει την κιβωτό του με κουνιές και σακκιά με αλεύρι και, στις πρώτες λάμψεις του πολέμου, να φύγει για μακρινές θάλασσες, όπου δεν θα μπορεί να τον φτάσει η μανία των βουβών υδρογόνου!

Ένας άλλος, Αμερικανός, εκατομμυριούχος, έβαλε και του έφτιαξαν ένα πλοίο, που έχει επίσης την ικανότητα να πετάει και να κυλάει στη στεριά. Με τη μοντέρνα και πραγματικά αμερικανική αυτή κιβωτό, ο εκατομμυριούχος μας ελπίζει να ξεφύγει από τις εκρήξεις των βουβών, πηδώντας από ηπειρο σε ηπειρο και από ωκεανό σε ωκεανό!

Άλλοι σύγχρονοι Νώε, περισσό-

τερο προσγειωμένοι στην πραγματικότητα, ονειρεύονται ένα ξοθό νησί του Ειρηνικού, που να μην το αναφέρουν ούτε οι χάρτες, ένα νησί με θάλασσες πλούσιες και... θρεπτική, κάτω από ένα λαμπερό ήλιο, μακριά, πολύ μακριά από τους ανθρώπους και τις βόμβες τους.

Μα όλα αυτά δεν είναι παρά ένα όνειρο. Τα νησιά του Ειρηνικού δεν είναι πια ούτε έρημα, ούτε άγνωστα στους γεωγράφους. Έχουν μεταβληθεί σε ναυτικές βάσεις, σε δοκιμαστικά πεδία νέων μυστικών όπλων, σε οχυρά. Πηγαίνει κανείς εκεί ως στρατιώτης, ντυμένος με στολή. Οι επισκέπτες είναι ύποπτοι και παρακολουθούνται άγρυπνα.

Υπάρχουν, βέβαια, και έντελώς άκατοίχικα και μακρινά νησιά, όπως μερικά νησιά του Αρχιπελάγους της Μπαχάμας. Εκεί δεν κινδυνεύει κανείς καθόλου σε περίπτωση πολέμου. Κινδυνεύει όμως να πεθάνει, πριν καν ξεσπάσει ο πόλεμος, από την... πείνα! Γιατί τα νησιά αυτά είναι από άμμο, όπου δε φυτρώνει απολύτως τίποτα.

Μα οι ελπίδες δεν έχουν εξαντληθεί έντελώς για τους ανθρώπους, που θέλουν να γλυτώσουν από την καταστροφή του κόσμου. Υπάρχει η Άνταρκτική.

Η Άνταρκτική, η περιοχή γύρω από το Νότιο Πόλο, έχει έκταση 13 εκατομμυρίων τετραγωνικών χιλιομέτρων και κατοικείται μόνο από... πγκουίνους!

Βέβαια, πρόκειται για μια περιοχή όπου τα πάντα είναι παγωμένα κι' όπου σπανίως κάνει την εμφάνισή του ο ήλιος. Έχει όμως ιδιαιτερότητα μια ειδική εταιρία, η 'Εταιρία Αποικισμού της Άνταρκτικής, που έχει καταστρώσει σχέδια για την κατασκευή μιας υπόγειας πόλεως, κάτω από τους πάγους, όπου θα καλλιεργούνται με επιστημονικές μεθόδους, κάτω από τεχνητό φως, φυτά χωρίς χόμα.

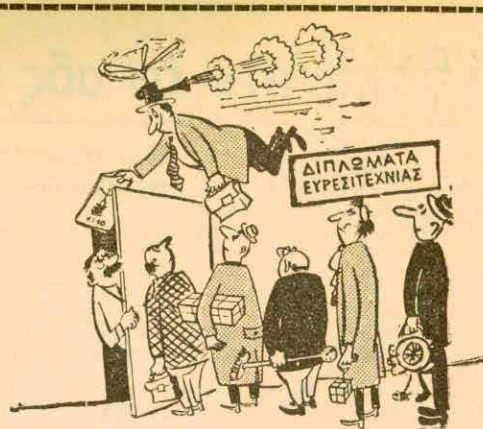
Τα σχέδια αυτά είναι ακόμα στα χαρτιά και—το κυριότερο—τα απαραίτητα κεφάλαια δεν έχουν συγκεντρωθεί ακόμα. Οι κατάλογοι εγγραφών όμως είναι ανοιχτοί και όσοι νεώτεροι Νώε θέλουν να καταφύγουν μια μέρα στην Άνταρκτική δεν έχουν παρά να υποβάλουν μια αίτηση και να απαντήσουν σε μερικές ερωτήσεις όπως οι ακόλουθες:

«Ποιες είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις σας; Ποιες είναι οι πολιτικές πεποιθήσεις των γονιών σας; Άγαπάτε τα φίλα των κάου-μπόις; Παίζετε στον ιππόδρομο; Αν κληρονομήσετε 50.000 δολάρια, ποιά ώρα θα σηκώσετε το πρωί;»

Στην Αλάσκα, υπάρχει μια μεγάλη κοιλάδα, χαμένη ανάμεσα σε πανύψηλα βουνά, όπου δεν έχει ακόμα κατορθώσει να φτάσει ο άνθρωπος. Ως τώρα, μόνο οι αεροπόροι την έχουν δι, πετώντας χαμηλά και διηγουντάθαυμαστά πράγματα για την πλούσια βλάστησή της και το άφθονο κυνήγι της. Εκεί οι σύγχρονοι Νώε μας θα μπορούσαν να περουν με αλεξίπτωτα και να οργανώσουν μια μικρή αποικία «φυγάδων της βόμβας υδρογόνου», απομονωμένοι έντελώς από τον υπόλοιπο κόσμο.

Με μια μικρή διαφορά: Έπάνω από την περιοχή αυτή θα περάσουν τα ρωσικά αεροπλάνα με τις βόμβες υδρογόνου, σε περίπτωση εκρήξεως ενός νέου πολέμου!

Δεν υπάρχει, λοιπόν, κανένα καταφύγιο εναντίον της βόμβας πάνω στη Γη! Στους πάγους και στον Ίσμηρινό, στον Ειρηνικό και στην Αλάσκα, δεν υπάρχει τόπος ασφαλής στην περίπτωση που θ' αρχίσει ο ατομικός πόλεμος. Και οι μοντέρνοι Νώε είναι καταδικασμένοι να μείνουν στο σπιτάκι τους και να περιμένουν τη μοίρα τους!...

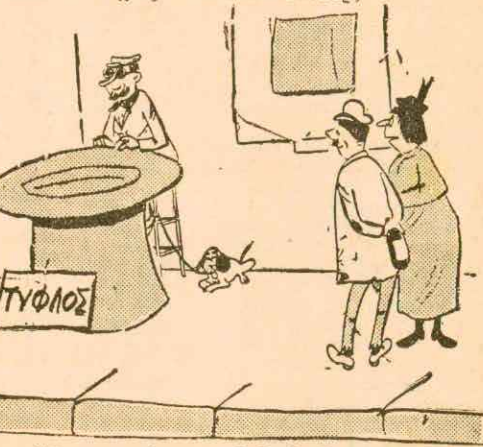
—'Εσύ, εκεί πάνω! Με τη σειρά σου!...

Ο ξευπνος παραβάτης

Ο διευθυντής: Άκου, κύριε Τεμπέλιδη, αποφάσισα να κάνω μερικές μεταβολές εις το προσωπικό. Έχεις ιδέα από άσανσέρ;

—Όπως φαίνεται, οι δουλειές του πάνε πολύ καλά!... Μεγάλωσε το μαγαζί του!...

ΒΡΕΘΗΚΕ

μια πόλις 5000 ετών

Την είχε ιδρύσει μια βασι-
λισσα απ' την Ελλάδα

«Είναι το σπουδαιότερο αρχαιολογικό γεγονός, από την εποχή του ανοίγματος των τάφων των Φαραώ». Μ' αυτές τις λέξεις χαρακτηρίζει ο διευθυντής του Ιρλανδικού Έθνικού Μουσείου, δόκτωρ Τζόζεφ Ράφτερν, την ανεύρεση μιας πόλεως της Λιθικής Έποχής, στη λίμνη Λάου Γκάρα της Ιρλανδίας. Η πόλις αυτή είναι η πρώτη που ανακαλύφθηκε ως τώρα στην Ευρώπη, υπολογίζεται δε ότι κατοικήθηκε από 5.000 έτών.

Οι ειδικοί πιστεύουν, ότι πρόκειται για τη Χαμένη Πόλη της Βασιλίσσας Τσάεζ, που σύμφωνα με τα αρχαιότερα ιστορικά κείμενα—έφθασε στην Ιρλανδία από την αρχαία Ελλάδα 40 ημέρες πριν από τον Κατακλυσμό. Για τη θρυλική αυτή Βασιλίσσα μιλούν τα Χρονικά των Τεσσάρων Κυριών, τεσσάρων δηλαδή μοναχών του 15ου αιώνα, που έγραψαν την πρώτη ιστορία της Ιρλανδίας. Βεβαιώνουν δε ότι ήταν η πρώτη που άποίκισε το «Σμαράγδινο Νησί» κι' ότι έφθασε εκεί από την Ελλάδα, μαζί με 50 παρθένες και με 3 άντρες, το Μπίθ, τον Λάντρα και τον Φύντεν.

Φαίνεται ωστόσο, ότι την ακολουθούσαν και κάμποσοι «φίρ-μπόλγκ». Η λέξη αυτή, στη «γαελική» γλώσσα της Ιρλανδίας, σημαίνει τους απελευθερωμένους δούλους. Οι «φίρ-μπόλγκ» ήταν μικροκαμωμένοι και τριχωτοί. Νικήθηκαν δε σε μια μάχη που έγινε στις όχθες της λίμνης Λάου Γκάρα, από μια φυλή ψηλή και ώραια. Οι αρχαίοι ιστορικοί ονομάζουν τους καινούργιους αυτούς αποίκους «Τουάθα ντέ Ντάνα» (έχουν άρα γε καμιά σχέση με τους Δαναούς, που εγκαταστάθηκαν στην Ελλάδα;).

Τέλος, γύρω απ' το 350 π.

Χ., εμφανίζεται στην Ιρλανδία μια τρίτη φυλή: οι Κέλται, με τα ανοιχτόξανθα μαλλιά και τα γαλανά μάτια, που ήξεραν καλύτερα απ' τους άλλους να μεταχειρίζονται το σίδερο για όπλα και το χρυσάφι και το άσμη για το στολισμό τους.

Ωστόσο, φαίνεται ότι οι πρώτοι λιμνόβιοι κάτοικοι του Λάου Γκάρα διατηρήθηκαν, παρ' όλες αυτές τις νεώτερες επιδρομές, ως τους πρώτους αιώνες της χριστιανικής εποχής. Ύστερα χάθηκαν, αφήνοντας πίσω τους ένα μυστήριο, κρυμμένο απ' τα γκρίζα νερά της λίμνης, που ανέδιναν και σκέπασαν την πόλη τους, επί 1500 χρόνια.

Τέλος, έπειτα από 15 αιώνες, ξαναβρέθηκε η Χαμένη Πόλις, χάρις σ' ένα εργάτη που έσκαβε στις όχθες της λίμνης, ανοίγοντας ένα χαυτάκι για την μερική αποξηράνσή της. Η σκαπάνη του ξέβησε ένα φαρμακείο μονόξυλο, που φαινόταν παμπάλαιο. Ειδοποιήθηκε τότε ο δόκτωρ Ράφτερν, έφτασε άμεσα επί τόπου κι' αποφάνθηκε, ότι το εύρημα αυτό ήταν της Λιθικής Έποχής.

Οι εργασίες της αποξηράνσεως της λίμνης συνεχίστηκαν με γοργότερο ρυθμό. Και, με την υποχώρησι του νερού, ξεπρόβαλε μια δολοκλήρη πόλις λιμνολών. Ως τώρα, έχουν ξεσκεπαστεί 144 καλύδες, φαίνεται δε, ότι υπάρχουν κι' άλλες, γιατί οι ειδικοί υπολογίζουν τον πληθυσμό αυτής της πόλεως σε 2.500 ψυχές.

Οι καλύδες αυτές είναι κυκλικού σχήματος, σπηλιές λίγο ψηλότερα απ' την τότε επιφάνεια της λίμνης, πάνω σε βάθρα από κορμούς δρυός και μεγάλες πέτρες. Είναι ξυλινες, σοδατισμένες με λάσπη και στεγασμένες με καλάμι.

Απ' τα όσα, τα όπλα, τα οικιακά σκεύη κλπ., που βρέθηκαν μέσα σ' αυτές (έχουν συγκεντρωθεί ήδη 1.700 τέτοια ευρήματα) μπορεί να εξαχθούν πολύτιμα συμπεράσματα για τον τρόπο της ζωής αυτών των λιμνολών.

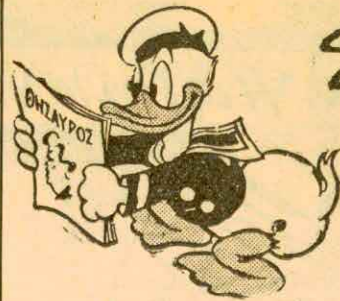
Μολονότι ζούσαν μέσα στο νερό και κυκλοφορούσαν με μονόξυλο, που τα κατασκεύαζαν σκάδοντας κορμούς δέντρων με πέτρινα εργαλεία, ήταν συστηματικοί γεωργοί και κτηνοτρόφοι. Στους γύρω λόφους διατηρούσαν μεγάλα κοπάδια από πρόβατα, βόδια και χοίρους.

Ήξεραν ν' αλέθουν το σιτάρι ανάμεσα σε δύο λείες πέτρες. Χρησιμοποιούσαν στην αρχή πέτοινα όπλα και εργαλεία, αργότερα μπρούτζινα και κατόπιν σιδερένια.

Παράξενα και τεράστια όστα ζώων μαρτυρούν, ότι ήταν καλοί κυνηγοί κι' έδιναν άγριες μάχες με τα προϊστορικά τέρατα.

Τέλος, ήταν ικανοί μηχανικοί, όπως δείχνει η θαυμασία—για την εποχή της—τεχνική των καλυδσοπιτών τους.

Οι αρχαιολογικές ανασκαφές συνεχίζονται τώρα με υπομονή, μέσα στον αποξηραμένο βυθό της λίμνης. Βοηθούν σ' αυτές οι μαθηταί των σχολείων της περιφέρειας. Τις παρακαλούν να βοηθήσουν με ζωρότατο ενδιαφέρον οι τουρίστες, που έχουν μαζευτεί εκεί απ' όλα τα μέρη της Ευρώπης.

Ο αρχάριος

Η σπιτονοικοκυρά μου μου είπε πως ο νέος ενοικιαστής της—ένας άσχυρος και σοδαρός νέος από την επαρχία—θαρχόταν απόψε. Η κυρία Γκούτζον νοίκιαζε δυο δωμάτια. Το ένα απ' αυτά το κρατούσα εγώ. Το βράδυ όμως που γύρισα στο σπίτι, αντί να βρω στο σαλόνι το νέο νοικάρη βρήκα τη θεία μου Μαίρη να με περιμένει.

—Σε λίγο θα φτάσει κι' ο Κλάρενς, μου είπε άμεσως. Έγώ ήρθα πρώτη να σου μιλήσω ει-αιτέρως.

Ο Κλάρενς—ένας σοδαρός παλιό δεκαεννιά χρονών—ήταν γυνίος της θείας μου.

—Μήπως ο Κλάρενς θα είναι ο νέος ενοικίος μου; ρώτησα με άνηυχία.

—Ακριβώς! απάντησε η θεία Μαίρη. Στο τελευταίο σου γράμμα ανέφερες ότι υπήρχε εδώ ένα διαθέσιμο δωμάτιο. Το νοίκιασα λοιπόν για τον Κλάρενς, επειδή έρχεται για πρώτη φορά στο Λονδίνο και θέλω να βρίσκεται κοντά σου για να τον καθοδηγήσεις.

—Τι είδους καθοδηγήσι να του κάνω; ρώτησα. Έγώ δεν είμαι σοδαρός, αλλά πολύ ζω-πρός!

—Το ξέρω! φώναξε η θεία! Γι' αυτό σου τον εμπιστεύομαι. Το παιδί έχει πάρει πολύ στα σοδαρά τη μελέτη κι' ο γιατρός λέει πως θα κλονιστεί το νευρικό του σύστημα. Κιτταζε, λοιπόν, τώρα που θα γραφτεί στο πανεπιστήμιο να τον γνωρίσεις σε μερικά από τα... θύματα σου, για να ξεκαλλή-ση λίγο τα ματιά του από τα βιθλία... Έννοώ με καμμία κοπέλλα...

Υποσχεθήκα στη θεία Μαίρη την καθοδήγησι του νεαρού εξαδέλφου μου κι' από την πρώτη μέρα της συγκατοικήσεως μας άρχισα να του παραδίδω μαθήματα. Ο Κλάρενς όμως ήταν ένα... μουζούκι δολοκото

Εύθυμη Ιστοριογλα

και άδικα προσπάθησα την πρώτη εβδομάδα να τον παρασύρω σε πάρτυ και σε χορούς. Αρ-νιόταν και μουλεγε πως οι γυν-νοίκες δεν τον ενδιαφέρουν!

Αναγκάστηκε τότε να κατα-φύγει στη φιλενάδα μου τη Τζό-αν για να με...καθοδηγήσει πως να καθοδηγήσω τον Κλάρενς.

—Αφού, όπως λές, ο εξαδέλ-φός σου δεν έννοει να κάνει βήμα έξω από το δωμάτιό του, με συμβούλεψε η Τζόαν, προ-τείνω να του στείλωμε εκεί τον πειραμό. Και πού κατάλλη-λη βριόκω την 'Υδόννη. Είναι «έξωτική καλλονή» και οι άρ-χαίοι πέφτουν με το πρώτο!

—Λες;

—Θα το δες; Θα του κλείση όλα τα βιθλία!

Είχα ωστόσο τις μικρές μου αντίρρρρσεις.

—Μα η 'Υδόννη ασχολείται με τσούσι! Θα έπν τον καιρό να κάθεται να ψαρεύει αυτόν τό... «χάνο»!

—Η Τζόαν αναστέναζε.

—Τότε θα κάνω εγώ τη με-γάλη θυσία. Δεν θα έρθω μαζί σου στο χορό του Τάουν Χώλ, το Σάββατο. Έπίσης ξέρω ότι ο παρτεναιρ της 'Υδόννης την έχει γελασεί. Κάλεσε την, λοι-πόν, να έρθη μαζί σου. Δεν θ' άρνρηθ. Άρκει μόνο να την ει-δοποιήσης να περάση να σε πάρη από το δωμάτιό σου. Κατό-πιν... στραμπουλάς τον λαίμο-δον σου ή φασκίνεις το λαι-μό σου και μόλις φανή η 'Υ-δόννη της λες πως δεν μπο-ρείς να τη συνοδέψης στο χορό.

—Τάσσοου...

—Μη με διακόπτης. Παρακα-λείς τότε το χαζούλη σου να πάρη τη θεία σου—φυσικά, μπροστά στην 'Υδόννη! Τότε θα δυσκολευτεί ν' άρνρηθ. Έ-τσι μέσα σ' ένα βράδυ να εί-σαι βέβαιος ότι η 'Υδόννη θα του τινάξει τό... εκπαίδευτικό του οικοδόμημα στον αέρα.

Το σχέδιο φαινόταν καλό. Τηλεφώνησα της 'Υδόννης και μου είπε ότι θαρχόταν να με πάρη στις έφτα. Στις πέντε λοιπόν, ανέβηκα σε μια καρέ-κλα για να στερεώσω τάχα τό

Ο τμηματάρχης: Κύριε έφορε, επιπρρρτε μου να σας παρουσιάσω αυτόν τον υπάλληλο, που έσπασε κάθε προ-ηγούμενο ρεκόρ εισπράξεως φόρων!...

(Του Π. Παυλίδη)

άμπαζορ στην ηλεκτρική λάμπα και, μπρος στα μάτια του Κλάρενς, έπεσε και... στραμπουχούσε τον αστραγάλο μου! Σαπλωθήκα λοιπόν στο ντιβάνι κι' όταν έφτασε η 'Υδώννη, είπα στον Κλάρενς πως θα έπρεπε εκείνος να την συνοδεύει στο χορό. Η 'Υδώννη, φυσικά, γιά να μην χάσει το χορό, ρίχτηκε στα νεμάτα του Κλάρενς, γιά να μην πάει. Έγώ πάλι, στεναχωριζόμουν από τον πόνο, σήκωσα την κάλσα μου και τούδεϊξα γιά δεύτερη φορά τον αστραγάλο μου.

—Αυτά να τα πούλας άλλο, εδάδελφει! έσκυψε και μου ψιθύρισε στο αυτί. Την πρώτη φορά μου δείξεις τον αστραγάλο του δειλιού ποδιού σου. Τώρα μου δείχνεις τον άριστο. Σήκω λοιπόν, πάρε την 'Υδώννη σου κι' αδειάζετέ μου τη γωνιά!

Και σοβαρός ξαναγύρισε στα βιβλία του.

Τι να κάνω; Την πήρα άγκαζε και... ψευτοκουτοαίνοντας ξεκίνησα μαζί της γιά το χορό. Ποτέ η 'Υδώννη δεν ήταν το γούστου μου γιατί ήταν μία πληθωρική κι' επιθετική γυναίκα, κατάλληλη γι' άρχαίριους σαν τον ζαδερφόλη μου. 'Όσοσο υπέφερα το μαρτύριο: 'Αφού με έδεχσε στο χορό και στην λίμα, ύστερα με τράβηξε στον έξωτο και με άρσισε στα φίδια. Σαφινάστικα. Σαφινάστικα όμως και η Τζόαν, που έτυχε να βγεί στον έξωτο την ώρα ακριβώς που η 'Υδώννη με μονοποιεί στα χείλη με τα τρία τελευταία φίλια της!

—Τό φαντάστικα πως θα βρισκόσουν κι' εσύ εδώ, της είπα με άδύνατη φωνή. Δεν ες περιμένα όμως να φανείς αυτή τη στιγμή...

Μία γερή κλωτσιά της Τζόαν στον αστραγάλο, μ' έκανε να ξεφύγω από τον πόνο και να πιάσω το πόδι μου.

*

—Ετσι έχασα τη Τζόαν. 'Αλλά πως είχε βρεθεί κι' εκείνη στο χορό; Έμαθα τα γεγονότα από τον Κλάρενς.

Η Τζόαν είχε βρει δύο εισιτήρια του χορού και στις επτάμιση έτρεξε να με συναντήσει χαρούμενη στο δωμάτιό μου. Είχε υπολογίσει πως αυτή την ώρα, η 'Υδώννη με τον Κλάρενς θα βρίσκονταν μακριά και θα είχαν σκηματίσει το τρυφερό τους ντυμέτο. Κι' έτσι θα μπορούσαμε κι' εμείς να πάμε στο χορό. 'Όταν όμως άνακαλύψαμε ότι, αν και είχα... στραμπουχούσε... τον αστραγάλο μου, δέχτικα να συνοδεύω την 'Υδώννη στο χορό, χάλωσε τον κόσμο! 'Ο Κλάρενς τότε τα βρήκε σκούρα και δέχτηκε να πάει μαζί της, γιά να μην χειροτερέψει την κατάσταση. 'Ετσι υπερβρέθηκε αυτή η ιστορία.

Κι' η Τζόαν, που πείσμως, βρήκε το γούστου της το δύστροπο εδάδελφό μου. Τον έμαθε τα πρώτα στοιχεία του έρωτικού αλφαριθμού κι' εκείνος, με τη φορά των άρχαίριων, εδνοίχτηκε και έπεζε στην έρωτική του δράσι και με άλλες... καθηγήτριες. Πολύ γρήγορα έκλεισε όλα τα βιβλία κι' έπεδθη στη μελέτη του έρωτος. Λίγον καιρό αργότερα, δέχχικα την επίσκεψή της θείας μου.

—Πού είναι ο Κλάρενς; με ρώτησε.

—Δεν ξέρω ακριβώς. "Η με τη Τζόαν, η με τη Μάρκαρετ, η με τη Τζούλια, η με τη Λίνα, η με τη Λίλυ...

—Νομίζω πως τον παραξέσκωλισε! είπε ασήπρη η θεία μου. "Ηρω να τον συμμαζέψω λιγάκι. Πότε θα γυρίσει;

—Δεν ξέρω. "Η αύριο το πρωί ή αύριο το μεσημέρι, ή αύριο το βράδυ.

—Καλά. Και πότε διαβάζει; —Ποτέ. Τώρα... διαβάζω εγώ!

ΑΝΤΡΙΟΥ ΜΑΘΙΟΥΣ

Η αλληλογραφία μας

ΖΗΤΟΥΝ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού:

Στέλλα Γαλιάνου, Ειρήνη Δεμερτζή, Φούλη Στεργίου, Λιάνα Μιχαηλίδου, Σούλα Αλκιβιάδου και Φώφη Κλεάρχου, η διεύθυνσις και των 6 είναι: χωρίον Βιτάσκα, νομού Σερρών, Grèce. 'Ιουλιέττα Ροδοπούλου, Κική Κοντογιάννη και Καίτη Παπαδοπούλου, 'Ιωάννου Πολέμη 16, Καβάλα, Grèce. Μίρκα 'Αναγνώστου, Θεσσαλίας 83, Νίκαια, 'Αθήναι, Grèce. Νανά Τριανταφύλλου, 'Ακροπόλεως 124, Νίκαια, 'Αθήναι, Grèce. Ρίτσα Σιάκκα, Κάτω Χαράδρας 16, Ξάνθη, Grèce. Νανά Λαδικοπού (18 χρόνων), 'Εκαταίου 12, Ν. Κόσμος, 'Αθήναι, Grèce. Βίβιαν Κίσιαν, Grèce. Λέλα Πολίτου, Poste Restante, Πειραιώς, Grèce. Ζανόν Βιρβίλου, Ζεφύρου 3, Θεσσαλονίκη, Grèce.

Οι κάτωθι στρατιώτες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνίδες.

Δημήτριος Καντζόγλου και Παντέλης Παναγιωτίδης, 398 Σ.Κ.Α., 'Ιλη Δ'σέως, Β.Σ.Τ. 904. Θωμάς Βούλγαρης, Κ.Ε.Τ., Ε.Σ.Τ. 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 909. Δημήτριος Ράλλης και Σπυρίδων Τζώρτζης, 'Επιτελείον Σμ'χιας Α.Β., 110 πτέρυγ μάχης, Β.Σ.Τ. 904. Γεώργιος Δελεγκράκης, ΚΕΤ)ΕΣΤ 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Σ. Σγουρόπουλος, ΚΕΤ)ΕΣΤ 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης 'Αραμπατζής, Σχολή (Α)κάν Πυρικού, Πυρική Δ'σέως, Β.Σ.Τ. 902. Γεώργιος Δεληγιώργης, ΚΕΤ)ΕΣΤ 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. 'Αντώνιος Λαμπρινός, 936 Κ.Δ.Ο.)Α.Ε.Π., Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Θεολογίτης και Λεωνίδας Ξένος, ΚΕΤ)ΕΣΤ 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Δημήτριος Σταματελόπουλος, τεχνίτης τηλενίας, Δ.Δ)

42 Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 919 γ. 'Αντώνιος Καλαβρετίνος 785 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 901. 'Ιωάννης Οικονομάκης 203 Τ. Προκαλύψεως 1ος Λόχου, Σ.Τ.Γ. 922. Σπύρος Παπαδόπουλος και Σταύρος Σωτηρίου, Κ.Ε.Τ., Σχολή Τεθ'νων 'Ιλη Δ'σέως, Β.Σ.Τ. 902. 'Ηλίας Δρεπανίδης, 399 Σ.Κ.Α. 2α 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. 'Ιωάννης Παναγιωτόπουλος και Νικόλαος Φεγγός, Κ.Ε.Υ.Π. 1ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Μιχαήλ Ζησιάνης, Γρηγόριος Γεωργιάδης, Παναγιώτης Τραϊφόρος και 'Αλέξανδρος Κατσάμης, 42ον Σύνταγμα Εύζωνων, Σ.Τ.Γ. 919 γ. Βασίλειος Δημόπουλος, 495 Ε.Σ.Ε., Σ.Τ.Γ. 919. Θωμάς Ζακόπουλος, 229 Ε.Τ.Π. Διάδ'σέως, Β.Σ.Τ. 900. 'Ηλίας 'Αθανασίου, Κ.Ε. Ν. Κορίνθου, 10ος Λόχος, Σ.Τ.Γ. 909. 'Αλέκος Μορφίδης, Κ.Ε.Ε.Σ.Τ. 3η 'Ιλη, Β.Σ.Τ. 902. Παναγιώτης 'Αναγιάννης, Κ.Ε.Ε.Μ.)Π.Ο.Μ., Β.Σ.Τ. 902. Κωνσταντίνος Λυκούρας και 'Αθανάσιος Πιτάνος, Κ.Ε.Τ.Ε.Σ. 2ος Λόχος, Β.Σ.Τ. 902. Τάκης 'Αλμπερτός, 'Ιωάννης Μαρούδας, Γεώργιος Δούκας, 'Ιωάννης 'Ιωάννου, Γεώργιος Γαλιάνος και 'Αθανάσιος Πέπης, 361 Σ.Ε.Α., 113η Πτέρυγ μάχης, Β.Σ.Τ. 903. Λάκης 'Αρτοπάνος, Κ.Ε.Τ.Σ. 2ος Λόχος, Μηχανισμός, Β.Σ.Τ. 902. Διονύσιος Βασιλακόπουλος, Νικόλαος Παργαυλίδης, Γεώργιος Κοπιδάκης και 'Ιωάννης Κόκκορας, Μ.Ε. 125 Σ.Ε.Δ.Ε., Τ.Γ.Α. 1010. Γεώργιος Καραλάκος, 39ον Σ. Εύζωνων, Β.Σ.Τ. 900. Νικόλαος Τσιαγκαράκης, Τηλέμαχος Κοστώνης, Γεώργιος Ξενάριος, Παναγιώτης Κώδρας και Διονύσιος Γεωργιόπουλος, 724 Τ.Μ., 'Ορχος, Σ.Τ.Γ. 908. Θεόδ. Μακρυγιάννης και Κωνσταντίνος Χριστοκόπουλος, 172 Σ.Α)ΑΠ, Β.Σ.Τ. 902. Χρήστ. Σεφανίδης, Λάκης Μιχαηλίδης και Μιχαήλ Παπαγεωργίου, 783 Α.Γ.Μ., Β.Σ.Τ. 904. Νικόλαος Φλουράκης, 203 Τ.Π., Α. Δ'σέως, Σ.Τ.Γ. 922. Κωνσταντίνος Θεοδοσόπουλος, Γεώργιος Σκορδilis, Νικόλαος Θανάσσης και Προκόπιος Κοντοράσης, Μ.Ε. 125 Σ.Ε.Δ.Ε., Τ.Γ.Α. 1010. Γεώργιος Σταχτούλης, Δημήτριος Παναγαρακίτης, 'Αχιλλεύς Φραγκογιαννάκης, Μίκκος Τραγιανός και Θεοφίλος Δελημύτης, 151 Σ.Μ. Πυρικού, III Μοίρα, Β.Σ.Τ. 901.

Οι κάτωθι αναγνώστες μας ζητούν αλληλογραφία με Έλληνες του εξωτερικού.

ΔΡΑΓΑΤΣΕΙΟΝ

ΙΔΙΩΤΙΚΟΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΗΡΙΟΝ (ΕΤΟΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ 1903)

ΦΙΛΕΛΛΗΝΩΝ 14 — ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ 2. ΤΗΛ. 27.147

ΝΗΠΙΑΓΩΓΕΙΟΝ — ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ — ΓΥΜΝΑΣΙΟΝ

Διδασκαλία υποδειγματική με λαμπράν απόδοσιν εις όλως τας τάξεις και εξαιρετόν επιτυχισμόν κατά τας απολυτήριους εξετάσεις της 8ης ΤΑΞΕΩΣ ΓΥΜΝΑΣΙΟΥ.

Εφαρμογή ειδικής μεθόδου και συστηματική παρακολούθησι των μαθητών του ΔΗΜΟΤΙΚΟΥ, ούτως ώστε να απαλίσσονται οι γονείς από τον κόπον και την φροντίδα διά την ιδιαίτερον μελέτην των παιδιών των.

ΑΘΛΟΠΑΙΔΙΑΙ — ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ — ΕΚΔΡΟΜΑΙ — ΕΟΡΤΑΙ — ΧΟΡΩΔΙΑΙ — ΕΛΛΗΝΙΚΟΙ ΧΟΡΟΙ — ΡΥΘΜΙΚΗ ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ — ΑΠΑΓΓΕΛΙΑ

Διευθυντής Σπουδών Γυμνασίου: ΑΘ. ΚΟΥΛΗΣ

Διευθύντρια Δημοτικού: ΙΩ. ΣΟΛΟΥΝΙΑ

ΔΙΔΑΚΤΡΑ ΛΟΓΙΚΑ

Αι έγγραφαι ήρχισαν. 'Όραι Γραφείου 9—12 π. μ. και 6—8 μ.μ. Μεταφορά μαθητών δι' αυτοκινήτου του 'Εκπαιδευτηρίου.

Νικόλαος Κεφαλάς, Καπετάν Γκόνι 47, Θεσσαλονίκη, Grèce. Κ. Παλαμίδας, 'Ομήρου 62, 'Αθήναι, Grèce. Δημήτριος Παυλίδης, Μεγαλοπλατάνος 'Αρδίας, νομού Πέλλης, Grèce. 'Αλέξανδρος Διονέλλης, 'Εβρου 114, Πειραιεύς, Grèce. Κωνσταντίνος Τσώνος, Δερβενακίου 7, Πάτραι, Grèce. Νικόλαος Καποτάς, Δερβενακίου 7, Πάτραι, Grèce. Νάσος Κασαρέλλης, Poste Restante, Κεντρικόν Ταχυδρομείον, 'Αθήναι, Grèce. 'Ιωάννης Καρυστινός, Βουλής 30, 'Αθήναι, Grèce. 'Αγγελος 'Αρτέμης, 'Ηρας 13, Γλυφάδα, 'Αθήναι, Grèce. Κωνσταντίνος Κοϊτσάνος, Σουικία Ζαγοράς, Λεσβεία, Grèce. Φώτης 'Αριστοτέλους, 'Αγίου Γεωργίου 59, Μυτιλήνη, Grèce. 'Ιωάννης Χατζόπουλος, Ν. Θ. Σ. Ψυχικόν, 'Αθήναι, Grèce. Δημήτριος Γεωργιάκης, Ραχώνων Θάσος, Καβάλα, Grèce. Ντίνος Γιαννίσης, 'Ηρακλείου 5, Λαζαρέτου, Μυτιλήνη, Grèce. Βενιζέλος Συμεωνίδης και Συμεών Συμεωνίδης, 'Αιδινίου 2, Ξάνθη, Grèce. Τζέρρυ Πιφάνης, Πολυμνίας 5, 'Αθήναι, Grèce.

ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΕΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Λορελάι, Νίκαια: 'Ο Μάρλον Μπράντο γεννήθηκε στην Ομάχα της Νεβράσκας στις 3 'Απριλίου 1924. Το πρώτο του φιλμ 'Οι άνθρωποι το γύρισε το 1950. 'Ακολουθώς έπαιξε στα έργα 'Αεωφορείον ό πόθος', 'Βίβα Ζαπάντα' και τώρα μόλις τελείωσε το τελευταίον του φιλμ 'Ιούλιος Καίσαρ. Γεώργιον Κουτεράκη, Καβάλα: 'Η διεύθυνσις του σκηνοθέτου Γιώργου Τσαβέλλα είναι 28ης 'Οκτωβρίου 167, 'Αθήναι. Το άλμπουμ της έφημερίδας που αναφέρει την κτηνηγή σιωπηρώς, 'Η διεύθυνσις της Μαρίκας Κοτοπούλη είναι: Θεάτρον 'Ρέξ, Φειδίου 5, 'Αθήναι. 'Η διεύθυνσις του σκηνοθέτου John Ford είναι: 2012 Century Fox Studios, 10201 W. Pico Blvd Beverly Hills, Los Angeles Calif U.S.A. Μαρινέλλα Μαυρίδου, Πειραιά: 'Η διεύθυνσις της Esther Williams είναι: 2077 Mandeville Canyon Road, Brentwood, Calif U.S.A. Στο φιλμ 'Τρία κορίτσια θέλουν θάλασσα' τον ρόλο του γιατρού έπαιξε ο Κηφ Μπράσελε. Δημήτριον, Μικρουλάκη: 'Ενταύθα: Στο φιλμ 'Θυέλλα στην 'Ανατολή' τον ρόλο της τυφλής έπαιξε η Ντέμπορα Κέρ. Σας ευχαριστούμε κι' εμείς γιά τα καλά σας λόγια, Ξανθόμαλλον Τύπον, 'Ενταύθα: 'Η διεύθυνσις του Gene Kelly είναι 725 N. Rodeo Drive, Beverly Hills Los Angeles, Calif U.S.A. και της Marilyn Monroe: 20th Century Fox Studios 10201 W. Pico Beverly Hills, Los Angeles, Calif U.S.A. Νένα Χαραλάμπου, Βόλον: 'Η διεύθυνσις του Georges Cuetary είναι: 10 rue du Cdt Riviere, Paris (8e) France. 'Όσο γιά το γράμμα που προορίζετε γιά την 'Ελληνίδα καλλιτέχνιδα, απευθυνέτε το στο Σωματείο 'Ελλήνων 'Ηθοποιών, Σταθωριάνδου 52 Α, 'Αθήναι. Σας ευχαριστούμε γιά τα καλά σας λόγια. Κωνσταντίνον Ράπτην, Καλαμάκι: Οι ήθοιοι των όποιων μας ζητάτε την διεύθυνσι έχουν πεθάνει πρό πολλού. Πάνον Σπυρίδην, 'Ενταύθα: Δεν έχω τις διεύθυνσεις των Γερμανών καλλιτεχνών που σας ενδιαφέρουν. Σας ευχαριστούμε γιά τις εύχες σας. Γ.Κ. Π. 132: 'Η διεύθυνσις του Clark Gable είναι: 4545 N. Petite Encino, Hollywood, Calif U.S.A. και της Ann Francis, 20th Century Fox Studios, 10201 W. Pico Blvd Beverly Hills, Los Angeles Calif U.S.A. Δεν έχω την σημερινή διεύθυνσι της 'Υδών ντε Κάρλο. 'Η διεύθυνσις πάντως της βίλλας της στο Χόλλυγουντ είναι η ακόλουθη: Yvonne De Carlo: 10274 Valley Spring Lane, San Fernando Valley Los Angeles, Calif U.S.A.

Ο ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΣ Τζέιμς Μέυβορ ήταν ανήσυχος. 'Η δολοφονία της Λέττυ Κόρμικ είχε αναστατώσει όλόκληρη τη Νέα 'Υόρκη. 'Η σαγηνευτική αυτή χορεύτρια του Μπροντγουαί δροήκτε μία μέρα νεκρή στο κρεβάτι της. Είχε πολλούς θαυμαστές, μά, όπως έλεγε και η ίδια, δεν είχε κανέναν έχθρο. 'Ο ιατροδικαστής, που έκαμε τη νεκροψία, διέπίστωσε πως ο θάνατός της προήλθε από δηλητηρίασι. 'Η ανακάλυψι του έγκληματος έγινε στις 5.20' το απόγευμα.

'Ο παλιός φίλος της, ο δικηγόρος Τζέιμς Αϊντερσον, είχε πάει εκείνο το απόγευμα να την έπισκεφθ. Χτύπησε πολλές φορές το κουδούνι χωρίς να πάρη απάντησι. 'Ο θυρωρός τον έβεβαίωσε ότι η Λέττυ Κόρμικ ήταν στο διαμέρισμά της. Πριν μία ώρα ο ταχυδρόμος της είχε παραδώσει στα χείρα της ένα βιβλίο. 'Η θυμωρη χορεύτρια μάλιστα είχαν υπογράψει γιά την παραλαβή. Τί συνέβαινε, λοιπόν; Γιατί δεν έβγινε να τις δώσει τους χτύπους;

'Ο θυρωρός κύτταξε σαστισμένος το δικηγόρο κι' έτρεξε να φέρη κάτι παλιά κλειδιά. Μ' ένα απ' αυτά κατάφερε ν' ανοίξη το διαμέρισμά της. Πίσω του ακολουθούσε ο Αϊντερσον, κρατώντας ένα μαύρο χαρτοφύλακα με δικογραφίες.

Μόλις έφτασαν στο δωμάτιο της χορεύτριας, πάγωσαν από το θέαμα που αντίκρυσαν. 'Η Λέττυ, άσπρη σαν άγαλμα, βρισκόταν νεκρή στο

κρεβάτι της, με γουρλωμένα κι' άγρια μάτια από κάποιο σκληρό θάνατο.

—Νά είδοποιήσουμε την άστυνομία! φώναξε ο θυρωρός.

Κι' άμέσως έτρεξε στο διάδρομο. 'Εκεί πήρε το τηλέφωνο κι' έζήτησε στους άστυνομικούς τι είχε συμβή. 'Επειτα ξαναγύρισε κοντά στο δικηγόρο.

Σε λίγα λεπτά, ο Ιατροδικαστής, ο άστυνόμος κι' ο ντέκετιβ Μέυβορ έφτασαν στο διαμέρισμά της χορεύτριας. Αυτό δεν παρουσίαζε καμμία άταξία. 'Όλα ήταν στη θέση τους. Δεξιά του θύματος, πάνω στο σεντόνι, βρισκόταν ένας χαρτοκοπτήρας. 'Αριστερά, κοντά στο χέρι της, που είχε πέσει σαν παράλυτο, κι' άκουμπόσε στο πάτωμα, ήταν ένα βιβλίο. 'Απ' αυτό η Λέττυ είχε κόψει διαβάζοντας μερικά φύλλα.

'Ο ντέκετιβ Μέυβορ πήρε το βιβλίο και το έστειλε μ' έναν πόλιςμαν στο χημικό έργαστήριό της άστυνομίας. Στο μεταξύ ο Ιατροδικαστής είχε κάνει τη νεκροψία και είχε δηλώσει:

—Κεραυνοδόλος δηλητηρίασις!...

'Ο Μέυβορ, μαζί με τον άστυνόμο Κλάρενς έκαναν λεπτομερή έρευνα στο δωμάτιο. Δεν κατάρθωσαν όμως ν' ανακαλύψουν τίποτα το ύποπτο. Τα παράθυρα ήταν κλειστά από μέσα, οι πόρτες επίσης και είχαν μάλιστα τα κλειδιά πάνω στην κλειδαρία. 'Από πού άραγε είχε μπη ό δολοφόνος; Και με πιο τρόπο είχε δηλητηριάσει την θυμωρη χορεύτρια; 'Απάνω στο κομοδίνο βρισκονταν μία καράφα με νερό και δίπλα ένα ποτήρι. 'Οι άστυνομικοί έστειλαν κι' αυτά στο χημικό έργαστήριο. 'Όσο γιά τη Λέττυ, δεν παρουσίαζε τίποτα το ύποπτο. Τον τελευταίο μάλιστα καιρό ήταν έξαιρετικά εύθυμη, γιάτι είχε υπογράψει ένα ίκανοποιητικό συμβόλαιο να παίξη στον κινηματογράφο, μόλις θα τελείωνε η θεατρική σαιζόν του Μπροντγουαί.

ΤΟ ΙΤΑΛΙΑΖΙΟ ΒΙΒΛΙΟ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

γειτονιά οικογενειάρχους.

'Ο Ιατροδικαστής τέλος γνωστοποίησε δηλητηρίασθ ή Λέττυ:

'Ο Μέυβορ, τρίζοντας τα δόντια του, άρχισε να τριγυρίζει σαν θηρίο μέσα στο τραγικό διαμέρισμά.

Ξαφνικά έτρεξε στο τηλέφωνο και ζήτησε το χημικό έργαστήριο. 'Από κεί του απάντησαν ότι ούτε στο βιβλίο, ούτε στην καράφα με το νερό, ούτε στο ποτήρι, βρέθηκε ίχνος δηλητηρίου...

'Ο μόνος, που είχε μπη στο διαμέρισμά της χορεύτριας και είχε μείνει μόνος κοντά της, ήταν ο δικηγόρος. Μά εκείνη την ώρα ή χορεύτρια ήταν πιά νεκρή...

Τό μόνο πράγμα που έκανε εντύπωσι στον Μέυβορ ήταν το βιβλίο που διάβαζε ή Λέττυ. 'Ηταν μία πολυτελεστάτη έκδοσι ενός μοντέρνου μυθιστορήματος, που είχε ένα έλαφρό γαλάζιο χρώμα.

'Ο ντέκετιβ είχε την έμμονη ιδέα ότι ή χορεύτρια δηλητηριάσθηκε με το βιβλίο αυτό. 'Η μέθοδος, άλλωστε ήταν γνωστή: Τα φύλλα του βιβλίου ποτίζονται μ' ένα δραστικό δηλητήριο. Τό θύμα σαλιώνει το δάκτυλο, γυρίζει το φύλλο και ξανασαλιώνει το δάκτυλο. Μιά ή δυό φορές είνε αρκετές γιά να φέρουν το κεραυνοδόλο δηλητήριο στα χείλη. 'Επειτα ο θάνατος έρχεται άκαριαία!...

Κι' ώστόσο το βιβλίο που βρέθηκε καταγής, δίπλα στο κρεβάτι, δεν είχε κανένα ίχνος δηλητηρίου!...

—Περιέργω! είπε ο Μέυβορ, κυττάζοντας στα μάτια τον δικηγόρο.

—'Επειτα, πήρε κάτι χαρτιά, που βρίσκονταν στο τραπέζι και πρόσθεσε:

—Σας παρακαλώ, κύριε Αϊντερσον, μπορείτε να μου τα φυλάξετε αυτά στο χαρτοφύλακά σας;

'Ο δικηγόρος έφερε μπροστά στο στήθος του το χαρτοφύλακα και τον ξεκλείδωσε, γιά να βάλη μέσα τα χαρτιά.

Την ίδια στιγμή ο ντέκετιβ έκανε μία άδεξια κίνισι κι' αναποδογύρισε το χαρτοφύλακα. 'Από μέσα τότε έβεσαν μερικά έγγραφα κι' ένα γαλάζιο βιβλίο, όμοιο κι' απαράλλαχτο μ' εκείνο που βρέθηκε κοντά στη νεκρή χορεύτρια!...

'Ο δικηγόρος Αϊντερσον, μ' ένα πήδημα έφτασε στην πόρτα κι' έκανε να φύγη. Μά ο ντέκετιβ δγαζόντας το πιστόλι του, φώναξε

άπειλητικά:

—'Αλτ! Ψηλά τα χέρια!...

—'Επειτα, μ' ένα χαμόγελο θριάμβου, του πέρασε τις χειροπέδες και τον παρέδωσε στους πόλιςμαν.

'Ο Αϊντερσον κατάλαβε πως ήταν χαμένος κι' ώμολόγησε το έγκλημά του.

Τό βιβλίο, που είχε στον χαρτοφύλακά του, ήταν ποτισμένο με κυανόχλο κάλιο. Αυτό το βιβλίο είχε στείλει με το γραματοκομισμό στην χορεύτρια. 'Επειτα, πήγε στο διαμέρισμά της. Κι' όταν ο θυρωρός είχε τρέξει στο τηλέφωνο γιά να είδοποιήση την άστυνομία, ο Αϊντερσον, έβγαλε από τον χαρτοφύλακά του, ένα καθαρό και όμοιο γαλάζιο βιβλίο, το έβαλε στο πάτωμα, στη θέση του δηλητηριασμένου κι' έκοψε το δηλητηριασμένο μέσα στην τσάντα του...

Κι' ο λόγος που σκότωσε την Λέττυ:

'Ηταν απλούστατα δικηγόρος και διαχειριστής της περιουσίας της. Μά διαχειριστής κακός, γιάτι είχε χάσει τα χρήματά της στις κούρσες.

Κι' όταν εκείνη του ζήτησε να της τακτοποιήση τους λογαριασμούς της, ο Αϊντερσον δεν βόηκε άλλη λύσι γιά να σωθ, παρά τη δολοφονία της 'σαγηνευτικής χορεύτριας.

Λ. ΓΚΡΗΝ

Βοήθησε στην άπαγχονή της γυναίκας του

Μιά 'Αγγλίδα, όνοματι Γκρέϊς Γκάρετ, άνήγγειλε με δλη της την ειλικρίνεια στο συγγύ της ότι έπρόκειτο... να την άπαγχονή ο πρופερός φίλος της, ένας κάποιος πλάσι! 'Ο άντρας της, αντί να θυμώσει γι' αυτό, την άκουσε προσεκτικά και με συμπάθεια.

—'Εστειλε ύστερα τα παιδιά τους σ' ένα φιλικό σπίτι, δανείσθηκε ένα αυτοκίνητο και προσφέρθηκε να κάνει ο ίδιος το σωφό, γιά να μεταφέρει το παράνομο ζευγάρι στο έρωτικό του καταφύγιο!

Και πραγματικά, ή άλλοκοτη πρότασι του έγινε δεκτή. Στο δρόμο όμως, ή Γκρέϊς, συγκινημένη απ' την τόσο απάτηρησι του συγγού της, μετανόησε, έγκατέλειψε το φίλο της ζήτησε απ' τον άντρα της να γυρίσουν άμέσως πίσω. 'Ο δολικός Γκάρετ δέχθηκε. Δεν ξέρουμε όμως αν χάριξε ή λυπήθηκε γι' αυτό!...

Το γραφικό ξενοδοχείο «Ελαφος» του Προφήτη 'Ηλία.

Ο προφήτης 'Ηλίας της Ρόδου

Ένα κομμάτι της 'Ελβετίας στην 'Ελλάδα

Πενήντα χιλιόμετρα έξω από την πόλη της Ρόδου, υπάρχει ένας τόπος που λέγεται «Προφήτης 'Ηλίας» και που δεν διαφέρει καθόλου από τις όμορφες σκηνές του όμορφου κόσμου της 'Ελβετίας.

Το θαυμάσιο αυτό μέρος, που βρίσκεται σε ύψος 900 περίπου μέτρων, είναι άσφαλως μοναδικό στην 'Ελλάδα. Η βλάστησή του, ο καθαρός αέρας του, ο όμορφος δρόμος που το συνδέει με το υπόλοιπο νησί και τα δύο πολυτελή ξενοδοχεία του, είναι μεγάλες γι' ευχάριστες εκπλήξεις για τον ταξιδιώτη.

Δυστυχώς όμως πολλοί λίγοι γνωρίζουν τη μαγευτική αυτή τοποθεσία και οι αφίσσες που διαφημίζουν ένα σωρό άλλα μέρη, κρατούν μυστικά φυλαγμένο το είδωλο της Ρόδου, από τους τουρίστες που διψούν για τέτοιες απολαύσεις.

Υπάρχουν, βέβαια, αρκετά εξαιρετικά σε όμορφια μέρη στη Ρόδο, στην πρώτη όμως σειρά, έρχεται ο Προφήτης 'Ηλίας.

Εκεί ψηλά, στην ήρεμη αυτή τοποθεσία, με τη μοναδική θέα και το γραφικό εκκλησάκι του 'Αγίου, βρίσκονται κάτω από τα πεύκα, αναπαυτικές πολυθρόνες, για να ξεκουραστεί και ν' αφήσει τη σκέψη του να ηρεμήσει.

Τα αυστροελβετικά ρυ-

θμιά ξενοδοχεία, ή «Ελαφος» και η «Ελαφίνα» με τις ανέσεις που προσφέρουν και την πρωτοτυπία και το γούστο της εσωτερικής τους διακοσμήσεως, συμπληρώνουν την όμορφη του Προφήτη 'Ηλία.

Όλοι οι Ροδίτες είναι υπερήφανοι για την «Ελβετία» τους, όπως λένε τον Προφήτη 'Ηλία, γι' αυτό και υποδεικνύουν αμέσως στους επισκέπτες να πάνε να απολαύσουν ως εκεί.

Τα τουριστικά γραφεία, άλλωστε, διοργανώνουν τακτικά τέτοιες εκδρομές, για να μπορέσουν όλοι οι ξένοι να απολαύσουν το θέαμα που προσφέρει ο Προφήτης 'Ηλίας, με λίγα, ελάχιστα έξοδα.

Κάνουν μεγάλες προσπάθειες οι κάτοικοι του νησιού, αγωνίζονται πραγματικά για να γνωρίσουν τις όμορφες της Ρόδου σε όλους και όμως χρόνο με το χρόνο οι τουρίστες ελαττώνονται, δυσχεραίνονται από την εγκατάλειψη και την αδράνεια που δείχνουν οι κάτοικοι της περιοχής για μικροεπιχειρήσεις, που ενδιαφέρονται ωστόσο βασικά όλους τους ξένους.

Καμμία δε σχεδόν διαφήμιση δεν γίνεται στην ηπειρωτική 'Ελλάδα και στο εξωτερικό, για τη μεγαλοπρεπή όμορφη που προσφέρει ο Προφήτης 'Ηλίας.

και γενικά το σμαραγδένιο νησί.

Ελάχιστα μέρη στον κόσμο, θα μπορούσαν να παραβληθούν με την όμορφη του πευκοφύτου αυτού βουνού, που το θαυμάζουν όσοι το επισκέπτονται. Όλοι δε συμφωνούν ότι δίκαια έχει αποκληθεί «Ελβετία» της Ρόδου, γιατί καμμία διαφορά δεν υπάρχει μεταξύ του Προφήτη 'Ηλία και μερικών ονομαστών μερών της ειρηνικής χώρας της κεντρικής Εύρώπης.

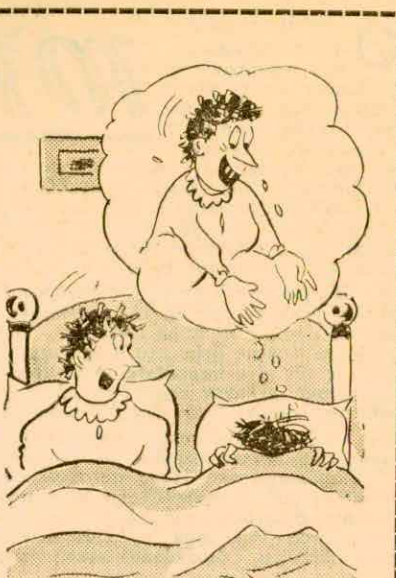
Ένα άλλο στόλισμα της περιοχής του Προφήτη 'Ηλία, είναι τα έλαφα. Όσο για τους λαγούς, υπάρχουν εκεί άφθονοι. Είναι δε σύνηθες φαινόμενο να εμφανίζονται διάφοροι έκδρομοι στην πόλη της Ρόδου, γυρίζοντας από την τοποθεσία αυτή, κρατώντας ένα λαγό, που τον έπιασαν, όταν, θαυμάσιμος από τους προδολείς του αυτοκινήτου, τα σάστις και μούδιασε εκεί που βρισκόταν. Όλοι δε οι οδηγοί, ξέρουν τα παθήματα αυτών των λαγών και περισσότερο προσέχουν σ' αυτές τις ευχάριστες συναντήσεις, παρά στίς... διασταυρώσεις με άλλα αυτοκίνητα...

Η περιοχή του «Προφήτη 'Ηλία» έχει παίξει σημαντικό ρόλο και στους αρχαίους χρόνους, όταν, εξ αιτίας της προνομιάς του θέσεως του, οχυρωνόντουσαν εκεί οι κάτοικοι της περιοχής και αντιμετώπιζαν θαρραλέα και νικηφόρα τους διαφόρους επιδρομείς.

Σε χαμηλότερα μέρη από την κυρίως περιοχή του Προφήτη 'Ηλία και κατά τη διαδρομή που κάνει κανείς, συναντάει, πλεγμένα μέσα στο πράσινο, ωραιότατα χωριουδάκια, από τα οποία φαίνονται οι απότομοι βράχοι του βουνού, που τρομάζουν τους επισκέπτες.

Όλοι αναρωτιούνται πώς θα μπορέσουν να σκαρφαλώσουν ως εκεί άπάνω κι' αμφιβάλλουν γι' αυτό. Κι' όμως, μπορεί κανείς ν' ανεβεί σιγά-σιγά από την νοτιοδυτική πλευρά, που παρουσιάζει μια σχετική ομαλότητα.

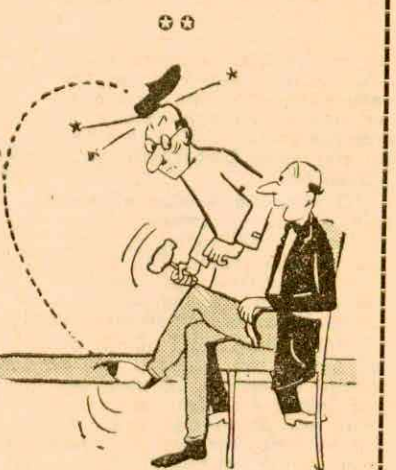
ΧΑΡ. ΛΥΜΠΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

— Πάλι εφιάλτες βλέπεις, χουσέ μου;

— Πώς βρίσκεις, φίλε μου, την κινή μου φούστα;...

— 'Αντίδρασις πολύ καλή!...

Εδώ και λίγο καιρό, στο Λονδίνο, κάποιος Άλαν Τάμπλιν, ερασιτέχνης εφευρέτης, έφτιαξε ένα περίεργο τάνκ. Ήταν ένα κοντοχοντρο ραδιοκατευθυνόμενο τέρας από μπρούντζο και αλουμίνιο, που άφηνε αυτόματα ένα προπέτασμα καπνού και πολυβολούσε, με ασφάλεια φυσίγγια, εύτως!

Όταν το τελείωσε, ο Τάμπλιν το έβαλε μέσα στο σαλόνι του σπιτιού του, βέβαιος ότι μπορούσε να κατευθύνει μ' ευκολία τις κινήσεις του.

Αλλά συνέβη κάποια βλάβη και το τάνκ δεν έλειτούργησε κανονικά. Άφησε ένα υπόκωφο... γρύλλισμα κι' άρχισε να τριγυρίζει μέσα στο δωμάτιο, βγάζοντας καπνό, και σπάζοντας τα έπιπλα!

Η κυρία Τάμπλιν έτρεξε στο σαλόνι της, είδε τί συνέβαινε και τόβαλε στα πόδια, ούρλιαζοντας υστερικά! Ο Τάμπλιν τότε σκαρφάλωσε σ' ένα τραπέζι και παρακολουθούσε από εκεί την καταστροφή,

Το τάνκ άρχισε να στριφνουρίζει μέσα στο δωμάτιο και να καταστρέφει τα έπιπλα!

μέχρις ότου το τάνκ αποφάσισε, επί τέλους, να σταματήσει ανάμεσα στα συντρίμια...

Ο Τάμπλιν είναι ένας από τους αναρίθμητους ερασιτέχνες εφευρέτες, που οι συσκευές τους στρέφονται τελικά εναντίον των δημιουργών τους με κομικό τρόπο.

Το αντιδιάρρηκτο σύστημα συναγερμού π. χ. επινοήθηκε από ένα Γάλλο, που ζούσε στα περίχωρα του Παρισιού. Η δουλειά του ήταν νυχτερινή και, για να προστατέψει τη γυναίκα του και τα παιδιά του, εγκατέστησε στις πόρτες και στα παράθυρα ένα δίκτυο ηλεκτρικών συρμάτων, που έβαζαν σε λειτουργία μια σειρήνα, όταν δοκίμαζε να μπή κανείς στο σπίτι. Έξω από αυτό, όμως, υπήρχε ένας κρυφός διακόπτης, που εξουδετέρωνε ολόκληρο το σύστημα, ώστε να μπορεί να μπαίνει στο σπίτι του ο ίδιος ο οικοδεσπότης, χωρίς να ξυπνάει τους δικούς του με τη σειρήνα.

Για μία εβδομάδα, όλα πήγαν καλά. Ένα πρωί όμως ο ερασιτέχνης εφευρέτης έφτασε στο σπίτι του, γύρισε τον κρυφό διακόπτη και άνοιξε την πόρτα.

Τρία πράγματα συνέβησαν τότε: Η σειρήνα άρχισε να ουρλιάζει. Η τρομαγμένη γυναίκα του, νομίζοντας πως ήταν διάρρηκτης, του άδειασε έναν κουβά με νερό στα μούτρα και δυό αστυφύλακες έτρεξαν από το σπίτι, τον έπιασαν από το γαλόνι...

Κάποιος Ζάμφο, έξ' άλλου, από το Ντάλ-λας, του Τέξας, είχε εδώ και λίγους μήνες, μια φαινή ιδέα. Σκέφτηκε να εγκαταστήσει ένα μυστικό γραμμόφωνο στην ταπεταρία μιας πολυθρόνας. Όταν καθόταν κανείς στην πολυθρόνα, το βάρος του κινούσε ένα μοχλό και το γραμμόφωνο άρχιζε να παίζει. Όταν σηκώνονταν, το γραμμόφωνο σταματούσε.

Ο 'Ιρβιν Κράμερ, υποδιευθυντής του μεγάλου ξενοδοχείου «Εντίσον» της Νέας Υόρκης, αποφάσισε να βάλει λίγα τέτοια γραμμόφωνα στις πολυθρόνες του ξενοδοχείου του, με διαφημιστικούς δίσκους όμως και όχι με δίσκους μουσικής.

Αυτό θα είναι μια καλή διαφήμιση! είπε. Όταν ο πελάτης θα μπαίνει στο δω-

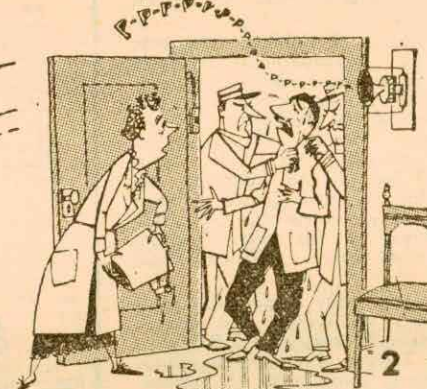
Εφευρέσεις ΠΟΥ ΚΑΝΟΥΝ ΦΑΡΣΕΣ!

Μερικά κωμικά επεισόδια

μάτιο του και θα κάθεται, θα ευχαριστιέται βέβαια ν' ακούει μια φωνή να του λέει: «Καλώς ήρθατε στο ξενοδοχείο «Εντίσον» και να εξυμνή τα χαρίσματα του ξενοδοχείου μας!

Τα αποτελέσματα ωστόσο ήταν απροσδόκητα.

Ο πρώτος πελάτης, που δοκίμασε την επινοήση αυτή, ήταν μια όμορφη κοπέλλα. Μπήκε στο δωμάτιό της, κάθισε κουρασμένη σε μια πολυθρόνα κι' άμέσως μια

Η σειρήνα ουρλιάζε, η γυναίκα του άμεσως του άδειασε ένα κουβά νερό στο πρόσωπο και δυό αστυφύλακες τον άρπαξαν από το γαλόνι!

Φωνή άρχισε να της λέει: «Καλώς ήρθατε στο ξενοδοχείο «Εντίσον», το καλύτερο ξενοδοχείο της Νέας Υόρκης...»

Η κοπέλλα, τρομαγμένη, πετάχτηκε ό-

Στην απόγνωσή του, ο 'Εντισον τράβηξε μια τρίχα από το γένι ενός συνεργάτη του.

θια, έμωσε θαρραλέα στην ντουλάπα, και κάτω από το κρεβάτι και κατόπιν βγήκε στο διάδρομο, φωνάζοντας:

— Ένας άντρας είναι κρυμμένος στο δωμάτιό μου!

Επίσης, ένα ζευγάρι νεονύμφων, που είχαν παντρευτεί παρά τη θέληση των γονέων τους, ανέφεραν το έπομενο πρωινό,

ότι άκουσαν στο δωμάτιό τους τη θυμωμένη φωνή του πατέρα της νύφης!...

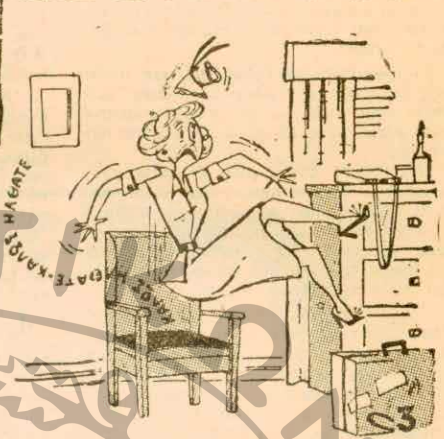
Τέλος, μια γυναίκα ώριμης μαινόμενης στο γραφείο του 'Ιρβιν Κράμερ, άπειλώντας ότι θα κάνει μήνυση εναντίον του. Κουδεντιάσε από το τηλέφωνο με τον άντρα της, όταν η πολυθρόνα άρχισε να μιλάει και η γυναίκα, με μεγάλη δυσκολία, κατόρθωσε να πείσει το σύζυγό της, ότι δεν βρισκόταν κανένας άντρας μέσα στο δωμάτιό της!

Βγάλαμε τα καταραμένα γραμμόφωνα από τις πολυθρόνες! είπε άργότερα ο Κράμερ. Λίγο ακόμα και το ξενοδοχείο μας θ' αποκτούσε τη φήμη πως είναι στοιχειωμένο!

Αλλά και πολλοί πραγματικοί εφευρέτες δοκίμασαν παρόμοιες κωμικές αποτυχίες στα πρώτα τους βήματα.

Ο Γερμανός μηχανικός Ρούντολφ Ντήζελ, είχε φτιάξει μια συσκευή που, όπως ισχυριζόταν, θα προκαλούσε επανάσταση στη μηχανική. Όταν όμως έκανε την πρώτη δοκιμή της εφευρέσεώς του, η συσκευή εξερράγη, σκορπίζοντας γύρω κομμάτια από μέταλλα, που παρά λίγο να σκοτώσουν τον κατασκευαστή της. Και είναι μεγάλο εύτυχημα για την ανθρωπότητα, που γλύτωσε από την έκρηξη αυτή ο Γερμανός μηχανικός. Γιατί, αργότερα, τελειοποίησε τη συσκευή του, την περίφημη μηχανή Ντήζελ, που φέρει το όνομά του.

Λίγοι όμως εφευρέτες έχουν γνωρίσει τις απογοητεύσεις και τα κομικοτραγικά επεισόδια, που είχε ο 'Εντισον, όταν έψαχνε να βρη ένα φτηνό και αποτελεσματικό υλικό για την κατασκευή του ηλεκτρικού γλόμπου. Στη θέση του λεπτού σύρματος, που περιείχαν σήμερα οι γλόμπου, δοκίμασε κάθε ουσία που μπορεί να φανταστεί κανείς. Μια μέρα, μάλιστα, στην απόγνωσή του, ο 'Εντισον τράβηξε μια...

Η πελάτισσα του ξενοδοχείου τινάχτηκε όρθια και ώριμης εξω φωνάζοντας: «Ένας άντρας είναι στο δωμάτιό μου!»

τρίχα από το γένι ενός συνεργάτη του, για να τη δοκιμάσει στο γλόμπο!...

Το χιούμορ του λέρδου Νόρθ

Ο λέρδος Νόρθ, πρωθυπουργός της Αγγλίας, όταν οι πολιτικοί του αντίπαλοι μακροχρόνως στη Βουλή, συνήθιζε να κοιμάται, αφήνοντας τον σερ Γκρέυ Κούπερ να σημειώνει κάθε τι ενδιαφέρον.

Κατά τη διάρκεια, λοιπόν, μιας συζητήσεως περί ναυπηγικής, ένας σχολαστικός ρήτορας, είχε μπη σε ιστορικές λεπτομέρειες, αφιχίζοντας από την Κίβωτο του Νώε και εξετάζοντας κατόπιν την πορεία που ακολουθούσε η πρόοδος της ναυπηγικής τέχνης. Όταν έφτασε στην ναυπηγική της Ισπανικής 'Αρμάδας, ο σερ Γκρέυ, από άπροσεξία του, ξύπνησε το λέρδο Νόρθ, που ρώτησε άμεσα σε ποιά εποχή είχε φτάσει ο ομιλητής.

Ο σερ Γκρέυ τον πληροφόρησε: Βρισκόμαστε τώρα στην εποχή της Βασιλισσας 'Ελισάβετ...

Ο πρωθυπουργός τότε παρατήρησε μ' ένα χαμογενητό και με πικρό χιούμορ:

— Γιατί τότε δεν με άφηνες να κοιμηθώ ακόμα έναν... αιώνα;...

«ΛΟΥΤΕΣΙΑ»

Η μοναδική στον κόσμο μέθοδος του ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΑΣ ΡΑΠΤΙΚΗΣ ΤΩΝ ΠΑΡΙΣΙΩΝ, Διεθνώς κατατεθειμένη στη ΒΕΡΝΗ (άρ. κατ. 1079146), διδάσκεται ήδη στο εν 'Ελλάδι υποκατάστημά του

Lutetia

ΤΟ ΑΡΧΑΙΟΤΕΡΟ ΚΑΙ ΑΝΩΤΕΡΟ ΙΔΡΥΜΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ ΤΗΣ ΓΑΛΛΙΑΣ

ΕΡΜΟΥ 27 (Είσοδος Πετράκη 26)

ΑΘΗΝΑΙ

ΜΕΤΑΞΕ 30

ΚΗΦΙΣΙΑ

ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΙ ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΙ ΑΠΕΣΤΑΛΜΕΝΟΙ ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ

Καταπληκτική ακρίβεια καταργούσα τας δοκιμάς.

ΔΙΕΘΝΗ ΔΙΠΛΩΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΑΡΙΣΙ

Σας προσφέρουμε ό,τι ούδεις άλλος εν 'Ελλάδι δύναται να σας προσφέρει.

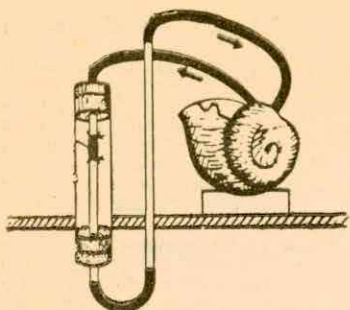
Φοίτησις 6 έως 12 μηνες.

ΕΠΙΣΗΣ ΕΙΔΙΚΑ ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΔΙ' ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑΣ ΕΥΚΟΛΩΤΑΤΑ

Γράψτε μας «ΛΟΥΤΕΣΙΑ» Πετράκη 26, Αθήναι για περισσότερες πληροφορίες

ΟΝΟΜΑ ΠΟΛΙΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

Το σαλιγκάρι μπορεί να ζήσει για πολλές μέρες με τεχνητή καρδιά.

Το αξιοθαύμαστο ΣΑΛΙΓΚΑΡΙ

Στέχες των καλοφαγάδων και των βιολέγων

Τα φθινοπωρινά πρωτοβόρια, ποτίζοντας το ψυχοσμένο από το καλοκαίρι χρώμα, φέρνουν στην επιφάνεια του έδαφους ένα από τα πιο περίεργα ζώα της φύσεως και ένα από τα πιο έκλεκτα έδεσμάτα για τους καλοφαγάδες: το σαλιγκάρι!

Το σαλιγκάρι έχει μια πολύ παράξενη ζωή. Την ανοίγει, έπειτα από κάθε βροχή, βλέπει καλώς τα σαλιγκάρια να τριγυρίζουν στα περιβόλια και στις πλαγιές των λόφων, βόσκοντας και απολαμβάνοντας τη ζωή. Το καλοκαίρι, τα ιδιότροπα αυτά πλάσματα, προσκολλώνονται πάνω σε μια πέτρα ή στον κορμό ενός δέντρου ή θάμνου και μένουν εκεί ακίνητα, όσο κρατάει ο ζεστός και ξηρός καιρός.

Το φθινόπωρο όμως, με τις πρώτες βροχές, τα σαλιγκάρια αρχίζουν πάλι την περιπλάνησή τους, σέρνοντας μαζί τους όπου πάνε το σπιτάκι τους.

Κατόπιν, όταν μπη ή χειμώνας, χάνονται σε τρύπες, που ανοίγουν στο έδαφος και κλείνουν το στόμιο του σπιτιού τους με ένα είδος σκληρού τοίχου, χρησιμοποιώντας για τη δουλειά αυτή ένα υγρό, που βγάζει το σώμα τους.

Έτσι, το σαλιγκάρι ζή σε τρεις διαφορετικές καταστάσεις και οι βιοχημικοί, εξετάζοντας το σώμα του, έχουν ανακαλύψει, ότι οι χυμοί του σαλιγκαριού είναι έντελως διαφορετικοί κατά τα τρία στάδια της ύπαρξής του, δηλαδή κατά την περίοδο της δράσεώς του (άνοιξη και φθινόπωρο) και κατά την περίοδο της θνητής και της χειμερινής νάρκης του.

Το σαλιγκάρι δεν έχει ενδιαφέρον μόνο για τους καλοφαγάδες. Είναι επίσης ένα από τα πιο εύνοητα πειραματόζωα των βιολογικών εργασιών. Οι επιστήμονες έχουν κάνει πάνω του μελέτες, που αποδεικνύουν μια καταπληκτική αντοχή του σαλιγκαριού στις επιβλαβείς επιδράσεις του περιβάλλοντος.

Το σαλιγκάρι, π. χ., δεν πεθαίνει κι' αν ακόμα μείνει επί μακρό διάστημα έντελως παγωμένο, σε θερμοκρασία πολύ κάτω του μηδενός. Μολονότι οι χυμοί του σώματός του παγώνουν, το περίεργο αυτό ζώο διαναγυρίζει στη ζωή, όταν η θερμοκρασία ανέβει πάλι.

Οι επιστήμονες, έξ άλλου, εισηγάγαν στον οργανισμό του σαλιγκ

καριού μερικά από τα ισχυρότερα και καταστροφικότερα μικρόβια, χωρίς αυτό να πάθει τίποτα απ' την επίδρασή τους.

Επίσης, το σαλιγκάρι μπορεί να ζήσει για πολύ χωρίς οξυγόνο. Δεν πεθαίνει επίσης κι' αν ακόμη τοποθετηθεί επί τρεις ολόκληρες μέρες μέσα σ' ένα πειραματικό κώδωνα γεμάτο άζωτο!

Ένα άλλο περίεργο χαρακτηριστικό του σαλιγκαριού είναι, ότι έχει τέλεια όργανα και των δύο φύλων. Είναι έρμαφρόδιτο!

Ωστόσο, παρά το γεγονός, ότι το σαλιγκάρι είναι έρμαφρόδιτο, έχει μια κανονική έρωτική ζωή. Το ζευγάριό του είναι απαραίτητο για τη διαίωσση του είδους.

Οι έρωτες, μάλιστα, των σαλιγκαριών συνοδεύονται από ένα είδος γραφικού χορού, στο διάστημα του οποίου τα σαλιγκάρια, που πρόκειται να ζευγαρωθούν, περιστρέφονται γύρω από τον ένα τους ρυθμικά, σαν να θέλουν να εκφράσουν μ' αυτό τον έρωτά τους.

Το σαλιγκάρι — όπως και πολλά άλλα ζώα — έχει πάρει επίσης μέρος, ως πειραματόζωο, στις προσπάθειες του ανθρώπου για τη δημιουργία μιας τεχνητής καρδιάς, που να αντικαθιστά έντελως τη φυσική καρδιά.

Πρό καιρού, ο Γάλλος καθηγητής Ζυλιέν, του Πανεπιστημίου της Μπεζανσόν, κατόρθωσε να αντικαταστήσει με επιτυχία την καρδιά ενός σαλιγκαριού με την καρδιά ενός γυναικαλιγκαριού! Επίσης ο καθηγητής Ζυλιέν κατόρθωσε να κρατήσει στη ζωή για ένα μεγάλο διάστημα ένα σαλιγκάρι, αντικαθιστώντας την καρδιά του με μια τεχνητή καρδιά. Τέλος, πέτυχε να διατηρήσει ζωντανή μια καρδιά σαλιγκαριού επί τρεις ημέρες.

Αλλά και στην Ιατρική δεν είναι άγνωστο το σαλιγκάρι. Πρό καιρού, ένας νεαρός επιστήμονας του Βελγίου, ο Τζάγια, έπειτα από επίμονες έρευνες, απομόνωσε το γαστρικό υγρό ενός σαλιγκαριού, αφού υπέβαλε το ζώο σε μια ειδική διαίτα. Όπως απέδειξε, το υγρό αυτό δίνει πολλές ελπίδες για τη ριζική θεραπεία διαφόρων παθήσεων των νεφρών.

Έχει, επίσης, διαπιστωθεί, ότι το κρέας του σαλιγκαριού είναι αρκετά ωφέλιμο στη θεραπεία της φυματώσεως και των παθήσεων των πνευμονικών βρόγχων. Σε πολλές χώρες της Ευρώπης, οι χωρικοί τρώνε ωμά σαλιγκάρια, γιατί τα θεωρούν ως φάρμακο εναντίον όλων των πνευμονικών παθήσεων και ή εσπίαση, έπειτα από ειδικές μελέτες, απέφραθη, ότι υπάρχει μια αρκετά μεγάλη δόσις αλβεινών σ' αυτό!

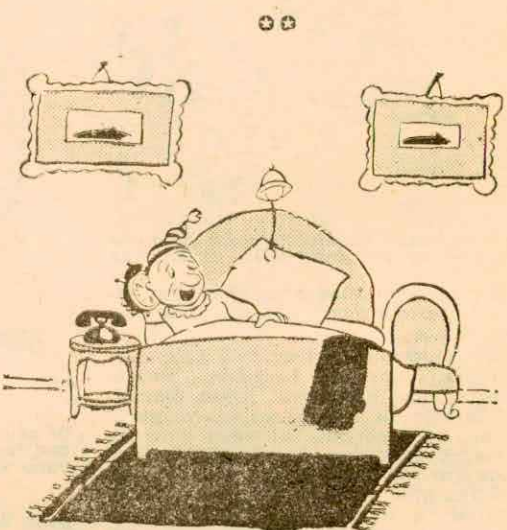
Μερικοί προβάλλουν ως αντίρρηση στη θεραπεία αυτή το γεγονός, ότι το σαλιγκάρι έχει παρασιτικούς μικροοργανισμούς, που επιβάλλουν, για λόγους προφυλάξεως, να μην τρώγεται ωμό. Προσεκτικές όμως μελέτες, απέδειξαν, ότι κανένα από τα παράσιτα του σαλιγκαριού δεν μπορεί να προκαλέσει αρρώστεια στον άνθρωπο.

Τον τελευταίο, μάλιστα, καιρό, διάφοροι φαρμακευτικοί οίκοι της Ευρώπης, άρχισαν να κυκλοφορούν μερικά φάρμακα, που έχουν ως βάση το σαλιγκάρι. Βλέπετε έτσι κανείς φάρμακα με ονόματα σαν αυτά: εκχυλίσμα σαλιγκαριού, σιρόπι σαλιγκαριού, αλοιφή σαλιγκαριού κλπ.

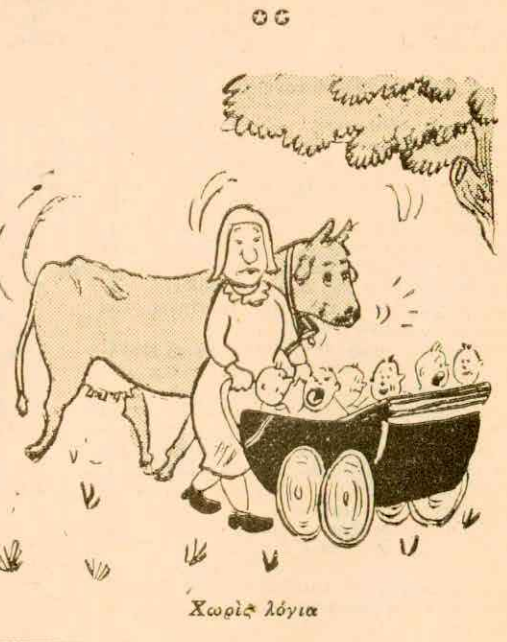
Τέλος, επιστημονικές έρευνες, που έγιναν στην Ιαπωνία και στο Βέλγιο, απέδειξαν ότι στο σαλιγκάρι υπάρχει ένα είδος γλυκοπρωτεΐνης, ή «ελισιδίνη», που φέρνει μεγάλη και άμεση ανακούφιση στον επίμονο βήχα.

Ο σ ύ ν γ ρ ο ς: Τί ώρα είν' αυτή που γυρίζεις στο σπίτι;...

— Έμωρός!... Ποιόν ζητάτε;...

Χωρίς λόγια

Πρώρα αισθήματα

Γ. Ε.: «Όλα αυτά, ή άμοιβαία σας αγάπη, ή κατανόηση, κι' ή αφοσίωση, που δείχνετε μεταξύ σας οι δύο νεαροί έρωτες, είναι καλά και άγια. Δεν τα βρίζετε όμως πρώρα και επικίνδυνα; Στην ηλικία των δεκαεπτά χρόνων, δεν μπορείτε να σκεπτεστείτε για γάμο και νοικοκυριά, αφού ακόμα δεν έχετε βάλει ούτε τις στοιχειώδεις βάσεις για το μέλλον σας. Συγχρόνως δε έχετε εναντίον σας και την αποφασιστική αντίρρηση των γονέων σας. Θα πρέπει, λοιπόν, να εξετάσετε τα πράγματα με περισσότερη λογική και τότε θα πείτε, ότι αυτά που σκεπτεστείτε, δεν στέκουν στην σημερινή εποχή. Αφήστε, τα αισθηματικά αυτά παιχνίδια και κυττάξτε τις σπουδές σας και τις υποχρεώσεις σας. Κι' όταν μεγαλώσετε και θα είστε σε θέση, τότε μπορείτε τιμια, σοβαρά και αξία να σκεφθείτε και γι' αγάπη και αποκατάστασι.

Α ν ε ρ α σ τ η Ν έ α (Βόλο): Μαυ γράφετε ότι συμπαινεί κάποιον νέο, αλλά δεν μπορείτε να σχετισθείτε μαζί του, γιατί είστε πολύ επιφυλακτική! Σε τέτοιους είδους υποθέσεις, κι' τότε ακόμα δεν έχετε την ελευθερία από τους δικούς σας για να τον δείτε. Επίσης, ότι ή στάσι σας αυτή είναι «αρχαρισμένη». Σας βεβαιώ ότι ή στάσι σας είναι πολύ... χαρακτήριστική! Μια κόλ... ή ηθική και οικογενειακές αρχές, σαν έσας, σκεπτεται βέβαια να μπλέξει με νεαρούς, που δεν ξέρει καθόλου από που κρατάει ή σκούφια τους. Εκτός αυτού, αυτό που αισθάνεστε σεις σήμερα, δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μια περιέργεια, που με τη νεανική σας αγνοία την υπερτιμάτε, θεωρώντας την ελκυστική συμπαθεία κ.λ.π. Αφήστε, λοιπόν, πάθεια κ.λ.π. Αφήστε, λοιπόν, αυτό το πρώρο ενδιαφέρον και κυττάξτε με μεγαλύτερο ήλιο τις άλλες σας υποχρεώσεις του έαυτού σας και της οικογενείας σας.

«Γ ε ν ν ή η κ α γ ι ά ν α π ο ν ώ» (Βόλο): Και σεις είστε πολύ υπερβολικός σ' αυτά που μου γράφετε και κυρίως στα δύο που νομίζετε πως αισθάνεστε, με το ενδιαφέρον σας για την νέα Λαμβάνοντας λοιπόν υπ' όψη την ηλικία σας, θα σας συμβούλευα να μη δώσετε μεγάλη σημασία στο ζήτημα, που σας απασχολεί και να περιφρονήσετε μάλιστα την κοπέλλα, ή οποία αδιαφορεί για το ενδιαφέρον σας. Αυτό μπορεί, το πολύ — πολύ, να έινε καπιτσια αισθηματικά και νεανικά φλέρτ. Ασφαλώς δεν πρόκειται για τίποτα το σοβαρό. Αν έχετε την υπομονή και την υποχρημία να κρίνετε αντικειμενικά τον έαυτό σας, θ' αντιληφθείτε σίγουρα, πως έτσι πραγματικά είναι και δεν θα δώσετε μεγαλύτερη σημασία στο «ζήτημα», που σας απασχολεί. Δεν πρέπει ακόμα να παρασυρθείτε απ' αυτές τις τρελλές ιδέες για σύτακτον και έκδικησιν που σας φουρντούν οι δικαιοσύνητα το μυαλό σας. Σε φαντάζομαι νέο γυναικείο και σοβαρό, ώστε να πιστεύω, ότι θ' αλλαγήατε απ' αυτές τις απερισκεπτες επιπολαιότητες...

«Α γ α π ώ μ ι α ό ρ φ α ν ή»: Τρίτος στη σειρά έρχεστε κι' έσεις να μου μιλήσετε για την ίδια με τους άνωτέρω δύο επιστολογράφους μας περίπτωση! Για νεανικές αισθηματολογίες, δίχως βάθος και σκοπιμότητα. Θέλω περιττό να επαναλάβω και σε σας τα ίδια, και σας παραπέμπω στις δύο παραπάνω απαντήσεις μου, με την έλπιδα, πως έσεις, σαν πιο μεγάλος, άν καλά μαντεύω, θ' αντιληφθείτε πόσο μάταια χάνετε τον πολύτιμο καιρό σας σε τέτοιες επιπολαιές άσχολίες.

«Α γ α π ώ μ ι α ό ρ φ α ν ή»: Τρίτος στη σειρά έρχεστε κι' έσεις να μου μιλήσετε για την ίδια με τους άνωτέρω δύο επιστολογράφους μας περίπτωση! Για νεανικές αισθηματολογίες, δίχως βάθος και σκοπιμότητα. Θέλω περιττό να επαναλάβω και σε σας τα ίδια, και σας παραπέμπω στις δύο παραπάνω απαντήσεις μου, με την έλπιδα, πως έσεις, σαν πιο μεγάλος, άν καλά μαντεύω, θ' αντιληφθείτε πόσο μάταια χάνετε τον πολύτιμο καιρό σας σε τέτοιες επιπολαιές άσχολίες.

ΛΥΔΙΑ ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ - ΔΟΥΚΑ
Ιατρός

Δερματολόγος — Αισθητική
Δέχεται 11—1 και 5—7
Σέκρη 4 σ' όροφο. Πάρο
δος Κανάρη Τηλ. 612-450.

ζίες με τη μικρούλα που, σ' έλες σας τις αισθηματολογίες, κατά βάθος αδιαφορεί και μονάχα κοιλακεύεται έπειδή την προσέαα και της δώσατε σημασία. Και αφού δεν υπάρχουν σοβαρότερες συναισθητικές εκ μέρους σας, όπως γράφετε, για να πραγματοποιήσετε κάποτε το αισθηματικό σας όνειρο, δεν βλέπω γιατί ακόμα ασχολείστε με το ζήτημα αυτό και δεν κυττάτε να διαβάσετε τον καιρό σας σε πιο πρακτικές άσχολίες.

Μια καρδιά σε πραγματικό δίλημμα: Φαίνεται ότι ή κοπέλλα αντιμετώπιζει ένα σοβαρό δίλημμα ανάμεσα σε σας και στον πρώην αρραβωνιαστικό της, δεδομένου μάλιστα ότι συχνά μιλάει γι' αυτόν, ο οποίος επιδιώκει πάλι ν' αποκαταστήση τον παλιό τους δεσμό. Πάντως συμφωνώ μαζί σας, ότι είναι πολύ πρωτότυπη αντίληψη αισθηματος αυτή που έχει ή νέα και ή οποία ασφαλώς δεν πρόκειται ν' αποκαταστήση τις σχέσεις σας. Το γεγονός δε ότι σας έστειλε αυτό το τελευταίο γράμμα με το φανερό σκοπό να ξεκόψη από σας, ενώ σας λέει πως σας αγαπάει, μαρτυρεί ότι ή κοπέλλα βρίσκεται σε μια ψυχική κατάσταση ταρταγμένη. Εκτός αν όλα αυτά έχουν κάποια άλλη εξήγηση: «Οι ές έσας ή νεαρά, με τα τεχνασματά της αυτά, αποδέλεψε να φουντώσει περισσότερο το αισθηματικό σας, για να σας έχη δικό της. Φυσικά, έχω την γνώμη ότι πρέπει πιά να μη δώσετε συνέχεια στο ζήτημα και, ακολουθώντας τη γραμμή της υποδείξεϊ, να ξεκόψετε απ' αυτήν. Έτσι και σεις θα αισχάστετε τελειωτικά από έναν αίσθηματικό περισπασμό, που, στο κάτω - κάτω, δεν σας δίνει καμμία ευχαρίστηση. Έπειτα έτσι θα έχετε την ευκαιρία με την απομάκρυνσή σας από κοντά της, να προκαλέσετε μια εξακρίβωση της αληθείας και του «μυστηρίου»: «Αν ή νέα αληθινά σας αγαπάει θα κάμει τρόπο να επιδιώξη πάλι τις σχέσεις σας.

Σε ισμό της καρδιάς: Συμφωνώ μαζί σας ότι ή μητέρα της καλής σας, τώρα που σας βρίσκει για καλό γαμπρό, θέλει να πάρει τώρα κιόλας την κόρη της, ίσως από τον φόδο της μήπως μετανοήσετε άργότερα ή μήπως βρεθεί στο μεταξύ κάποια άλλη «επιδρομή» νύφη και σας γυρίση τα μυαλά. Είτε βέβαια συγχωρεμένη αυτή ή αντίληψη μιας μάνας, που ενδιαφέρεται όπως - όπως ν' αποκαταστήση την θυγατέρα της, αλλά βέβαια δεν είσαστε και σεις υποχρεωμένοι, για να την ικανοποιήσετε, να τα ριμοκινδυνεύσετε όλα. Πολύ σωστά σκέπτεστε, ότι πριν περάσουν δύο - τρία χρόνια ακόμα, ώστε να βάλετε τις βάσεις του οικονομικού σας μέλλοντος, δεν μπορείτε να παντρευθείτε. Γιατί, όπως και σεις το λέτε, πως θ' ανυψείσιν σίτι χωρίς οικονομική ανεξαρτησία; Αυτό δεν το καταλαβαίνει ή μητέρα: Πάντως νομίζω, πως δεν πρέπει να υποκύψετε στον πειρασμό. Το μόνο που μπορείτε να κάνετε τώρα, είναι ένας άρραβώνας, ώστε ν' αναλάβετε άπαιτητή της κοπέλλας την εύθυνη τιμολόγηση, και όταν θα εξασφαλίσετε τα οικονομικά σας, να κάμει το γάμο σας.

Πιστό στα 1951: 1953 πάντως! Με λύπη μου βλέπω, άσχημη μου, πως σας έχει αναστατώσει ψυχικά το έρωτικό σας αισθημα για το νεαρό και διόλου δεν σκεπτεστείτε, ούτε καμμία σημασία δίνετε στο ήθικό σας πάθημα. Μόνο όταν το θυμάστε, τότε μονάχα συναισθάνεστε το μέγεθος του σφάλματός σας και σκεπάζεστε! Αλλά γιατί δεν παίρνετε και μια απόφασι να τακτοποιήσετε αυτό το ζήτημα; Σεις πείσετε το πατέρα σας να δεχθείτε για σύζυγό σας τον άλλο νεαρό, που δεν τον θέλετε, θα πρέπει να δώσετε την εξήγησι που σας έμπούει και να δηλώσετε ότι είστε άναγκασμένη να επιμένετε να δεχθούν οι δικοί σας τον άλλον νέο, της δικής σας εκλογής για τους λόγους που έέρετε. Ο πατέρας σας, φυσικά, θ' άγανακτήσει, αλλά στο τέλος θ' άναγκασθεί να συγκατατεθεί, για να διαρβωθεί το λάθος σας και ν' αποκατασταθή το δνομά σας. Αλλά για να γίνουν αυτά, προϋποτίθεται ότι και ο νέος, που σας παρέσυρε στην περιπέτεια αυτή, είναι διατεθειμένος να έπανορ-

ΜΙΑ ΚΟΥΚΛΑ ΜΕ... ΚΑΡΔΙΑ

Το Σικάγο είναι σήμερα υπερήφανο για την όμορφη του μίς, την Μύρνα Χάνσεν, που ήρθε δεύτερη στον διαγωνισμό καλλονής για την άνδρεϊ της «Στάρ Υψηλός». Η Μύρνα απέδειξε πως δεν είναι μόνο μια «κούκλα», αλλά και μια γυναίκα με καρδιά. Άκοντας προ ήμερών θαλάσσια σκι με τον παιδικό φίλο της «Λιμπερτ Τόρνταϊν», τον είδε εαφνικά να πέφτει άπανά σε μια βενζινακότο, να τραυματίζεται και να χάνει τις αισθήσεις του. Με θαυμασμό θαύρα τότε ή Μύρνα έπεισε να της βοηθήσει και τον έσωσε από βέβαιο πνιγμό. Σήμερα ο «Λιμπερτ είναι τελείως καλά και ή Μύρνα που παρείω άνωτέρω μαζί του, δείχνει το μέρος όπου τραυματίστηκε ο φίλος της.

Η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΗΣ ΩΜΟΡΦΙΑΣ

Η ομιλία του Φειδία και ο χρυσή του Μιχαήλ Αγγέλου δεν μπορούν να προσφέρουν την τελειότητα στη φυσική ΩΜΟΡΦΙΑ που χαρίζει η ΦΥΣΙΚΗ ΜΕΤΑΞΑ με τα προϊόντα

Linnia

★ΠΟΥΔΡΑ ★ΚΡΕΜΑ ★ΚΡΑΓΙΟΝ ★ΡΟΥΖ

Ευχάριστα καθαρίκα

ΠΟΥΡΓΚΑΛ
ΛΕΜΟΝΑΔΑ ΚΑΘΑΡΙΚΗ

ΤΣΙΚ-ΛΑΞ
ΤΣΙΚΛΑ ΚΑΘΑΡΙΚΗ

ΣΟΚΟΛΑΞ
ΣΟΚΟΛΑΤΑ ΚΑΘΑΡΙΚΗ

ΓΙΑ ΚΑΘΕ ΗΛΙΚΙΑ

ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ ΕΛΛ. ΦΑΡΜΑΚΩΝ

VEIFA

Διαφήμιση Εγκριμένη

ΑΠΟΤΡΙΧΩΣΙΣ ΡΙΖΙΚΗ

ΕΙΣ. Θεραπεία Ριζιδίων Κρεατοελιών και αποτελεσματική θεραπεία πτώσεως μαλλιών. Συμβουλα δωρεάν.

Αισθητικ. Σ. Α. ΧΡΥΣΗ

Νίκης 13, τηλ. 29-548

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ - ΡΑΠΤΙΚΗΣ «ΖΩΓΡΑΦΙΔΟΥ»

ΑΘΗΝΑΙ: Υπερείδου 3 (Σύνταγμα), Τηλ. 32-316.

ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ: Βασιλέως Κωνσταντίνου 73, Τηλ. 47-522.

Το ΣΥΣΤΗΜΑ που κυριαρχεί και καταρτίζει ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ Σ ΜΟΔΙΣΤΑΣ.

Θάση το σφάλμα του και ν' αναλάβει την ευθύνη να το ρυθμίσει. Είπε, λοιπόν, απολαυσμένος: Προς αυτό τώρα το σημείο πρέπει να στραφείτε και αυτόν να πείσετε να φανή τιμώσας άνθρωπος.

Ποδοπατημένη άνε μω-νη (Πάτρα): Φοβάμαι ότι άδικα βασανίζετε ψυχικά και ότι ματαιοπονείτε για το νεαρό αυτό, που μάλλον περιπέτεια φαίνεται ότι αναζητούσε μαζί σας, παρ' όλο που λέτε πως σας αγαπάτε και απέδωκε σε σοβαρό σκοπό. Γιατί, αν πραγματικά συνέβαινε το δεύτερο, σαν ελκρινής και τιμώσας άνθρωπος, ωφείλει να φανή συνεπής και να κρατήσει το λόγο που έδωσε στον αδελφό σας. Ν' αποφεύγει, δηλαδή, προς το παρόν να σας συναντήσει, ώσπου να μεγαλώσετε λίγο. "Αν δεν μπορούσε μάλιστα να υποφέρει το χωρισμό σας, γιατί δεν έκανε αυτό το απλό πράγμα: Μία και εινε πλουσιότες και ανεξάρτητες οικονομικά, γιατί δεν έρχονταν να σας ζητήσουν από τον πατέρα σας; Ν' αρραβωνιάσθαι έτσι τώρα στην αρχή και αφού συμπληρώσετε και σεις τις σπουδές σας να παντρευτήτε. "Αν αληθινά το έχετε σκοπό, ένα τέτοιο ένδοξο, αν αναλάβει, αυτή την ευθύνη απέναντι στους γονείς κι ε-τότε θα έχη πάλι την ευκαιρία να σας βλέπει έλευθερά και όχι να ζητάει κρυφά ραντεβού, δηλαδή πράγματα ανένδοτα γι' αυτόν κι επικίνδυνα για σας. "Αν, λοιπόν, επιδιώξη και πάλι να σας μιλέ-ξη με υποσχέσεις, πήτε του τα πράγματα έτσι, όπως σας τα γράφω και καλέστε τον να δια-λέξη: "Η να σας αρραβωνιάσει, με την έγκρισή των γονέων του ή να σας αφήσει ήσυχη και να μην σας ξαναενοχλήση!"

Κακές συνήθειες

Η άναγνώστριά μας Ξανθός "Αγγέλος μου γράφει: «Είμαι είκοσι ετών, ψηλή, ξανθή και ώ-ραια. "Εχω μεγάλες επιτυχίες, αλλά πάντοτε με παντρεμένους. Είχα δύο περιπέτειες, οι οποίες έληξαν και οι δύο, γιατί τις διέκομα εγώ ή ίδια. Μεγάλη μου, όμως, επιθυμία είναι να δημιουργήσω σπι-τικό δικό μου, οικογένεια... "Αλλά πως θα βρω σύζυγο; Κάθε φορά που συναντώ έναν άντρα, νοιώ-θω άμέσως μία μεγάλη έπιθυμία για τρυφερότητα. Τά χάνω λοιπόν και νομίζω πως τον αγαπώ. Είμαι αλήθεια τόσο πολύ αισθηματική;»

Αυτό που έχω να πω είναι ότι παίρνετε ένα πολύ κακό δρόμο. Είμαι βεβαία ότι θα θελήσετε να μου παρουσιάσετε διάφορες δικαιολογίες, αλλά είναι πολύ επικίνδυ-νο να δείχνετε τόσο αδυναμία. Αυτή η ανάγκη που νοιώθετε για τρυφερότητα είναι η μεγάλη αφορμή γι' αυτές τις θλιβερές περιπέ-τειες. Δεν καταλαβαίνετε πως, αν υπάρχει και κανένας νέος, που σέ-πτεται να σας φερθή τιμία, να σας παντρευτεί, όποια κ' είναι, να σας βλέπει τη στάσι σας με τους παντρεμένους; Μην καλύπτετε, λοιπόν, κάτω από το μεγάλο αι-σθηματισμό σας για να δικαιολο-γήτε τις περιπέτειές σας. Σοβα-ρευθήτε στη ζωή σας, απομακρύνε-τε τον εαυτό σας, από τις επικίνδυ-νες αυτές συναντήσεις, και απο-κτήσετε ξανά την έμπιστοσύνη έ-κείνων που μπορούν να σας προσ-φέρουν κάτι το θετικό για όλη σας τη ζωή: ένα ευτυχισμένο γάμο.

Δύο που γυρίζουν όλη την "Ελλάδα: Σαν δύο, κατα-τρεγμένους ένόχους θα σας κυνη-γούν οι τύψεις σας σ' όλη σας τη ζωή. Φαίνεται πως μαζί με το ένα επάγγελμα, που έχετε, σκεφθήκα-τε να δημιουργήσετε κι άλλο, πράγμα που δεν σας τιμά, γιατί είστε νέοι και το μέλλον σας θα ήταν ήσυχο κι ευτυχισμένο, αν και το παρελθόν σας ήταν άσφο. Δεν υπάρχει παρά μονάχα μία λύσι. Νά υποστήτε τη μοίρα σας και να φανήτε συνεπείς προς το καθήκον σας. Μη σας θαμπώνη το χρήμα, άλλ' ούτε να σας τρομάζουν οι απειλές των νέων κατακτητών σας. Συλλογισθήτε, ότι αφήσατε

πίσω σας δύο πονεμένες οικογένει-ες. "Αφήσατε δύο κοπέλλες ντρο-πισμένες. Μην είστε, λοιπόν, τό-σο σκληροί, άλλ' ούτε και πλεον-εχτές. "Εξηγηθήτε με τις σημει-νές, δείχνοντας τα τιμια αισθήμα-τά σας, και παντρευθήτε εκείνες που δικαιούνται μιας άποκαταστά-σεως.

Τον άγαπώ πολύ. Θεσσα-λονίκη: Μου γράφετε ότι αγαπάτε τον υπάλληλό σας, ενώ συγχρό-νως έχετε σχέσεις με διαφόρους άλλους, που πολύ λίγο σας σε-βονται. Οα το καταλάβατε δε αυ-τό άμέσως, αν κρίνετε τον τρόπο με τον οποίο σας φέρεται ο υπά-λληλός σας, και τους τρόπους που έχουν οι άλλοι. "Ο ένας σας συμ-εουλεύει - σεις το νομίζετε ζη-λεια - και προσπαθεί να πειστώ-ση την άξιολογία σας. Σοβαρευ-θήτε, λοιπόν, και μην εκτίθεστε, γιατί στο τέλος, κι' αυτός άκόμα ο νέος που σας αγαπά τόσο πολύ, θα άπελπισθή και θ' άδιαφορήση τελείως για σας.

"Ατυχό στον έρωτα: "Εκ των ύστερων θέλετε να σας δώσω μία συμβουλή. Με συμβουλευθή-κατε όμως προηγουμένως όταν χα-ράζατε το δρόμο της άπώλειας σ' αυτή την κοπέλλα: Τώρα δε πα-ραπονείτε ότι συνεχίζει τον κακό δρόμο που της υποδείξατε. Προσ-θέτετε μάλιστα, ότι παρ' όλ' αυ-τά, την αγαπάτε άκόμα. Σας λέ-γω λοιπόν πως αν την αγαπάτε, υπάρχει πάντοτε ο τρόπος να την καλύψετε και να την υπερασπίστε από τις επικίνδυνες συναντήσεις στη ζωή της. Μη διστάζετε. Με τα γράμματα δεν γίνεται δουλειά, άλλ' ούτε κ' έσεις μπορείτε ν' ά-παλλαγείτε από τις ευθύνες και τις τύψεις.

Ντομνένικα: Δεν ήταν έπι-πολαίτητος που ώμολόγησε σε ό-λους ότι σας αγαπά. Αυτό ήταν δείγμα άγάπης. Φαίνεται, όμως, πως όλοι αυτοί, που σας τριγυρί-ζουν, οι γονείς σας δηλαδή, δεν βρέθηκαν σύμφωνοι, για ώρισμέ-νους λόγους, που ξέρουν μόνον αυτοί. "Επομένως εκείνοι ξέρουν κάτι πιο πολύ από σας και πρέπει να υποταχθούν στη θέλησή τους. Θά σας συμβουλέψω, μ' αυτή την ευκαιρία, τά έξης: Μη υπο-πέσετε στο μέλλον, στο ίδιο σφάλ-μα, δημιουργώντας στη ζωή σας άσκοπες συγκινήσεις και κακό προ-ηγούμενο για το μέλλον σας.

Φρόσω: Δεν ενδιαφέρει το έ-παγγελμα, άρκει αυτός να σας ά-γαπάει πραγματικά και σκόπος της ζωής του να είναι η έπιθυμία να σας κάνει συντροφό του.

Προσέξτε όμως μην έκτεθήτε και μη δίνετε πολλά πίστι στα γλυ-κά λόγια. "Εμπιστευθήτε στους γο-νείς σας το μυστικό σας κι' αυτό! που σας αγαπούν πιο πολύ από έ-κείνον, θα φροντίσουν να σας προ-στατέψουν.

Θυμάρι: Δεν είναι λόγος έ-πειδή διαλύθηκε - όπως γράφετε - το σπίτι σας, να πάψη εκείνος να σας αγαπάει.

Γιατί, αν πραγματικά ενδιαφέ-ρεται για σας, δεν θα σας αφή-ση να γίνεται καλογραφή με μονα-στήρι. Κάνετε λοιπόν, όποια νά δι-ητε πως θα φερθή εκείνος και τότε, αν δεν βρήςτε μία άλλη τα-κτοποίηση στη ζωή σας, κάνετε αυ-τό που σκεφθήκατε.

Γιούλα: Δεν μπορείτε να χα-ρακτηρίσετε έναν άνθρωπο ως ή-λιθιο, έπειδή έμεινε να σας παν-τρευτεί, έστω κι' αν έσεις του δεί-χνετε άδιαφορία. Φαντάζεστε ποτέ ότι οι γονείς σας, που έμειναν να σας παντρεύουν μ' αυτόν δεν ξέρουν τι κάνουν; Μην βγάζετε, λοιπόν, συμπεράσματα, και πρό πάντων μη προδιαθέτετε άσχημα τον εαυτό σας. Γιατί, μη ξεχνάτε πως, αν γίνει μία μέρα αυτός ο γάμος, τότε ποιά θα είναι η ζωή σας, έχοντας αυτή την προκατά-ληψη;

"Ερμήτης της ζωής, Με-νίδι: Στο γράμμα σας χρησιμο-ποιείτε μία λέξη που δεν την έρ-μηνεύετε καλά. Μάθετε, λοιπόν, ό-τι κανένας τρόπος ενά συνδεθήν κανείς με μία κοπέλλα δεν είναι, καλός, αν πρόκειται να την έκθέ-ση. Δεν πιστεύω ν' άγνοήτε ότι στον κόσμο άρσει το κουτοσμπο-λίο, και ότι ευχαρίστως ζητάει μία αφορμή για να γελάσει εις βάρος δικό σας ή της κοπέλλας. Γιατί, λοιπόν, να "συνδεθήτε" και να της κάνετε κακό; Κακό μάλι-στα διπλό, γιατί αν το πάρη στα σοβαρά, ποιά θα είναι η θέση της, και ποιές οι ευθύνες οι δικές σας;

Ρένα Μ.: Μην άπελπιζετε ούτε να λυπάστε. Κατάλαβα ότι είστε μία μορφωμένη και άξιολο-γής κοπέλλα, που δίνει μεγάλη ση-μασία στη συμπεριφορά των άν-θρώπων, που θέλουν να την πλη-σιάσουν. Κι' αυτό είναι σωστό, γιατί οι περισσότεροι προσπαθούν να περάσουν την ώρα τους άδια-φορώντας για το τί θα πούν οι άλλοι κατόπιν γι' αυτή την κο-πέλλα. Κρατήστε, λοιπόν, όλη την έπιθυμία σας, για ν' αγαπήσετε τον άντρα, που θα σας περιβάλ-λη με την εκτίμησή και το σεβα-σμό του. Κι' αυτός ο άντρας θα

είναι ο σύζυγος. "Ο σύζυγος που θ' αγαπήσει θα ψυχικά σας χαρί-σματα και που έχει δικαίωμα μι-άς άπόλυτης και τρυφερής αγά-πης έκ έκ μέρους σας.

"Εξηγήσατε άλλας τάς σκέψεις μου. Ναύπλιο: Στο πολυσέλιδο γράμμα σας άπαντώ με τά έξης: Μη δυσαρεστήστε την πεθερά σας και κάνετε ό,τι σας λέει εκείνη. "Ετσι να είστε βεβαί-οι ότι θα βγήςτε στο τέλος κερδι-σμένοι.

Περσιπεράκι με κομμέ-να τά φτερά: Τρία πράγματα είναι εις βάρος του: Πρώτον ότι ζητάει να βγαίνει τά βράδυ μα-ζί, παρ' όλο που ξέρει τι είδους άνθρωποι είναι οι γονείς σας. Δεύ-τερον ότι αναστάλει την έπιστολή σίτι σας για 5-6 μήνες, λές και θα τον έμποδίσουν σεις να τα-κτοποιήση τά οικογενειακά του ζη-τήματα. Και τρίτον η έλλειψις σεβάσμου προς τη γυναίκα, που λέει πως αγαπάει, ενώ την γελοί-οποιεί με την άλλη γυναίκα. "Ε-κείνη, λοιπόν, που σας συμβουλεύω να κάνετε, παρ' όλο που θα νο-νέσετε, είναι να διακόψετε τις έ-ξόδους μαζί του και να του δη-λώσετε κατηγορηματικά ότι ή στάσι του θίγει την άξιολογία σας και το σπίτι σας. "Αν σας ά-γαπάει πραγματικά, τότε να εί-σθε βεβαία, ότι θάρρη άμέσως να σας βρής στο σπίτι. Γιατί, τι θα τον κάνουν, αν πρόκειται να υπο-φέρει μετά το γάμο σας, με τις κακές συνήθειες που έχει πάρει;

Κάτρο 533: Κάνετε μεγάλο σφάλμα να δείχνετε τόσο έμπιστο-σύνη σ' αυτόν το νέο και να πο-νάτε άκόμη γι' αυτόν αφού όπως γράφετε, από την πρώτη στιγμή έδειξε τις κακές του διαθέσεις και τους σκοπούς του. Δεν πρέπει να σας άρέσουν μόνον ή όμορφιά, ή κομψότη και τά γλυκά λόγια. Δεν είν' αυτά που φέρουν την εύτυ-χία. Και δυστυχώς, αυτός δεν σας έδειξε κανένα καλό ψυχικό πο-χάρισμα. Προσπαθήστε, λοιπόν να τον άποφύγετε και μη πεισθήτε ού-τε στα μεγάλα λόγια και τις υπο-σχέσεις του. Γιατί θα είναι οι ίδι-οι πάντα και μετά το γάμο και τότε ή δυστυχία σας θα είναι με-γαλύτερη.

Ματωμένο από τη γυ-ναίκα πού αγάπησε: Είμαι ευχαριστημένη, που ή συμβουλή μου σας ώδήγησε να βρήςτε το σωστό δρόμο. "Ας έλπισω πως κι' ή σημερινή θα σας βγής σε κα-λό. Δεν φανταζόμαι λοιπόν, ποτέ πως το γράμμα το έδειξε για να σας κάνει κακό. "Αν δεν της το βρήκαν άπάνω της και το διάβα-σαν, τότε σημαίνει ότι εκείνη θα είχε κάποιο σκοπό να τους το δεί-ξη, για να εκθιάση την κατάσταση. "Εχω τη γνώμη πως πρέπει να κάνετε πως δεν ενδιαφέρεστε πιά, για να διητε, τι άκριδώς συμβαί-νει. Μη θελήσετε να εκθιάσετε την κατάσταση, ούτε να εκθέσετε την κοπέλλα με τις κουβέντες σας. Κι' αν επανέλθουν μόνον τους, τότε πάρτε το άπόφασι και μην τη συλ-λογίζεστε πιά. Γιατί δεν άποκλεί-εται να παρουσιάσθηκε κανένα νέο προζενείο, με περισσότερο συμφέ-ρον, όποτε δεν θα πρέπη να έκτε-θήτε πιο πολύ, δείχνοντας σ' αυ-τούς ότι πονάτε άκόμα.

3187 Άγνη άγάπη: Τά σφάλματά σας είναι πολλά, και προσπαθήστε όσο είναι κατ' όρι, να μην τά επαναλάβετε. Κάνετε άσχη-μα να μη δεχθήτε την πρότασι της θείας σας, ή όποια θα είχε έξασφα-λίσει σήμερα για σας και για το σπίτι σας άνετη ζωή. Γιατί βασισθήκατε στις άνευθύνες και πειστικές κουβέντες ενός νέου 18 ετών, που δεν είναι άξιος σήμερα να ζήση ούτε τον ίδιο τον εαυτό του; "Αλλά, νομίζετε ότι όταν φθά-ση σέ ηλικία 20-25 ετών και κα-ταλάβη τις υποχρεώσεις του, θα θυμάται πιά τά λόγια που σας εί-πε; Προσέξτε λοιπόν, τη ζωή σας και το μέλλον σας. Δεν είσθε μό-νη και δεν πρέπει να διακινδυνεύ-ετε με το δικό σας παιχνίδι τη ζωή άκείνων που σας αγαπούν στο σπίτι σας.

ΜΙΡΑΝΤΑ

ΣΧΟΛΗ ΜΟΡΙΑΝΩΒ

Άναγνωρ. παρὰ του Κράτους

Η ΤΕΛΕΙΟΤΕΡΑ ΜΕΘΟΔΟΣ ΔΙΔΑ-ΣΚΑΛΙΑΣ ΚΛΑΣΣΙΚΟΥ ΜΠΑΛΛΕ-ΤΟΥ ΚΑΙ ΡΥΘΜΙΚΩΝ ΧΟΡΩΝ

Έγγραφαί: ΚΑΘΕ ΜΕΡΑ

Γεωργίου Γενναδίου 7, Τηλ. 29-721

GOLDAY

ΠΟΥΔΡΑ ΓΚΟΛΑΝΤΕΗ

FACE POWDER

Hollywood

Πρώτη ο'δον τον Κόσμον

ΔΙΟΤΙ ΠΕΡΙΕΧΕΙ ΑΕΔΟ-ΠΟΙΗΜΕΝΗΝ ΚΡΕΜΑΝ (VANISHING CREAM)

Εκατομμύρια γυναίκες δεν την αλλάζουν.

Ξανθές, καστανές, μελαχρινές, ήλιοκαμμέ-νες χρησιμοποιούν τις υπέροχες άποχρώσεις της ΓΚΟΛΑΝΤΕΗ και δίδουν στην έκφρασι του προσώπου τους έναλλαχώς πρωτότυπες τελείας φυσικής άπαλότητας.

ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΗΣΑΤΕ ΤΗΝ ΥΠΕΡΟΧΗ ΠΟΥΔΡΑ ΓΚΟΛΑΝΤΕΗ ΠΡΟΣΟΧΗ!

Η ΠΟΥΔΡΑ ΓΚΟΛΑΝΤΕΗ δά πωλείται χάριν διαφήμισης εις όλα τά καταστήματα προς 15 χιλ. το κύτιον.

ΑΙΘΝΑ

"Ολοι θέλουμε να κερδίσουμε λεπτά, αλλά δεν γνωρίζομεν τον τρόπον

ΜΟΝΟΝ με τά έκκοκιστήρια άραβοσίτου

"ΧΑΡΒΕΥ", ΑΜΕΡΙΚΗΣ

Θά κατορθώσετε να έχετε 5.000 όκ. καλά-μπόκι την ώρα.

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΔΙΔΕΙΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ

ΑΓΓ. Δ. ΑΓΑΛΙΩΤΗΣ

ΤΜΗΜΑ ΓΕΩΡΓΙΚΟΝ - ΧΡ. ΛΑΔΑ 9α - ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΓΙΑΤΡΟΣ ΣΑΣ

Άπαντήσεις έπιστολών

Βασανισμένο Ε. Μ.: Σας συνιστώ να κάνετε 20 ένεσεις Calcibromine μία την ήμερα, ένδοφλεβίως. "Επίσης, κάθε βράδυ, πρὸ της κατακλίσεως, να παίρ-νετε ένα κουταλάκι του γλυκού Passiflorine μέσα σε λίγο τιλιο. Θά σας ώφελήσουν ψυχρά μπάνια καθώς και έντρίδες της μέσης σας με κολώνια. "Αποφεύγετε κα-τά τον ύπνο την ύπτιά θεσι.

Π. Γ. "Αθηναι 2: "Ερ' όσον τά πράγματα έχουν όπως μου τά γράφετε, έχω την γνώμη ότι μπο-ρείτε έλευθερά να τεκνοποιήσετε. Σύμφωνα με δα μέχρι σήμερα έχετε άπολύτως θεραπευθή. Νομι-ζώ ότι και ο γατρός σας θα έ-χη την ίδια γνώμη. Πολύ δικαίως ο μικροβιολόγος σας άποτρέπει να κάμψτε την έξέτασι του ύγρου, που άναφύρετε. Δεν υπάρχει καν-είς λόγος δεδομένου ότι ή εξέ-ταση αυτή δεν είναι πάντα άπλη-λαγμένη κίνδυνο.

Παλαιά φυματικό: "Η στρεπτομυκίνη, το ριμίδον και το Π.Α.Σ. χρησιμοποιούνται από ει-δικούς φυματιολόγους στις διάφο-ρες περιπτώσεις της παθήσεως. Συνήθως χορηγούν τη στρε-πτομυκίνη σε συνδυασμό με το ριμίδον και κατόπιν το Π.Α.Σ. Πάντως το πιο σωστό είναι να σας παρακολουθή ένας φυματιολόγος, που είναι και ο άμέσως υπεύθυ-νος για τη χορήγησή τους.

Φοιτήτρια Δ.: Νά υποβλη-θή κανείς σε μία έγχειρσι έστω και αισθητικής φύσεως δεν είναι πάντα εύκολο πράγμα. "Ασφαλώς δεν άφνήει σημασία, αφού γίνε-ται άκριδώς για να εξαλειφη τά σημάδια (όπως στη περίπτωση σας). Πάντως δεν είναι εύχαρι-στο πράγμα να παραδίδεται καν-είς στο ναυαγίο του χειρουργού, χωρίς άπολύτως δικαιολογημένη αίτια.

Νευρικό νέο: Νά κάμψτε 15 ένεσεις Tonosan, μία την ήμε-ρα. "Επίσης, κάθε βράδυ, να κά-νετε έντρίδες της όσφυακής χώ-ρας με καθαρό αλκοόλ ή κολών-ια. Τά κρύα λουτρά θα σας ώ-φελήσουν. Ν' άποφύγετε, κάθε κι' που νομίζετε ότι μπορεί να έ-ρεθίση το νευρικό σας σύστημα. Προσπαθήστε να συντομώσετε τά χρονικά όρια. Είναι και αυτό έ-να από τά αίτια.

Απογοητευμένο Κ. Δ.: Δεν νομίζω ότι ή περίπτωση σας είναι από έκείνες, που δεν γιά-τρευονται, όπως θέλετε να πιστεύ-ετε. Στο τέλος θα ήταν να σας δη ένας γατρός, ο όποιος θα παρακολουθήσει και την ένδε-δειγμένη θεραπευτική άγωγή, που είνε συμπυκνωτική. "Αφού όμως είναι δύσκολο, σας συνιστώ να κάμψτε κάθε δίμηνο 10 - 15 ένε-σεις Teston δύο την έβδομάδα, ένδομικώς και να παίρνετε τρία χάπια την ήμερα από το ίδιο φάρ-μακο επί 15 ήμερες.

Δ. Δ. Ρ.: Είναι βεβαίον ότι ή ηλικία συντελεί κάπως στην άρχο-μένη έκδήλωσι, που μου περιγρά-φετε. Πάντως έκείνο που σας συ-νιστώ είναι να πάρετε προς το παρόν τρία χάπια την ήμερα, πρὸ του φαγητού Teston επί 10 ή-μερες. Αυτό θα επαναλαμβάνεται κάθε δίμηνο. Σύμφωνα με τά ά-ποτελέσματα μου ξαναγράφετε.

Ρ. Β. α. εν τ' εν ο: Δεν μπορώ να σας καταλάβω. Παρα-πονείστε ότι το πρόσωπό σας είναι κόκκινο και ότι, αν δεν... έξεκοκκιστή, θα πεθάνετε, φίλτα-τε κ. Βαλεντινό! Πρώτα λοιπόν θα έπρεπε να πάτε σε γατρός, για να σας πη τι είναι αυτό που έσεις το λέτε κοκκίνισμα του προσώπου. Είναι έκδήλωσις δερ-ματική; Είναι υπεραίμια, τοπι-κή; Τι είναι τέλος πάντων; Και τότε θα μου γράψετε να σας πω καί εγώ τη γνώμη μου.

Κ.

Ακούεσθε ΜΕ ΤΙΝΤΟ ΧΡΩΜΑΤΙΣΤΟ ΣΑΜΠΟΥΑΝ

● Απαραίτητο σε κάθε ηλικία και χρώμα μαλλιών από τα ΓΚΡΙΖΑ της γιογιάς, ως τα ΞΑΝΘΑ παιδικά μαλλάκια

● ΕΙΝΑΙ ΤΡΟΦΗ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ διότι περιέχει ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ ΔΥΟΥ

● ΕΞΑΦΑΝΙΖΕΙ ΤΗΝ ΠΙΤΥΡΙΔΑ

● ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ ΤΟ ΧΡΩΜΑ ΤΩΝ ΜΑΛΛΙΩΝ

ΑΥΤΟ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΓΙΑ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΛΑΜΠΕΡΑ - ΜΕΤΑΞΕΝΙΑ ΜΑΛΛΙΑ

ΣΕ 5 ΧΡΩΜΑΤΑ:

ΜΑΥΡΟ-ΚΑΦΕ ΣΚΟΥΡΟ-ΚΑΙΤΑΝΟ-ΞΑΝΘΟ-ΓΚΡΙ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΠΑΝΤΟΥ

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ ΛΙΒΑΔ ΑΘΗΝΑΙΩΣΙ - ΚΑΛΑΜΙΟΥ - ΑΘΗΝΑΙ

ΥΓΡΟ και ΣΑΠΟΥΝΙ

ΟΙ ΖΕΥΖΕΚΙΕΣ ΤΗΣ ΡΕΝΕΣ

Γαμπροί

Πρίν από καιρό, μία προζενήτρα, πρεζαντάρισε στην Ρενέ ένα νεαρό σχολό-παιδο για γαμπρό. Κι' η τσάτσα Ούζενή έβω φρενάιν, ξεφώνισε:

— Καλέ, μ' δέν υπάρχουνε στο μαχα-λά άντριοι καί μ'ας ήφερες ένα άμουστακο;

— Άκουσε, κερά μου, τ'ο' είπε η προ-ζενήτρα. "Αν τ'όδερα π'ώς η άξια τ' άν-τρου είναι στ'ις τρίχες, θά σ'ας ήφερνα έναν τράγο!...

Κι' άροϋτι μπαροϋτι, πήρε τόν γαμπρό καί φύ-γαν.

Άπό τότε, παρεξηγη-θήκανε, τής κάνανε μού-τρα, παύσανε τ'α σελάμ-αλέκιμ, τ'α σούρτα-φέρτα κι' οί χαιρετούρες.

— Κάθε δεντρούλακι με τόν ίσκιο του! Νά μ'ας παρακαλέσουνε!... φώναζε η τσάτσα Ούζενή.

Κι' όταν ήβλεπε τήν Ρε-νέ πανσερόδα καί μελαγ-χολική, γιά νά τήν άγιοϋ-τάρη, τ'ο' ήλεγε:

— Ψωμιά στο μονα-στήρι κι' από καλογέροι, όσοι θές!

Ξαφνικά, ένα πρωί, κε-φάτη καί χαρούμενη, ζύ-πνησε η Ρενέ.

— Τσάτσα Ούζενή, έ-πε στ'ή θεία της, χτές βράδυ, είδα στον ύπνο μου γιουδρέκια!

— 'Ηβόι, κόρη μου, τ'ο' κολουρι είναι στέφανο!...

Κι' όταν τ'ο' δεύτερο βράδυ καί τ'ο τρίτο είδε ξανά τ'ο ίδιο όνειρο, η τσάτσα Ού-ζενή ίντριγκαρίστηκε.

— Σήκω νά πάμε σέ μία χαρτού πού βλέπει καί τ'ο φλυτζάνι κι' είναι ρενομέ!... τής είπε.

Μ' άνατριχίλα, λαχτάρα καί φόβο, πή-γανε στήν κουκακού.

— Θέλω νά δ'ης τήν τύχη τ'ο' κορι-τσιού... τ'ο' είπε η τσάτσα Ούζενή στεγνά καί σοδαρά.

Εϋτ'ς η γρηά μάγισσα άναψε τρία κε-ριά στο πηγάδι της, έπειτα ήκανε σημά-δια στον άέρα, φυσούσε καί παρακαλου-σε τ'α ξωτικά νά κατεβάσουνε τ' άστέρι τής Ρενές μέσα στο πηγάδι. Ξαφνικά, ένα μπάμ! άκούστηκε, τ'α κεριά σβύσανε κι' η γρηά μάγισσα μπρούμουντα, μπρός στο πηγάδι, ξεδιαλέγει καί λέγει:

— Καλά σημάδια βλέπω!... 'Η τύχη σου, κόρη μου, είναι καλογραμμένη, σέ τρία τέρμενα, τρεις μέρες, τρεις βδομάδες, τρεις μήνες, ένα παλληκάρι π'ο'ναι τ'α χέ-ρια κι' οί τσέπες του γεμάτες λεφτά, πού δέν πατά σ'τη γή, γιατί γυρίζει νύχτα-μέ-ρα μ' ένα αυτοκίνητο, θάρ'η με μία σπα-θάτη νά σέ ζητήσει!...

— Κανένας ραντιέρης θάνα!... μουρμού-ρισε η τσάτσα Ούζενή. 'Ηβόι πιά, ήσπασε τ'ο πόδι του ο' τρισκατάρτος!...

Κι' εύχαριστημένες, φύγαν.

Πράγματι, σέ τρεις μέρες, η προζενή-τρα, πούθελε νά λήξη η παρεξηγήσι, ήρθε μ' ένα λεβεντόπαιδο, ένα καινούργιο γαμ-πρό. Κι' έτσι, ο' χρησμός τής κουπακούς ξεδιάλυνε, γιατί, σ' αλήθεια, ο νέος είχε τ'α χέρια καί τ'α τσέπες του γεμάτες λε-φτά καί νύχτα-μέρα δέν πατούσε σ'τη γή. 'Ητανε εισπράχτορας σέ λεωφορείο!...

ΣΚΡ. ΡΩΝΑΣ

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ γιά τίς γυναίκες

ΚΑΛΛΟΝΗ

"Επειτα από μία κουραστική μέρα, γιά νά φρεσκάρεστε τ'ο πρόσωπό σας, μπορείτε νά χρη-σιμοποιήσετε μία κουμπρέσα με βρόχινο νερό (πράγμα πολύ εύκολο αϋτή τήν εποχή).

"Ενας άλλος τρόπος φρεσκαρίματος τ'ο' προσώπου είναι ο' έξης:

Σκεπάστε τ'ο πρόσωπό σας, με μία λιπαρή κρέμα καί κάμετε ένα πολύ ζεστό μάνιο. Τ'ο ζεστό νερό κάνει τ'ο αίμα νά κυκλοφορή ζωη-ρότερα κι' έτσι η λιπαρή κρέμα άπορροφάται ταχύτερα.

Τ'α ματετσίνερα

"Αν πρόκειται νά βάλετε ριμμέλ σ'τα ματο-τσινάρα σας, είναι καλό νά τ'α πουδράρετε προηγουμένως. Μ' αυτό τόν τρόπο, τ'ο ριμμέλ θά «κολλήση» καλύτερα.

Μην χρησιμοποιήτε τ'ο σάλιο σας γιά νά βρέξετε τ'α ματετσινάρα σας, προτού τ'ο περά-σετε με ριμμέλ. Τ'ο σάλιο περιέχει παντός εί-δους μικρόβια πού μπορεί νά ερεθίσουν τ'ο βλεννογόνο τών βλεφάρων. Είναι προτιμώτερο νά βυθίσετε τ'η μικρή βούρτσά πού χρησιμο-ποιείτε γιά ν' απλώσετε τ'ο ριμμέλ, μέσα σ'τη συ-νηθισμένη σας λουζίν η' μέσα σέ μία βορικοϋ-χο διάλυσι.

Μέ δυό λόγια

★ Οί κηλίδες πού άφ'ηουν πάνω σ'τα τζά-μια καί τους καθρέφτες οί μύγες καθαρίζουν με οινόπνευμα.

★ "Αν έχετε όγρο σπ'ίτι, γιά νά προλάβετε τίς κηλίδες τής όγραςίας πάνω σ'τους τοίχους, είναι καλό νά τους περνάτε κάθε τόσο με μία άραιή διάλυσι ασβέστου, πού θά περιέχει 3% πυριτικών νάτρίων καί τήν ίδια αναλογία στυ-πτηρίας.

★ Γιά νά βγάλετε ένα λεκέ από τσάι, θά τόν πλύνετε πρώτα με νερό, θά τόν πουδρά-ρετε κατόπιν με πολύ ψιλό άλάτι καί σ'το τέ-λος θά τόν περάσετε με σαπουνάδα.

★ "Αν έχετε μυρμήγκια σ'το σπ'ίτι σας, κό-ψετε μερικές φέτες λεμονιού καί βάλτε τίς σ'τη γωνίες. Τ'α μυρμήγκια θά εξαφανισθούν άμέ-σως.

★ Είναι καλύτερο νά πλένετε τ'α φανελλέ-νια όφασματα με βρόχινο νερό γιά νά διατη-ρούν τήν ελαστικότητά τους.

Γιά τόν πενεκέφαλο

"Υποφέρετε από πονοκέφαλο; Βάλτε σ'το κε-φάλι σας κουμπρέσες με τ'ο έξης όγρο:

Λιώνετε 60 δράμια άλάτι τής κουζίνας σέ 1 όκα νερό. Προσθέτετε 15 γραμμάρια άλκοόλ καμφορ καί 90 γραμμάρια άμμωνία. Βάζετε τ'ο όγρο σ' ένα μπουκάλι. Πρίν τ'ο μεταχειρ-σθήτε κάθε φορά, τ'ο άνακινείτε καλά, γιά ν' άνακατεϋθούν τ'α συστατικά του.

Άμυλόκελλα καί στύψη

"Η κόλλα από άλεύρι η' από άμυλόκελλα έ-χει τ'ο μειονέκτημα νά μουλιάζη η' νά «κόβη» γρήγορα, όταν μένη εκτεθειμένη στον άέρα. Γιά νά τ'ο άποφυγετε αυτό, προσθέτετε, όταν τ'η φτιάχνετε, λίγη στύψη, πού δέν άφ'νει ν' άναπτυχθή η' μούχλα.

Λεκέδες σ'τα βιβλία

Γιά ν' άφαιρέσετε λεκέδες λίπους η' λαδιού από βιβλία, βάζετε ένα στυπόχαρτο, κι' από πάνω ένα ζεστό σίδερο. Άλλάζετε συχνά τ'η θέσι τ'ο' στυπόχαρτο, ώς ότου χαθή ο' λεκές. "Αν έπιμένη, χτυπάτε ελαφρά τ'ο μέρος έ-κείνο μ' ένα βαμβάκι βρεγμένο με βενζίνη καί στεγνώνετε μ' ένα στυπόχαρτο.

Γύρω άπ' τήν κουζίνα

★ Προτιμάτε τ'ο ρύζι πού δέν γυαλίζει πο-λύ. Είναι π'ο εύκολόγευτο. Ρίχνετε τ'ο ρύζι γιά νά βράση, μόνον άφού τ'ο νερό έχει πιά κοχλάσει καλά.

★ Τ'ο σπ'όκι είναι θρεπτικώτατο καί συνι-σάται γιά τούς αναιμικούς. Προτιμάτε τ'ο μωχαρίσιο. Προσέχετε νάναί άνοιχτού χρώ-ματος, φρέσκο, όμοιογενές, δίχως γούδες καί άσπρα σημάδια. Λίγα λεπτά άρκούν γιά τ'ο τ'ηγάνισμά του. "Αν μένη περισσότερο σ'τη φωτιά, γίνεται σκληρό. Ποτέ μη σερβίρετε ση-κότι ξαναζεσταμένο.

★ Τ'α φασόλια έχουν αξιόλογη θρεπτική ά-ξια. Γιά νά γίνουν π'ο εύκολόγευτα, μπο-ρείτε νά τ'α μουσκέψετε με νερό καί νά τ'α ξεφλουδίσετε. Μερικές νοικοκυρές, όταν μα-γερεύουν φασόλια, βάζουν μέσα σ'την κατα-ρόλα μία πέτρα, καλά πλυμένη, πού άπορρο-φεί καί διατηρεί τ'η θερμότητα, διευκολύνον-τας έτσι κι' έπιταχύνοντας σημαντικά τ'ο βρά-σιμο τών φασολιών.

Η άτομική ενέργεια

ΣΤΗΝ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ ΖΩΗ

Οί περισσότεροι άνθρωποι, μιλώντας γιά ειρηνικές εφαρμογές τής άτομικής ενέργειας, έχουν σ'τη φαντασία τους ρουκέτες «άτομο-κίνητες» γιά τ'α ταξείδια σ'τη Σελήνη, η' έγκαταστάσεις καλο-ριφέρ δίχως καύσιμο όλη, μόνον με μία πρέσα ούρανού 235...

Δέν άποκλείεται νά πραγματοποιηθούν κάποτε αϋτά τ'α όνειρα. "Αλ-λά θά περάση πολύς καιρός. "Επί τ'ο' παρόντος, η' άτομική ενέργεια προσφέρει πολυτίμες όπηρεσίες σέ διάφορα προβλήματα τής καθημερι-νής ζωής. "Εχουν δέ ίδιου είδους, ήδη μερικές καινούργιες άμερικανικές έταιρίες, πού έκμεταλλεύονται τίς ειρηνικές αϋτές εφαρμογές τής.

Μιά άπ' τίς έταιρίες αϋτές, η' σημαντικώτερη ίσως, βρίσκεται σ'τη Βοστώνη καί λέγεται «Τράσερλαμπ». Τ'ο τεχνικό προσωπικό τής άποτελεί-ται όλο από ειδικούς τής άτομικής ενέργειας, πρωτοπόρους σ'τον καινούργιο αϋτό, άνεξη-ρεύητο καί τεράστιο κλάδο.

Οί συμβολικές έπιγραφές σ'τους τοίχους τ'ο' εργοστασίου τής όπενθμίζων συνεχώς σ'τους εργαζόμενους ότι πρέπει νά φυλάγουνται άπ' τ'η ραδιενέργεια. Πρέπει π.χ. νά φορούν γαλβάνια, γιά νά μή τυχόν κολλήσουν σ'τα παπούτσια τους κόκκοι ραδιενεργών ούσιών, πού μπορεί νά έκπέμπουν έπικίνδυνη ακτινο-βολία έπί 5.000 χρόνια!

Σ'την έξοδο, τ'ο' προσωπικό κι' οί έπισκέ-πτες εξετάζονται μ' ένα μετρητή ραδιενερ-γείας, πού φανερώνει άν τυχόν έχουν κολ-λήσει πάνω τους ίχνη ραδιενεργών ούσιών.

"Αλλά καί τ'α πατώματα τών εργαστηρίων εξελέγχονται τακτικά, σ'τησάμη π'ρος σ'τησάμη, μ' ένα τέτοιο μετρητή. "Αν βρεθ'η δέ ότι ένα τμήμα τους έχει μολυνθ'η με ραδιενέργεια, περιφράζεται άμέσως, γιά ν' άφαιρεθ'η κατόπιν καί ν' άντικατασταθ'η.

Τέλος, η' εργασία γίνεται από μακριά με μηχανικά «μπράτσα» καί με ελασθητά μαγνητικά «άδ'αχτυλα» πού χειρίζονται τ'α διάφορα έρ-γαλεία. "Ετσι, τ'ο' προσωπικό δέν έκτίθεται σ'τη ραδιενέργεια. Είναι άλλωστε προφυλαγμένοι όλοι π'ίσω από παχείς τσιμεντένιους τοίχους, η' από «τούβλα» από γυαλί καί μολύβι, πού στοιχίζουν 120 δολάρια τ'ο' ένα! Κι' έχουν πάντοτε πάνω τους κάτι μικρές συσκευές, όμοιες σ'την όμη με στυλογράφους, γιά νά μπορούν νά μετρήσουν κάθε στιγμή τ'η ραδιενέργεια πού έχει συγκεντρωθ'η σ'τα ρούχα τους καί σ'το στή-θος τους.

Τ'ι παράγει η' «Τράσερλαμπ»; "Ιδώς κατασκευάζει διάφορα μηχανήμα-τα, συσκευές καί εργαλεία—περισσότερα από 100—είδικα γιά έργα-σίες καί έρευνες σχετικές με τήν άτομική ενέργεια. "Επίσης παράγει ραδιενεργά «ισότοπα», δηλαδή χημικές ούσιες πού έχουν ραδιενέργεια. Τέλος, άναλαμβάνει διάφορες έρευνες γιά λογαριασμό τ'ο' Κράτους η' ιδιωτών.

Κάποτε, οί πελάτες τής ζητούν τ'α π'ο' παράξενα πράγματα. Μιά μέρα π.χ., κάποιος έμπορος γουναρικών παράγγειλε νά τ'ο' στείλουν κάμπους πινακίδες, άπ' αϋτές πού γράφουν τίς τιμές τών διαφόρων ειδών, αλλά έμποτισμένες με ραδιενεργό ούσια. "Εξήγησε δέ ότι ήθελε νά εφοδιάση μ' αϋτές όλα τ'α γουναρικά του, γιά τόν έξ'ης λόγο: Μερικές «άφη-ρημένες» πελάτισσες τ'α φορούσαν κι' έφευγαν χωρίς νά τ'α πληρώσουν. Σέ τέτοια λοιπόν περιπτώσι, μία συσκευή έγκατεστημένη δίπλα σ'την έξ'ωπορτα κι' ελασθητή σ'τη ραδιενέργεια, θά ελδοποιούσε άμέσως τόν κατασχετωτάχη!...

Δυστυχώς όμως γιά τόν έμπορο, οί κανονισμοί τής "Επιτροπής "Α-τομικής "Ενεργείας άπαγορεύουν καί τέτοιες εφαρμογές. Γιατί, ενώ μία μόνο πινακίδα θά ήταν άκίνδυνη, πολλές μαζί θά συγκέντρωναν

μιά σημαντική κι' έπικίνδυνη ποσότητα ραδιενεργείας.

Γιά παρόμοιο λόγο έμεινε άνεκτέλεστη η' παραγγελία κάποιου άλ-λου πελάτη, πού ήθελε ραδιενεργά καλύμματα γιά τ'α καθίσματα τ'ο' αυτοκινήτου του. Με τόν τρόπο αϋτό έλπιζε ν' άνακαλύψη π'οιός χρη-σιμοποιούσε συχνά τ'ο αυτοκίνητο χωρίς τήν άδειά του. Θά έέταζε δηλαδή μ' ένα ειδικό μετρητή τ'ο π'ίσω μέρος τ'ο' παντελονιού τών συγ-γεών καί φίλων του, καί σ' όποιον θά εύρισκε ραδιενέργεια άπ' τ'ο καθίσμα, αϋτός θά ήταν ο' δράστης!

Εξ' άλλου, ένας ίδιοκτήτης «Κυνοβορίου» συνέλαβε τήν ιδέα ν' άλέγ'η με διάφορα ραδιενεργά όλικά τ'ο ρύγχος τών σκύλων πού λά-θαιναν μέρος σ'τους άγώνες. "Ετσι, καθώς ο' νικητής θά περνούσε άπ' τ'ο σύρμα τ'ο' τέρματος, οί άκτινές θά προ-καλούσαν τ'η λειτουργία μιάς συσκευής, κι' άμέσως θά πρόβαλλε πάνω σ' ένα πίνακα ο' άριθμός αϋτού τ'ο' σκύλου. Με τ'ο σύστημα αϋτό, θά έλειπε πιά κάθε άμφισβήτησι. "Η-ταν μία ιδέα ώραία θεωρητικής, αλλά άνεφάρ-μοστη σ'την πράξη!

"Αντίθετα, έδωσε πολύ καλά άποτελέσμα-τα τ'ο' «σημάδεμα» 300.000 κουκουπιών με ραδιενεργούς ούσιες. "Υστερα άφισαν έλεύ-θερα τ'α κουκούπια αϋτά καί παρακολούθησαν πού πήγαν, χρησιμοποιώντας γιά αϋτό μετρη-τάς ραδιενεργείας. Με τ'ο σύστημα αϋτό, βοή-θ'αν π.χ. ότι τ'α κουκούπια μπορούν νά πετά-ν.

Σ'την κατασκευή φύλλων από έλαστικό, μέταλλο, η' πλαστικές ούσιες παίζει σπουδαίο ρόλο τ'ο πάχος τους, πού πρέπει νά κανονίζεται με μεγάλη ακρίβεια. "Αν είναι άνεπαρκές, τ'ο φύλλο δέν έχει τήν άπαι-τούμενη άντοχή. "Αν πάλι είναι μεγαλύτερο άπ' τ'ο κανονικό, γίνεται άσκοπη σπατάλη όλικοϋ. "Η ακριβέστερη λοιπόν μέτρησι τ'ο' πάχους μπορεί νά γ'ινη μ' ένα μετρητή ακτίνων β'ητα, πού έπινοήθηκε άπ' τούς ειδικούς τής «Τράσερλαμπ».

Με τ'η συσκευή αϋτή μετράται όκόμη καί τ'ο πάχος τ'ο' στρώματος τής κόλλας πού σκεπάζει τ'ο λευκοπλάστ.

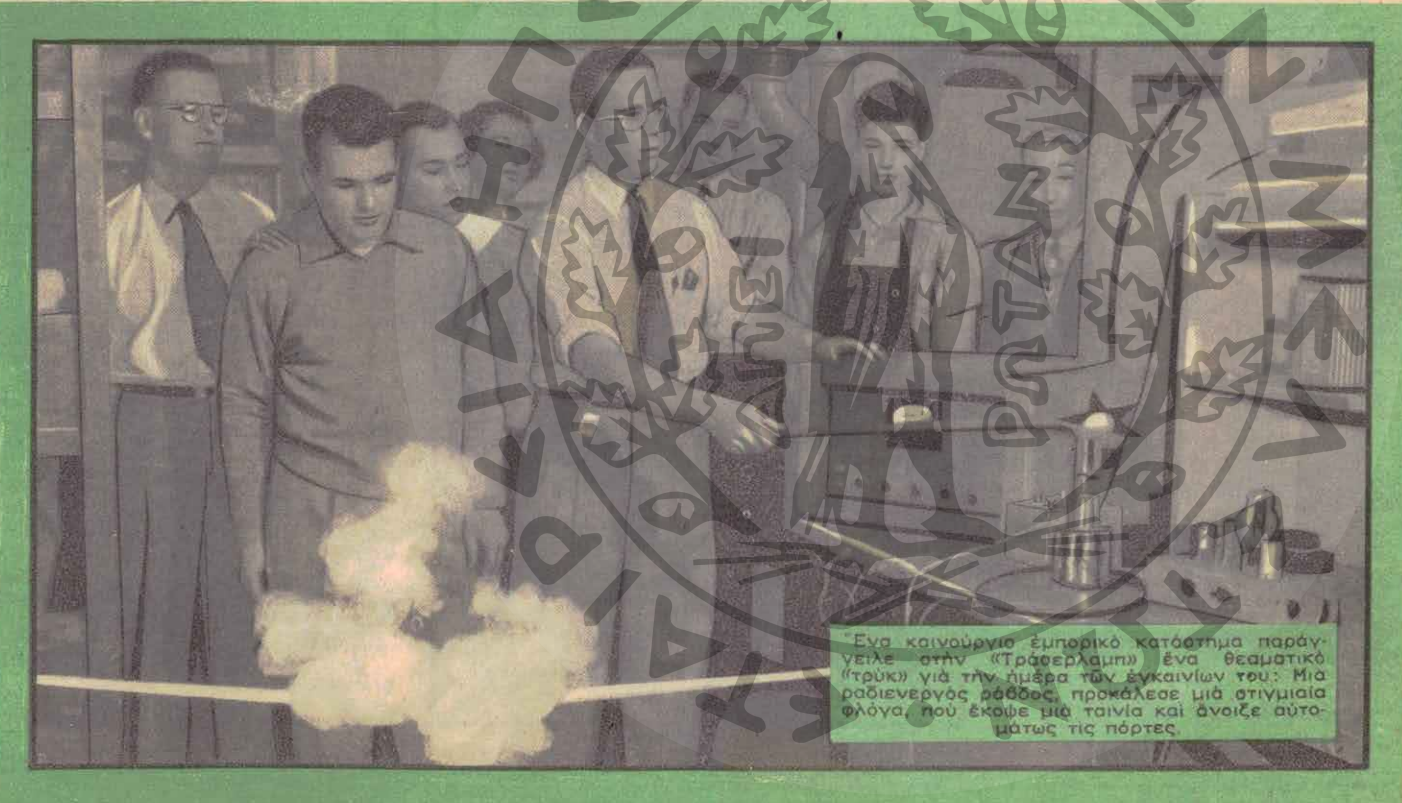
"Ερχόμαστε κατόπιν σ'τις άμετρητες έπιστημονικές καί πρακτικές εφαρμογές τών 300 περίπου ραδιενεργών ισότοπων—γιά τίς όποιες έχο-με γράψει κι' άλλωστε.

"Αν π.χ. ένας όδραυλικός προσθέση ελάχιστο ραδιενεργό νάτριο σ'το νερό πού περνάει από όπνογώσους σωλήνες, μπορεί νά εξακριβώση όλη τ'η διαδρομή τών σωληνώσεων, χωρίς νά χρειασθ'η νά σκάψη γιά νά τίς βρ'η!

"Όταν προστεθ'η λίγο ραδιενεργό νάτριο σ'το αίμα, συγκεντρώνεται περισσότερο άπ' αϋτό σ'τα σημεία όπου υπάρχει κάποια άπόφραξις τών αϊμοφόρων άγγείων, κι' έτσι φανερώνει άμέσως αϋτή τήν άνωμαλία. Κατά τόν ίδιο τρόπο, ο' ραδιενεργός φωσφόρος συγκεντρώνεται σ'τους όγκους τ'ο' έγκεφάλου κι' έπιτρέπει τήν εξακρίβωσι τής θέσεώς των καί τ'ο' μεγέθους των.

Προκειμένου νά εξακριβωθ'η τι αξίζει ένα νέο άπορρυπαντικό προϊόν, άρκεί ν' άνακατεϋθ'η λίγος ραδιενεργός φωσφόρος με σκόνης κι' άλλες άκαθαρσίες καί νά τριφ'η ένα ρούχο με τ'ο μίγμα αϋτό. "Υστερα, άφού τ'ο πλύνουν με τ'ο άπορρυπαντικό, β'σκοουν μ' ένα μετρητή ρα-διενεργείας π'οιός φωσφόρος άπομένει πάνω σ'το ρούχο. "Όσο λιγώτε-ρος είναι, τόσο καλύτερα έχει καθαρισθ'η.

"Αϋτές είναι μερικές μόνον από τίς καινούργιες καί άξιοθαύμαστες εφαρμογές τών ραδιενεργών ισότοπων, πού προμηθεύει σ'τους πελάτες τής η' «Τράσερλαμπ».

Ένα καινούργιο έμπορικό κατόστημα παρά-γγειλε σ'την «Τράσερλαμπ» ένα θεαματικό «τρύκ» γιά τήν ήμερα τών έγκαίνιων του: Μία ραδιενεργός ράβδος, προκάλεσε μία στιγμιαία φλόγα, πού έκοψε μία ταινία καί άνοιξε αϋτο-μάτως τίς πόρτες.

Τὸ σοφὸ σκυλί

“Όταν δόμαθε ὁ ἱμάνης, ἔγινε ἐξω φρενών. Καὶ παράγγειλε τοῦ Ἀλῆ νὰ βγάλῃ γρήγορα τὸ μνημεῖο καὶ τὸ σκί-
λο, γιατί ἀλλοιῶς θὰ τὸν τιμαρῶσε γι-
αὐτὴ τὴν ἀσέβη-
πραΐει του. Ὁ Ἀ-
λῆς εἶπε στὸ Να-
στρεδὶν τὴν παραγ-
γελία τοῦ ἱμά-
νης καὶ τὸν ρώτησε #ί-
νὰ κάνῃ. Ὁ Χότζας,
ποῦ ἤξερε ὅτι ὁ ἱ-
μάνης εἶχε ἐξαιρε-
τικὴ ἀδυναμία στὸν
παρὰ, ἔξυσε τὰ γέ-
νια του καὶ εἶπε
στὸν Ἀλῆ:

Ἔτσι ἀπ' ὅλη τὴν ὑπόθεσι κερδισμέ-
νος βγήκε ὁ Ναστρεδὶν Χότζας.

Ο ΖΗΤΙΑΝΟΣ

2

ΤΟΥ ΠΕΛΟΠΙΔΑ

Τὸ διπλωμα

Ἄειντε νὰ μοῦ χαθῆς, πρωῒ-πρωῒ. Δι-
πλωματοῦχε ἡλίθιε.

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

ΤΟ ΣΠΙΤΙ ΤΗΣ ΜΑΓΙΣΣΑΣ

Ὁ Τζῶν στενοχωρημένος γύρισε
ἀλλοῦ τὰ μάτια του. Πρόσεξε τότε

Τὰ ὑψωμένα χέρια ἔδειχναν
ὅσῳ νὰ ἤθελαν νὰ σπρώξουν
κάτι...

Ο ΚΑΡΑΜΠΕΤ

ΠΕΛΟΠΙΔΑΣ

Η ΒΕΛΗΣ ΤΗΣ ΓΥΝΑΙΚΑΣ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΦΟΥΣΤΑ

Μερικές γυναίκες αδυνατίζουν και παχαίνουν με μεγάλη ευκολία και αυτό τους δημιουργεί διάφορα δυσάρεστα απρόοπτα με τα φορέματά τους. Η «μαγική φούστα» όμως τις βγαίνει απ' αυτή τη δύσκολη θέση, γιατί φορδώνει ή στενεύει με τη μεγαλύτερη ευκολία. Κάνετε τη φούστα σας σε όποιο σχέδιο θέλετε φτάνει να είναι ανοικτή ως κάτω. Έτσι τοποθετείτε στη ζώνη 2 ή 3 κόπτες, ώστε να σφιγγει όσο θέλετε. Το φύλλο που διπλώνει, τυλίγεται πάνω στο σώμα ανάλογα με το κομπωμά.

Η ΑΝΑΜΙΞΙ ΠΛΕΧΤΟΥ ΚΑΙ ΥΦΑΣΜΑΤΟΣ

Η ανάμιξη στα φορέματα του πλεχτού με το ύφασμα δεν είναι κάτι έντελως καινούριο. Ωστόσο η μόδα αυτή θα σημειώσει έφετος μεγάλη επιτυχία γιατί συνδυάζει δύο πολύτιμους παράγοντες: την πρακτικότητα με την κομψότητα.

Είναι λοιπόν πρακτική, γιατί μπορεί κανείς να δώσει την όψη του καινούριου σε μία τουαλέτα που έχει ήδη φορεθεί πολλές φορές. Αν το άνοιγμα του λαιμού, τα άκρα των μανικιών, κι' οι τσέπες, π.χ. έχουν κάπως φθαρεί, δεν έχουμε παρά να τα γαννιώσουμε με μία πλεχτή λωρίδα με λάστιχο. Αμέσως η τουαλέτα παίρνει μία άλλη εμφάνιση.

Ο ψηλός πλεχτός γιανκάς, που σχηματίζει ένα «μπουρλέ» γύρω από τον λαιμό, είναι πάντα της μόδας. Μπορούμε να τον χρησιμοποιήσουμε συνεχίζοντάς τον με ένα άμπισιόν επίσης πλεχτό, που θα εφαρμοσθεί στο φόρεμα.

Η κομψότης συνίσταται στο ότι κάθε συνδυασμός μας επιτρέπει ν' αναπτύξουμε το άτομικό μας γούστο και ασφαλώς κανείς δεν ξέρει καλύτερα από μιάς τι είναι εκείνο που ταιριάζει στη

1) Η μαγική φούστα: Έτσι διπλώνει για να έχει διάφορα κομπωμάτα.

σιλουέττα μας. Στους συνδυασμούς όμως πλεχτού και ύφασματος πρέπει να έχουμε υπ' όψιν μας ότι δεν επιτρέπεται κανένας είδους προχειρολογία.

Η τελεία εφαρμογή είναι εκείνη, που πράγματι θα αναδείξει το φορέμά μας και θα του χαρίσει την κομψότητα, που επιζητούμε.

ΝΑ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΚΥΡΙΩΣ ΝΑ ΠΡΟΣΕΞΩΜΕ

1) Αν θέλουμε να γαννιώμε ένα φόρεμα με ένα πλεχτό, «άμπισιόν», που θα καταλήγει στο ψηλό γυρίστο γιανκά, που αναφέραμε παρά πάνω, θα προσέξουμε να τοποθετήσουμε προς το μέρος του λαιμού την πλευρά του πλεχτού, που αποτελεί την άρχη του πλεξιμάτος μας, έχοντας υπολογίσει το φάρδος σύμφωνα με το γύρο του λαιμού, ούτως ώστε ο λαιμός, ούτε να είναι πολύ

σφικτός αλλά και ούτε να ξεχειλώνει.

2) Το άλλο άκρο του πλεξιμάτος, που θα πρέπει να είναι φαρδύτερο, για ν' αποτελέσει το «άμπισιόν», θα ξεχειλωθεί με το σίδερο. Προσέξτε όμως να κλείσετε το πλεξιμό σας χωρίς διόλου να το σφίξετε, ώστε να έχει όλη την απαιτούμενη ελαστικότητα.

3) Θα κόψετε κατόπιν ένα άκνι του «άμπισιόν», δίνοντας μεγάλη σημασία στην κάθε λεπτομέρεια και ακολουθώντας ακριβώς το σχήμα, που θα δώσετε στο «άμπισιόν» στο σημείο που θα ενωθεί με το φόρεμα.

4) Θα τοποθετήσετε το πλεχτό «άμπισιόν» πάνω στο άκνι, που κόψατε και με ένα βρεγμένο πανί και το σίδερο ξεχειλώστε το κάτω μόνο άκρο του λαιμού, όσο χρειάζεται για να πάρη ακριβώς το σχήμα που έχει το άκνι. Νά στεγνώσετε τελείως το πλεχτό με το σίδερο (πάντα με τη βοήθεια ενός πανιού), γιατί μόνο με το τέλει στεγνώμα, θα πάρη το σχήμα που θέλετε, χωρίς να υπάρχει φόβος ν' αλλάξει ύστερα.

Η ΕΦΑΡΜΟΓΗ ΠΑΝΩ ΣΤΟ ΥΦΑΣΜΑ

Υπάρχουν δύο τρόποι για να εφορμούσουμε το πλεχτό πάνω στο ύφασμα:

1) Νά το τοποθετήσουμε κάτω από το ύφασμα του ανοίγματος του λαιμού, έχοντας φυσικά γυρίσει την άκρη του ύφασματος προς τα μέσα και έχοντας περάσει ένα γαζί έξωτερο.

2) Νά γαζώσουμε το πλεχτό και το ύφασμα με μία έσωτερική ραφή.

Φυσικά, πριν γαζώσουμε, θα περάσουμε ένα πυκνό τρύπωμα, ώστε να μη ξεφύγει είτε το ύφασμα είτε το πλεχτό την ώρα του γαζώμα.

Το γαζί σας έξ' άλλου θα είναι μικρό. Μετά δε το γαζώμα, θα καρυκώσετε το ύφασμα έσωτερικά μαζί με το πλεχτό.

Με τον ίδιο τρόπο εφαρμόζετε και τα πουανιέ στα μανίκια.

Η έφετηνη μόδα λανσάρει επίσης την τοποθέτηση μιάς πλεχτής λουρίδας στη μέση ενός μάλλινου φορέματος.

Στην περίπτωση αυτή, θα παίξει πάλι ρόλο το σίδερο για να ξεχειλώσουμε την λουρίδα μόνο στα δυο της άκρα, εκατέρωθεν της μέσης.

Επί πλέον στη μέση της λουρίδας περνούμε δύο-τρία λεπτά στρογγυλά λάστιχα, που θα τη συγκρατούν καλά τη μέση. Ενώσαμε δε, όπως αναφέραμε πιο πάνω, τα άκρα της λουρίδας στο κορσάκι και στη φούστα και φοδράσαμε με ένα λεπτό μεταξωτό ύφασμα.

Έτσι, ακολουθώντας τις οδηγίες μας, θα κάμετε κάποιον ωραίο συνδυασμό της άρεσκειας σας.

ΤΑ ΝΕΑ ΚΑΠΕΛΛΑ

Το καπέλλο αποτελεί για τη

2) Χτένισμα του Γάλλου κομμωτού 'Ανρί Πρεβύ με φράντζα στο μέτωπο. 3) Χτένισμα του Γάλλου κομμωτού 'Αντουάν με όλα τα μαλλιά κομμένα πολύ κοντά και χτενισμένα προς τα πίσω. 4) Κεφαλάκι μπουκλέ «άν πανάς».

γυναίκα τη συμπλήρωση της τουαλέτας της. Και όμως σ' όλους κληρές εποχές, το εξάρτημα αυτό είχε εξαφανισθεί από την γυναίκα γκαρνταρόμπα. Νά είναι άραγε αυτός ο λόγος που η τελευταία μόδα το λανσάρει έφετος με τόση μανία;

Το γεγονός δε είναι ότι δεν μπορεί να θεωρηθεί «τελειωμένο» το ντύσιμο μιάς κομψής γυναίκας, αν δεν συνοδεύεται από μία τόκα, ένα μπερέ, ένα κλοσάκι.

Ας δούμε λοιπόν ποιά σχήματα θα φορεθούν το χειμώνα.

Εκείνα που θα επικρατήσουν, καθώς φαίνεται, είναι οι ίσιες φόρμες, δηλαδή οι διάλογο ψηλά. Έκείνες που είναι αρκετά χωστές στο κεφάλι και με πολύ μικρή επιφά-

νεια. Τα κλός έχουν ένα είδος γέισου, που τους δίνει μία ελαφρότητα. Αλλά πάλι θυμίζουν τις άποικιακές κάσκες.

Το σχήμα όμως που θα φορεθί περισσότερο απ' όλα τα άλλα είναι ή τόκα σε διάφορες φόρμες. Τα μπερέ διατηρούν μόνο το όνομά τους. Στην πραγματικότητα είναι καλότες βελούδινες και καλότες από καστόρι βελούτε, που τους δίνουμε όποιο σχήμα θέλουμε, χρησιμοποιείται δε γι' αυτές, εκτός από τα καστόρια, το σατέν, το βελούδο, το δέρμα και διάφορες γούνες.

Τα γαννιρίσματα είναι διάφορα μοτίφ ανατολίτικης έμπνεύσεως, πασαντερί, «ζαϊν», χρυσά και ασπρμένα κεντήματα και φτερά φαντασί.

Όσο για τα χρώματα, επικρατούν διάφορα, μπλέ, πράσινα, μπές, ροζέ, γκρι και γκρέζ.

Για τα βραδυνά καπέλα, που μόλις σκεπάζουν την κορυφή του κεφαλιού, χρησιμοποιούνται διάφορα λαμέ και μπροσέ.

Τα μαννικέν, που παρουσίασαν όλα αυτά τα καπέλλα, είχαν διάφορα χτενίσματα. Είδαμε πολλά κοντά μαλλιά, αλλά και αρκετά κεφαλάκια μπουκλέ.

Ένα από τα πιο μοντέρνα χτενίσματα, είναι αυτό που χωρίζει μπροστά τα μαλλιά σ' ένα ώριμο σημείο. Τα λίγα μαλλιά που είναι προς το μέρος του μετώπου κόβονται και πέφτουν σε ακατάστατη φράντζα, ενώ τ' άλλα χτενίζονται με διεύθυνση προς την κορυφή του κεφαλιού και βουρτσίζονται καλά.

Το χτένισμα, που λέγεται «άν πανάς» είναι όλο μικρές μπουκλίτσες γορισμένες προς τα πάνω.

Έχουμε και ένα άλλο χτένισμα, με όλα τα μαλλιά κομμένα κοντά και χτενισμένα όλα προς τα πίσω, χωρίς διόλου χωρίστρα, με ελαφρά κύματα ή με μαλλιά έντελως ίσια, όπως των ανδρών. Έλάχιστα μαννικέν είχαν μαλλιά κάπως πιο άφθονα. Αυτά δε παρουσίασαν καπελλάκια άμπιγλιέ.

ΟΜΟΡΦΕΣ ΚΟΜΠΙΝΑΙΖΟΝ

Οι τωρινές κομπιναιζόν δεν έχουν καμία σχέση με τις άπλες κομπιναιζόν έρεσού, που έεραμε ως τώρα και που ήταν πρακτικώτατες, γιατί τις αγοράζαμε ετοιμές, πληρώνοντας σχετικώς λίγα χρήματα.

Εδώ όμως και κάμποσο καιρό άρχισαμε να μη μένουμε ικανοποιημένες από τα έρεσού και τα έγκαταλείψαμε. Είναι ή αλήθεια πως με τις πλατείες φούστες, είναι απαραίτητο το μισοφόρι με βολάν κι' έτσι δεν μπορούσαμε παρά να στραφούμε στα μεταξωτά για τις κομπιναιζόν μας, τις προωρισμένες να φορεθούν με φούστες κλός ή γενικά πλατείες.

Σήμερα κάθε κομψή γυναίκα έχει κομπιναιζόν από σατέν, από κρέν-νέ-σιν, από σατέν, από κούνη και από λιν ή βατίστα.

Τα σχήματά τους παρουσιάζουν μεγάλη ποικιλία. Έχουν μπουστους, που σχηματίζουν σουτιέν, άλλους που σταυρώνουν και άλλους που είναι απλώς εφαρμοστοί. Τα τελειώματα των μπουστών στο ντεκολτέ γορνιρονται με φετονάκια ή με δαντέλλες και αυτό δεν εμποδίζει να έχουν και μέρος των μπουστών κεντημένο.

Τα φετονάκια δεν γίνονται αν άλλος στο τυπικό σχέδιο, αλλά παίρνουν διάφορα σχήματα. Μερικές φορές ο ίδιος ο

5) Μπλουζα σεμικιέ με μια μπάντα, που ξεφεύγει από το δεξί ρεβέρ. 6) Σύνολο φούστας και βέστας με μανίκια ραγκλάν και καλέςάρια από γούνα. 7) Ταγεράκι-κλασικό από λαϊνάς καντρινιέ σταυρωτό και ελαφρώς μεσατό. 8) Πρωτότυπη μπλουζα από φασόναι λαϊνάς με ντεκούλη, που συνεχίζεται στο ραγκλάν των μανικιών.

μπουστός παρουσιάζεται διαυδωστός. Απώω σχηματίζει σουτιέν και μετά το στήθος είναι πλισσώδης και σταματάει στη μέση.

Η φούστα είναι κλός και καταλήγει σε ένα πλατύ βολάν που κι' αυτό τελειώνει με φετονά.

Μερικές κομπιναιζόν έχουν και δύο βολάν. Άλλοι μπουστοί σχηματίζονται με διάφορες ντεκούλ ή ένκρουστασιόν από δαντέλλες ή τουλά. Για την κατασκευή μιάς τέτοιας κομπιναιζόν χρειάζονται τουλάχιστον δύο μέτρα ύφασμα, αν έχη πλάτος 90 εκατοστών του μέτρου και έπιμελημένη εργασία.

Είναι πολύ της μόδας και οι κομπιναιζόν νάιλον που είναι ακριεώτατες, αλλά και πολύ στερές. Μερικοί λένε ότι είναι ανθυγιεινές, άλλ' αυτό δεν είναι σωστό.

Η ΑΛΛΗΛΕΓΡΑΦΙΑ ΜΟΥ

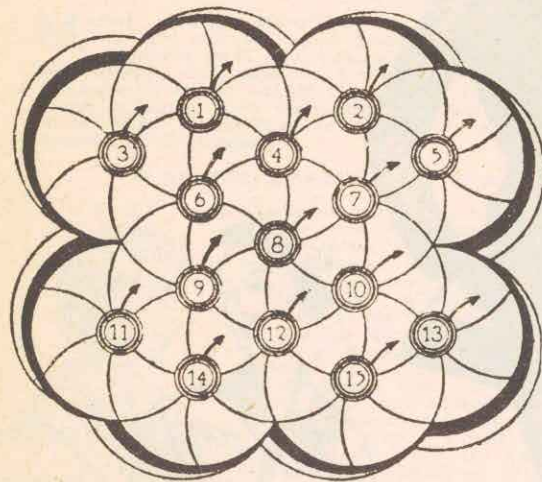
Βίκη, Πετραία.— Δεν ξέρω, δυστυχώς, ποιά είναι αυτή ή λοσιόν για το κατάρωμα. Α νώ νω μο—Μου ζητάτε να σας γράψω για κάποια ζήτημα, που αφορά τη μόη σας, αλλά δεν μου γράφετε πού να στείλω το γράμμα. Νίκη Φερ.—Κρίμα που απογοητεύεστε τόσο γρήγορα! Εαν δώσατε έξετάσεις και αυτή τη φορά είμαι βέβαιη πως θα επιτύχετε. Μελετήστε όμως λιγάκι περισσότερα και στην ανάγκη πάρκατε μία προγυμνάστρια. Βολάνι το ποσό.—Γράψατε στη Καροκώπειο Οικοκυρική Σχολή Καλλιθέας να σας στείλουν όλες τις πληροφορίες, που θέλετε. Μα ρα μ' ένο Μπουμπουκί.—Είναι άριστη έπιτηθών και ασφαλώς θα βρή κάτι για την έπιθερίδα σας. Πρό πάντως μη άπελπίστε. Όσον αφορά το ποσό, δεν μπορώ να σας πώ τίποτα, γιατί όλα εξαρτώνται από το τι θα χρειαστεί να κάμετε. Α. Γ. Ζ. Βόλον.—Πράγματι, πέρασα από το Βόλο, άλλ' είναι σας ζήτησα, με πληροφορήσαν ότι άπουσιάζατε. Εύχαριστώ θα σας άπανησω, όταν μου γράψετε. Λουίλο υδίο το υ Α γ ρ α β.—Άφήστε τα νυχία σας να ξεκουραστούν και τριβετέ τα κάθε βράδυ με λάδι. Αυτό θα σταματήσει το σπασίμο. Δ. Μ. Θεσσαλονίκη.—Ο γιατρός σας έχει δίκιο. Το ίδιο θα σας συμβούλευα κι' εγώ, κι' αν έχη το κούραγιο ή άδελφή σας, ας ζυρίση το κεφάλι της. Τα βράδια δε, πριν πλαγιάση να κάνει μασάζ με τα δακτύλα της στις ρίζες, δουτώντας τα σε λίγο βαφνόλαδο. Σε 3-4 μήνες θα έχη ένα ωραίοτατο κεφαλάκι έφθου. Λολομπρίγκιτα.—Δεν είναι τόσο εύκολο, όσο το φαντάζεστε. Πρέπει να έχετε πολλά προσόντα και να ξέρετε ένα σωρό πράγματα! Έλάτε στο στυντιο και θα καταλάβετε και μόνη σας. Σ υ ρ ι α ν η Ν. Χ. Μ.—Η θα στερηθήτε τη θάλασσα ή θα άδιαφορήσετε για τις πανάδες. Φυσικά, το χειμώνα εξαφανίζονται, όχι όμως όλες.

ΕΣΜΕΡΑΛΔΑ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ

Κυκλόλεξε

Γύρω από τον κάθε αιώτη του σχεδίου μας θα τοποθετήσετε μία λέξη των 6 γραμμάτων. Θ' αρχίσετε πάντοτε από το σημείο όπου βρίσκεται το μικρό βέλος και θ' ακολουθήσετε την κατεύθυνση που δείχνει.

- 1) Λειβάδι (τουρκ.).
- 2) Έκλεκτο άλειθρι.
- 3) Βαριετέ της πρωτεύουσας.
- 4) Αθηναίος στρατηγός και πολιτικός σύγχρονος του Περικλέους.
- 5) Πλούσια.
- 6) Σωματικές κακώσεις (καθ.).
- 7) Ποικιλία σταφυλιού.
- 8) Αλιευτικό εργαλείο.
- 9) Κάτι για το οποίο υπερηφανευόμαστε.
- 10) Αντικείμενο συζητήσεως.
- 11) Δεν έχει κανονικά πόδια (καθ.).
- 12) Είδωποις.
- 13) Χωρίς αυτήν ο μαθητής μένει στην ίδια τάξη.
- 14) Ελαττωματική λειτουργία μιάς αίσθησεως.
- 15) Διασκεδαστική.

Σωστό — Λάθος

- 1) Τα σκυλιά μπορούν ν' ακούσουν ήχους που δεν τους αντιλαμβάνεται το ανθρώπινο αυτί.
- 2) Η αίσθηση της ισορροπίας του σώματος έχει την έδρα της μέσα στ' αυτί μας.
- 3) Ο όρεϊχαλκος είναι μίγμα χαλκού και κασσιτέρου.

ΣΩΣΤΟ — ΛΑΘΟΣ

Ταχύτητα

Ο Α κάνει 6 χιλιόμετρα την ώρα και ο Β 4. Αν ξεκινήσουν και οι δύο από το σημείο Χ για να μεταβούν στο σημείο Ψ, που απέχει ένα χιλιόμετρο και να επιστρέψουν, μπορείτε να βρείτε σε ποιά απόσταση από το σημείο Ψ ο Α θα συναντηθεί με τον Β;

Ποιό απ' τα τρία;

Καθεμία από τις κατωτέρω ερωτήσεις συνοδεύουν τρεις απαντήσεις από τις οποίες η μία είναι σωστή. Μπορείτε να την βρείτε διαγράφοντας τις δύο λανθασμένες.

- 1) Ποιό είναι το πιο ύψηλο βουνό της Ν. Αμερικής; — Το Άνγκάγκουα.—Το Άμπάτο.—Οι Τρεις κρούσες (τρεις Σταυροί).
- 2) Υπάρχουν κύκνοι που δεν έχουν λευκό χρώμα; — Υπάρχουν κίτρινοι κύκνοι. — Υπάρχουν μαύροι κύκνοι. — Υπάρχουν κύκνοι με πυρόξανθο χρώμα.
- 3) Ποιός βρήκε το έμβολιο κατά της λύσσας; — Ο Κώχ. — Ο Παστέρ. — Ο Φλέμινγκ.
- 4) Τι είναι ο Όρφορ; — Ψάρι.—Φυτό.—Πρόσωπο της μυθολογίας.
- 5) Ποιάς νήσου πρωτεύουσα είναι η Τενερίφη; — Της Κεϋλάνης. — Της Μαγιόρκας. — Της Μαδαγασκάρης.
- 6) Πού πρωτοχορεύτηκε το ταγκό; — Στο Μεξικό.— Στη Γαλλία. — Στην Αργεντινή.

Απρόοπτο

Για να κληρονομήσει κανείς έναν άνθρωπο, πρέπει βεβαίως να ζήσει περισσότερο απ' αυτόν. Υπάρχει ωστόσο μία περίπτωση που ένας γιός πέθανε, αφού κληρονόμησε τον πατέρα του, ο οποίος πέθανε μισή ώρα μετά το γιό. Πώς έγινε αυτό;

Ποιοι είναι;

Σε καθεμία απ' τις παρακάτω περιπτώσεις, πρόκειται για ένα ζευγάρι πασίγνωστο απ' την ιστορία ή το θρύλο. Μπορείτε να το βρείτε;

- 1) Όταν ζήτησε εκείνος και τη βρήκε στο πλευρό του, μέσα στον κήπο, ήξερε άμέσως πως ήταν η μόνη γυναίκα στον κόσμο γι' αυτόν. Της είπε δέ, κατά πόσον πιθανότατα: «Αγαπημένη μου, νοιώθω πως είσαι ένα μέρος του εαυτού μου!»
- 2) Ήταν συνθηματικός να δέχεται δώρα ειρήνης από τις χώρες που κατέκτησε. Δεν έδωσε λοιπόν μεγάλη προσοχή σ' ένα θαυμαστό χαλί που έφεραν και ζετούσαν μπροστά του δύο γιγαντόσωμοι σκλάβοι από τη Νουβία, ως δώρο έπεσε μέσα απ' αυτό μία κοκκινομάλλα βασίλισσα.
- 3) Τη συνάντησε σ' ένα πηγάδι και τη βοήθησε να ποτίσει τα πρόβατά της. Θαύμασε δέ τόσο πολύ αυτήν και το κοπάδι της, ώστε εργάστηκε στον πατέρα της επί 14 χρόνια, για να κερδίσει και τα δύο.

Σ' ένα λεπτό

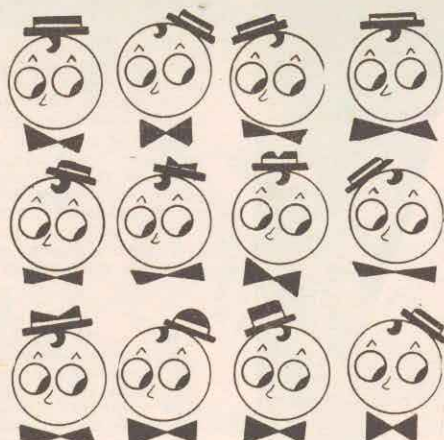
Είναι, βέβαια, εύκολη η απάντηση στα παρακάτω τρία ερωτήματα. Πρέπει όμως να διαπιστώσετε όχι περισσότερο από ένα λεπτό της ώρας για την καθεμία:

- 1) Στην παρακάτω σειρά ψηφίων, μερικά επαναλαμβάνονται περισσότερο από μία φορά. Ποιά είναι τα πρώτα 12; Α Β Γ Δ Ε Ζ Η Θ Κ Λ Μ Ν Ξ Ο Π Ρ Σ Τ Υ Φ Χ Ψ Ω
- 2) Ο Α είναι κονύτερος απ' τον Β και ψηλότερος απ' το Γ, που είναι όχι τόσο κοντός όσο ο Δ. Ο Δ είναι κονύτερος απ' τον Α;
- 3) Ποιός αριθμός δεν έχει θέσι στην παρακάτω σειρά; 3 5 9 17 33 67 129.

Γεωγραφικές ερωτήσεις

- 1) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της Βενεζουέλας;
- 2) Ποιά ηπειρος προχωρεί νοτιότερα, η Νότιος Αμερική ή η Αυστραλία;
- 3) Ποιό ευρωπαϊκό κράτος λέγεται συχνά «Η χώρα με τις χιλίες λίμνες»;
- 4) Ποιά είναι η πρωτεύουσα της Νορβηγίας;

Τα 12 σκίτσα

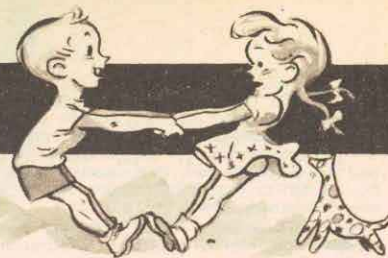
Από τα δώδεκα αυτά σκίτσα του Ιταλού κωμικού Μακάριο, μόνο δύο είναι τελειώς όμοια μεταξύ τους. «Αν τα βρείτε μέσα σ' ένα λεπτό της ώρας, σας αξίζουν συγχαρητήρια για την παρατηρητικότητα σας.

Οι πρωτεύουσες.

Τυπώνοντας ένα βιβλίο γεωγραφίας, ο τυπογράφος ανακάτεψε με απελπιστικό τρόπο τα ψηφία του ονόματος καθεμιάς από πέντε ευρωπαϊκές πρωτεύουσες. Προσπαθήστε τώρα σεις να τα βάλετε στην κανονική σειρά τους και να διαβάσετε τα ονόματα των πόλεων:

Σ Ι Ρ Π Α
Ι Φ Ο Α Σ
Ο Ο Ν Ν Δ Λ Ι
Τ Η Ι Δ Ρ Α Μ
Ι Δ Ρ Β Α Ι Ε Μ Γ

Οι λύσεις στη σελ. 82

Η ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΑ ΣΑΣ

“Ένα μεταφορικό μέσο

Η μητέρα του Γιωργάκη έχει να κανονίσει μία διαφορά με τη γειτονισιά της, που την έχει δημιουργήσει το άτακτο παιδί της. — Στο εξής, κυρία Μαρίκα, της φωνάζει η γειτονισσα από τον φράχτη του κήπου της, αν πιάσω το παιδί σας να έχω στην ούρα του σκύλου μου κρεμασμένους τενεκέδες, να ξέρετε, ότι θα το δείρω! Χτές πάλι, του είχε δέσει στην ούρα τον δικό μου τενεκέ, που σας είχα δανείσει.

“Εξω φρονών, η μητέρα του Γιωργάκη, έτρεξε μέσα στο σπίτι και βρήκε το άτακτο παιδί της.

— Γιωργάκη! του φώναξε. Τι έκανες πάλι στον σκύλο της κυρίας Ευαγγελίας;

— Τίποτα, μαμά, απάντησε τρομαγμένο το παιδάκι, διακόπτοντας το παιχνίδι του.

— Πώς τίποτα; Της έδωσες τον τενεκέ που σου είπα να της πιάσεις; — Μάλιστα, μαμά! απάντησε πάλι ήσυχος ο Γιωργάκης. ... Τον έστειλα με τό... σκύλο της.

MIKY-MAOVS

— Μαμά, κουράστηκα. Μία ώρα τώρα κούρενα το χαλί!...

— Μα αυτός που μου φέρες, Κώστα, δεν είναι ο Γιαννάκης!...

Η ΣΕΛΙΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

ΤΟ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙ ΣΑΣ

Η καρδιά του μπάμπου - Τόμμου

Μία φορά κι 'έναν καιρό ζούσε σ' ένα μακρινό κι 'θμορφο νησί ένας φτωχός άνθρωπος, που όλοι τον έλεγαν μπάμπου-Τόμμου.

Ο μπάμπου-Τόμμου δεν είχε κανένα στον κόσμο.

Ζούσε μονάχος του και ήταν ένας τίμιος και ήσυχος έρημιτης. Κι' όλη την ημέρα του την περνούσε κάτω στην ακρογιαλία ψαρεύοντας.

Λίγο πιο πέρα από το σπίτι του καθόταν μία γριά, η κυρά Μάρθα που το μονακριβό της παιδί είχε ξενιτευθεί. Στην αρχή της έστελνε όχι μόνο γράμματα, μα και χρήματα. Όταν όμως πέρασαν τρία χρόνια, το παιδί σταμάτησε, γιατί σ' εκείνο το μέρος που ήταν, είχε γίνει πόλεμος.

Έτσι η καυμένη ή γριά, που δεν ήξερε τι είχε απογίνει το παλληκάρι της, ζούσε πάντα με την έλπιδα του γυρισμού του. Και αν της έδιναν να φάει κάτι οι γείτονες, έτρωγε. “Αν όμως τυχαινε λίγο να την ξεχάσουνε, έμενε μέρες ολόκληρες νηστική.

Ο πιο καλός άνθρωπος, που φράγιζε τους φτωχούς και τους δυστυχισμένους του νησιού κι' άκμα πιο πολύ τη γριά Μάρθα, ήταν ο μπάμπου-Τόμμου.

Μία μέρα έτυχε να πιάσει στο μέρος εκείνο μία μεγάλη φωτιά. Κι' επειδή φυσούσε δυνατός αέρας, έκαψε σε λίγη ώρα πολλά σπίτια.

Έτσι από στιγμή σε στιγμή κινδύνευαν τα σπίτια του μπάμπου-Τόμμου και της γριάς.

Ο μπάμπου-Τόμμου, που την ώρα εκείνη βρισκόταν ανοιχτά στο πέρασος και ψάρευε, μόλις είδε τις φλόγες να ζώνουν τα σπίτια, τράβηξε γρήγορα τα κουπία και παρατώντας τα δίχτυα του στη θάλασσα, έτρεξε να σώσει ό,τι μπορούσε...

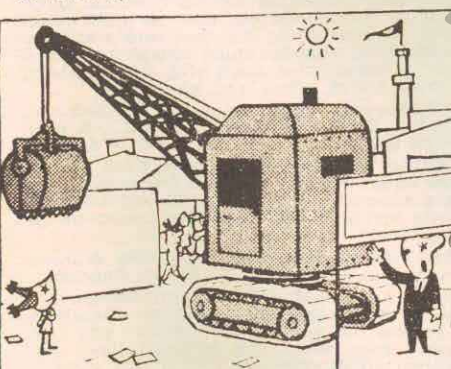
Όταν όμως έφτασε εκεί, είδε ότι λίγος καιρός τούμενε για να μαζέψει τα πράγματά του. Οι φλόγες είχαν προχωρήσει πια πολύ.

Το σπίτι της γριάς Μάρθας τι γίνεται; ούρπησε ένα γείτονά του, που είχε φορτωθεί στη πλάτη τη γυναίκα του κι' έφευγε μακριά απ' τη φωτιά, όσο πιο γρήγορα μπορούσε.

Κι' αυτό κοντεύει να καή! του αποκρίθηκε εκείνος με φωνή λυπημένη, κουνώντας το κεφάλι του.

Μόλις άκουσε τα λόγια αυτά, ο μπάμπου-Τόμμου άρχισε να τρέχει σαν τρελλός. Σε λίγο βρέθηκε μπροστά στο σπίτι της γριάς.

Για κακή όμως τύχη βρήκε την πόρτα κλειστή.

Χωρίς να χάσει τότε καιρό, πήδηξε από τον τοίχο του κήπου και κατάφερε να μπη μέσα στο σπίτι από ένα ανοιχτό παράθυρο.

Όλοι όσοι παρακολουθούσαν τη σκηνή αυτή θαύμαζαν το θάρρος και την αποφασιστικότητα του μπάμπου-Τόμμου.

— Θά καή! φώναζαν. Θά καή!... “Εβλεπαν με αγωνία πως δεν λογάριζε καθόλου τη ζωή του, για χάρη της γριάς, τη στιγμή μάλιστα που το ίδιο το σπίτι του καίγεται.

Οι φλόγες είχαν τώρα ζώσει το σπίτι. Τα ξύλα έτριζαν και η στέγη ήταν έτοιμη να πέσει.

Ξαφνικά η πόρτα άνοιξε και πρόβαλε ο μπάμπου-Τόμμου κρατώντας στην αγκαλιά του τη γειτονισσα, τυλιγμένη σε μία κουβέρτα.

— Να ποιάν ήθελα να σώσω! φώναξε σ' εκείνους που τον παρακολουθούσαν. Τώρα είμαι ευχαριστημένος απ' τον εαυτό μου. “Η δυστυχισμένη βρισκόταν από μέρες στο κρεβάτι. Δεν περίμενε από κανέναν άλλον βοήθεια, παρά μονάχα από μένα. Τη στιγμή που μπήκα η φωτιά είχε φτάσει ως το κρεβάτι της, ο καπνός κόντευε να την πνίξει. “Ενα δοκάρι μάλιστα κρεμότανε πάνω απ' το κεφάλι της, έτοιμο να πέσει κάτω από στιγμή σε στιγμή...

Μόλις τελείωσε τα λόγια του ο μπάμπου-Τόμμου, η σκεπή σωριάστηκε μ' ένα δαιμονισμένο κρότο.

Ο αέρας τώρα δυνάμωνε πιο πολύ. Το κακό έφτασε γρήγορα και στο σπίτι του μπάμπου-Τόμμου. Τεράστιες φλόγες το τύ-

ΤΟ ΠΟΙΗΜΑΤΑΚΙ ΣΑΣ

Η λαιμαργή κατοίκα

Σ' ένα ξεροπηγάδο
φύτρωσε χορτάρι.
Μία κατοίκα λαιμαργή
σκύβει να το πάρει.

Σάν να μην της έφτανε
το λιβάδι ως πέτρα,
με την πρασινάδα του
πούδρασε όλη μέρα.

Μ' άξαφνα γκρεμίζεται
στο πηγάδι κάτω.
Κι' άδικα παιδεύεται
νάβγει απ' τον πάτο.

Κι' έτσι, εκεί που γύρευε
και τα χορτάκια,
ή κατοίκα ή λαιμαργή
νόσφησε απ' την πείνα.

ΣΤΕΛΙΟΣ ΣΠΕΡΑΝΤΖΑΣ

λιξαν και το έκαψαν, τόκαναν στάχτη μέσα σε λίγη ώρα.

Ο βασιλιάς της πολιτείας, που όριζε και το νησί εκείνο, μόλις έμαθε την ατυχία του μπάμπου-Τόμμου του πρόσφερε ένα άσπασμένο κύπελλο γεμάτο χρυσά νομίσματα.

Πάνω στο χερούλι του ήταν χαραγμένα το όνομα του μπάμπου-Τόμμου κι' η ημερομηνία, που έσωσε τη γριά. “Από τότε ο βασιλιάς έδωσε έντολη να χτιστεί ένα καινούργιο ωραίο παλατάκι για το μπάμπου-Τόμμου και για τη γριά Μάρθα, όπου έζησαν οι δύο τους ήσυχα και καλά κι' έφτασαν πάνω από τα εκατό χρόνια, εύτυχισμένοι πάντα.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

Χιούμορ

“Ο Γιαννάκης, όταν τρώει φρούτο, έχει την κακή συνήθεια να καταπίνει και τα κουκούτσια.

— Μην καταπίνεις τα κουκούτσια απ' τα δαμάσκηνα, τού λέει η μητέρα του, γιατί θα φυτρώσει κανένα μέσα σου!...

— Μακάρι, φωνάζει με χαρά ο Γιαννάκης, να φυτρώσει καμιά δαμασκηλιά για να έχω δικό μου δαμάσκηνα, χωρίς να τ' αγοράζω!...

“Ο δάσκαλος: Πώς λέγεται, Κωστάκη, το μαχαίρι γαλλικά;

— Ένας συμμαθητής του για να τον βοηθήσει, τού μθυρίζει: — Κουτούρι...

Κι' ο Κωστάκης με παράπονο: — Κύριε, αυτός εδω με λέει... κουτό!

“Η μαμά φτιάχνει χαλβά. “Ο Νίκος ανεβαίνοντας τη σκάλα, φωνάζει:

— Θέλω χαλβά, μαμά!

— Ποιός σου τ'έπε; Δεν έφτιάσαμε χαλβά!...

Κι' ο Νίκος: — Μύρισε τη μύτη μου να δεις!...

“Ο δάσκαλος: Ξέρεις τί είναι ο Κολοκοτρώνης;

— Ο μαθητής: “Αγαλμα πλάι στη Βουλή!...

“Ο δάσκαλος: Πόσο είναι το μισό του πέντε, Γιώργο;

— Ο μαθητής στέκεται συλλογισμένος και στενοχωρημένος.

“Ο δάσκαλος: Μά θέλει συλλογή τόσο εύκολο πράγμα.

“Ο μαθητής: Πώς δέ θέλει, κύριε! “Αν πω δύο είναι λίγο, αν πω τρία είναι πολύ! Ξέρω κι' εγώ τι να πω!...

Στο σπίτι του Γιαννάκη παίρνουν ένα τηλεγράφημα, πως έρχεται ο παππούς του.

“Ο Γιαννάκης όμως κοιτάζοντας το τηλεγράφημα φωνάζει:

— Μαμά, μην το πιστεύεις!...

— Γιατί, παιδί μου;

— Το γράψιμο αυτό δεν είναι του παππού!

Ο δικηγόρος Λουί Ντορέ δίπλωσε την έφημερίδα, ακουμπίζοντας τον ιδρώτα του.
—Ούτε να διαβάσω κανείς μπορεί μ' αυτή τη ζέση! είπε στον ζένο που καθόταν απέναντί του.
—Τώρα ήρθατε στον τόπο μας; τον ρώτησε ο άγνωστος.
—Πάνε δυο μήνες που βρίσκομαι εδώ. Ήρθα για να μελετήσω τα ήθη και τα έθιμα αυτού του τόπου, καθώς και την επίδραση του κλίματος πάνω στους άντρες και στις γυναίκες, προ πάντων στις μαύρες. 'Ολα αυτά μου κεντρίζουν εξαιρετικά το ενδιαφέρον, όπως αυτή η ιστορία που διάβαζα πριν στην έφημερίδα...

—Ασφαλώς το κλίμα επέδρασε πολύ στην υπόθεσή αυτή, παρατήρησε ο άγνωστος. Αν οι δικαστές είχαν μελετήσει τις αντιδράσεις των ηρώων, κάτω από μια θερμοκρασία 40 βαθμών θ' ανακάλυπταν ίσως πολύ περισσότερα πράγματα.
—Φαίνεται καλύτερα πληροφορημένος απ' το δικαστήριο, είπε ο δικηγόρος. Η ιστορία αυτή έρεθίζει την περιέργειά μου και θάθελα πολύ να μάθω περισσότερες λεπτομέρειες.
—Ο άγνωστος κύτταξε το συνομιλητή του με κάποιο διαταγμό. —Δεν πείσατε έξω, του είπε κατόπιν. Είναι μία περιεργή ιστορία. Γνώρισα άλλοτε τον 'Αντρέ Λαρουά. Είχε μία φτεία στη Χρυσή 'Ακτή. Ήταν παντρεμένος με τη Συλβία, μία γυναίκα φιλάρεσκη κι' ελαφρομυαλή, που διαρκώς του γύριζε τουαλέτες και κοσμήματα και κάθε φορά τον ανάγκαζε ν' αλλάξει επάγγελμα για να μπορεί ν' ανταποκριθεί στις εξωφρενικές απαιτήσεις της.

—Φυσικά, ο Λαρουά λάτρευε τη γυναίκα του.

—Μία μέρα λοιπόν, βλέποντας μία άγγελία σε μία έφημερίδα αποφάσισε να φύγει για τη Χρυσή 'Ακτή, με την ελπίδα να πλουτίσει εκεί κάτω.

—Η Συλβία θέλησε να τον ακολουθήσει, αλλά ο άντρας της την εμπόδιζε. Ήθελε να εγκατασταθεί πρώτα κι' έπειτα να την καλέσει κοντά του. Έτσι ο 'Αντρέ έφυγε μόνος του.

—Όταν έφτασε στη Χρυσή 'Ακτή βρήκε μία φτεία ζαχαροκάλαμου, που την είχε εγκαταλείψει κάποιος άλλος και που σιγά σιγά με τη δουλειά του και την εξυπνάδα του κατάφερε να της δώσει καινούργια ζωή. Έκείνη όμως που τον βοήθησε περισσότερο στη δουλειά του ήταν μία μαύρη κοπέλλα, νέα και ωραία με εκφραστικά κατάμαυρα μάτια, που την έλεγαν 'Ασούντα. Ο 'Αντρέ, στην

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

αγρία αυτή χώρα, αγνοώντας τα πάντα, ανίκανος να καταλάβει τη νοοτροπία των ιθαγενών, ωφελήθηκε πολύ από την πείρα της κοπέλλας.
—Πάρε με στο σπίτι σου, αφεντικό. Δίχως μία μαύρη γυναίκα, δεν θα τα καταφέρω, του είχε πει.

—Ο 'Αντρέ την άκουσε και την πήρε μαζί του.

—Η κοπέλλα είχε ανατραφεί άλλοτε από κάποιους ιεραποστόλους, ήξερε λίγο πολύ τον ευρωπαϊκό πολιτισμό, δίχως όμως και να ξεχνάει τα έθιμα του τόπου της. Ήταν από μία υπερήφανη φυλή πολεμιστών και το απέδειξε, όταν ο αρχηγός των μαύρων εργατών δεν σεβάστηκε το αφεντικό της. Η 'Ασούντα δεν είπε τίποτα εκείνη τη στιγμή, αλλά το βράδυ της ίδιας μέρας, παρέσυρε με πονηρία τον μαύρο στο δάσος και εκεί, κρατώντας ένα κομμάτι 'αζουμπέ' δηλαδή ένα σκληρό και λυγρό ξύλο, που η φυλή της το χρησιμοποιούσε για να φτιάχνει τόξα, τον έδεψε μέχρι αιμάτος! Έτσι από εκείνη την ημέρα κανείς δεν τόλμωσε πια να σηκώσει κεφάλι στον 'Αντρέ.

—Από τότε που η 'Ασούντα είχε εγκατασταθεί στο σπίτι του, απόλυτη τάξη βασιλεύει εκεί μέσα. Ο 'Αντρέ συνήθισε στο περιβάλλον αυτό τόσο πολύ κι' ένιωθε τέτοια ευγνωμοσύνη για τη νεαρή μαύρη, που του φερνόταν με καλωσύνη και ευγένεια ώστε δεν μπορούσε να φαντασθεί τη ζωή δίχως τη συντροφιά της.

—Είχαν περάσει αρκετοί μήνες από την εγκατάστασή του στη Χρυσή 'Ακτή, όταν μία μέρα ο 'Αντρέ έλαβε ένα τηλεγράφημα της γυναίκας του, που τον ειδοποιούσε ότι σε λίγες μέρες θα έφτανε κοντά του. Το ίδιο βράδυ ο 'Αντρέ είπε στην 'Ασούντα:

—Η γυναίκα μου έρχεται εδώ, σε λίγες μέρες...

—Α! έρχεται εδώ; είπε η 'Ασούντα, κυττάζοντας τον άκίνητο, ενώ ξαφνικά, δάκρυα άρχισαν να κυλούν στα μάγουλά της. Πρέπει λοιπόν να φύγω, αφεντικό;

—Να φύγεις; Πώς είναι δυνατόν να μ' αφήσεις; Θα μείνεις εδώ κοντά μου!

—Πολύ καλά, αφεντικό, ψιθύρισε η 'Ασούντα, χαμηλώνοντας το βλέμμα της.

★

—Όταν σε λίγες μέρες η Συλβία έφτασε στη φτεία, άπονευσε εκπληκτική βρίσκοντας τόσο άνεση, τόσο ήρεμο, τόσο ήσυχο. Ήταν τόσο διαφορετικό από τα ταξίδια και την ομορφιά του εξωτικού αυτού τόπου φάνηκε στην αρχή πολύ ευχάριστη μένη και φέρθηκε με πολλή καλωσύνη στην 'Ασούντα, που την ανακούφιζε από κάθε φροντίδα. Έπειτα όμως από λίγο καιρό θέλησε ν' ασχοληθεί η ίδια με το νοικοκυριό της, γιατί βρήκε πως το σπίτι όπως ήταν ακαταστάσιμο, δεν της άρεσε πια και πρό πάντων η παρουσία της 'Ασούντα της ήταν ανυπόφορη.

—Δεν είχες δα ποτέ σου πολύ γούστο! είπε στον άντρα της. Αυτή τη φορά όμως ξεπεράσες κάθε όριο.

—Η Συλβία πέταξε τα λουλούδια από τα βάζα, τα μικρά είδη των θεών των μαύρων, άλλαξε τη θέση των επίπλων και γενικά έκανε το σπίτι αγνώριστο. Σιγά σιγά άρχισε να μισεί τη μαύρη και μία μέρα έπειτα από μία βίαιη σκηνή, την έδιωξε από το σπίτι, γιατί τη ζηλεύει για την ομορφιά της και τις ικανότητές της. Όταν το βράδυ ο άντρας της γύρισε και δεν βρήκε την 'Ασούντα στο σπίτι του, πήρε το τσιγάρο του, το νύμφισέ κι' έφυγε.

—Ο 'Αντρέ περιπλανήθηκε μέσα στο δάσος μάταια, αναζητώντας την 'Ασούντα. Είχε νυχτώσει καλά και είχε απελπιστεί πως θα την εύρισκε, όταν προχωρώντας μέσα στο δάσος διέκρινε χάρη σκιωμένο και λαμπρό μέταλλο. Είχε λυτρωθεί απ' αυτό, που ήταν το σημάδι της σκλαβιάς της και δεν είχε κρατήσει πάνω της, όπως φαινόταν παρά το «παρέο», το ύφασμα που φορούσαν οι ιθαγενείς. 'Ανθρώπος ο 'Αντρέ προχώρησε μακρύτερα και σε λίγο την ανακάλυψε κάτω από ένα ψηλό θάμνο.

—'Ασούντα! φώναζε χαρούμενος.

—Τότε εκείνη ρίχτηκε επάνω του και τον έσφιξε μ' απελπισία στην αγκαλιά της. Ο 'Αντρέ τότε την ένιωσε όχι πια σαν σκλαβα, αλλά σαν γυναίκα ελεύθερη, που μπορεί ν' αγαπάει εκείνον που της άρεσει.

—Γύρισαν στο σπίτι, διασχίζοντας τις φυτείες που ήταν έργο δικό τους και της ευφορίας αφρικανικής γης. Καθώς προχωρούσαν μαζί, ο 'Αντρέ της είπε:

—Θα μείνεις μαζί μου στο σπίτι και κανείς δεν θα τολμήσει να σε διώξει! Η γυναίκα μου θα γυρίσει στη Γαλλία... θα χωρίσουμε. Δεν μπορούμε πια να ζήσουμε μαζί.

—Όταν βρέθηκαν σε λίγη απόσταση από το σπίτι τους, διέκριναν τη λευκή σιλουέτα της Συλβίας στο κατώφλι. Ξαφνικά ένας πυροβολισμός ακούστηκε και η 'Ασούντα σωριάστηκε κατά γης. Σαν τρελλός ο 'Αντρέ έπεσε πάνω της κλαίοντας.

—'Ασούντα! φώναζε μέσα στα δάκρυά του. Έκείνη άνοιξε τα μάτια της και για πρώτη φορά ψιθύρισε σαν σε μιά πνοή: «'Αντρέ».

—'Υστερ' από λίγο η 'Ασούντα ήταν νεκρή. —Μου κάνει εντύπωση, είπε ο δικηγόρος, πως ξέρετε τόσο καλά τις λεπτομέρειες όλης αυτής της ιστορίας. Θάλεγε κανείς πως τη ζήσατε ο ίδιος.

—Δεν πείσατε έξω, φίλε μου, είπε ο συνομιλητής του. Εγώ είμαι ο 'Αντρέ Λαρουά.

Και μ' ένα μικρό χαμόγελο πρόσθεσε: —Από την ημέρα που έχασα την 'Ασούντα, δεν βρίσκω πια κανένα ενδιαφέρον στη ζωή. Γι' αυτό έχω πάρει την απόφασή μου: Δεν πρόκειται να ζαναγουρίσω κοντά στη γυναίκα μου...

ΡΟΛΑΝΤ ΧΟΥΓΚΕΝΣ

Η ΚΑΡΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ

Ο 'Αντρέ συνήθισε τόσο πολύ την 'Ασούντα, ώστε δεν μπορούσε να φαντασθεί τη ζωή του δίχως τη συντροφιά της...

Ο ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ ΚΑΠΝΟΣ

Συμβουλές για την περίπτωση πυρκαγιάς

Έχει υπολογισθεί ότι, στις πυρκαγιές των σπιτιών, τα 74 % των θυμάτων, πεθαίνουν όχι από εγκαύματα, αλλά από ασφυξία, αποτέλεσμα των δηλητηριωδών καπνών και αναθυμιάσεων της φωτιάς.

Αλλά κι' οι πυροσβέστες κινδυνεύουν πολύ περισσότερο απ' τους καπνούς, παρά από τις φλόγες. Κατά τη γνώμη μάλιστα των ειδικών, η επανειλημμένη έκθεσή τους στους καπνούς αυτούς, συντομεύει τη ζωή τους κατά 10 - 15 χρόνια.

Σε διάφορες μεγάλες αμερικανικές πόλεις, οι πυροσβέστες είναι έφοδιασμένοι με μάσκες, σαν τις χρησιμοποιούμενες εναντίον των ασυμμετρίων κατά τον πόλεμο. Συχνά όμως άμελουν να τις μεταχειρισθούν, γιατί βρίσκουν ότι τους δυσκολεύουν στην αναπνοή κι' ότι ελαττώνουν την απόδοσή τους. Ωστόσο, η πραγματικότητα είναι εντελώς διαφορετική. Η συμβολή ενός πυροσβέστη δίχως μάσκα, στην ομάδα προσπαθειών, ελαττώνεται σημαντικά. Γιατί, αν πέσει αναίσθητος απ' τους καπνούς, θα χρειαστεί ν' απασχοληθούν δυο άλλοι συνάδελφοί του για να τον μεταφέρουν έξω.

Γιατί όμως είναι τόσο επικίνδυνοι οι καπνοί μιας πυρκαγιάς; Όταν καίγονται τα υφάσματα, τα δερμάτινα είδη, οι πλαστικές ή απομονωτικές ύλες, το καουτσούκ, κι' οι εφημερίδες ακόμη, παράγουν πάνω από δέκα δηλητηριώδη αέρια. Το γνωστότερο απ' αυτά, είναι το μονοξείδιο του άνθρακος. Υπάρχει σχεδόν πάντοτε στις πυρκαγιές, είναι όμως ιδιαίτερος επιφοβός σε σοφίτες, υπόγειοι, αποθήκες και ντουλάπια, όπου ο ανεπαρκής αέρας κάνει την καύση άτελη.

Εκτός απ' το μονοξείδιο του άνθρακος, μπορεί να υπάρχει και η εξίσου επιφοβική αμμωνία, καθώς και δυο άλλα αέρια πολύ πιο δηλητηριώδη: το υδροκυάνιο και το υδρόθειο.

Πρό ολίγων ετών, στη Ν. 'Υόρκη, μία γυναίκα αποκοιμήθηκε με το τσιγάρο στο χέρι της, ενώ διάβαζε μία πολυτελή κυριακάτικη έφημερίδα. Το τσιγάρο έπεσε στο πάτωμα, πάνω στις εφημερίδες και τους έβαλε φωτιά. Η γυναίκα ξύπνησε τότε και τηλεφώνησε άμεσα στην πυροσβεστική υπηρεσία. 'Υστερα προσπάθησε να σβύσει μόνη της τις φλόγες.

Όταν έφτασαν οι πυροσβέστες, βρήκαν τη φωτιά σβυσμένη... και τη γυναίκα νεκρή!

Είχε δηλητηριασθεί απ' τα αέρια που έδιναν απ' τις καίόμενες εφημερίδες.

Στο 'Οχάιο πάλι, πήρε φωτιά ένα χριστουγεννιάτικο δέντρο. Εκείνοι που βρίσκονταν στο δωμάτιο, έσβυσαν τις φλόγες με μία κουβέρτα. 'Ενώ όμως αυτοί δεν αισθάνθηκαν καμμία ενόχληση, οι δηλητηριώδεις καπνοί ανέβηκαν στο επάνω πάτωμα και βανάσσαν ένα μαρμόρι που κοιμόταν στην κούνια του!

Η μήτηρας δεν μās προειδοποιεί ποτέ είναι επικίνδυνος ο καπνός. Τα αέρια εξατμίσματος του αυτόκινητου μοιζούν άσχημα, κι' όμως τα πιο δηλητηριώδη συστατικά τους είναι άοσμα. Θεωρούμε συνήθως βλαβερούς τους καπνούς της καίμενης βενζίνης, αλλά οι καπνοί από ξύλα μπορεί να είναι ακόμα πιο επικίνδυνοι.

Έξ' άλλου, η δσφρησί μας δεν λειτουργεί πάντοτε άριστα. Έτσι, αυτοί που βρίσκονται μέσα σ' ένα δωμάτιο, μπορεί να μην αντιλαμβάνονται καθόλου μία μυρωδιά γκαζιού, ενώ ένας που έρχεται απ' έξω, τη νιώθει άμεσα.

Ευτυχώς, τόσο το μονοξείδιο του άνθρακος, όσο και το υδρόθειο, προκαλούν ένα προειδοποιητικό σύμπτωμα: πονοκέφαλο. Σε μία ατμόσφαιρα, λοιπόν, γεμάτη καπνούς, μία αρχή ελαφρού πονοκεφάλου, σημαίνει πως πρέπει να βγούμε άμεσα στον καθαρό αέρα.

Ένας άλλος κίνδυνος που παρουσιάζει ο καπνός, είναι η έκρηκτική του δύναμη. Όταν δηλαδή ένας κλειστός χώρος είναι γεμάτος από υπερθερμους καπνούς πυρκαγιάς, κι' άνοιξη ξαφνικά μία πόρτα, αφήνοντας να μπει οξυγόνο, μπορεί να γίνει μία τρομερή έκρηξη, και να σωριασθεί όλο το κτίριο σ' ερείπια. Τέτοια περιστατικά έχουν συμβεί πάμπολλα.

Νά τώρα οι συμβουλές που δίνει στο κοινό ο αρχηγός της πυροσβεστικής υπηρεσίας του Μαϊάμι, δηλαδή ένας από τους ικανωτέρους στο είδος του:

«Η μεγαλύτερη ποσότης μονοξειδίου του άνθρακος παράγεται συνήθως στην αρχή της πυρκαγιάς, όταν οι ένοικοι βρίσκονται ακόμη πιθανώς μέσα στο σπίτι. Δυο βαθείς δέ εσπινάες αέρος, που περιέχει μόνο 2% απ' αυτό το αέριο, μπορούν να φέρουν το θάνατο σε τρία λεπτά της ώρας.

«Αν πιάσει φωτιά, ιδίως με καπνό, ένα υπόγειο, σοφίτα ή ντουλάπα των ρούχων, μην προσπαθήσετε σείς να τη σβύσετε. Κλείστε καλά την πόρτα και ειδοποιήστε άμεσα στην πυροσβεστική υπηρεσία.

«Μην προσπαθήτε να κρίνετε απ' το χρώμα ή την πυκνότητα του καπνού αν είναι επικίνδυνος. Ένας αραίος καπνός, μπορεί να είναι δηλητηριώδεις. Αυτό εξαρτάται απ' το είδος του υλικού που καίγεται.

«Οάχετε ακούσει ίσως, ότι ο αέρας που βρίσκεται κοντά στο πάτωμα, είναι ο πιο ψυχρός. Αυτό είναι αλήθεια. Μη σκύψετε όμως για να τον αναπνεύσετε, νομίζοντάς τον πιο άκινόνο! Γιατί — στην αρχή ιδίως της πυρκαγιάς — συγκεντρώνονται σ' αυτόν διάφορα δηλητηριώδη αέρια, που είναι βαρύτερα απ' τον ατμοσφαιρικό αέρα.

«Για να περάσετε μέσα απ' τους καπνούς και να βγείτε στον καθαρό αέρα, πρέπει κυρίως να ξέρετε ν' αναπνεύετε με κατάλληλο τρόπο. Οι περισσότεροι άνθρωποι παίρνουν μία βαθειά εισπνοή και κρατούν ύστερα τον αέρα μέσα στους πνεύμονές τους όσο περισσότερο μπορούν, δηλαδή 30 - 60 δευτερόλεπτα. Αυτό όμως είναι παράλογο, γιατί έτσι γυμνάζουν οι πνεύμονες με διοξείδιο του άνθρακος της εκπνοής, κι' αυτό ακριβώς το αέριο προκαλεί γρήγορη και βαθειά αναπνοή.

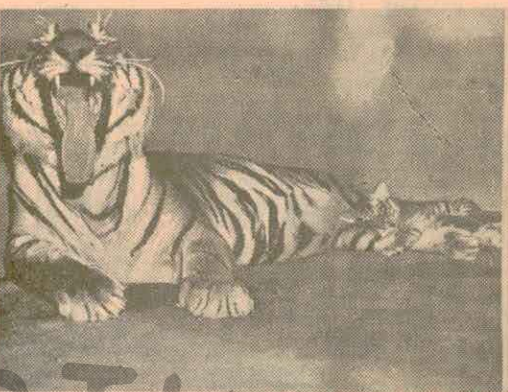
«Η ορθότερη μέθοδος είναι ν' αναπνεύσει κανείς επί 1 - 2 λεπτά, όσο βαθύτερα μπορεί και δυο φορές γρηγορότερα απ' το κανονικό. Αυτό εξαντλεί προσωρινά το διοξείδιο του άνθρακος του οργανισμού του, κι' έτσι δεν αισθάνεται πια την ανάγκη ν' αναπνεύσει για άλλα τόσο χρονικά διάστημα. Κι' αφού δε ακόμη νοιώσει την επιθυμία της εκπνοής, μπορεί να κρατήσει την αναπνοή του άλλα 30 - 60 δευτερόλεπτα, αν χρειάζεται.

«Μην ξεχνάτε, ότι το μονοξείδιο του άνθρακος, ακόμη και σε μικρές δόσεις, ελαττώνει την ικανότητα της λογικής. Γι' αυτό ακριβώς, πολλοί πυροσβέστες, άνικανοί να σκεφτούν λογικά, όρμούν πάλι μέσα στο σπίτι απ' όπου μόλις βγήκαν, και βρίσκουν κάποτε το θάνατο εκεί μέσα.

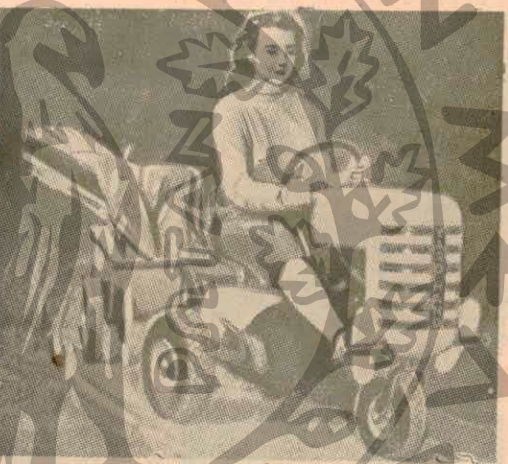
ΒΡΟΧΗ... ΠΥΡΟΜΑΧΙΚΩΝ

Στο Νήλαντ του 'Ιλλινόις έβρεξε πρό ημερών... πυρομαχικά. Ο πιλότος ενός πολεμικού αεροπλάνου, που πετούσε πάνω από την πόλη, βρέθηκε ξαφνικά στην ανάγκη να απαλλάξει το σκάφος από το φορτίο του που αποτελεότο από 70 κιβώτια πυρομαχικών. Ευτυχώς κανένα βλήμα δεν έξεσράγη, αλλά μερικά σπύτια έπαθαν μεγάλες αβάρειες και πολλοί ένοικοι τραυματίστηκαν ελαφρά.

ΕΧΕΙ ΑΔΥΝΑΜΙΑ ΣΤΟΥΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΥΣ

Η Ντάκα είναι μία υπέροχη βασιλική τίγρης για την οποία υπερφανεύεται ο ζωολογικός κήπος του Μπρόνξ (Νέα 'Υόρκη). Η Ντάκα που εξαγριώθηκε μόλις διήκάνενα να πλησιάσει το κλουβί της, ποζάρει με φανερά φιλαρέσκεια μόλις την πλησιάσει κανένας φωτογράφος με τη μηχανή στο χέρι, φροντίζε δε πάντα να έχη κοντά της και το τυράκι της, ηλικίας δύο μηνών.

ΤΟ ΠΙΟ ΜΙΚΡΟ ΤΡΑΚΤΕΡ

Το μικρότερο τρακτέρ του κόσμου είναι το αμερικανικό «Γιαντ-Χάιντ». Είναι πολύ φτηνό και πολύ εύρηπτικό για όσους ασχολούνται με την καλλιέργεια της γης.

Χρυσός θώρακας, απ' αυτούς που χρησιμοποιούσαν οι πολεμιστές των Ινκας, βρέθηκε σε αρκετό βάθος, στις όχθες της Γκουαταβίτα.

Οι θησαυροί της «ΓΚΟΥΑΤΑΒΙΤΑ»

Θα ανέλκυσε το χρυσάφι των Ινκας;

Όπως μας πληροφορεί ο Νοτιο-αμερικανικός τύπος, προ ημερών, ιδρύθηκε ένα νέο συνδικάτο με το σκοπό να κάμει για έβδομη φορά μια απόπειρα ν' ανέλκυση απ' το βυθό της «Χρυσής λίμνης», που βρίσκεται πάνω στις Άνδεις του θησαυρού των Ινκας.

Πώς τώρα ο θησαυρός αυτός συγκεντρώθηκε εκεί και τι προσπάθειες έγιναν μέσα σε πενήντα χρόνια για την ανέλκυσή του; Ακούστε την περίεργη ιστορία του.

Μια φορά το χρόνο, κατά τη διάρκεια μιας μεγάλης γιορτής, ο ηγεμόνας των Ινκας ο Ατακουάλμπα ποδάρριζε το μεγάλο κορμί του με χρυσόκοχνη. Τη μέρα αυτή οι υπηκοοί του τον αποκαλούσαν «χρυσός» και ως αντιπρόσωπο του θεού Ηλίου στη γη τον σπικνών στα χέρια τους και τον κουβαλούσαν ως τη λίμνη «Γκουαταβίτα» που βρίσκεται πάνω στις Άνδεις και που είναι αφιερωμένη στη θεά Σελένη.

Εκεί στη μέση της λίμνης ο Ατακουάλμπα έπαιρνε το λουτρό του, ενώ, γύρω του, οι υπηκοοί του, που παρακολουθούσαν το θέαμα από μονόξυλα έριχναν στο βυθό της λίμνης μεγάλα χρυσά αγάλματα, χρυσές πανοπλίες, χρυσά κοσμήματα και πολύτιμα πετράδια, ως θυσία του άρχοντα της γης στο θεό Ηλιο.

Ετσι, με το πέρασμα των χρόνων ένας τεράστιος θησαυρός συγκεντρώθηκε στο βυθό της λίμνης. Κανένας Ινκας δεν τολμούσε να μπει στα νερά της, που έπειτα από το λουτρό του Ατακουάλμπα έβερδαντο λερά. Τιμωρούσαν δε ομεικτικά εκείνον που θα έκανε την απόπειρα να το μαλυν.

Ο θησαυρός λοιπόν της λίμνης Γκουαταβίτα έμεινε επί αιώνες άθικτος, ώπου μια μέρα ο Ισπανός κατακτητής Πίζαρο εισέβαλε στη χώρα των Ινκας. Ο Ατακουάλμπα πιάστηκε αιχμάλωτος και οι Ινκας συγκεντρώσαν άφθονο χρυσάφι και όπλη, για να το δώσουν ως λύτρα, και να ελευθερώσουν το βασιλιά τους.

Ο Πίζαρο όμως δεν κράτησε το λόγο του και σκότωσε τον Ατα-

κουάλμπα. Ετσι οι Ινκας μεταφέρθηκαν κρυφά το χρυσάφι και τ' όπλη που είχαν συγκεντρώσει και τα έφριξαν κι' αυτά στην ιερή λίμνη. Οι αιματηρές εξεγέρσεις που ακολουθήσαν δεν έδωσαν καιρό στον Πίζαρο ν' ασχοληθεί με το θησαυρό της Γκουαταβίτα. Κουρασμένος κατόπιν παρέδωσε την αρχηγία στον Κουεσάντα.

Αυτός στρατολόγησε 8.000 Ινκας και με απερίγραπτα βασανιστήρια τους υποχρέωσε να σκάψουν ένα κανάλι ανάμεσα στα βουνά, προς τη λίμνη, με το σκοπό να την αποξηράνι και να πάρη το χρυσάφι, που βρισκόταν στο βυθό της. Οι Ινκας στην αρχή δεν θέλησαν να καταστρέψουν την ιερή λίμνη τους. Μα ο τρομερός Κουεσάντα τους τρομοκράτησε με μεγάλες σφαγές. Το κανάλι λοιπόν έγινε, αλλά την ίδια μέρα τεράστιοι βράχοι, που αποσπάθηκαν από τις γύρω πλαγιές το έφραξαν. Λίγες μέρες αργότερα ο Κουεσάντα δολοφονήθηκε απ' τους ανδρώπους του...

Από τότε η Γκουαταβίτα ξεχάστηκε. Αλλά το 1901 έγινε ένα Αγγλικό συνδικάτο, με το σκοπό να την αποξηράνι κατασκευάζοντας μια σήραγγα ανάμεσα στο βουνό. Ο δυνάμιτης και τα μηχανήματα, που χρειαζόντουσαν για τη δουλειά αυτή μεταφέρθηκαν ως τις όχθες της λίμνης, ανάμεσα από άπολημνα φαράγγια με πολλούς κούτους.

Στο τέλος η σήραγγα, έπειτα από ένα χρόνο κατασκευάστηκε και το νερό της λίμνης άρχισε να κυλάει στο βάθος μιας χαράδρας. Η στάθμη της κατέβηκε αρκετά κι' είχε αποξηράνι μεγάλη έκταση, στις όχθες της, όταν η σήραγγα έφραξε και πάλι από εσωτερικές καταρρήσεις.

Στις αποξηραμένες όχθες οι Βρετανοί βρήκαν χρυσά αγάλματα της εποχής του πρώτου πολιτισμού των Ινκας, διάφορα κοσμήματα και δακτυλίδια σπάνιας τέχνης από καθαρό χρυσάφι καθώς και ένα σωρό πολύτιμες πέτρες.

Οποίος αμφιβάλλει, μπορεί να τα δει στις αίθουσες «Πολιτισμού των Ινκας» των μουσείων του Λονδίνου και της Νέας Υόρκης, όπου βρίσκονται με την επιγραφή «Από τους θησαυρούς της Γκουαταβίτα».

Επειτα απ' τα ευρήματα αυτά, επί ετη ολόκληρα χρόνια εργαζόντουσαν όδοι οι Αγγλοι για ν' ανοίξουν μια καινούργια σήραγγα. Το 1910, έκαναν μια όκονη προσπάθεια για την αποξηράνι της λίμνης οι Αμερικανοί. Αυτά χρόνια παιδεύοντουσαν να καταφέρουν κάτι και το 1912, απελπίστηκαν κι' εγκατέλειψαν την προσπάθειά τους.

Το 1913 άλλοι Αμερικανοί ανέλαβαν αυτή τη δουλειά, όταν όμως είχαν προχωρήσει αρκετά, αλλάσε η κυβέρνηση και ακύρωσε το πρόγραμμα εκμεταλλεύσεως της λίμνης, που τους είχε δώσει η προηγούμενη.

Το 1932 έγινε καινούργια προσπάθεια πάλι από ένα αμερικανικό συνδικάτο επί κεφαλής του οποίου ήταν ο περιφημος δούτης Τζόνσον.

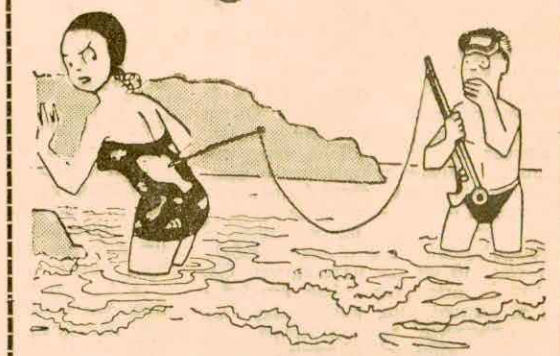
Ο Τζόνσον άρχισε τη δουλειά μ' ένα οκάφανδρο με το οποίο μπορούσε να καταδυθεί μόνον σε βάθος 40 μέτρων. Η λίμνη όμως ήταν πάρα πολύ βαθιά. Ωστόσο, ο Τζόνσον κατάφερε ν' ανέλκυση από το βυθό των όχθων της, ένα σωρό χρυσά αγάλματα και αντικείμενα εξαιρετικής τέχνης. Τα νέα ευρήματα του Τζόνσον σκανδαλίσαν το συνδικάτο κι' απεφάσισε ν' ανοίξη μια σήραγγα ως το πιο βαθύ σημείο της λίμνης. Η απόπειρά του όμως απέτυχε.

Επί κεφαλής του σημερινού συνδικάτου είναι ο Αμερικανός δούτης των βυθών Ζιμπερλε. Στην αποστολή που διοργανώνει ο τολμηρός δούτης έχουν συμπεριληφθεί ελικόπτερα καθώς και μια μεταλλική σφαίρα καταδύσεως με μηχανικά χέρια, που θα μπορούν να πιάσουν στο βυθό το χρυσάφι.

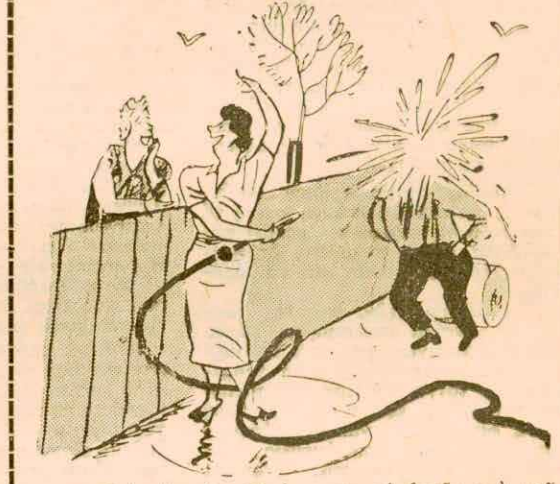
Τη φορά αυτή λοιπόν, αν υπάρχουν όκονη θησαυροί μέσα στη λίμνη, ο Ζιμπερλε θα τους ανέλκυση. Ο ίδιος βρήκε και το χρυσάφι της καραβέλλας «Τουμπάντι» που βυθίστηκε το 1702 μέσα στον όρμο του Βίγκο. Η «Τουμπάντι» άνηκε στα καράδια του Ισπανικού στόλου που μετέφεραν την έποχή εκείνη στην Ισπανία χρυσάφι και όπλη από την Αμερική.

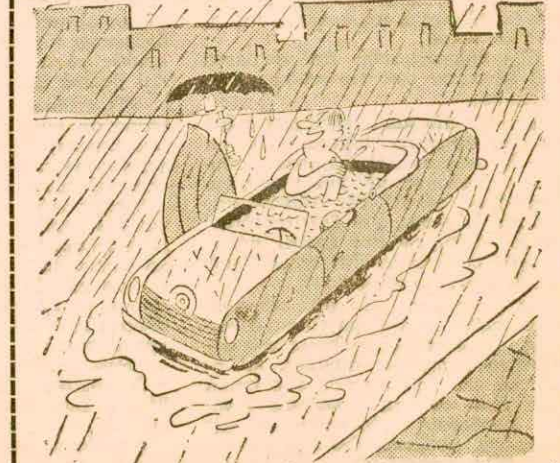
Η έξυπνη μαμά!...

— Ω, με συγχωρείτε!...

— Για κύτταξε, Καίτη μου, τί ώραία που μου εφαρμόζει το φορεματάκι αυτό που άνόρασα χτές!

— Όταν βρέξη, ανοίγω την κουκούλα και παίρνω το μπάνιο μου!

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜ. ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Με τη μαντική του δύναμη, ο φακίρης οδηγεί την πριγκίπισσα Νέδα στο μέρος όπου το «Ματωμένο Χέρι» έχει φυλάκισει τη Μίρκα. Στο μεταξύ όμως, ο Στρόφορ κι' ο Μπέιμς συμφωνούν ν' αρπάξουν τη Μίρκα και να την εκμεταλλευθούν για δικό τους λογαριασμό. Καταστρώνουν στην έντελεια το σχέδιό τους κι' απαντούν τη Μίρκα, αφήνοντας τη Νυχτερίδα δεμένη και φλωμένη. Ο άνατος αρχηγός της συμμορίας, μετά τη δραπετεύση του, καλεί στο μεγάλο του το Φλέμιγκ, ο οποίος του αναφέρει τις επιτυχίες που σημείωσε η συμμορία και του εξηγεί πού έχει φυλάκισει τη Μίρκα Βίλιγκτον.

26^{ον} — Από μια συνομιλία μου μαζί της, άμέσως μετά την αιχμαλωσία της. Της υπέδειξα τότε την ανάγκη να γράψω ένα γράμμα στην αδελφή της Νέδα.

— Α, μαντεύω γιατί... Κι' έδειχνε άρνηθηκε.

— Ναι, άρχηγέ μου, άρνήθηκε κατηγορηματικά.

— Μπα, αυτά είν' απ' τα συνηθισμένα άσεία των αιχμαλώτων μας, Φλέμιγκ. Στην άρχή κάνουν το δύσκολο. Μα ύστερα, όταν βρεθούν σ' αδιέξοδο, λυγίζουν και ύπακούουν στις διαταγές μας.

Κι' άφου σκέφθηκε λίγο, ο άρχηγός πρόσθεσε:

— Πρέπει να δώ έγω τη Μίρκα Βίλιγκτον και να της μιλήσω. Είμαι βέβαιος πως δεν θ' άρνηθή τίποτε σε μένα.

— Το εύχομαι, άρχηγέ μου!

— Λοιπόν, αντί να καθυστερήσω τώρα έδώ, ές πάμε στο σπίτι της Νυχτερίδας.

— Τώρα άμέσως;

— Ναι, αυτή η δουλειά πρέπει να τελειώσει γρήγορα. Ές αύριο το μεσημέρι, η Νέδα πρέπει να βρίσκεται στα χέρια μας.

— Ας πηγαίνουμε λοιπόν.

Και πραγματικά, οι δυο άντρες ξεκίνησαν πεζή για το σπίτι της Νυχτερίδας, όπου έφτασαν κατά τις 2 μετά τα μεσάνυχτα.

Η'

— Παράξενο, αυτό! Φιθύρισε ο Φλέμιγκ, όταν είδε άνοιχτή την έξωπορτα του σπιτιού.

— Που βλέπεις το παράξενο, Φλέμιγκ; άπόρησε ο άνατος άρχηγός.

— Η έξωπορτα είναι όρθωμένη, σαν να πέρασε κάποιος αυτοκίνητο.

— Διάβολε! Έχεις δίκιο...

— Κι' ο Μπέιμς, πούπρεπε να βρίσκεται έδώ και να φυλάει, δεν φαίνεται πουθενά.

— Άλήθεια, είναι περίεργο.

Ο άρχηγός ύποψιάστηκε

ΜΑΝΤΑΡΙΣΜΑΤΑ

ένδυμασιών, σκοροφάνων, σχήματος κλπ. με ύφανσι Σ. ΟΡΑΖ. Γυρίζονται κοστούμια, παλτά, καμπρινές. Έργασία έξαιρετική. Παράρτημα το ΓΑΛΛΙΚΟΝ. Περικλέους 21, Α. ΧΑΤΟΥΠΗΣ

ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΔΟΣΕΙΣ

Γ. ΚΕΖΙΡΗΣ
Μενάνδρου 75. Τηλ. 55.638

ΤΖΑΚ ΛΑΪΟΝΣ

είπε στο τέλος. Γιατί έκλεψε τη Μίρκα;

— Ένας σατανάς σαν το Στρόφορ, θα βοηθ άπ' αυτή τη άπαγή.

— Να ώφεληθώ;

— Ναι. Ποιος ξέρει τί σχέδιο έχει, ο κακός... Ποιος ξέρει τί βυσσοδομεί εναντίον μας!

Ο Φλέμιγκ σταμάτησε άπότομα κι' είπε σιγανά στον άρχηγό:

— Άκουσε τίποτε;

Ο άρχηγός άφουγκράστηκε προς το μέρος της σκάλας του ύπογειου.

— Ναι, άκούω βήματα, πατημασίες στη σκάλα! άπάντησε. Κάποιος κατεβαίνει.

— Δεν είν' ένας μόνον, άλλα δυο... Πρόσεξε καλύτερα, άρχηγέ μου.

Πραγματικά, κατέβαιναν δυο άνθρωποι τη σκάλα. Μα ποιοι νάταν άραγε;

Ο άνατος άρχηγός ύποπτεύθηκε πως έαναγύριζε ο Στρόφορ, ίσως για να ξεκάνη τη γοργά.

— Έχεις το πιστόλι σου, Φλέμιγκ; ρώτησε.

— Ναι, άρχηγέ...

— Έλα κοντά μου. Ας άποτραβήξουμε σ' εκείνη τη γωνία κι' άς περιμένουμε να δούμε αυτούς τους έπισκέπτες.

Πραγματικά, τράβηξαν κι' οι δυο τα πιστόλια τους, κρυφά στο σκοτεινό βάθος του ύπογειου και περίμεναν.

Σε λίγο, είδαν με κατάπληξι να μπαίνουν στο ύπόγειο δυο άπροσδόκητοι έπισκέπτες: ένας Ινδός φακίρης και μια νεά κι' άμορφη γυναίκα, που δεν την ήξερε κανείς τους.

— Παράξενο! ψιθύρισε.

— Γοργά, προσπάθησε ν' άναπολήσεις πάλι το δρασμά σου. Αυτό είναι το ύπόγειο, όπου έπρεπε να βρίσκεται η Μίρκα:

— Οά προσπάθησω, πριγκίπισσα μου.

Πραγματικά, ο φακίρης έ-

Η γυναίκα εκείνη ήταν η αδελφή της Μίρκας, η πριγκίπισσα Νέδα της Λαχώρης.

Ο Ινδός φακίρης, με την αλάνθαστη μαντική δύναμή του την είχε οδηγήσει ως το σπίτι της Νυχτερίδας.

Βοήκαν την έξωπορτα άνοιχτή.

— Πριγκίπισσα, είπε ο φακίρης, έδώ είναι το σπίτι, τ' άναγνωρίζω.

— Έμπρος λοιπόν, οδηγησέ με γοργά στο ύπόγειο!

Ο Γοργά πήρε τη Νέδα απ' το χέρι, διέσχισε την αλλη, βοήκε δίχως δυσκολία τη σκάλα του ύπογειου και την έδειξε στην πριγκίπισσα.

— Απ' δώ θα κατεβούμε: ρώτησε εκείνη.

— Ναι.

— Έμπρος λοιπόν.

Κατέβηκαν και μπήκαν στο ύπόγειο, απ' την πόρτα που τη βρήκαν άνοιχτή. Μα τους φάνηκε έντελως άδειαν, γιατί δεν διέκριναν τον άνατο άρχηγό και το Φλέμιγκ, κρυμμένους μέσ' στο σκοτάδι. Κι' η γοργά Νυχτερίδα έπίσης είχε καταφύγει σε μιάν άλλη σκοτεινή γωνία.

— Έδώ είναι το ύπόγειο. Γοργά: φώναξε η πριγκίπισσα.

— Έδώ, ναι.

— Είσαι βέβαιος;

— Βεβαίωτατος.

— Μα τότε, πού είν' η αδελφή μου, η Μίρκα;

Ο φακίρης είχε σαστίσει. Ήταν βέβαιος πως είχε μαντέψει σωστά και πως θα βόσκον εκεί τη Μίρκα. Μα να πού συνέβαινε το αντίθετο.

— Παράξενο! ψιθύρισε.

— Γοργά, προσπάθησε ν' άναπολήσεις πάλι το δρασμά σου. Αυτό είναι το ύπόγειο, όπου έπρεπε να βρίσκεται η Μίρκα:

— Οά προσπάθησω, πριγκίπισσα μου.

Πραγματικά, ο φακίρης έ-

Μυσέρις Ιστορίες

Υστερα από το νόμο

Ο άρμος πιά κ. Λωρίδης, έχει μια εύτραφεστη κοιλίσσα και μια λεπτεπίλεπτη φίλενά, που άκούει στο χαριτωμένο όνομα Ντόλλυ.

Η ζωή του κυλά ήρεμα κι' ώραία ως την ημέρα που άρχίζουν να τον ζώνουν οι πρώτες ύποψίες.

Τρέχει, λοιπόν, κι' έξομολογείται τον πόνο του στον καλύτερο φίλο του.

— Νίκο, του λέει, η Ντόλλυ με άπάτα!

— Άνοησίες! του άπαντάει εκείνος για να τον καθυπνώσει.

— Σου λέω πως με άπάτα! Είμαι βέβαιος και σου άρκίζομαι πως, αν την συλλάβω έπ' αυτοφώρο, θα την σκοτώσω!...

Και πραγματικά ύστερ από μια βδομάδα, ο κ. Λωρίδης πιάγει έπ' αυτοφώρο τη Ντόλλυ με τον νεαρό φίλο της σε μια έρωτική φαλή.

Ευτυχώς, όμως, ο άρμος φίλος της Ντόλλυ, όχι μόνο δεν πραγματοποιεί την άπειλή του, άλλα σπεύδει την έπομένη να τη ζητήσει σε γάμο!...

Δεν περνεί ωστόσο μια βδομάδα κι' η Ντόλλυ βρίσκεται νεκρή στο δωμάτιο μιας άλλης φιλήτορας...

Δράστης είναι ο σύζυγός της, που τρέχει κατόπιν θριαμβευτικά στο φίλο του.

— Νίκο, μόλις τη σκότωσα!

— Ποιά;

— Τη γυναίκα μου.

— Και γιατί δεν τον έκανες αυτό πριν την παντρετής;

— Μα για να έχω το δικαίωμα να τη σκοτώσω εκ του άσφαλου, έπρεπε να την παντρευτώ προηγουμένως! Τώρα πιά δεν είμαι έγκληματίας, φίλε μου! Σκότωσα, απλούστατα, τη γυναίκα μου, έπειδή με άπατούσε!...

Ο άρχηγός του «Ματωμένου Χεριού» σκεπτόταν στο μεταξύ. — Μα ποιος είν' ο σκοπός αυτού του τέρατος, Φλέμιγκ;

Με το μικρό αυτό
σωληνάριο, λούζε-
σθε άνετα 4 φορές

DOP

Το οικονομικότερο- **ΣΑΜΠΟΥΑΝ**
που: κάνει ωραία μαλλιά σαν
μετάξι.
Δίνει ζωή στα πιο άτροφικά και
αρρωστημένα μαλλιά χάρις στα
θαυμάσια υλικά που περιέχει, με-
ταξύ των οποίων και τα συστα-
τικά του αυγού.
Καθαρίζει τα μαλλιά σε ένα λε-
πτό και εξαφανίζει την πιτ-
ρίδα στο πρώτο λούσιμο.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΕΡΙΟΡΑ ΠΡΑΞΙΤΕΛΟΥΣ 42 ΤΗΛ. 23.234

Εξασφαλίστε το μέλλον
των παιδιών σας με τον
μοναδικό Οργανισμό Παιδείας

ΠΟΛΥΞΕΝΗ

ΚΟΠΤΙΚΗ ΡΑΠΤΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ ΚΑΡΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΘΗΝΑΙ
ΒΙΚΤ. ΟΥΓΚΟΣ 48-484
(Πλησίον Ομονοίας)

ΤΗΛ. 56-603

Για θύματα πολέμου,
απώλειες, παλιόπαιδα,
δυσχερήματα και
εξοστρώσεις

ΕΓΓΡΑΦΑΙ ΚΑΘ' ΕΚΑΣΤΗΝ

MENTIOUM

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

της 'Εταιρείας Ψυχικών Έρευνών.

Βραβείον τηλεπαθείας μα-
κράς αποστάσεως (φαινόμενα
διοράσεως). Μετσόβου 19 (Στ.
Μουσείου). 8-1 π.μ. και 5-
7 μ.μ. Τηλ. 663-673.

ΠΩΣ ΝΑ ΕΙΣΘΕ ΩΡΑΙΑ

και πως θα απαλλαγείτε από τις
περιττές τριχες, φακίδες, παμα-
δες, ακμείς, κρεατοειδή και
δυσχέρειες από τα ροζ ΜΟΡΙΣ ΓΙΟΒΑ

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΑΡΧ. 5.000 ΣΤΑ ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΑ

Ο Ιατρός ΜΩΡΙΣ ΓΙΟΒΑ δέ-
χεται ΒΑΛΑΟΡΙΟΥ 12- Τηλ. 613.154

μεινε γι' άκορετή ώρα βυθισμέ-
νος σε έκστασι. "Υστερα είπε
με πεποίθησι:

—Ναί, το αναγνωρίζω! Νά
ή σκάλα. "Αν μετοήσες, θα πει-
σθής πως έχει δώδεκα σκαλο-
πάτια. Νά η πόρτα... και το
στρώμα όπου άνάπαυε η Μίρ-
κα το κουρασμένο σώμα της.

—"Η Νέδα διέκρινε κι' αυτή
το στρώμα. Έτρεξε κοντά του,
έσκυψε από πάνω και το ψηλά-
φησε.

—"Ω! Τί είν' αυτό. Γαρά;
φώναξε.

Κι' έδειξε στο φακίρη ένα
γυναικείο μαντηλάκι, ξεχασμέ-
νο εκεί.

—Πρέπει νάναι της αδελφής
μου! πρόσθεσε.

Πήγε κοντά σ' ένα λυχνάρι
που φώτιζε το υπόγειο, κι' έ-
ξέτασε το εύρημά της.

—Ναί, τ' αναγνωρίζω! είπε
Είμαι της Μίρκας!

—"Ωστε η Μίρκα ήταν εδώ;
—Ναί, μα τώρα δεν είναι.

—"Ο Γαρά σκέφθηκε λίγο κι'
είπε ύστερα:

—Είμαι βέβαιος, πριγκή-
πισσα, πως η Μίρκα κρύβεται
κάπου εδώ μέσα...

—"Ας ψάξουμε λοιπόν παν-
τού. Γαρά.

Κι' έκαναν να βγούν απ' το
υπόγειο, για ν' ανεβούν στο
σπίτι και να ψάξουν τα δωμά-
τια. Μά, πριν άκούη φτάσουν
στην πόρτα, δυό άνθρωποι ό-
ρθώθηκαν μπροστά τους, σημα-
δεύοντάς τους με τα πιστόλια
τους.

—"Ήσαν ο άρχηγός του «Μα-
τωμένου Χεριού» κι' ο Φλέμιγκ.

—Σταθήτε! φώναξε ο πρώ-
τος.

—Κανείς δεν βγαίνει από
δώ, πρόσθεσε ο άλλος απειλη-
τικά.

Μά η Νέδα ήταν απ' τις γυ-
ναίκες που δεν φοβούνται.

—Τί θέλετε από μένα; ρώ-
τησε.

—Να μείνης ακίνητη στη θέ-
σι σου. Άλλοιώς...

—Άλλοιώς;

—Θα σε δέσουμε...

—Εμένα θα δέσετε; Ξέρετε
ποιά είμαι;

—Ναί. Είσαι η πριγκήπισ-
σα Νέδα της Λαχώρης.

—Και θέλετε να με κρατή-
στε εδώ, αιχμάλωτό σας;

—Ακριβώς.

—Καταλαβαίνω. Θα είσα-
στε εκείνοι που πιάσατε και
την αδελφή μου, τη Μίρκα.

—Ναί.

—Πού είναι τώρα η Μίρκα;

—Δεν ξέρουμε.

—Κι' όμως δεν υπορείτε ν'
άσνηψετε πως ήταν εδώ.

—Ναί, ήταν. Μά τώρα δεν
είναι...

—Πού την πήγατε;

—Δεν την πήραμε έμεις ά-
πό δω. Άλλοι την πήρε.

—Σύντροφός σας;

—Ναί. "Ενας σύντροφός
προδότης, που μάς δολιεύθηκε.

—"Η Νέδα έμεινε σκεπτική
άρκετην ώρα. "Υστερα είπε:

—Θέλετε να με κρατήστε
αιχμάλωτό σας; Καλά. Το θέ-
λω πως δεν μπορώ να φύγω
και μένω. Σας ρωτάω όμως:

Για ποιά σκοπό;

—Για να μάς απαλλάξής
απ' τους 'Ινδούς, που έφερες έ-
δώ απ' τη χώρα σου για να
μάς πολέμησουν.

—Καλά. Σας υπόσχομαι να
τους διατάξω να φύγουν άμε-
σως απ' τη Νέα 'Υόρκη για
τις 'Ινδίες, αν δεχθήτε νάρθη-
τε σε κάποια λογική συνενό-
ησι μαζί μου.

—Μπα! 'Εσύ, η αιχμάλω-
τός μας, θέλεις να μάς επί-
βάλεις όρους;

—Ναί, γιατί είμαι σε θέ-
σι να το κάμω! Νομίζετε πως
είμαι ανίσχυρη, έπειδή βρίσκο-
μαι εδώ μέσα; Γελιέσθε! Νό-
μις γίνη γνωστή η εξαφάνισή
μου, οι φακίρες μου θ' άνακα-
λύψουν άμέσως το μέρος που
βρίσκομαι. Και στα σπλάχνα
της γης αν με κρύψετε, οι 'Ιν-
δοί μου θ' άνασκαλέψουν τη
γη και θα με βρουν.

—"Και τότε θα δοκιμάστε ό-
λοι σας το στραγγάλισμα και
την ινδική άγχόνη! Κανείς σας
δεν θα γλυτώσει.

—"Ισως. Μά μήπως θα
γλυτώσεις εσύ, πριγκήπισσα;

Κάποιος απ' όλους μας θα προ-
φτάση να σου μπηξή ένα μα-
χαίρι στην καρδιά...

—Δεν θα σας ώφελήση σε
τίποτα ο θάνατός μου. Άλλω-
στε εγώ είμαι 'Ινδη και δεν φο-
βάμαι το θάνατο. Θα σας το
άποδείξω, αν μου δοθή εύκαι-
ρία!

Ο άνώτατος άρχηγός του
«Ματωμένου Χεριού» κι' ο Φλέ-
μιγκ συνεννοήθηκαν μεταξύ τους
χαμηλόφωνα. "Υστερα ο άρχη-
γός ρώτησε:

—Τί είδους συμφωνία θέλε-
τε να κάνουμε, πριγκήπισσα;

—Πρώτον, θα με βοηθήσετε
και σεις να ξαναβρώ μέσα σ'
αυτή τη νύχτα την αδελφή μου.

—Καλά, να σε βοηθήσουμε.

Πώς όμως;

—Άπλούστατα, μη επιμέ-
νοντας να με κρατήστε εδώ αιχ-
μάλωτη. Για να ξαναβρώ την
αδελφή μου, χρειάζομαι προ-
πάντων την ελευθερία μου.

—Ο σκοπός μας δεν είναι
να σας κρατήσουμε εδώ έπ' α-
πειρον. Θα είσατε ελευθερή,
άμέσως μόλις οι 'Ινδοί σας έ-
πιδιδασθούν στο πλοίο και φύ-
γουν για την πατρίδα τους.

—Θάναι πολύ άργά τότε.

—Πρέπει να ξαναβρώ την αδελ-
φή μου αυτή τη νύχτα.

—Μά το θεωρείτε τόσο εύ-
κολο;

—Για μένα είν' εύκολώτατο.

—Μά πώς; 'Ο άνθρωπος
που έκλεψε από δω τη Μίρκα,
είναι τετραπέρατος. Θάχη λά-
βει ήδη όλα του τα μέτρα για
να μην άνακαλυφθή. Πώς λοι-
πόν θα καταρωσέτε έσεις να
τον άνακαλύψετε;

—"Η πριγκήπισσα Νέδα πλη-
σίασε το γέρο φακίρη, που εί-
χε καθήσει σε μία καρέκλα και
παρακολουθούσε μ' άπάθεια τη
συνομιλία.

—Σοφέ μου Γαρά, του εί-
πε, έκλεψαν απ' αυτό το μέ-
ρος την αδελφή μου. Και την
πήγαν σε κάποιο άλλο, που δεν
το ξέρει κανείς απ' αυτούς τους
κυρίους.

—Μάλιστα, πριγκήπισσα,
τ' άκουσα.

—Δεν τελείωσε λοιπόν ά-

—Ξεχνάτε κάτι; "Οτι και
το μέρος που είχατε κρύψει
σείς τη Μίρκα, το άνακαλύψα
δίχως να μ' όδηγήση κανείς.

—Απόδειξι ή παρουσία μου έδω.

—"Ωστε... μπορείτε ν' άνα-
καλύψετε το μέρος που βρίσκε-
ται τώρα η Μίρκα;

—Ναί.

—Διάβολε! Αυτό είναι
σπουδαίο και πρέπει να το σκε-
φθούμε.

—"Ο άρχηγός στράφηκε στο
Φλέμιγκ και τον ρώτησε:

—Τί λες, έσύ, αγαπητέ
μου;

—"Η γνώμη μου είναι πως
πρέπει να κάνουμε τ' άδύνατα
δυνατά για να βρούμε το Στρό-
φερ. Κι' αν η πριγκήπισσα εί-
ναι σε θέση να μάς υποδείξη
το κρησφύγετό του, πρέπει να
δεχθούμε.

—Πολύ καλά. Άλλωστε κι'
η πριγκήπισσα δεν θα φανή ύ-
περβολική στις άξιώσεις της.

—"Ετσι δεν είναι, πριγκήπισσα;

—Θέλω άπλούστατα να μ'
άφιστε ελευθερία να βρώ την
αδελφή μου. Γι' αυτό σας υπό-
σχομαι να σας άπαλλάξω απ'
τους 'Ινδούς μου και να στα-
ματήσω τον πόλεμο εναντίον
σας, που δεν έχει τελειωμό.

—Σύμφωνοι. Άλλά υπό-
—να όρο: Είπατε πως θ' άνα-
καλύψετε το μέρος όπου βρί-
σκεται τώρα η αδελφή σας.

—Θα το κάνω, πριγκήπισσα.

—Μόνο γι' αυτό; Καλά
λοιπόν, είμαστε σύμφωνοι! Και
τώρα, άς άρχίσουμε άμέσως τη
δουλειά μας.

—"Ο.

—"Η πριγκήπισσα Νέδα πλη-
σίασε το γέρο φακίρη, που εί-
χε καθήσει σε μία καρέκλα και
παρακολουθούσε μ' άπάθεια τη
συνομιλία.

—Σοφέ μου Γαρά, του εί-
πε, έκλεψαν απ' αυτό το μέ-
ρος την αδελφή μου. Και την
πήγαν σε κάποιο άλλο, που δεν
το ξέρει κανείς απ' αυτούς τους
κυρίους.

—Μάλιστα, πριγκήπισσα,
τ' άκουσα.

—Δεν τελείωσε λοιπόν ά-

κόμη το έργο σου. Ξέρεις τι
πρέπει να κάνης τώρα;

—Ναί. Να βρώ το μέρος
όπου ώδηγήσαν τη Μίρκα και
να σου το υποδείξω για να
την ελευθερώσεις.

—Ακριβώς. Θα μπορέσης,
Γαρά;

—Ναί.

—Έμπρός λοιπόν, χρησι-
μοποίησε όλη τη μαντική σου
δύναμη! Περιμένω...

—Καλά. Δεν θα περιμένης
πολύ πριγκήπισσά μου.

—"Ο φακίρης σηκώθηκε απ' τη
θέσι του, πήγε ως το βάθος
του υπογείου, όπου βρισκόταν
το στρώμα της Μίρκας, έα-
πλώθηκε πάνω σ' αυτό κι' έμει-
νε ακίνητος για λίγη ώρα.

—"Υστερα σηκώθηκε, τένωσε τα
χέρια του προς τον ουρανό και
προσευχήθηκε στους μυστηρι-
ώδους θεούς των 'Ινδιών. Καρ-
φωσε κατόπιν τα μάτια σ' ένα
μέρος του τοίχου κι' έμεινε έ-
τσι επί δέκα λεπτά της ώρας,
σαν βυθισμένος σε έκστασι.

—"Στο διάστημα αυτό όλοι σώ-
παιναν.

—"Η Νέδα, ξέροντας πως τη
σιγή εκείνη γινόταν μία ίερη
και μυστηριώδης μυσταγωγία,
ψιθύριζε κάποια ινδική προ-
σευχή. "Ο άρχηγός του «Ματω-
μένου Χεριού» κι' ο Φλέμιγκ
παρακολουθούσαν με έκπληξη
τον 'Ινδο, που άγωνιζόταν να
μαντέψη, να εισδύση σ' ένα
σκοτεινό μυστήριο. Άκόμα κι'
η γρηά Νυχτερίδα είχε σαστί-
σει και κύτταζε το φακίρη με
μάτια γουρλωμένα από άπο-
ρία...

—"Πέρασε έτσι μισή ώρα, μέ-
σα σε βαθειά σιγή. "Υστερα
ο φακίρης άνασκήρτησε, συνήλ-
θε απ' την έκστασί του και
πρόφερε:

—Βλέπω... βλέπω το δρόμο
απ' όπου πέρασε έν' αυτοκί-
νητο.

—Καταπληκτικό! ψιθύρισε
ο Φλέμιγκ.

—Μέσα σ' αυτοκίνητο αυ-
τό, που τρέχει γρήγορα, βρί-
σκονται δυό άντρες και μία
γυναίκα. "Η γυναίκα είν' η Μίρ-
κα. Την έχουν δέσει και της έ-
χουν φιώσει το στόμα.

—Φτωχή μου αδελφή! ψι-
θύρισε η Νέδα.

—"Ο φακίρης σώπασε μία στι-
γή, κι' ύστερα συνέχισε:

—Τρέχει τ' αυτοκίνητο σαν
θύελλα, μα σαν θύελλα τρέχει
από πίσω του κι' η ματιά μου.

—Περνάει ένα μεγάλο δρόμο. Δε-
ξιά κι' άριστερα υπάρχουν
σπίτια ψηλά... "Επειτα τα
σπίτια γίνονται μικρότερα και
άραιότερα. Πιο πέρα... δεν ύ-
πάρχουν πια στίτια. Μόνο δέν-
τρα, δεξιά κι' άριστερα... κι'
ύστερα κάμπος και περιβό-
λια... Τ' αυτοκίνητο περνάει έ-
να πέτρινο γεφύρι και κυλάει
σ' ένα κατήφορο... "Επειτα...

—"Α, μέσ' στη γή την έκρυσαν
τη Μίρκα!

—Είναι πολλοί; ρώτησε ο
Φλέμιγκ.

—Δυό μονάχα!

—"Η Νέδα μάντεψε το σκοπό
της έρωτήσεως εκείνης του
Φλέμιγκ.

—Γαρά, είπε, πρέπει να
μάς πής πόσοι βρίσκονται τώ-
ρα κοντά στη Μίρκα.

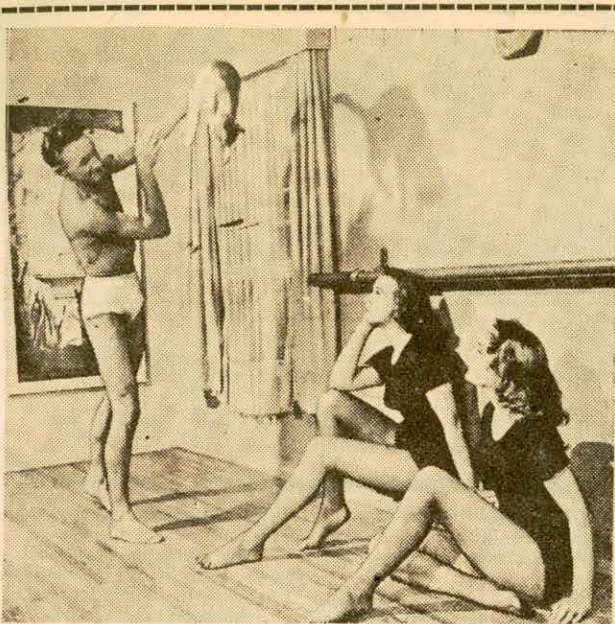
—Δυό μονάχα...

—Πόσοι τη φυλάνε;

—Αυτοί οι δυό;

—Δεν υπάρχουν άλλοι; Κύτ-
ταξε τριγύρω, προσεκτικά...

—Δεν έχουν άλλους βοηθούς ή
συντροφούς;

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΙ

—"Ο Βάλτερ Σάξερ έχει στο Λος Άντζελες μία Σχολή Γυμναστι-
κής, από την οποία έχουν περάσει όλα σχεδόν τα μεγάλα άστέ-
ρια του Χόλλυγουντ. "Ο κ. Σάξερ είναι πιο γνωστός με το πα-
ρατσούκλι «Μίστερ Μίσον» γιατί μεταχειρίζεται ως υπόδειγμα
στά μαθήματά του μία γάτα. Οι κινήσεις του ζώου αυτού, ισχυ-
ρίζεται ο κ. Σάξερ, έχουν μία άσυγκριτη χάρη. Στις φωτογραφία
μας δυό νεαρές στάρλετ η Νόριν Νάς και η Κάριν Μπουθ πα-
ρακολουθούν ένα μάθημα του καθηγητού Σάξερ.

—"Οχι, κανένα.

—"Η Νέδα στράφηκε στο Φλέ-
μιγκ και τον ρώτησε:

—Σας άρκουσε αυτή η πλη-
ροφορία;

—Ναί. "Αν είναι ακριβής,
τότε δεν έχουμε ανάγκη να πα-
ρουμε κι' άλλους μαζί μας. "Ε-
μείς οι δυό κι' η γρηά Νυχτε-
ρίδα άρκουμε για να κάνουμε

καλά αυτούς τους δυό αλιτή-
ριους.

—Κι' έμένα δεν με ύπολο-
γίζετε;

—Δεν θέλουμε να κινδυνέψης
έσύ, πριγκήπισσα.

—Περιφρονώ κάθε κίνδυνο,
όταν πρόκειται για την αδελ-
φή μου.

Καί, γυρίζοντας στο Γαρά,

**Το σωληνάριο που
σας χαρίζει γερά
και ωραία δόντια**

ΟΔΟΝΤΟΚΡΕΜΑ

ΣΜΑΛΤΟΔΟΝΤ

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ ΕΓΚΡΙΜΕΝΗ

ή Νέδα πρόσθεσε:

—Θα μπορέσης λοιπόν, σο-
φέ μου Γαρά, να μάς όδηγή-
σης στο μέρος που πήγανε τη
Μίρκα;

—Ναί.

—Είναι μακριά από δω;

—"Αν πρόκειται να πάμε
πεζή ως εκεί, θα χρειασθώ να
περπατήσουμε δέκα ώρες το
λιγώτερο.

—Είναι πάρα πολύ! Μάς
χρειάζεται έν' αυτοκίνητο.

—Πηγαίνω να φέρω ένα,
δήλωσε ο Φλέμιγκ.

—Πραγματικά, σε δέκα λε-
πτά, είχε πάρει έν' αυτοκίνητο
απ' τον πλησιέστερο σταθμό
ταξί και τόχε φέρε μπροστά
στην πόρτα του παληόσπιτου
της Νυχτερίδας.

—"Ετοιμοι; ρώτησε τους
άλλους. Έμπρός λοιπόν, πά-
με.

—"Ο σωφέρ;

—Είμαι απ' τους δικούς
μας. Άπάντησε στο σύνθημα
που του έκαμα.

—Ανέδωκαν όλοι στ' αυτοκί-
νητο. "Ο φακίρης κάθισε κοντά
στο σωφέρ για να τον όδηγή.

—"Άκουσε, είπε ο άνώτατος
άρχηγός στο σωφέρ. Θα πη-
γαίνης όπου σου λείει ο 'Ινδός.

—"Αναπτύξής όλη την ταχύτη-
τα... Έμπρός, δρόμο τώρα!

Δεν πρέπει να χάσουμε στιγμή.

—Πού θα τραβήξω; ρώτη-
σε ο σωφέρ τον 'Ινδο.

—"Εκείνος τούδειξε το μεγάλο
δρόμο. Και τ' αυτοκίνητο ώρ-
μησε, καταδροχίζοντας τα χι-
λιόμετρα....

—"

Σιωπή άπόλυτη έπικρατού-
σε στην άρχή μέσα στ' αυτο-
κίνητο. Δεν μιλούσε κανείς απ'
τους έπιβάτες του. Πέρασε έ-
τσι άρκετη ώρα. "Υστερα ο άρ-
χηγός ρώτησε τη Νέδα:

—"Έχετε άπόλυτη πεποίθη-
σι ότι μάντεψε σωστά ο φα-
κίρης;

—Ναί. Οι φακίρες μπο-
ρούν ν' άνακαλύψουν το κάθε
τι.

—Κι' όμως, ύπάρχει κάτι
που δεν τ' άνακαλύψαν άκόμη!

—Ποιά δηλαδή;

—Τα χίλια έκατομμύρια της
αδελφής σας, της Μίρκας. Νο-
μίζω δε ότι, αν φύγατε απ' τις
'Ινδίες κι' ήρθατε έδώ...

—"Ηρθα για ν' άνακαλύψω
που τάχατε κρυμμένα και να τα
έπιστρέψω στην αδελφή μου.

—Κι' όμως δεν τ' άνακαλύ-
ψατε άκόμη.

—"Οχι. Γιατί δεν βιάζο-

— Πριγκίπισσα! πρόφερε κάπως απειλητικά ο Φλέμιγκ. Μην ξεχνάτε ότι κι' αυτή τη στιγμή ακόμη βρίσκεστε στην εξουσία μας! Μην ξεχνάτε ότι με μια πιστολιά μπορούμε ν' απαλλαγούμε από σας.

— Δεν φοβάμαι, απάντησε η Νέδα. Ο σοφός φακίρης μου με βεβαίωσε ότι δεν έχω να διατρέξω κανένα κίνδυνο. Αυτός με συμβούλεψε μάλιστα να μην πάω μαζί κανένα απ' τους ανθρώπους μου. Γι' αυτό ήρθα μονάχη, με τη βεβαιότητα ότι θα γυρίσω στο μέγαρο. Ίμαρ χωρίς να πάω τίποτε.

— Είσαι τρομερή γυναίκα, έσύ! Ψιθυρίσει ο άνωτατος άρχηγος.

Και πρόσθεσε αμέσως: — Άς βρούμε πρώτα το Στρόφερ, κι' ύστερα θα καθαρίσουμε με κάποιο τρόπο το λογαριασμό αυτών των χιλίων εκατομμυρίων.

Κι' απλώθηκε πάλι σιωπή μέσ' στ' αυτοκίνητο, που έτρεχε πάντα με ήλιγγιώδη ταχύτητα, αφήνοντας τώρα πίσω του τα τελευταία σπίτια της πόλεως.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ Α'

Πρίν ν' άρπάξει τη Μίρκα, ο Στρόφερ είχε φροντίσει να βρή το μέρος όπου θα την έκρυβε μ' ασφάλεια. Κι' είχε διαλέξει το «Πηγάδι του πεθαμένου» που τόχουμε ήδη περιγράψει.

— Λοιπόν, Στρόφερ; ρώτησε ο Μπέιμς, που έκανε το σωφέρ. Πού στο διάβολο θα πάμε να την κρύψουμε, αυτή;

— Στο «Πηγάδι του πεθαμένου» Μπέιμς.

— Εκεί που ήσουν κρυμμένος και σύ;

— Ναι.

— Μά... τη θεωρείς ασφαλή, αυτή την κρυψώνα;

— Με το παραπάνω!

— Κι' όμως την ξέρουν όλοι οι σύντροφοι του «Ματωμένου Χεριού».

— Δεν σημαίνει τίποτα. Την ξέρουν, αλλά δεν τη χρησιμοποιούν πιά. Αποδείξει πως κατέστρεψαν και τα κλειδιά απ' τις πορτίτσες που έφτιασα με έξοδά μου... Μπορεί κάλλιστα να θεωρηθεί αυτό το πηγάδι σαν μία κρύπτη έντελώς δική μου.

— Τελος πάντων...

— Έπειτα, Μπέιμς, έχω το σχέδιό μου κι' εγώ: Δεν είμαι τόσο άνοητος, ώστε ν' αφήσω τη Μίρκα μέσ' στο πηγάδι πάντα.

— Άλλά;

— Θα την αφήσω προσωρινώς, γι' άποψε μόνο. Αύριο το πρωί, θα τη μεταφέρω αλλού: στο σπίτι της Χάρμπουρ Στρήτ, αριθμός 5... Ξέρεις πως μια ύπόνομος συνδέει το πηγάδι με το σπίτι αυτό...

— Ναι, αλλά βρίσκονται κι' άλλοι εκεί.

— Είναι, όλοι δικοί μου. Τους έχω άπόλυτη εμπιστοσύνη.

— Καλά λοιπόν, κάμε ό,τι νομίζεις καλό, Στρόφερ.

Το αυτοκίνητο είχε φτάσει πιά στο τέarma της λεωφόρου, δεξιά απ' την οποία βρισκόταν το περίφημο «Πηγάδι του πεθαμένου». Εκεί σταμάτησε.

— Μπέιμς, φώναξε ο Στρόφερ, κατέβα κάτω και κτύπαε αν υπάρχει κανείς εδώ γύρω.

— Ποιος θέλεις να υπάρχει, τέτοια ώρα και σ' αυτό το μέ-

— Κυρία Σουζού μου, σου έφερα τις κλωστές ΚΙΘΑΡΑ από το παλιό μου φόρεμα που έλυσα για να μου ράψης το καινούργιο!

ρος: Είναι ήσυχία άπόλυτη. — Κτύπαε όπωσδήποτε. Ποτέ δεν είναι περιττή ή προφύλαξι.

Μολονότι θεωρούσε περιττό τον κόπο που θα έκανε, ο Μπέιμς κατέβηκε απ' τ' αυτοκίνητο κι' επιβεβαίωσε όλο εκείνο το μέρος. Ύστερα ξαναγύρισε και βεβαίωσε το Στρόφερ πως ήταν τελεία έρμηδιά.

— Βοήθησέ με λοιπόν, του είπε εκείνος, να κατεβάσουμε την αϊχμαλωτό μας απ' το αυτοκίνητο.

Πραγματικά, οι δυο κακούργοι τράβηξαν έξω τη Μίρκα, που είχε λιποθυμήσει. Κρατώντας την στα χέρια, ο Στρόφερ την μετέφερε ως το στόμιο του πηγαδιού. Εκεί όμως βρέ-

θηκαν μπροστά σ' ένα έμπόδιο:

Το πηγάδι είχε βάθος άρκετό. Πώς θα κατέβαιζαν λοιπόν εκεί μέσα τη Μίρκα;

— Να κάτι που δεν τόχες προβλέψει, Στρόφερ, είπε ο Μπέιμς στο σύντροφό του.

— Αυτό είν' αλήθεια. Μά δεν θα δυσκολευθώ πολύ να υπεννηκώ αυτό το έμπόδιο.

— Τι θα κάνης δηλαδή;

— Περιμένε και θα δης.

Κι' ο Στρόφερ κατέβηκε στο πηγάδι, με τον τρόπο που ήξερε καλά. Έμεινε εκεί κάτω περι τ'ά πέντε λεπτά της ώρας. Ύστερα ξανα ανέβηκε, κρατώντας ένα χοντρό σκονί.

— Άκουσε τώρα, Μπέιμς, είπε, τι πρέπει να κάνης έσύ

για να τελειώσουμε τη δουλειά μας: Έγώ θα κατεβώ πάλι στο πηγάδι. Έσύ θα δέσης γερά και προσεκτικά τη Μίρκα μ' αυτό το σκονί και θα την κατεβάσης σιγά-σιγά.

— Εν τάξει. Κατάλαβα.

— Πρόσεξε όμως στο κατέβασμα. Δεν πρέπει να χτυπήη στα τοιχώματα του πηγαδιού.

— Έννοια σου, Στρόφερ. Ξέρω καλά πως η Μίρκα μάς χρειάζεται ζωντανή, κι' όχι πεθαμένη...

— Έμπρός λοιπόν, έγώ κατεβαίνω. Κατέβασε ύστερα τη Μίρκα.

— Κι' έπειτα; Θέλεις να φύγω;

— Όχι ακόμη. Πρέπει να κατεβής και συ κάτω. Ίσως να μου χρησιμέψης σε τίποτε.

— Αυτό που μου λες να κάνω, Στρόφερ, δεν το βρίσκω πολύ φρόνιμο.

— Γιατί;

— Κάτω εκεί στο δρόμο βρίσκεται τ' αυτοκίνητο που μάς έφερε εδώ. Άν λοιπόν περάση κανείς και το δη έρημο κι' εγκαταλειμμένο, μπορεί να παραξενευτή...

— Έχεις δίκιο! παραδέχθηκε ο Στρόφερ. Τότε λοιπόν, μόλις κατεβάσης τη Μίρκα στο πηγάδι, πάρε τ' αυτοκίνητο και φύγε. Μην ξαναέρθης εδώ να με ζητήσεις, γιατί, όπως σου είπα, δεν θάμαι εδώ το πρωί.

— Δεν θα σε συναντήσω λοιπόν;

— Μην ανησυχείς γι' αυτό. Θαρρώ έγώ να σε βρώ. Ξέρω τ'ά μέρη που συχνάζεις...

Κι' ο Στρόφερ χάθηκε πάλι μέσ' στο πηγάδι. Σε λίγο, κατέβασε ο Μπέιμς τη λιποθυμη Μίρκα, που τη δέχθηκε στην αγκαλιά του ο πρώτος.

— Και τώρα δρόμο! μονολόγησε ο Μπέιμς τ' αυτοκίνητο προδίδει. Εκεί που θα πηγαίνω, σίγουρα θα βρώ κανένα καλό γκερέμ, για να το ρίξω μέσα... Έτσι, ο Φλέμιγκ θα βρή τ'ά συντηρίμια του αυτοκινήτου, μά δεν θα μπορέση να μάθι τίποτε απ' αυτά...

Κι' ο Μπέιμς ανέβηκε στη μηχανή κι' άπομακρύνθηκε.

— Διάβολε! ψιθύρισε ο Στρόφερ, όταν τοποθέτησε τη Μίρκα σε μια απ' τις σπηλιές που βρίσκονταν στα τοιχώματα του πηγαδιού. Αυτή κινδυνεύει να σκάσει!

Κι' έσπευσε να της βγάλι το φίμωτρο. Ύστερα έκοψε τ'ά δεσμά της.

Η Μίρκα ήταν λιποθυμη άκόμη και χρειάστηκε άρκετή ώρα για να συνέλθη.

Όταν άνοιξε τ'ά μάτια της, είδε με τρόμο πως βρισκόταν κλεισμένη σ' ένα είδος τάφου, που τον φώτιζε άμυδρά ένα κεράκι. Μπροστά της στεκόταν ένας άγνωστος, με τ'ά χέρια σταυρωμένα στο στήθος.

— Ποιος είσαι σύ;

— Ό κυρία Μίρκα Βίλιγκτον, κι' αν μάθης ποιος είμαι, δεν θα σε ώφελήση σε τίποτε.

— Γιατί μ' έφερες εδώ;

— Σ' έφερα εδώ για να σε σώσω απ' τ'ά χέρια του Φλέμιγκ.

— Ποιος είν' αυτός ο Φλέμιγκ;

— Ο άνθρωπος που μεταχειρίστηκε τ'ά άτιμώτερα μέσα για να σε τραβήξη στην παγίδα.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

Η μεγάλη θυσία

Στο θλιβερό σπιτάκι της Άνθούλας είχε καιρό ν' άκουσθι το γέλιο και το τραγούδι, έτσι που ζαφνιάσθηκε η γειτονιά εκείνο το πρωί. Μά πως να μην ήταν χαρούμενη η Άνθούλα, έπειτα από το τηλεγράφημα που έλαβε και που έλεγε καθαρά: «Σήμερα άναχωρώ με το «Νέα Έλλάς». Θόανά 25 'Ιουλίου. Σάρλας».

Είκοσιπέντε χρόνια η Άνθούλα περίμενε τον έρχομό του πατέρα της. Πολλές φορές είχε φύγει από το χωριό, για να τρέξη, με άλλους μαζί, στον Πειραιά, να περιμένι τους Άκέφανς ή άλλους ταξιδιώτες, που έρχόντουσαν από την Άμερική, με τη λαχτάρα πως άνάμεσα σ' αυτούς θα έβλεπε τον πατέρα της!

Αυτή τη φορά όμως δεν θα δοκίμαζε καμία άπογοήτευση. Κρατούσε το τηλεγράφημα στο χέρι κι' έτοιμάζε μια βαλιτσούλα, τραγουδώντας. Στην εξαδέλφη της, μια ορφανή, που ήταν και η μόνη συντροφιά της έδινε παραγγελίες για τη μητέρα της:

— Το βράδυ να κοιμηθής κοντά της, Κατίνα μου κι' αν έχι πόνους ή άπννια να της δώσεις τριάντα σταγόνες από αυτό το φάρμακο μέσα σε τρία δάκτυλα νερό...

Και πρόσθεσε με χαμηλή φωνή: — Πρόσεχε στο μέτρημα, Κατίνα. Τριάντα σταγόνες, ούτε μία παραπάνω, γιατί είναι δηλητήριο.

Η μητέρα της, μια βασανισμένη γυναίκα από άνιστη άρρώστια, μαζί με την ευχή της, της έδωσε και μια φωτογραφία:

— Κράτα την, για να γνωρίσης τον πατέρα σου. Είναι η τελευταία, έδω και δέκα χρόνια. Δεν θα έχι αλλάξει και πολύ. Πρόσεξε μόνο να υή του μιλήσης άμέσως για την άρρώστια μου. Άφσος τον νάρη πρώτα εδώ, στο σπiti του...

Έπειτα σώπασε. Πέρασε τότε άπό το μυαλό της όλη η μονότονη και πικραμένη ζωή της. Είχε παντρευτή από άγάπη τον Πάνο, ένα φτωχό συγχωριανό της, παρά τη θέληση των γονέων της, γιατί εκείνη ήταν άρχοντοπούλα. Ο Πάνος, φιλότιμος όπως ήταν, δεν θέλησε να ζήση από την περιουσία του πεθερού του και ζεντευθηκε με το μοναδικό όνειρο να γίνι πλούσιος... Τον κράτος η ζεντεία είκοσιπέντε όλοκληρα χρόνια! Μέσα σ' αυτό όμως το διάστημα δεν έέκασε τη γυναίκα του και το κοριτσάκι του, που τ' άφησε τριών χρόνων, όταν έφυγε. Τους έγγραφε και τους έστελνε λεπτά, κι' όλο τους ύποσχεόταν πως τον άλλο χρόνο θα γυρίζε. Κι' εκείνη ύπόμεινε το χωριό με την έλπιδα πως κάποτε θα γυρίζε κοντά τους πολύ πλούσιος.

Λεπτοκαμμένη όπως ήταν ώστόσο, δεν άνθεξε σ' αυτή την άτέλειπη άναμονή και σ'α πικρόλαγα των δικών της, για τον άταλαριστο γάμο της κι' άρρώστιας.

— Καρκίνος του αίματος... είχε πη ό γιατρός.

Κι' εκείνη, που δεν ήξερε τη σοβαρότητα της άρρώστιας της, ούτε τόγραψε στον άντρα της, ούτε άφησε κι' άλλον κανένα να του γράψη πως είναι άρρωστη. Είχε την έλπιδα ότι θα γινόταν καλά. Οι άλλοι όμως, που ήξεραν, περίμεναν με σπαράγμό το τέλος της.

Το υπερικέανειο πλειούρε, στις όκτώ το βράδυ, στήν αποθήρα και η Άνθούλα με την ψυχή στο στόμα, περίμενε ν' άκούση τ' όνομα του πατέρα της από το μεγάφωνο, που άνάγγελλε κάθε τόσο τ'ά όνόματα των έπιδατών, την ώρα που εκείνοι κατέβαιναν τη σκάλα.

Σκίρτησε λοιπόν η καρδιά της, όταν άκουσε σε λίγο τ' όνομα του πατέρα της: «Παναγιώτης Σάρλας!»

Έσφιξε τη φωτογραφία που κρατούσε πάνω στην καρδιά της και μ' ένα πήδημα βρέθηκε μπρος στη σκάλα, με τ'ά μάτια σπληνμένα στο ροδοκόκκινο, παχουλό άντρα, που την κυτούσε κι' αυτός έρευντικά, κρατώντας μια φωτογραφία στο χέρι του.

— Είμαι η Άνθούλα Σάρλα! είπε δειλά η νέα, μόλις έφτασε εκείνος πολύ κοντά της.

Κι' έπεσε στην άγκαλιά του.

Άμילητοι από τη συγκίνησι βρέθηκαν σε λίγο μέσα σ' ένα αυτοκίνητο.

— Πατέρα μου! μουρμούριζε κάπου-κάπου η Άνθούλα, κυττάζοντας τον στα βουρκωμένα από δάκρυα μάτια του.

Κι' εκείνος τη φιλούσε με λυγμούς στα μαλλιά και της έλεγε τρυφερά:

— Κορούλα μου, τί όμορφη που είσαι! Δεν θα σε ξαναφύσω πιά μονάχη...

Το αυτοκίνητο τους πήγε κατ' ευθείαν στο χωριό, διόμιου ώρες δρόμο. Την άλλη μέρα κατά το βράδυ, άφου πέρασαν οι πρώτες συγκινήσεις του, κι' άφου συμβουλευτηκε το γιατρό, ο Πάνος τράβηξε παράμερα την κόρη του στο διπλανό δωμάτιο για να μιλήσουν σοβαρά για το μέλλον της.

— Δεν θέλω ν' άκούσω τίποτα για το μέλλον μου, πατέρα, όσο η μητέρα βρίσκεται στο κρεβάτι... του είπε η Άνθούλα.

Η φτωχεια μου μανούλα ήταν πάντα πικραμένη από το χωριό σου κι' ενώ ήμουν η μόνη της παρηγοριά. Στις άγρυπνες νύχτες που τη συντράφευα, την άκούγα να μουρμουρίζει: «Άς δώση ο θεός να γυρίση ο πατέρας σου και τότε θα πεθάνω ήσυχη...».

Η δυστυχισμένη, φαίνεται πως έχει καταλάβει πιά ότι δεν πρόκειται να γίνι καλά κι' ότι θα παιδεύεται ποιάς ζέρει πόσον καιρό στο κρεβάτι!

Κι' η Άνθούλα άρχισε να κλαίει.

— Μην κλαίς, παιδί μου, και μωβ ριγίζεις την καρδιά... της είπε ο πατέρας της. Παράγγελλα με το γιατρό να έρθουν δυο κολληνητά από την Άθηνά για να κάνουν συμβούλιο κι' αν ύπάρχη έλπιδα να γίνι καλά, θα σας πάρω και τις δυο μαζί μου στην Άμερική. Έγώ, πάντως, δεν θα φύγω μόνος. Μά πιαμε τώρα μέσα γιατί θάρρη ό γιατρός...

Όταν μπήκαν στο δωμάτιο, ένας πνικτός ρόγχος έδωγαν από τ'ά λαιμό της άρρωστης. Η Άνθούλα έτρεξε κοντά της.

— Τι έχεις, πατέρα; τη ρώτησε. Γιατί με κυττάεις έτσι. Τι θέλεις να μου πής; Μίλησε μου, μηπερούλα. Νό, ο πατέρας, θα μείνι κοντά μας ως που να γίνης καλά. Ύστερα θα μάς πάρω μαζί του...

Τα βουρκωμένα μάτια της άρρωστης σπληνθηκαν με τρυφερότητα στα μάτια της κόρης της, ενώ τα χέρια της άπλωθηκαν για να σφίξουν τ'ά δικά της.

— Άγαπημένο μου κορίτσι... ψιθύρισε. Τίποτα δεν έκανα για την ευτυχία σου. Πάντα έμπόδιο σου σ'άθνηκα. Θέλω όμως τόσο πολύ να σε βοηθήσω να γίνης ευτυχισμένη!

Αυτά ήταν τ'ά τελευταία λόγια της. Μόνο ό γιατρός που μπήκε τη στιγμή εκείνη κατάλαβε την άληθεια, όταν μάζεψε από το πάτωμα το άδειο μπουκαλάκι με το φάρμακο.

Η μητέρα της Άνθούλας έσπευγε για ν' άφήση ελεύθερο το δρόμο στην ευτυχία της κόρης της.

MIPANTA

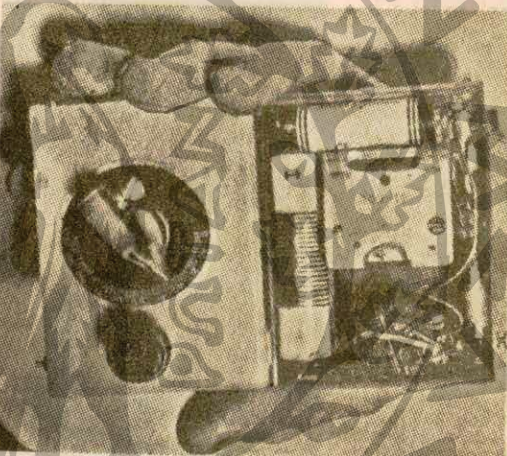
ΕΝΑ ΜΙΚΡΟ ΤΑΞΙ

Στη Βιομηχανική έκθεση του Μιλάνου έπεδείχθη και το εικονιζόμενο ταξί, που είναι καταλληλότερο για τις πλάς και άλλους τόπους παραθερισμού, όπου ο κόσμος πηγαίνει για να βρή πραγματική ήσυχία. Το ταξί αυτό, διέσεις, όπως βλέπετε, κινείται με ηλεκτρισμό, είναι τελείως άσθρόμο και άναπτύσσει ταχύτητα μέχρι 50 χιλιομέτρων την ώρα.

ΜΙΑ ΠΡΟΧΕΙΡΗ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΟΥΖΙΝΑ

Μ' ένα μικρό τρίποδο έφοδιασμένο με μια μεταλλική πλάκα, κάθε ηλεκτρικό σίδερο θα μπορεί να μεταβληθι σε μια προχειρή ηλεκτρική κουζίνα, που θα είναι ιδιαίτερα έξυπνη για τους έργινους. Το σίδερο τοποθετείται κάτω από το τρίποδο έτσι, ώστε η πλάκα του να έφάπτεται στην πλάκα του τριπόδου και να τη θερμαίνει. Πρόκειται για μια νέα εφεύρεση, που σημειώνει τώρα μεγάλη έπιτυχία στη Γερμανία.

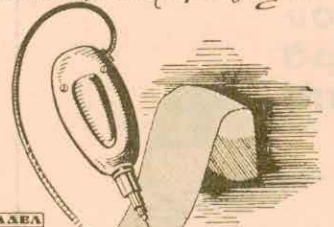

ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ ΤΗΣ ΤΣΕΠΗΣ

Το μικροσκοπικό, αυτό ραδιόφωνο είναι εφεύρεσις και κατασκευή του ραδιομηχανικού Γκλέν Έκερ από την Πασαρένα της Καλιφόρνιας. Λειτουργεί με μια έπισης μικροσκοπική μπαταρία και παίρνει όχι μόνο τ'ά μεσαία, αλλά και τ'ά βραχεία κύματα.

REMA

Μηχανή Μαρταριολισίας Καλιών

ΕΥΧΡΗΣΤΗ
ή Μόνη του έρ-
ιάζεται με μπα-
ταρία. 50% με-
γαλύτερα από
όδους έργιασίας.

Θ. ΜΠΙΤΣΟΠΟΥΛΟΣ ΝΙΚΗΣ 21
ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟ ΔΙΤΡΟΧΟ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΟ!

● Έχει μεταφέρει παντού ταχύς και θαλαύς με ελαστική δοπάνη.
● Διεκρίση εις τους μεγαλύτερους αγώνες Ράλι Μόνako, Έλτινγκ 2600 χλμ.

● Έχει κινητήρα ισχύος 5 9 (Φορολογη-
τες 2,5 P.H.)
● Καταδόσεις δεινής 900 χλμ. 1 δοξίον.

Εύκολια πληρωμής
ΡΕΝ. ΑΝΤ. ΔΙ. ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ
ΝΙΚ. Π. ΚΟΥΒΟΥΤΣΑΚΗΣ
ΑΙΟΛΟΥ 53 - ΤΗΛ. 22-720

ΣΧΟΛΗ ΡΑΛΛΟΥΣ ΜΑΝΟΥ
ΓΥΜΝΑΣΤΙΚΗ — ΧΟΡΟΣ — ΜΟΥΣΙΚΗ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΙΣ ΜΑΡΙΑ ΜΑΛΤΟΥ

Λεωφόρος Όλγας 2 — Τηλ. 28-793

Έναρξις μαθημάτων

ΠΕΜΠΤΗ 1η Όκτωβρίου
ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ και έγγραφα εις την Σχολήν καθ' έκάστην 10—1 και 5—7.

Ο Διεθνής Κολυμβητής

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΤΩΝ ΠΑΝ-ΕΛΛΗΝΙΩΝ ΚΟΛΥΜΒΗΤΙΚΩΝ

Ο Γ. Σιδώρωφ κατέρριψε το ρεκόρ των 400 μ. ελευθέρως και ο Π. Καθατζής των 100 μ. ύπτιως

Εξαιρετικά ένδοξα γεγονότα, συναρπαστικοί, πεσματώδεις οι ΚΒ Πανελληνίου Κολυμβητικοί Αγώνες. Κάθε αγώνισμα και ένα καρδιοχτύπι, κάθε τελικός και μία αγωνία. Οι εκπαιδευτές και μερικά αγωνισματα προκάλεσαν ζωνήρη εντύπωση. Ο ανταγωνισμός μεταξύ των σωματείων για τη γενική βαθμολογία εξαιρετικός. Η διοργάνωση των αγώνων από την ΕΚΟΦ άξια επαινών. Μονάχα το βραδυό κρύο επηρέασε τις επιδόσεις μερικών κολυμβητών. Παρ' όλα αυτά στην κατηγορία ανδρών και γυναικών ο Σ. Σιδώρωφ, ο Καθατζής και η ομάδα σκαταδρομίας 4X100 μ. πλ. γυναικών του ΑΟΠΦ σημείωσαν νέα ελληνικά ρεκόρ.

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΑΝΔΡΩΝ

100 μ. ελευθέρως. Η πείρα, ο Κατσηκυριακάκης, (Ε) νίκησε τα νεότερα, τον Φώρτη (Π.Α.Ο.) με 1'02"8 έναντι 1'04"5. Ο φιλόδοξος πρωταθλητής πέρασε 28"7 τα 50 μ. Ο Φώρτης καθυστέρησε. Έπηρεάστηκαν ψυχολογικά και τρωάσαν χωρίς μαχητική διάθεση. Χρειάζεται πολύ δουλειά ο Φώρτης για ν' αντικαταστήσει επάξια τον Μπουρσαλή και τον Κατσηκυριακάκη. Πρό παντός έχει ανάγκη μεγαλύτερου πείσματος, αδαπρότερης ζωής, τακτικότερης προπονήσεως. Ο Σιδώρωφ (Π.Α.Ο.) τρίτος με 1'05"6. Ο Μούρτζης (Ο.Α.) σχεδόν ισοπαλός, με διαφορά δακτύλων τέταρτος με 1'07"2.

400 μ. ελευθέρως. Μεγαλειώδης συναγωνισμός Σιδώρωφ (Π.Α.Ο.), Γαρυφαλού (Ε) και Φώρτη (Π.Α.Ο.) στα 400 μ. Ο Σιδώρωφ με αυτοπεποίθηση ωδήγησε, σταθερά την κούρσα. Πέρασε τα 50 μ. σε 32"7. Κοντά του σχεδόν ο Φώρτης και ο Γαρυφαλός. Στα 100 μ. ο Σιδώρωφ σημείωσε 1'11"2. Στα 150 μ. είχε ξεχωρίσει πια καθαρά περνώντας 1'52"5 σύμφωνα με το σχέδιο να σημειώσει στα 200 μ. 2'33". Μονάχα έτσι θα πετύχαινε νέο ελληνικό ρεκόρ. Πραγματικά λοιπόν η επιθετική τακτική του Σιδώρωφ σημείωσε επιτυχία, γιατί τα 200 μ. πέρασε 2'33" ακριβώς, ενώ οι Φώρτης και Γαρυφαλός υπολείποντο κατά 3"5. Ο Σιδώρωφ ακάθε-

κτα προχώρησε στα 300 μ. με 3'58 και μ' ένα δυνατό «αμπαλά» καλύπτοντας τα τελευταία μέτρα σε 1'19"8 κατέρριψε το πανελλήνιο ρεκόρ του Ζησίμου (Π.Φ.) που ήταν 5'18"4 και τότε πετύχει το 1950 με χρόνο 5'17"8. Πάλι σκληρή Γαρυφαλού — Φώρτη τα τελευταία μέτρα έληξε ύπέρ του Γαρυφαλού με 6'26"2 έναντι 5'27"5. Ο Φώρτης είναι σε θέση να κολυμπήσει καλό 400αρι, αλλά δεν τ' άρσει η σκληρή δουλειά. Ρηγόπουλος (ΝΟΠ), τέταρτος 5'38". Μούρτζης (Ο.Α.) 6'13". Βαλσάμης (Ο.Α.) 6'13".

1500 μ. ελευθέρως. Ο Σιδώρωφ κολύμπησε ανενόχλητα και νίκησε άνετα με 21'37"9, αφού περνώντας απ' τα 1000 μ. σε 14'20" και απ' τα 1200 μ. σε 17'18". Κατέρριψε, ανεπίσημα βέβαια, γιατί δεν σταμάτησαν τα χρονόμετρα, τα πανελλήνια ρεκόρ του Α. Ζησίμου που ήταν 14'34"2 και 18'16"1 αντίστοιχως. Η δούδα Ρηγόπουλου — Κουλιανδρή (ΝΟΠ) αξία θερμών επαινών και μεγάλου μέλλοντος με τους χρόνους της 23'38"2 — 23'40"5. Αξέπαινος και ο Εφθός Καμπούρογλου (Π.Α.Ο.) για την τετάρτη θέση και τα 23'56"7 αν και απορρίπτης. Βαλσάμης (Ο.Α.) 23'10"7.

100 μ. ύπτιως. Αφού Ισοφάρισε την πανελλήνια δική του επίδοση των 1'17"5 ο Καθατζής (Ο.Α.) στα 100 μ. ύπτιως στο τελικό σημείωσε νέο ρεκόρ με 1'17"1. Ήταν ο πρώτος των αγώνων, γιατί η κανός για 1'10" ο Καθατζής. Ο Ορφανός (Π.Α.Ο.) κατέρριψε ανεπίσημα και αυτός, το εθνικό ρεκόρ με 1'20"2 και ήλθε δεύτερος. Κομάρας (ΝΟΠ) 1'23"6. Ο παλαιόμαχος και αξιόπαινος Διακάτος (Ο.Α.) 1'26"8. Ο

Οι νικητές των 400 μ. ελευθέρως. Έξ δεξιά: Σιδώρωφ, Γαρυφαλός και Φώρτης.

Σκλαβόνης (Αρεώς), απορρίπτης, 1'27"1. Ο Άλιφραγκής (Ο.Α.) δας 1'29"5. 200 μ. προσθίως. Τεχνικός, στυλίστας, με στυλ μάλαστα Μπρόκ ο Μουστάσας (Ο.Α.) έκανε «κούρσα επιθετική». Προσπέρασε τον Μαρκουζό στα 50, στα 100, στα 150 μ. Υπομονετικά περίμενε ο πονηρός Συριασός και άντεπετέθη όταν είδε πως ο προηγούμενος Μουστάσας χαλάρωσε την προσοχή και το ρυθμό του και άρχισε να γυρίζει για να ιδεί πού ήταν ο αντίπαλός του. Μ' ένα δυναμικό «φίνις» ο Μουστάσας (Ε) άφηρε στα τελευταία μέτρα την νίκη απ' τον Μουστάσας σε χρόνο 3'02"5 έναντι 3'02"6. Ο Εφθός Ρήγας (Ο.Α.) θα άπειλούσε και τους δύο, αν δεν ξάδωσε άσκοπα τις δυνάμεις του στον πρώην προκριματικό. Είναι κολυμβητής μεγάλου μέλλοντος. Σημείωσε στο τελικό 3'10"4 και ο Εφθός Νελαβίνκος (Π.Α.Ο.) τέταρτος με 3'13"7. Ζωρζόπουλος (Αρεώς) 3'17"5. Μπακάρος (ΝΟΠ) 3'17"7.

100 μ. πεταλούδας. Ο Λελάκης (Π.Α.Ο.) περνώντας τα 50 μ. σε 35"7 τερμάτισε στα 100 μ. με 1'20"7. Αν δεν έβρινε λίγο νερό στις τελευταίες δεκά χερές του, θασπαζε το ρεκόρ του (1'20"3). Η δεύτερη θέση πήγε στον Μπουλνδρο (ΝΟΠ) αλλά άσθενε στο φιλόδοξο παιδί τ' απόγευμα του αγώνος, αφού στον προκριματικό το πρωί είχε κολυμπήσει 1'24"6. Ο Εφθός Φίλιους (Π.Α.Ο.) με τον επίσης καλό χρόνο 1'26"8 ήλθε δεύτερος. Μπακάρος (ΝΟΠ) 1'28"8. Μαρκουζός (Π.Φ.) 1'28"8. Κορτέσης (Αρεώς) 1'37"8. Κωνσταντόπουλος (Ν.Ο.Π.) 1'37"6.

4X200 μ. Η συναρπαστικότερη κούρσα των πανελλήνιων. «Φαβορί» ο Έθνικος Πειραιώς. Η τετράς όμως Ορφανού, Μπόδανου, Φώρτη, Σιδώρωφ του Π.Α.Ο. κέρδισε αναπάντεχα τον αγώνα, γιατί η ομάδα του Έθνικου από τους Φωτίνη, Καλφομανάλη, Γαρυφαλό, Κατσηκυριακάκη είχε το άσχημο να μη τρέξουν καλά οι δύο πρώτοι δρομείς της.

ΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ ΓΥΝΑΙΚΩΝ 100 μ. ελευθέρως. Η Ρουμπή (Π.Φ.) κέρδισε ανενόχλητα τα 100 μ. ελευθέρως με 1'21"2. Αμυρινού (Π.Α.Ο.) απορρίπτη 1'26"7. Καψάνη (Ε) 1'27"4. Αλμπελτί (Ε) 1'27"5. Γιγάντη (Π.Α.Ο.) 1'28"8. Παυγιώτου (Ν.Ο. Βόλου) 1'32"7.

400 μ. ελευθέρως. Η κοραίσ Μακρυγιάννη (ΝΟΠ) πέτυχε χρόνο 6'38"2 στα 400 μ.

100 μ. ύπτιως. Η Νταϊζή Σούση (Π.Α.Ο.) προηγήθηκε με 44"5 στα 50 μ. Η Ρουμπή πέρασε σε 45"7 αλλά άντεπετέθη στα 60 μ. όπότε η Σούση άρχισε νευρικές χερές και έχασε τον αγώνα.

200 μ. προσθίως. Η Αθηνά Νικολαΐδου (Ο.Α.) κέρδισε τον αγώνα σε 3'39"2. Γενική βαθμολογία. Ο Π.Α.Ο. επρωτεύσει με 92 βαθμούς. Με ένα βαθμό διαφορά ο ΑΟΠΦ κέρδισε τη δεύτερη θέση από τον Όλυμπιακό (54-53 βαθμοί). Έθν. Πειραιώς 37, Ν.Ο. Βόλου 15, Άρης Θεσ. 6, Ηρακλής Θεσ. 4, Ν.Ο. Καλαμών 3, Ν.Ο. Βουλιαγμένης 2. Τ. ΣΑΚΕΛΛΑΡΙΟΥ

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ του παρόντος τεύχους

Κυκλολέξο

1) ΤΣΑΓΡΙ. 2) ΦΑΡΙΝΑ. 3) ΡΙΑΛΤΟ. 4) ΝΙΚΙΑΣ. 5) ΕΥΠΟΡΑ. 6) ΑΙΚΙΑΙ. 7) ΡΟΖΑΚΙ. 8) ΚΑΜΑΚΙ. 9) ΚΑΜΑΡΙ. 10) ΖΗΤΗΜΑ. 11) ΡΑΙΒΟΣ. 12) ΜΗΝΥΜΑ. 13) ΜΕΛΕΤΗ. 14) ΜΥΘΙΑ. 15) ΤΕΡΠΗΝΗ.

Σωστό — Λάθος

1) Σωστό. 2) Σωστό. 3) Λάθος (χαλκού και ψευδαργύρου).

Ταχύτητα

Θα συναντηθούν σε απόσταση 200 μέτρων από το σημείο Ψ. Ο Α θα έχει διανύσει 1200 μέτρα και ο Β 800.

Ποιό απ' τα τρία;

1) Το Άκουκγκονα (ύψους 6970 μέτρων). 2) Μαύροι κύκνοι (στην Αυστραλία). 3) Ο Παστέρ. 4) Ψάρι (λέγεται και ρορός). 5) Της Μαδαγασκάρης. 6) Στην Αργεντινή.

Απρόεπτο

Ο γιούς πέθανε στο Παρίσι κι' ο πατέρας στη Βιέννη. Μεταξύ δε των δύο ατόμων πόλεμος υπάρχει διαφορά μιάς ώρας (όταν είναι μεσημέρι στο Παρίσι, τότε Βιέννη είναι 1 μ. μ.).

Ποιοί είναι;

1) Άδάμ και Εύα. 2) Κάισαρ και Κλεοπάτρα. 3) Ιακώβ και Ραχλ.

Σ' ένα λεπτό

1) Είναι το Κ. 2) Ναί. 3) Το 67 (οι άλλοι σχηματίζουν καθέναν απ' τον προηγούμενο του, αν προσθέσουμε 2, 4, 8, 16 κλπ.).

Γεωγραφικές ερωτήσεις

1) Το Καρακάς. 2) Η Νότιος Αμερική. 3) Η Φινλανδία. 4) Το Όσλο.

Τα 12 σκίτσα

Τα δύο όμοια σκίτσα είναι το δεύτερο της πρώτης σειράς και το τελευταίο της τρίτης.

Οι πρωτεύουσες

Οι πρωτεύουσες είναι: Παρίσι, Σόφια, Λονδίνο, Μαδρίτη, Βελγιάδα.

Θ Θ Η λύσις του 452 σταυρολέξου

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ:

1) ΑΔΕΣΠΟΤΑ — ΑΝΙΚΑΝΟΝ. 2) ΡΥΤΙΣ — ΕΛΑΦΙ — ΑΔΑΝΑ. 3) ΧΑ — ΑΜΗ — ΟΥ. 4) ΑΡΤΙΣΤΑ — ΤΡΟΦΙΜΑ. 5) ΡΑ — ΑΡΤΗΡΙΑ — ΑΓ. 6) ΔΙΑΝΑ — ΣΤΕΓΗ. 7) ΟΣ — ΣΙΑ — ΣΩΛΑ — ΑΙΑ — ΙΟ. 8) ΣΟΝ — ΣΑΝΤΑ — ΑΝ. 9) ΚΑΜΗΛΟΣ — ΤΙΜΩΡΟΣ. 10) ΜΙΣ — ΑΩΡΙΣ — ΚΩΣ. 11) ΑΝ — ΠΟΑ — ΝΟΚ — ΠΟΤ — ΝΑ. 12) ΑΡ — ΣΙΣ — ΝΙΝΟΣ. 13) ΙΦ — ΜΟΝΑΞΙΑ — ΤΟ. 14) ΟΛΕΘΡΟΣ — ΑΝΙΑΡΟΝ. 15) ΡΕ — ΣΟΚ — ΚΙ. 16) ΚΡΙΜΑ — ΜΗΝΑΣ — ΤΙΜΙΑ. 17) ΑΤΛΑΝΤΙΣ — ΝΩΤΙΛΙΟΣ.

ΚΑΘΕΤΩΣ:

1) ΑΡΧΑΡΙΟΣ — ΜΑΓΙΟΡΚΑ. 2) ΔΥΑΡΑ — ΣΟΚΙΝ — ΦΙΕΡΤ. 3) ΕΤ — ΝΑΣ — ΙΑ. 4) ΣΙΤΙΣΙΣ — ΠΡΟΘΥΜΑ. 5) ΠΣ — ΑΙΔΗΝΟΣ — ΑΝ. 6) ΝΤΑΝΑ — ΑΙΜΟΣ. 7) ΤΕ — ΑΡΑ — ΣΟΛ — ΣΟΣ — ΜΙ. 8) ΑΛΑ — ΣΑ — ΣΩΝ — ΣΗΣ. 9) ΑΜΗΝΩΝ — ΡΟ — ΠΑΛΟΝ. 10) ΑΦΗ — ΑΤΤΙΚ — ΚΑΝ. 11) ΝΙ — ΤΙΣ — ΑΙΣ — ΝΙΑ — ΣΩ. 12) ΤΡΑΤΑ — ΠΙΑΝΟ. 13) ΚΑ — ΕΙ — ΔΩΛΟΝ — ΤΙ. 14) ΑΔΗΦΑΓΑ — ΤΟΜΑΡΙΑ. 15) ΝΑ — ΛΟΚ — ΜΙ. 16) ΟΝΟΜΑ — ΙΑΣΩΝ — ΤΟΚΙΟ. 17) ΝΑΥΑΓΙΟΝ — ΣΑΛΟΝΙΑΣ.

ΜΕΣΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΤΟΙΧΟ

Παράξενο διήγημα

Το δρόμο άρχισε απ' την ημέρα που ή κ. Ντρκ είχε δεχθεί μερικές φιλενάδες της και παρακάλεσε τον άντρα της να ετοιμάσει το τοαί. Έκείνος έβαλε στη φωτιά την τσαγιέρα με το νερό και πήγε ύστερα στην κάμαρά του να ξυριστή, ως ότου βράσει το νερό.

Ξαφνικά, άκούστηκε μία τρομερή έκρηξη. Έτρεξαν όλοι στην κουζίνα. Η τσαγιέρα βρισκόταν χάρμα, κομματιασμένη, κι' ανάμεσα της υπήρχαν μερικά κομμάτια πάγου. Το νερό είχε παγώσει!

Η γυναίκα του Χένρυ πιστέψε πως ήταν κάποια φάρσα του και τούφαλε τον έξαφλο. Έκείνος διαμαρτυρώντας του κάκου πως δεν είχε ιδέα... Στο τέλος, νευρισμένος, φόρεσε το καπέλλο του και πήγε να βρή το φίλο του Τόμας 'Ιλς.

Ήξερε πως ο Τόμας είχε επισημονική μόρφωση, κι' ήταν βέβαιος πως θα μπορούσε να του εξηγήσει το άλλοκοτό εκείνο φαινόμενο.

Είπε κι' έπαθε για να τον πείσει πως δεν τούλεγε παραμύθια. Στο τέλος, ο φίλος του τού είπε, κυτάχοντάς τον στα μάτια:

— Η όυσι σου έχει δώσει μία δύναμη, που δεν την έχει άλλος άνθρωπος στον κόσμο... Θα ξέρεις, βέβαια, πως όλα τα σωματα αποτελούνται από χημικά άτομα. Όταν ζεσταίνουμε το νερό, τα άτομα του αρχίζουν να κινούνται ζωηρά, και προκαλούν το βρασμό. Όταν το κρυώνουμε, ακινητούν σιγά-σιγά, ως ότου πάρουν μία ώριμήν θέση. Έσύ λοιπόν κατάρθωσες, κυθερώνοντας τα άτομα, να τα σταματήσεις σ' αυτή την ώριμήν θέση! Το νερό έγινε τότε πάγος, κι' η τσαγιέρα έπαυσε απ' τη διαστολή του.

Ο Χένρυ, ζαλισμένος απ' τις εξηγήσεις εκείνες, ετοιμάστηκε να φύγει.

— Ξέρεις, πρόσθεσε ο φίλος του, πως θα μπορούσες να κάνεις να περάσει το χέρι σου μέσα απ' ένα τοίχο, χτυπώντας το απλώς απάνω του, αν κατάρθωσες ν' ανταλλάξεις τα άτομα του χεριού με τα άτομα του τοίχου.

Ο Ντρκ εξακολουθούσε να μνή καταλαβαίνει τίποτε... Γύρισε οπί-πύ του κι' έπρεπε να κοιμηθ. Μά, μεσ' στο μυαλό του στριφογύριζαν επίμονα τα λόγια του φίλου του... Τάδρισκε κωμικά, παράλογα! Όστόσο, αποφάσισε στο τέλος να κάνει μία δοκιμή.

Σηκώθηκε, άναψε το φώς, έκλεισε τα μάτια του και βάδισε σταθερά προς τον τοίχο, ώσπου τον σταμάτησε ένα εμπόδιο.

Ζαναόριζε τότε τα μάτια του...κι' αντίκρισε ένα περιβάλλον ξένο, άγνωστο! Βρισκόταν σε μία κάμαρα του διπλανού σπιτιού!

Κύτταζε τα ξυπόλυτα πόδια του.

Απαγορεύεται η άναδημοσίευσις οποιοδήποτε θέματος του παρόντος τεύχους άνευ της έγγραφου άδειας της Διευθυνσεως του «Θησαυρού».

ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΙΣ συμφώνως τώ άρθρω 6 8 7 τού Α. Ν. 1092) 1938 ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ — ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: Ε. Ε. Ε. «ΑΛΚΥΩΝ» Δ. ΠΑΛΑΣΠΥΡΟΥ και ΣΙΑΣ Διαχειριστής εταιρείας: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ. Διευθυντής «Θησαυρού»: ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ, Παστέρ 14, Αθήνα. Υπεύθ. Τυπογραφείου: Σπ. Μπέλας δδός Δύσεως Νέου Ηράκλειου.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ Έτησια Δρχ. 280.000 Εξάμηνος » 140.000 Τρίμηνος » 70.000

Εμβάσματα Έσωτερικού διά ταχυδρομικήs επίταγης και Έξωτερικού διά τραπεζικήs ταυτότης προς το περιοδικό «ΘΗΣΑΥΡΟΣ» Σανταρόζα 5, Αθήνα.

Μυκητες των ποδιών και των χεριών

Στα πόδια πολύ συχνά παρουσιάζονται ένα είδος εκζέματα που οφείλονται σε διάφορους μυκητες. Τέτοιον μύκητες είναι το μικροσποριο, το τριχοφυτο και το επιδερμύφυτο.

Οι μύκητες των ποδιών προκαλούν τη συνηθισμένη δερματοπάθεια. Συχνά συνοδεύονται και με εκδηλώσεις στα χέρια. Ο σπόρος μυκήτος και σε άλλα μέρη του σώματος. Στα πόδια η πρώτη βλάβη είναι διάδροχη μ' ελαφρά απόλεσι και καμιά φορά φυσαλίδες και σχισμές ανάμεσα και κάτω από τα δακτύλα. Μερικές ή όλες οι μεσοδερμικές πτυχές μπορεί να παρουσιάσουν αυτές τις βλάβες, μα πιο συχνά ανάμεσα στο τέταρτο και πέμπτο δακτύλο και των δύο ποδιών.

Η άφροστεια αυτή βαστά πολύν καιρό και δεν προξενεί παρά μικρή ένδοχη και τότε μόνο πηγαίνουν οι άρρωστοι στον γιατρό, όταν άπλωση και παρουσίαση όξύτερες βλάβες. Σε τέτοιες περιπτώσεις οι μύκητες απλώνονται στο δέρμα των δακτύλων και των πελμάτων και παρουσιάζουν έντονα φυσαλιδώδες και πομφολυγώδες εξάνθημα.

Το εξάνθημα αυτό άπλώνει και μπορεί να καταλάβει ολόκληρη την επιφάνεια του πελματος και τη ραχιαία επιφάνεια των δακτύλων. Οι φυσαλίδες συναντώνται μεταξύ τους καμιά φορά και σχηματίζουν πομφολυγες διαφόρου μεγέθους.

Οι πομφολυγες αυτές σπάνια περιέχουν αίματηρό υγρό. Δεν σπάνουν δε αυτόματως, παρά ξηραίνονται, μόλις περάσει το όξύ στάδιο και αφήνουν καστανές προς το κίτρινο κρούστες.

Συχνά οι φυσαλίδες συνοδεύονται με κάψιμο και φα-γούρα και μόνο με το άνοιγμά τους ανακουφίζονται οι άρρωστοι. Το υγρό των φυσαλίδων είναι καθαρό αν δεν είναι μολυσμένες. Έκτεταμένες φυσαλίδες και πομφολυγες στα πελματα έμποδίζουν το βάδισμα. Αν μολυνθούν οι φυσαλίδες με πυογόνους κόκκους μπορεί να προκληθεί λεμφαγγειίτις, βουθωνική άδενίτις και έρυσίπτελας.

Συχνά, εκείνοι που πάσχουν από δερματοπάθειες από μύκητες ιδρώνουν πολύ στα πόδια τους και οι ιδρώς βοη-θάει για να πολλαπλασιάζονται οι μύκητες.

Η μετάδοσι των μυκήτων γίνεται από το πάτωμα του λουτρού, τις κολυμβητικές δεξαμενές και τα αποδυτήρια, όπου περπατούν με γυμνά πόδια.

Όλοι οι μύκητες δεν προκαλούν το ίδιο εξάνθημα στα πόδια. Άλλοι προκαλούν μία ελαφρά κοκκινίλα με πάχυνσι του δέρματος και μεγάλη απόλεσι που μπορεί να καταλάβει ολόκληρο το πέλμα. Το εξάνθημα μπορεί να καταλάβει μία μικρή έκταση κοντά σε ένα νύχι υλο-υμένο από μύκητας. Η άναμεια ή κάτω από ένα ή δύο δακτύλα.

Σε μερικές χρόνιες δερματοπάθειες από μύκητες στα πόδια, συνυπάρχουν και εκζεματοειδείς βλάβες στα χέρια από φυσαλίδες, πομφολυγες και υπερκεράτωσι. Η μικροσκοπική εξέτασι των λεπίων δείχνει συχνά τον ίδιο μύκητα, που προκάλεσε και τη δερματοπάθεια του ποδιού.

Οι δερματοπάθειες από μύκητες των χεριών άρχίζουν από αθροίσματα φυσαλίδων πολύ μικρών, που είναι στα πλάγια των δακτύλων και αναδύονται από δυνατό κάψιμο. Συχνά προσβάλλονται και τα δύο χέρια, καμιά φορά όμως μόνο το ένα χέρι, είναι προσβεβλημένο. Οι βλάβες των χεριών παίρνουν διάφορες μορφές. Συχνά παρουσιάζουν μόνο πλάκες ήπρης απόλεσις, άλλοτε παρουσιάζουν όγρες εκζεματοειδείς πλάκες, οι όποιες όγρότερα σκεπάζονται με κρούστες και παρουσιάζουν πάχυνσι του δέρματος, άλλοτε πάλι παρουσιάζουν κεράτινες πλάκες με σχισμές πολύ έποδυες. Συχνά παρουσιάζονται στα χέρια φυσαλίδες που μπορεί να μολυνθούν από σταφυλόκοκκο και να προκαλέσουν λεμφαγγειίτιδες και άδενίτιδες στη μασχάλη. Σε τέτοια περίπτωση είναι πολύ δύσκολο να μεταχειρισθ κανείς τα χέρια του.

Οι μύκητες καμιά φορά βρισκονται μόνο στα χέρια ή μόνο στο ένα χέρι χωρίς να έχουν προσβλήσει τα πόδια. Οι ίδιοι μύκητες μπορεί να προκαλέσουν τις μύονγεννητικές πτυχές, την αλγία ανάμεσα στους γλυτούς, τις μασαλές, την ούλακα κάτω από τους μαστούς και άλλα μέρη του σώματος.

Στην περίπτωση αυτή παρουσιάζονται μικρές πλάκες, από ένα κομμάτι όρο πια παχύνει και πιο πολύ. Το χρώμα τους είναι κοκκινωπό και παρουσιάζουν λίγη ή περισσότερη απόλεσι.

Όταν ήτοιπίζεται στις πτυχές το δέρμα είναι διάδροχο από τον ιδρώτα και γλυαιότερο. Η διάδροχη συχνά είναι εύκολη από πέναντι από πόδια που γίνεται ή με εξέτασι των λεπίων απ' άθειας στο μικροσκόπιο ή με καλλιέργεια σε ειδικά θρεπτικά υλικά. Για τα χέρια πολύ συχνά είναι δύσκολη η διάγνω-σις. Διάφορα εκζέματα και άλλες μερικές δερματίτιδες, που οφείλονται σε διάφορες ουσίες που έρχονται σε έπαφή λόγω του επαγγέλματος των μπορούν να μπερδέψουν την κατάσταση και να είναι δύσκολο να ερθεθούν οι μύκητες, που άρχικά προκαλούν τις εκζεματοειδείς βλάβες. Μπορεί δε να μην οφείλονται και οι μύκητες παρά σε διάφο-ρες ουσίες που έρχεται σε έπαφή το άτομο, έστω και αν υποφέρει από μύκητας των ποδιών.

Η θεραπεία των δερματοπαθειών από μύκητες είναι συχνά εύκολη με διάφορες αντισηπτικές ουσίες και άλοι-φες. Καμιά φορά όμως έπιμένουν πολύ οι βλάβες και τότε χρειάζεται ειδική θεραπεία.

Α. ΠΟΥΛΙΕΖΟΥ—ΔΟΥΚΑ Γατρός Δερματολόγος

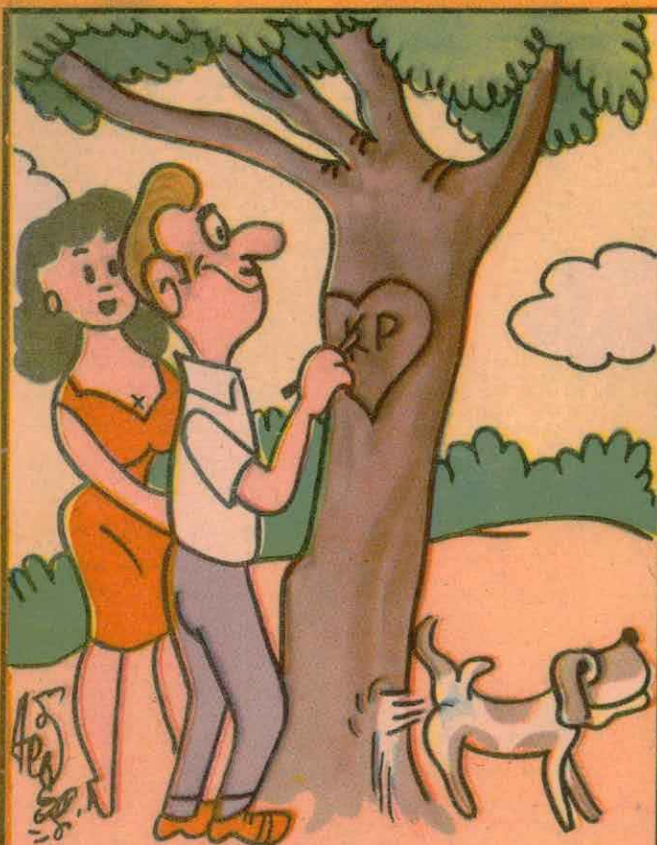
Ε. ΑΜΠΡΟΣ

— Θα πάμε σπίτι, χρυσή μου, ή θα σπάσουμε ακόμα μερικά παγκάκια;

Καλή άρχή!

Γεροσυλία.

(Του 'Αρχέλαου)

— Τι να σου πω, βρέ παιδί μου; 'Η επιμονή σου με έχει νικήσει!...

(Του 'Αρχέλαου)